

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Tatlı
İntikam*

HEATHER SNOW

Suç bilimcisi, Bayan Emma Wallingford, farkında olmadan kendini Lord Derick Aveline'in tehlikeli son görevinin içinde bulur. Derick, Emma'nın ilk aşkı olmasının yanı sıra, bir casustur. Ve intikam, her ne kadar tatlı olsa da, bu oyunda kimin düşman kimin dost olduğunu anlamak o kadar da kolay değildir.

"Okuyucuyu başlangıçtan itibaren yakalıyor. Snow'un zeki kadın kahramanı soruşturmalarla, adaletle ve adli tıpla ilgileniyor ve karşılaştığı her erkeği alı edebilecek bir yapıya sahip. Snow, kovalamacanın heyecanı içine aşkı da katarak, okuyucularda şaşkınlık yaratacak sonu heyecanla bekletiyor."

RT Book Reviews

625

[instagram.com/ranteyayrasi](https://www.instagram.com/ranteyayrasi)

[facebook.com/ranteyayrasi](https://www.facebook.com/ranteyayrasi)

[twitter.com/ranteyayrasi](https://www.twitter.com/ranteyayrasi)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TATLI İNTİKAM

Orijinal Adı: Sweet Deception

Yazarı: Heather Snow

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Yeşim Öksüzöğlü

Editör: Emirhan Aydın

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2015

ISBN: 978-605-173-082-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Heather Snow

Türkçe Yayın Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim-İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tatlı İntikam

Heather Snow

Çeviri
Yeşim Öksüzoğlu

Bu kitap, annem ve babam Tom ve Sarah Fry'a adanmıştır. Teslim tarihim yaklaşırken torununuzu şımartarak... Eee, demek istediğim... Severecek harcadığınız ekstra zamana ne kadar teşekkür etsem azdır. Böylesi destekleyici ve verici bir ailenin parçası olduğum için daima minnettar olacağım. Her zaman gösterdiğiniz sevgi örneği eşsiz, Jason ve ben onu oğullarımıza aktarmaya uğraşacağız.

Teşekkür

Hep ikinci kitapların zor olduklarını duyardım ama o zaman bile ne kadar zorlayıcı olduklarını küçümsememişim, en azından benim için. Bu süreçte bana yardım eden, el uzatan ve yeni doğmuş bir bebek, yeni yeni yürüyen bir çocuk, yılın çoğunda iş için uzakta olan bir koca ve akıl sağlığımı korumak için gereken uykusuzluğuma rağmen evet, bunu yapabilirsin diye bana güvence veren bir sürü kişi oldu. Okuyup beni iyi bir yazar olduğuma ve içimde birden fazla kitap olduğuna inandıran insanlar... İhtiyaç duyduğumda benimle konuşarak beni sınırdan getiren insanlar... Size minnettarım: Karen King, Leigh Stites, Keri Smith, Christie Novak, Tatiana Henley, Gretchen Jones, Cindy Renshaw, Lisa Lovelace, Georgina Green, Carolyn Reece, Erin Knightley, Erica O'Rourke, Eliza Evans, Jennifer McAndrews, Ashley March, Angi Morgan, Jillian Stone ve Carla Cassidy. Eğer birini unuttuysam, lütfen, lütfen beni affedin, uykusuzluk çekiyorum, biliyorsunuz!

Ayrıca editörüm Danielle Perez ve temsilcim Barbara

Poelle... Siz ikiniz bana bir yazar ve bir insan olarak muazzam bir inanç gösterdiniz ve ikinizi de takdir ediyorum.

Son olarak Cathy, Steve ve Lebanon, Missouri'deki Laclede County Kütüphanesi'nin diğer elemanlarına; kendi işlerinin dışında beni karşıladıkları, bana cesaret verdikleri ve evden o kadar uzaktayken bana kendimi evde hissettirdikleri için en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Birinci Bölüm

Derbyshire, Haziran 1817

Ortaçağ kulesi yükseklerle uzanıyor ve kalenin zemini ni kaplayan yabanmersini çalılıklarının üzerinde gururla dikiliyordu. Canlı kırmızı tuğlaları, aralarındaki beyaz kireçtaşı düzlüğü daha da yabancı kılıyordu. Derick Aveline, yani Vikont Scarsdale bir homurtu çıkardı, *bunun* nasıl bir his olduğunu kesinlikle biliyordu.

Eğer bu dünyada, Scarsdale'in bir daha görmemeyi umacağı bir yer varsa, orası kesinlikle ailesinin en kuzeydeki mülküydü. Yıllardır içinde olduğu tehlikeli ve sıklıkla nahoş olan yerler göz önüne alınınca, bunun çoğu insanı şaşırtacağını düşünüyordu. Fakat kendi selameti adına, bu verimli ve engebeli tepeler, çocukluğundan kalan derin ve dar vadiler, onu bir zamanlar tutsak eden en kokuşmuş Fransız hapishanelerinden bile daha uğursuz ve daha korkutucu görünüyordu.

Uzun zaman önce kilitlediğini sandığı bir anı yığını

onun üzerine saldırırken Derick topuğuyla sertçe vurarak atını yolun üzerinde tepecikten aşağı yönlendirdi. Önünde uzanan o sonsuz yaz günlerinde White Peak'in tepelerinde ve vadilerinde aylak aylak gezen, o bir zamanlar yerinde duramayan bir çocuk olan Derick... Ona dönüşümlü olarak hüznün ve ilgisizlikle bakan annesinin kızarmış gözleri... İngiltere'nin bu topraklarını gördüğü son gün, kimliğinin tıpkı bu araziye adını veren kireç taşı gibi ufalanıp gittiği o gün...

Ahırın önüne girdiklerinde, atının toynaklarının altında ezilen çakıllar Derick'i düşüncelerinden kurtardı. Geri geldiği için aptal olmalıydı. Kraliyet için bu son görevi için olmasa, asla dönmezdi. Fakat ülkesinin aşkına ne gerekiyorsa her zaman yapmıştı.

Hatta seveceği ülkesi ona ait olmadığına bile.

"Delikanlı!" diye bağırdı Derick, bir bacağına eyerden sarkıtıp aşağı indi. Omuzlarını esnetip kasılmış kaslarını gerdi. Hava şartlarından uzak durmak için dötrnala gelmek zorunda kalmış ve engebeli her kilometreyi iliklerine kadar hissetmişti. Tanrı'nın merhameti varsa, onu içeride sıcak bir yemek, ılık bir ateş ve temiz bir yatak bekliyor olurdu. Atıyla ilgili yardım almak için etrafı gözleriyle taradı.

Aveline Kalesi'ne giden vadi, hem ahırını hem de ana malikâneyi açık bir şekilde görüyordu. Onu karşılamaya kimsenin gelmemesi mazur görülemez bir şeydi, özellikle de onu beklemeleri için gayet açıklayıcı bir not göndermişken.

Birkaç dakika geçti ama kimse görünmedi.

"Kahretsin," diye söylendi Derick, dondurucu hava-

ya karşı yakasını kaldırarak. Bu kadar kuzeyde iklim, son yazın hayal bile edilemez soğukunu hâlâ atlatamamıştı ve Derick'i kovalayan alacakaranlık yüzünden geride ısıtacak ufakık bir güneş kalmıştı. Derick yaklaşan fırtınadan sadece dakikalarla kurtulmayı başardığını tahmin ediyordu. Atını ıssız ahıra yönlendirip güvenceye aldı ve onu kaşağlaması için bir seyis göndereceğine dair hayvana söz verdi.

Derick, on beşinci yüzyıldan kalma kalenin kuzey tarafına doğru uzun adımlarla ilerledi, yürüyüş biçimi genelde takındığı yapmacık bir şekilde baygın ve acelesiz olan tavrından uzaktı. Etrafta onu izleyebilecek biri olduğunda, serseri kişiliğine bürünürdü.

Ön basamaklardan çiftler çiftler çıktı. Verandaya ulaştığında, ağır kapıyı yarı aralık buldu. Annesinin ölümünden sonra çalışanlar disiplini hepten mi kaybetmişti? Kapı umursamaz bir şekilde sürgüsüz bırakıldığından ev fazlasıyla serindi. Kapıyı itip açtı, eski İngiliz meşesi gıcırdayarak açıldı.

İçeride onu bekleyen bir mum ışığı yoktu. Aslında tamamen terk edilmiş bir ev gibiydi. Derick kaşlarını çattı, taşlı giriş salonunda yürürken adımları yankılanıyordu. Önden gönderilen ve çoktan boşaltılması gereken sandıklar büyük merdivenlerin altında öylece duruyordu. Şöminede ateş yoktu. Hiçbir lamba yanmıyordu.

Herkes hangi cehennemdeydi?

“—derenin eğiminden şelaleye kadar, bu alanı al—”

Tamamen otoriter bir kadın sesi evin arkasından ona doğru geldi.

Meraklanan Derick, o yöne ilerlemeye başladı.

“—ve Thomas, senle Arabacı John buradan Fellman Tepesi'ne kadar olan kısmı alın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Derick alnını kırıstırdı. Bu seste ona ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı, Derbyshire'da tanıdığı tek kadının annesi olduğu ve onun da iki ay önce öldüğü düşünülünce bu tuhaftı. Mutfaklara doğru giden uzun koridordan dönünce yemek odasından gelen bir ışık gördü, mırıldanan alçak sesler kulaklarına ulaştı.

Fark edilmeden odaya girdi, uzaktaki duvarda gölgelelerini içindeydi. Kimse ona zerrece önem vermediği için bu işten bile değildi. Gözleri tüm odayı derhal inceledi, casusluk oyununda geçen yıllarla içine işleyen bir yetenektir bu.

Çeşitli yaş ve gruplardan bir buçuk düzine kadar insan masanın etrafında duruyordu, kıyafetlerine bakılırsa hepsi hizmetkârdı. Artık annesi öldüğü için Aveline Kalesi'nde az sayıda çalışan vardı. O zaman sessizce fısıldaşan, kasvetli yüz ifadeli tüm bu insanlar kimdi?

Kıyafetlerin üzerinde taşınan dışarının keskin kokusuyla dolmuş oda taze kokuyordu. Aslında içeride toplananların çoğu havaya göre giyinmişti, üzerlerinde paltolar, şapkalar ve atkılar vardı. Rüzgârın içinde çok fazla zaman geçirmişler gibi pek çok burun kırmızıydı ve bir sürü çizme kirlenip çamurla kaplanmıştı.

Grup bir şeyi ya da birini bekliyormuş gibi görünüyordu. Derick köşeye doğru biraz daha ilerleyip insanların oluşturduğu duvarda ilerisini görebileceği bir boşluk buldu.

Gizemli sesin kaynağının o olduğuna bahse girerdi. Kadının masanın başında duruyordu, ama cilalı maunun üzerine yayılmış kâğıtlardan oluşan geniş karenin üzerine doğru eğildiğinden Derick onun yüzünü göremiyordu. Kadının

duruşu onun boyunu tahmin etmeyi de güçleştiriyordu, ama basit muslin elbisesinin saklayamadığı bereketli kıvrımları gözden kaçırmanın imkânı yoktu.

Kadının iyi dikilmiş elbisesi canlı bir yeşildi, renk, kenara atılan bir elbisenin olacağı şekilde solmuş değildi. Soylu bir leydiydi o zaman. Kâğıdın üzerine hararetle bir şeyler karalarken ince eliyle kendine destek oluyordu. Başının eğimi ve kararlı odaklanması Derick'in hatıralarını kurcaladı. Kadını onu hatırlamaya çalıştı, ama topuzundan kayan kestane rengi saç tutamları yüzünü saklıyordu.

Derick dikkatini kâğıtlara çevirerek loş ışıktaki gözlerini kısıtı. Bu şüpheli bir şekilde şeye benziyordu... O sırada, çıkarılıp duvara dayanmış bir çerçeve dikkatini çekti. Gözleri tekrar hızla masaya, gizemli kadının az önce üzerine çizgi çizdiği mürekkepli kısımlara döndü.

Derick'in dedesi tarafından yarım yüzyılı aşkın bir süre önce yaptırılan yeri doldurulamaz Burnett Haritası'nın her yerini bu kadın karalıyordu.

Derick dehşete düşmeliydi. Ama o, vikontluğun kıymetli eşyalarını umursamayı uzun zaman önce bırakmıştı. Onun yerine, meraklı bir şekilde görüntüyü inceleyerek, amaçları için kullanabileceği en uygun yolu bulmaya çalıştı. Hımınm. Öfke, bu görevlerde genellikle kullandığı "şımarık aristokrat" kimliğinden tam olarak beklenen şey olabilirdi. Ve Küçük Bayan Harita Yağmacısı ona iyi bir başlangıç sunmuştu. Yapması gereken tek şey, kadının onun için habersizce hazırladığı sahneye çıkmaktı.

"Ne halt ediyorsunuz?" diye bağırdı Derick duvardan çekilerek. Nidası arzulanan etkiyi gösterdi. Koro halinde nefesler tutuldu, ama Derick üç uzun adımda masanın ba-

şuna giderken onları yok saydı ve paha biçilemez haritayı oradan kaptı.

Aldatıcı bir rahatlıkla haritayı rulo yaptı, avuçlarına değen kurumuş kâğıt, şimdi bunun dışında sessiz olan odada hışırtılı bir ses çıkarıyordu. Tek kaşını kaldırdı ve önünde donmuş bir halde duran kadına döndüğünde sesine kibirli bir ton verdi.

“Acaba kimin nesi olduğunuzu,” dedi ve kasıtlı bir şekilde kibirli bir incelemeye kadının ince vücudunu aşağıdan yukarıya süzdü, “ya da *mülkümü* neden harap ettiğinizi bana söylemekle ilgilenir miydiniz?”

Gözleri nihayet kadının kilelere ulaştığında son kelimesi boğazında kaldı.

Zihninde bir anı belirdi; istenmeyen bir av köpeği gibi her yaz peşinden ayrılmayan cılız, sarışın bir baş belası, akıldan çıkmayan amber rengi gözlere sahip küçük bir arsız...

Onun artık sarışın olmadığını fark etti.

Artık küçük bir kız da değil, diye araya girdi derinlerinden bir ses. Derick dudaklarını birbirine sertçe bastırdı. Kahretsin. Komşu kızı, Bayan Wallingford.

Anna mıydı? Ella? *Hayır, Emma.* Derick, onun adını hatırlayınca şaşırdı. O zamanlar ona sadece Pigme derdi. O da bu takma isimden nefret etmişti, çünkü Derick’in onun kısa boyuyla dalga geçtiğini düşünüyordu. O da *vardı*, ama Derick ona bu lakabı, altın gözleri ve azimli mizacıyla geceleyin bu tepelerde avlanan pigme boyutlarında cüce baykuşlara benzediği için takmıştı.

Görünüşe göre hâlâ bir baş belasıydı ve bundan haberdar olması mümkün olmasa da Derick’in planlarına çoktan burnunu sokmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bayan Wallingford'un iri gözleri kısıldı ve ağzı kesinlikle kırıldığını belli eden bir tavırla düzleşti.

Derick rulo halindeki haritayı cilalı ceviz ağacından yapılmış masa yüzeyine vurarak yapmacık bir öfkeyle onun cevabını bekledi.

Şey, neredeyse yapmacıktı. Bu, Derick'in, Bayan Wallingford'la yapmak istediği türden bir başlangıç değildi. Yerel yargıcın kız kardeşi olarak, genç kadın Derick'in görevinde tamamlayıcı rolü oynayabilirdi. Derick onu evinde ziyaret etmeye ve kardeşine ulaşmak için daha iyi bir erişim sağlamak için çocukluk arkadaşı olmalarından —tabii öyle oldukları söylenebilirse— yararlanmaya niyetlenmişti. Oda dolusu tanıgın gözleri önünde onun kafasını koparmaya değil.

Ama olan olmuştu. Derick, iyi bir kandırmacanın anahtarının her zaman nasıl başladığına öyle devam etmek olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Pişkinliğe vuracaktı, rolünü oynayacak ve Bayan Wallingford'un daha sonra gönlünü almak için bir yol bulacaktı.

Emma Wallingford tüm hayatı boyunca hiç bu şekilde, bir yere perçinlenmiş gibi hissetmemişti. Sanki mermerden yontulmuş gibiydi, tıpkı Londra'ya olan tek ziyaretinde bayıldığı Yunan âlimlerin heykelleri gibi. *Kıpırda, Emma, seni budala!*

Bu berbat farkındalık da neydi? Mantıklı zihni ona bunun sadece Derick olduğunu söylüyordu. Ancak mide-sinde kelekler uçuşuyor, onu bu düşüncüyü düzeltmeye zorluyordu. Evet, bu Derick'ti ama aynı zamanda... *Daha fazlasıydı.* Saçları hâlâ gece gibi siyah, güler ve söz dinlemezdi; ama yüz hatları şimdi daha köşeli, daha keskindi.

Omuzları daha geniş, kalçaları daha dar gibiydi. Fakat gözleri değişmemişti. Hâlâ ateşli zümrütler gibi parlıyorlardı ve hâlâ Emma sanki onun varlığının felaketiymiş, ona eziyet etmek gibi kesin bir amaçla Hades tarafından gönderilmiş gibi bakıyordu.

“Io—lordum.” Aveline Kalesi’nin yaşlı baş uşağı Billingsly, Emma’nın yanından geçip önünde durarak onu görüş alanından çıkarmış ve Derick’in sert yeşil bakışlarından kurtarmıştı. Emma bakışlarını yere indirdi. Etrafında, kekeleyerek yapılan açıklamalardan oluşan bir kaos patlak verirken, kendini toplayabildiği o an için minnettardı.

Derick’in gelişi onun için şoke edici bir durum olmamalıydı, onun bugün yolda olduğunu tüm köy biliyordu. Ancak Emma’nın, Derick evinde bulunduğu sürece Aveline Kalesi’nin yakınına gelmeye niyeti yoktu, ama sonra Billingsly’nin notu gelmişti ve...

Emma nefesini tuttu. Nasıl unutabilmişti? Tüm insanlar içinden özellikle de o bu tür şeyleri unutmazdı.

Devam eden dikkat dağınıklığından yararlanarak bir adım öne çıktı, haritayı Derick’in gevşeyen avucundan kurtardı ve dikkati dağıldığı için kendini azarladı. Haritayı masaya yaydı ve çizmeye başladığı sınırı devam ettirdi. Alacakaranlık yaklaşırken zaman kritik bir hal alıyordu.

Etrafındaki sesler aniden kesildi. Emma, Derick’in bakışlarının onu Arşimet’in meşhur vidasından daha beter deliyormuş gibi hissederken küfredmiş olabilirdi. Hissettiği şey imkânsızdı elbette, çünkü tek bir bakışın gerçekte böyle fiziksel özellikleri olmazdı.

Emma konuşurken başını görevinden kaldırmadı. “Eminim Lord Scarsdale de açıklamaların, onun kayıp üst

kat hizmetçisini bulmamızdan *sonrasına* kadar bekleyebileceği konusunda hemfikir olacaktır.”

Çat!

Keskin ve cızırtılı bir şekilde patlayan yıldırım, Emma'nın sözlerine sert bir nokta koyma görevini görmüştü. Hemen ardından pek yüksek olmayan bir gök gürültüsü geldi. Emma dönüp bir yaz sağanağının iri damlalarının pencere çerçevesinde sıçramaya başladığını görmek için tam zamanında, omzunun üzerinden pencereye baktı. Hay incirin çekirdeği! Eğer Molly dışarıda ve yaralıysa... Emma, açıkça onu hatırlamayan bir adamın karşısında okullu bir kız gibi hayallere dalarak zamanı israf ettiği için içinden kendine kızdı. Bakışlarını masaya çevirip haritayı tekrar inceledi.

“Kayıp üst kat hizmetçim mi?” diye tekrarladı Derick, sesi şüpheli geliyordu.

“Evet.” Emma bakışlarını kaldırmaksızın daha fazla sorunun önünü kesmek için elini kaldırdı. Parmağını haritanın üzerinde gezdiriyordu. Hesaplamaları doğruysa, Molly'nin olması en muhtemel yer, henüz aramamış oldukları şu bölgenin doğusu—

“*Bayan Wallingford*,” diye gürledi Derick, genç kadının dikkatini talep eden bir sesle.

Yani Emma'yı hatırlıyordu.

“Sıraya diziıyor gibi görüldüğünüz bu şeyler de *benim* kaynaklarım olduğundan,” dedi Derick, “bir açıklama bekliyorum.”

Emma o zaman başını kaldırıp ona baktı, rahatsız olmuştu. Bu adam az önce kendi çalışanlarından —bu meselede, Emma'nın çalışanlarının bir kısmından da— *kendi*

kaynakları olarak mı bahsetmişti? Emma onun görmezden gelmenin olası sonuçlarını düşünürken gözlerini kıstı. Derick'in "malikâne lordu" hassasiyetini yatıştırmaktan daha önemli işleri vardı. Özellikle de bu lord, bir düzine yıldan fazla zamandır bu malikâneyi varlığıyla onurlandırmamışken.

Ancak Derick doğrularak boyunun tüm heybetiyle dikildi, Emma'nın hatırladığından daha da uzundu. Işıltılı gözleri, mağrur bir emre benziyordu. Emma dişlerini gıcırdattı.

"Molly Simms," diye açıkladı. "Bahçıvanın kızı. Dün akşam odasına çekildiğinden beri onu gören olmamış."

Derick hafifçe omuz silkti. "Yirmi dört saat bile olmamış," dedi. "Bu duruma 'kayıp' demezdim pek."

Emma dudaklarını büzdü. Bu adam ne biliyordu ki? "Pekâlâ, geri kalanımız buna katılmıyor," dedi. "Molly'nin kendi iradesiyle gitmediğini düşünüyor ve durumunun kötü olmasından korkuyoruz."

Derick'e elde edeceği tüm açıklamayı yapmıştı. Emma onu başından savıp bakışlarını haritaya çevirdi.

"Evet, ama *neden* katılmıyorsunuz?" diye sordu Derick, elini haritanın üzerine koyarak Emma'nın görüşünü engelledi. "Bu köydeki insanlar rutine bağlanmış şekilde kendilerini kötü şartlar altında mı buluyorlar? Bir dizi adice eylemle mi karışlaştınız?"

Emma burnuna dokundu. Onun hatırladığı Derick bu kadar usandırıcı değildi. Ama zaten onun sadece çocukluk halini tanıyordu. Onu en son gördüğünde Derick on yedi yaşındaydı, bir sürü değişikliklerle dolu bir ömür öncesiydi.

"Elbette hayır," dedi Emma. Peak Bölgesi'nin güney

sonunda bulunduklarından, gelip geçen yabancıların sayısından dolayı suç oranları normalden belki biraz daha fazlaydı. Bir-iki şüpheli ölüm olsa da, en azından son iki yılda böyle bir şey gerçekleşmemişti.

“Mücadele belirtileri mi var?” diye ısrar etti genç adam.

“Hayır,” diye itiraf etti Emma.

“Ve siz yine de bir cinayetten şüpheleniyorsunuz...” Derick elini kaldırıp Emma’nın dişlerini iyice sıkmasına neden olan bir savaşılamayla kollarını çaprazladı. “Kız genç. Muhtemelen bir... *Arkadaşını* ziyaret ediyordur ve zamanı unutmuştur.”

Emma’nın kulaklarının ucu öfkeyle yanmaya başladı. Etrafına bakındı, Molly’nin anne ve babasının odada bulunmamasına minnettar kaldı.

“Ya da belki şanslı bir delikanlıyla kaçmıştır,” diye önerdi Derick.

Onun bu terbiyesizliği karşısında Emma’nın neredeyse nefesi kesilmişti. Derick gerçekten de böyle duyarsız bir hödüğe dönüşmüş olabilir miydi? Değişikliklerle dolu bir ömür geçsin veya geçmesin, insanlar genelde tamamen tanımamaz birine dönüşmezdi.

Ne olursa olsun, Emma yeterince dinlemişti. Doğrularak dimdik durdu, maalesef bu durumda bile adamın göğsüne ancak yetişiyordu. Çocukken Derick’in ona taktığı korkunç lakabı hatırlayınca yanakları ısındı. Yine de Derick’e en kızgın bakışını attı. Genç adam onu ciddiye *alacak*, yolundan çekilecek ve ona yardım edecekti.

“Tüm olasılıklar arasında, bunların mantıklı sorular olduğunu kabul ediyorum. Ama müsaade ederseniz belirtmek isterim ki,” dedi Emma ve Derick’in göğüs kemiğini

parmağıyla dürterek sözlerini vurguladı, “Molly hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Diğer olası senaryoları aklımıza getirip elediğimiz konusunda onu tanıyan bizlere güvenebilirsiniz.”

Başka bir gök gürültüsü geldi, bu defaki daha da yakındı. Hızlı bir bakış, gün ışığının hızla kaybolduğunu teyit etmeye yetmişti.

Bakışlarını Derick’e çevirdi, gözlerini kısmıştı. “Molly dışarıda bir yerlerde ve bu konuda çene çalarak kaybettiğimiz her dakika, onu karanlık çökmeden bulma şansımızı azaltıyor.”

Derick onu inceledi. Hâlâ onun çıkardığı sonuçlardan şüpheliymiş gibi görünüyordu. Ama burnunun mağrur eğimi, ağzının çevresindeki ince çizgiler ve duruşundaki bikkın rahatlık gitmişti. “Sanı—”

“Hiçbir yerde yoktu, Bayan Emma.” O sırada iki uşak odaya girip artık her ne söylüyorsa Derick’in sözlerini kestti. Uzun olanı konuştu. “Bize söylediğiniz bölgenin her yerini araştırdık.”

Emma yüzünü buruşturdu. Adamlar derin nefesler alıp yüzlerindeki nemi silerken eşikte duruyorlardı. Yağmurdan ıslanmış paltolarını görünce Emma’nın kaş çatışı derinleşti. Mutfak tarafını işaret etti, *onun kaynaklarına* emir vermesi karşısında Derick’in alınıp alınmayacağını umursamıyordu. “Teşekkür ederim. Hadi sıcak bir şeyler için, sonra da acele buraya gelin. Müsait olduğunuz en kısa zamanda size ihtiyacımız olacak.”

Haritaya dönüp sol eliyle masaya yaslandı, sağ eliyle de adamların belirlediği bölgelerin sınırını çizdi, başka bir bölge daha başarı elde edilmeksizin taranmıştı. Emma

pencereden kararan gökyüzünü inceledi, gün ışığının daha ne kadar kalacağını zihninden hesap ediyordu. Sayıları aklından hesaplamakta her zaman, saygıdeğer bir matematikçi olan babasının kâğıt üzerinde yaptığından bile hızlı olmuştu. Bir adamın yaya olarak o sürede ne kadar yeri gezebileceğini bulmak için sayıları çarptı ve sonucu hizmetkârların sayısına böldü.

Yağmur, camı giderek artan bir patırtıyla dövüyordu.

Zaman tahminlerinde bu değişkenleri hesaba katsa iyi olacaktı. Tam da bunu yapıyordu ki, bronzlaşmış büyük bir el soluk elinin dış tarafına yerleşti. Uzun, küt uçlu parmaklar ve hafif siyah kılı ten karşısında irkilen Emma nefesini tuttu. Derick öne eğilip onun ne yaptığına bakarken Emma'nın tüm vücudu tuhaf bir biçimde ısındı.

"Arama bölgelerinin haritasını çıkarıyorsunuz." diye mırıldandı, sesi Emma'nın sağ kulağından sıcak bir nefesle beraber kaydı.

"E-evet," diye karşılık verdi Emma, nefesi boğazında düğümlendiği için kendine lanet etti. Tanrı aşkına, onun sorunu ne—

Derick'in ceketli kolu, onun pelerinli koluna sürtüldükçe Emma sıçradı. Adamın sağ eli uzanıp bir parmağını onun az önce kendi kendine izlediği doğu sınırında gezindirdi. Emma, onun okşadığı parşömeden ziyade kendisiymiş gibi titredi.

"Ve şu gölgelenmemiş kısım, geriye kalan aramadığınız yerler mi?"

Emma sarsak bir baş onayı verdi. "O iki uşak burayı aramayı henüz tamamladılar." Kuzeydoğuda işaretli bir bölgeyi gösterdi, parmağının titrediği görmek biraz utandırıcı

ciydi. “Parkaları ısladığı için burada bir süredir bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını sadece tahmin edebilirim, burayı hatırlıyor olabilirsiniz...”

“Ani sellere yatkın,” dedi Derick. Doğruldu, Emma’dan o kadar hızla uzaklaştı ki, onun sıcaklığının kaybiyla kızın tüyleri ürperdi. “Daha fazla aksatmama izin vermeyin, o zaman.”

Emma rahatlayarak başını salladı ama adamın onun yanından uzaklaşmasından daha çabuk bir şekilde teslim olduğu gerçeğinden yola çıkarak pek de emin olamadı. Bunun bir anlamı yoktu, en azından artık burnunu sokamayacaktı. Emma hızla, doğu sınırını başa çıkılabilecek kısımlara böldü.

“Peki.” Emma yorgun hizmetkârlara hitap etti, karnı tedirginlikle kasılıyordu. “Gün ışığının bulunacağı süre, araziye ikili olarak aramamıza yetecek kadar değil,” dedi, huzursuzluğunu nasıl yapacağını bildiği tek yolla, harekete geçerek bastırdı. “Hepimiz kendi bölgemizi arayacağız.”

Her bir kadın ve erkek öne çıkınca Emma onlara küçük ve belirli bir bölge atadı. Sonunda odada o, Billingsly ve Derick kalmıştı.

“Billingsly.” Emma yemek salonundan çıkıp ön girişe doğru ilerlerken baş uşağı takip etmesini işaret etti. Yaşlı uşak bu yağmurda aramaya katılamayacak kadar hassastı, ama Emma onun işe yaramak istediğini biliyordu. “Arayanlar döndüğünde, aşçıyla beraber onları ısıtmak, kurutmak ve beslemek için elinizden geleni yapın. Tanrı korusun, yarın aramaya devam etmemiz gerekebilir,” diye mırıldandı. Bir yandan da kollarını bir paltoya sokup giymek için debeleniyordu.

Ağır yün onun etrafına dolanmadan önce sanki görünmeyen eller tarafından omuzlarından kaldırıldı. Emma şaşırarak dönünce, dirseği katı bir yüzeye çarptı, Derick'in karnı bir duvar gibi sertti.

"Ah," diye homurdandı Derick, kara kaşları çatılmıştı.

"Beni affedin..." diye mırıldandı Emma ama yanlışlıkla ona çarptığı için pek de üzgün değildi. Ama bu adam nasıl bir anda onun arkasında belirmişti? Başını eğip Derick'in sağlam siyah çizmelerine baktı. Onun boyutlarındaki bir adam salon boyunca onu takip ettiğinde Emma ayak seslerini kesinlikle duyardı.

Derick, Emma'nın dirseğinin ona çarptığı yeri ovaladı. Göğsünde kadının dokunduğu nokta hâlâ ağrıyordu. Emma küçük bir kadına göre fazla güçlüydü. İş üstündeyken Emma'nın kullandığını gördüğü taktiksel zekâsına bakılırsa aşırı tepki verse bile akıllıydı da. Derick doğru hatırlıyorsa Emma, her zaman her şeyi gereğinden fazla ciddiye alan ve gördüğü hayalleri etrafındaki herkese bulaştıran biriydi. Derick, atasözünde dendiği gibi Emma'nın birçok konuda pireyi deve yaptığını tahmin ediyordu.

Ayrıca emir vermede ustalaşmış, onlara uyulmasına da alışmıştı. Evet, küçük Pigme büyüyüp Derick'in tam da olacağını düşündüğü türde bir kadına dönüşmüştü.

Emma yine ona sırtını döndü. Derick onun ağır meşe kapıyla mücadelesini izlerken başını iki yana salladı.

Emma'nın hâlâ sağduyusundan çok akli vardı; çünkü açıkça bu tehlikeli fırtınada tek başına dışarı çıkmayı planlıyordu.

Derick onun etrafından uzanıp kapı kolundan tutarak kapının açılmasına engel oldu. "*Bana* bir bölge vermeyi ihmal ettin."

Emma döndü, sırtındaki kapı ve adamın kolu arasında hapsolmuştu. Derick ona doğru eğilirken iri amber gözleri büyüdü. Bu da Emma'nın Derick'in onun vücuduna ne kadar yakın olduğuna, neredeyse dokunduğuna dair olan farkındalığını arttırdı. Ne kadar kırılgan görünüyordu... Ne kadar ufak ve olağanüstü bir şekilde zorlu. Derick onun sivri dili ve keskin uzantılarından nasibini almıştı. Şimdi geriye bakıp düşününce, çocukken ne kadar ondan kurtulmaya çalışırsa çalışsın Emma'nın her zaman onu takip ettiğini hatırladı.

Emma inatçılığının hâlâ yerli yerinde olduğunu kanıtlamak istermiş gibi, meydan okuyucu bir tavırla çenesini kaldırdı. "Bu aklıma gelmedi, yani sizin de—"

"Yardım etmek isteyebileceğim mi?" Derick tek kaşını kaldırıp meydan okumaya karşılık verdi. Kahretsin. Emma'nın varsayımı can sıkıcıydı. Bunun canını yaktığı gerçeği Derick'in canını daha da sıktı. Birinin ne düşündüğünü umursamamaya uzun zaman önce alışmıştı. "Hane halkımın bir üyesi için sorumluluk hissedebileceğim mi?"

Emma gözlerini kırıştırdı. "Hane halkınız mı?" diye kekeledi. "Siz Derbyshire'a gelmeyeli on dört—"

"Hayır, ama ben de *insanım*, Bayan Wallingford." Derick bir adım daha yaklaşp diğer kolunu da kadının arkasındaki kapıya yerleştirip onu kapana kısırdı. Sadece onu dinlemek için, elbette. Lavanta ve... Derick'in tam olarak adını koyamadığı bir şeyin çarpıcı karışımından oluşan baştan çıkarıcı kokusuyla bu yaklaşmanın hiç alakası yoktu. "Varsayımlarınıza katılmayabilirim ama hizmetçinin tehlikede olduğuna güçlü bir şekilde inandığınız ortada. Haklı çıkma ihtimaliniz varsa, elimden geleni yapmak isterim."

Emma çileden çıkmış bir şekilde burnundan soludu. Derick bu hareketi, kadının onun teklifi karşısında pek de yüce fikirlere sahip olmadığı şeklinde aldı. Dudaklarının yarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi. Bayan Emma Wallingford onun birçok kişiliklerinden birini tasvip etmiyorsa ne olmuş? Ne de olsa, bu *kendisi* değildi.

Üstelik Emma'nın onun Derbyshire'daki *gerçek* amacını bilmesi halinde ondan daha fazla hoşlanacağından da şüpheliydi.

Derick, Emma'nın ağabeyini vatana ihanet suçundan soruşturacaktı.

İkinci Bölüm

Emma gözlerini kırpıstırdı. Gözleri irileşerek hasatta yükselmiş bir çift dolunaya benzemişti. Göğsü alçak nefeslerle yükselip alçalıyordu. Derick'in kanı hızlandı. Yakınlıklarından en az Derick kadar o da etkilenmişti. Emma'nın boğazında hızla atan nabızı, neredeyse kendisinininkiyle aynıydı.

Derick neden ona bu şekilde tepki veriyordu? Görev için olsun ya da olmasın kesinlikle pek çok kadınla daha sıkı bir yakınlık içinde bulunmuştu. Ama karşısındakine bu kadar *yakın* olmak için kendine nadiren izin verirdi.

Peki, neden şimdi? Neden bu kadın?

Onu aşan sebeplerden Emma'nın incelemesine izin verdi, kıpırdamadan durdu. Aslına bakılırsa Emma'nın her iki yanında sabit tutmaktan kolları ağrıyordu. Emma'nın amber gözleri onun alnında dolaştı, yanaklarından geçti ve uzun bir an için dudaklarında kaldıktan sonra gözlerine çıktı. Dikkatle baktı, kestane rengi kaşları odaklanmaktan çatılmıştı. Gördüğü şey hakkında ne düşünüyordu?

Derick'in beyninin bir kısmı, onun bu kadar şey görmesine izin vermenin tehlikesini ölçüyordu. Yine de geri çekilmedi.

O sırada Emma'nın dolgun dudakları büzüldü ve Derick daha onun ne yapacağını anlamadan genç kadın başını eğip onun sağ kolunun altından geçerek ileri atıldı.

Küçük haspa. Tuzağa düşmemiştir. Sadece araştırmasına geri dönmek için en iyi yolu hesaplıyordu. Azimli bir doğası vardı gerçekten. Ondan kurtulurken, aralarındaki boy farkından yararlanarak başını pek eğmesi gerekmemiştir. Derick bir dahaki sefere kollarını daha alçakta tutmayı hatırlamalıydı.

Bir dahaki sefere mi? Derbyshire'da bir dahaki seferin gerçekleşmesine yetecek bir süre için kalmaya hiç niyeti yoktu. Malikânesine yerleşmeyi ve peşinde olduğu hainlerden birinin Emma'nın ağabeyi olup olmadığını öğrenmeyi planlıyordu sadece. Sonra evine ve ülkesine karşı olan sorumluluğu sona erecekti. Ve ileriye bakabilecekti... Belirsiz bir gelecekti, ama en azından kendi şartları geçerli olacaktı.

Ancak şu anda Emma'yı görüş alanında tutmak istiyorsa, geriye bakması daha iyi olacaktı. özellikle de genç kadının ayak sesleri aceleyle geri çekildiğini gösterirken. Ağabeyini araştırmaya giden en uygun yol bu kadın olduğundan, Derick onun dibinden ayrılmamak niyetindeydi. Kapıdan uzaklaştı ve dönüp onu takip etti.

Emma koridoru çoktan yarılamıştı, devasa paltosu, büyük yüklerin kıyafetleriyle oyun oynayan bir çocuğun gece kıyafeti gibi yerleri süpürüyordu. Yukarı Derbyshire'da ma-kul bir terzileri yok muydu? Palto, Emma'dan daha uzun biri için tasarlanmıştı.

“Emma,” diye seslendi Derick, uzun adımları aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. Billingsly’nin ayak sürüne sesleri uzaklaşıyordu. Derick ile Emma’nın geleneklere karşı gelen bu davranışı hakkında yaşlı uşağın ne düşündüğü belli değildi.

“Yardım etmek istiyorsanız,” diyen Emma’nın sesi Derick’e doğru süzüldü, “burada kalın ve arayıcılar döndüğünde haritada işaretleyin.”

“Bu pek yardım etmek sayılmaz,” diye itiraz etti Derick. Emma’nın onun ancak böyle gereksiz bir görevde kullanılacak kadar kalın kafalı olduğunu düşünmesi karşısında neredeyse alınmıştı. Ama alınmamalıydı. Bu kadının ve diğer herkesin onu bir beceriksiz zannetmelerini istemiyor muydu?

Emma o sırada ona bildirmeksizin aniden durdu, ellerini büyük merdivenlerin altındaki lambri kaplama ahşap bir panelin üzerine koydu.

Geçit. Ortaçağ döneminde burası kale olarak işlev görürken, bu kısım bir çıkış olarak kullanılıyordu. Tabii bir de Derick annesini yok saymak istediği zamanlarda. Şimdiyse servis koridoruydu.

Panel kenara kayarak duvarda bir açıklık meydana getirdi, Emma buraya adım attı. Ahşap onun arkasından bir hafif bir vuruşla kapandı.

Bu komikti. Emma’nın onu yatıştırma girişiminde bulunmadığı için değildi sadece, kadın bir de onu mahrum bırakmak istiyordu. Pekâlâ, Derick, Emma’nın bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyecekti. Onu gölge gibi takip etme kararı bir yana, sebebin ne kadar zorunlu olduğunu düşünürse düşünsün, bir fırtına sırasında Emma’nın or-

talıkta tek başına başıboş dolaşmasına izin verirse ne çeşit bir adam olurdu? Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini Emma kendi ağzıyla söylemişti. Neden bu kadar umursadığı sorusu Derick'in aklını yine ele geçirdi. Bu kızda ne vardı?

Panele vardığında Derick de Emma'nın yaptığını şekilde bastırdı. Hiçbir şey olmadı. O lanet lambri, karmaşık kareli bir desenle oyulmuştu ve manivelayı hangi karelerin açtığını tam olarak hatırlayamıyordu. Emma'nın hangilerine bastırdığını göremeyecek kadar uzaktaydı.

Düş kırıklığıyla içten içe köpürerek hepsini tek tek denedi. Sonuncuya geldiğinde, sinirli bir homurtuyla avucunu oraya sertçe çarptı. Bu da Derick'e acıyan bir avuçtan başka bir şey kazandırmamıştı. Zonklamayı bastırmak için elini yumruk yaptı.

Bu da, elbette, tam olarak Billingsly'nin onu nihayet bulduğu ana denk gelmişti. "Şu ikisine aynı anda basın, lordum," diye önerdi Billingsly, az önce işverenin huy-suz bir çocuk gibi davranışına tanık olduğunu ne yüz ifadesi ne de sesi ele veriyordu. Uzanıp dengeleyici karelere dokunurken kâhyanın eğri büğrü elleri hafifçe titredi. Panel kayarak açıldı, dar ve eğimli bir koridor ortaya çıktı. Adam başını sola doğru salladı. "Bayan Emma muhtemelen bu yöne, evin arkasındaki hizmetkâr çıkışına gitmiştir."

"Teşekkür ederim, Billingsly," dedi Derick. Eğimli kirişe çarpmamak için başını eğdi ve kâhyanın gösterdiği yola bakarak geçide adımını attı. Emma köşeyi çoktan dönmüş olmalıydı.

Derick geçitte ilerlemeye başladı, tam olarak koşmuyordu ama bundan uzak sayılmazdı. İroni gözünden kaç-

manuştu. Küçük Pigme'den kurtulmayı denediği onca yıldan sonra, şimdi onun peşinde koşturuyordu işte, hem de kendi evinde, başka bir yerde de değil.

Bir sonraki dönüşte doğal ışık yolunu aydınlattı, bir kapı kapanıyormuş gibi ışık zayıfladı. Derick çıkışa ulaşmaya çalışarak hızını arttırdı. Dışarı fırladığında yüzüne soğuk yağmur geldi. Kahretsin.

Gökyüzünde pembemsi gri bir renk vardı, güneşin ufukta yavaşça alçalmaya başladığı batıda pembe, yoğun kara bulutların ışığı engellediği doğuda ise griydi. Derick, Emma'yı doğuda gördü, kadının kararlı adımları onu ahırların önünden ormana doğru taşıyordu.

Derick bu defa koştu, ayağı çamurda kayınca küfretti. Kaşlarını çatı, böyle kısa bir süre içinde zeminin bu kadar kayganlaşması karşısında dehşete düşmüştü. Aşırı doymuş hale gelmiş zeminin süngerimsi yumuşaklığı sadece bu fırtınadaki yağmur yüzünden değildi. Birkaç gün öncesinden beri yağıyor olmalıydı.

Çoktan ıslanmış kıyafetleri, Derick'i dondurmak için haşın rüzgârla anlaşılmış gibiydi. Emma gibi küçük bir şey, o devasa kumaş yığınının içinde hareket ederken dakikalar içinde titreyen bir yığına dönerdi.

"Cehennemin dibine gitsin, Pigme," diye homurdandı Derick, onun yanına gelerek. "Bir kadın bu fırtınada tek başına dışarıda olmamalı."

"Hayır, olmamalı," diyerek ona katıldı Emma, sesi sakin. Gözlerini önüne dikmişti ve yürüyüşünü bir nebze olsun azaltmadı. "Tam da bu yüzden onu bulup eve getireceğim."

Derick yürümeyi kesip Emma'nın arkasından baktı. "Beni kasten yanlış an—"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ve bana Pigme *deme*,” dedi Emma omzunun üstünden tersçe.

Emma merdivenlerden çıkarken balo kıyafetinin eteklerine basmak istemiyormuş gibi bir tavırla eteklerini kaldırıp hızlı adımlarla ilerledi. Eteklerinin ucu kalkınca bir çift kirli—

Bu kadının ayağındakiler de *neydi*? Bu biçimsiz botları da o paltonun sahibinden mi ödünç almıştı acaba?

Derick başını iki yana salladı, ayaklarına uymayan ayak-kabılarına ve kaygan zemine rağmen her casusu gururlandıracak derecede kararlı bir beceriyle avluyu geçti.

Ona tekrar yetişmek sadece dört uzun adım sürdü. “En azından dur ve ben gidip atımı getirene kadar burada bekle,” diye önerdi Derick. Bir kez daha görmezden gelinmeyi bekleyerek Emma’yı kendi isteğine boyun eğdirmek için çareler düşünmeye başlamıştı bile.

Fakat Emma durdu. Ağzını açtı, şüphesiz itiraz edecekti. Derick susturmak için parmaklarını onun dudaklarına yerleştirdi. Emma’nın yumuşak teni, onun donmuş parmaklarına hoş bir sıcaklık yayıyordu. Emma’nın yanakları pembeleşti ve gözleri kocaman açıldı.

Derick’in karnına bir sıcaklık yayıldı. Elini onun ağzından çekip parmaklarını yavaşça sıkarak yumruk yaptı.

“Kendine haritadaki en uzak ve en tehlikeli kısmı seçtiğini fark ettim,” dedi Derick aksi bir şekilde. Emma kendisinin yapmaya gönüllü olmayacağı bir görevi hizmetkârlara vermemişti. Derick’in içinde hayranlık ve onaylamama yükseldi. Emma aptal olabilirdi, ama aynı zamanda asıldı da. “Gerçekten karanlıkta oraya dalmaya niyetliysen, hızlı bir at ve bir başka sıcak bedeninin bir zararı olmaz,” diye mırıldandı.

Emma'nın bakışları değerlendirir gibi ona sabitlendi. Sanki onun karakterini çözmeye çalışıyormuş gibi yüzünden meçhul düşünceler akıp geçti.

Pekâlâ, böyle olmazdı. Derick, aralarındaki teması bozmak için bakışlarını aşağı indirdi.

Derick rolünü unutmamalıydı. İnsanlar onun sığ biri olduğunu düşününce, gardlarını daha kolay indirme eğiliminde oluyorlardı. Kendine fazlasıyla odaklanmış bir adamın başkasını dinlemediğini farz ediyorlardı. Bu ağızların daha gevşek olmasına yol açıyor ve onun işini kolaylaştırıyordu.

Yüzüne bir gülümseme yapıştırıp çalışılmış aldatıcı bir yüz ifadesiyle Emma'yı süzdü. "Üstelik," dedi, elini sallayarak, "tüm seyislerimi sahiplendiğin için atım doğru düzgün tımarlanmadı. Bir şekilde koşması gerekecek."

Emma'nın gözlerinde iyiliğe dair ne varsa soldu ve yüzü düştü. Böylesi daha iyiydi.

"İyi," dedi Emma. "Ama acele et."

Emma kendini kaskatı durmaya zorladı, rahatlayıp Derick'in sıcaklığına yaslanma dürtüsüne teslim olmayacaktı. Onun kucagının önünde yanlamasına oturduğu yerden hissedebildiği, Derick'in sert uyluklarından yayılan sıcaklık yeterince telaşa sebebiyet veriyordu.

Muhtemelen Derick onu atının üstüne çektiği zaman itiraz etmesi gerekirdi. Ama at üstünde, arama bölgesine -ve inşallah Molly'ye- daha hızlı ulaşırlardı ve Emma elbise giydiği için bu şekilde tutulması tek işe yarar çözümdü. En azından Derick'in onu fırtınadan korumak için getir-

diği muşambadan örtü bir miktar mesafe ve rahatlık sağlıyordu. Emma, rüzgâr ve şiddetli yağmurun neden olduğu bu kurtarmaya memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Emma'nın memnun *olmadığı* şey, karnındaki çalkantıydı. Hay incirin çekirdeği! Derick Aveline'i unutmak için çok çabalamıştı. Aklının gerilerinde bir yerde, onun bir gün Derbyshire'a döneceğini beklediğini düşünüyordu, ne de olsa kale ona miras kalmıştı. Beklemediği şey, bu keskin acıydı, sanki onun dönüşü Emma'nın ruhuna sapanıp uzun süredir gömdüğü duygularını uyandırmış, bir çiftçinin ilkbahar mahsulünü taze topraktan çıkaran dirgeni gibi gün yüzüne çıkarmıştı. Bu duyguların uzun zaman önce solduğunu düşünmüştü, lanet olası şeyler. Emma şu an onlarla uğraşacak vakte ya da yeterliliğe sahip değildi.

Genellikle böyle rahatsız edici düşünceleri ne zaman engellemek istese, istenmeyen duygular geçene kadar kendini çalışma odasına kapatır, tebeşirlerini tahtasına yerleştirir, kendini denklemlerinde ya da yıllarca derlediği suç istatistiklerinde kaybeder, onları haritasında işaretlerdi. Fakat Molly kaybolduğu için bu bir seçenek değildi.

Belki de gözlerini kapatıp aşına olduğu matematik denklemleri üzerinde zihinden çalışırsa Derick'e yok sayabilirdi. Denemekten zarar gelmezdi. Yol boyunca pek bir şey kaçırmayacağını biliyordu. Yüzünü örten gergin örtü yağmurun büyük bir kısmını engelliyor ama aynı zamanda bir at gözlüğü gibi önünü kapatıyordu. Gerçekten görebildiği şeyler; sonsuz gri gökyüzünden parçalardan ve bu arazide yetişen sapsız meşe, huş ağacı ve kızılceik ağacı görüntülerinden oluşuyordu.

Emma gözlerini sımsıkı kapattı. Ancak bu sadece diğer şeylere olan farkındalığını arttırmaya yaradı. At ormanlık araziye ayaklarıyla döverken dalların korkunç çatırtısıyla Emma irkildi. Islak yosun ve çürümüş bitkilerin, keskin at kokusu ve ahır örtüsünden gelen saman kokusuyla karışmış topraksı aroması burnuna doluyordu. Ve vücuduna yapışan ıslak muslin yüzünden donması gerekirken, içinde rahatsız edici bir sıcaklık vardı. Şüphesiz bu, onu kollarında bu kadar güvenle tutan adama karşı verilen bir tepkiydi.

Emma'nın gözleri açıldı. *Bu kesinlikle işe yaramıyordu.*

Emma derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Keşke Derick kalede kalıp araştırmasını kendi başına yapmasına izin verseydi. Dengesini tekrar kazanmak için yalnızlığını kullanabilirdi.

Kendine yalan söyleme, Emma. Söz konusu Derick olduğunda sen dengenin herhangi bir çeşidine hiçbir zaman sahip olmadın. Emma dudaklarını büzdü. Doğruydu, ama artık aşk acısı çeken bir kız değildi ve canının yanmasına tekrar izin vermeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

Emma küflü örtüyü, etrafına koza gibi dolamak fırtınadan korunmanın yanı sıra güvenli bir sığınak sağlayacakmış gibi kendine daha sıkı sardı. Yağmur muşambayı dövüyor, seri ve düzensiz darbeler diğer tüm sesleri bastırıyordu. Ama Emma'nın Derick'le ilgili düşüncelerini bastıramıyordu.

Derick neden onunla gelmekte ısrar etmişti ki? Emma'nın tüm endişelerini küçümsemişti ne de olsa. Ve görünüşe göre, uzakta geçirdiği yıllarında kesinlikle şımarık biri olup çıkmıştı. İnsan düşününce, Derick'in onunla beraber fırtınaya çıkmaktansa rahat ve sıcak kalede bek-

lemeyi tercih edeceğini sanırdı. Sebep Emma'yla zaman geçirme arzusu gibi bir şey olamazdı, değil mi? Belki de...

Gürleyen yağmur aniden dinip İngiliz fırtınalarının âdeti olduğu üzere çabucak kesildi. Emma etrafına bakındı. Hedeflerine neredeyse varmışlardı. Emma, Derick'i zihninden attı ve düşüncelerini zorlayarak Molly'yi bulma konusuna yönlendirdi.

Artık doğa sustuğu için, diğer arayıcıların uzaktan gelen bağırışları ormanda yankılanıyordu. Belki de biri onu çoktan bulmuştu. Emma kulak verdi, sadece araştırma amaçlı söylenen "Mooooolllyyyy," bağırışları duyunca göğsündeki umut söndü.

Emma örtüyü yüzünden çekip attan inmeye hazırlandı. Temiz havadan canlandırıcı bir nefes duyularını keskinleştirdi ve onları yeni bir kokuya açtı; defne, bergamot ve erkek kokusu. *Derick.*

Bu şekilde, ona karşı olan farkındalığını daha fazla engelleyemezdi. Altlarındaki atın hareketleriyle yalpalanan her sarsıntı, Derick'in sert uyluklarının onun poposuna sürtünmesiyle karşılık buluyordu. Derick'in yakınlığı, kokusu, ata mırıldanan alçak sesi, kucaklayışının içinde Emma'nın oturuş şekli, bunlar onu mahvediyordu. Örtü boğucu ve dar gelmeye başlamıştı. Bundan kurtulması gerekiyordu.

Emma debelenerek gövdesini örtüden kurtardı, örtüyü beline kadar itip kollarını kurtardı. Arkasında Derick boğuk bir homurtu çıkardı, sanki genç kadının kıvranması ona acı vermiş gibiydi. Emma anında hareketsizleşti.

Derick'in elleri aşağı inip onun kalçalarını kavradı.

Emma onun bu samimiyetinin karşısında nefesini tut-

tu, ama daha onu azarlayamadan Derick onu öne ittirerek hem uyluklarından uzaklaştırdı hem de şeyinden, ah, şeyinden... Ve Emma, kalçasına dayanmış şüpheli sertliğine olduğunu aniden kavradı. Kıpırmızı kesildi.

Tanrını, bu attan inmek ve bu adamdan uzaklaşmak zorundaydı.

“Dur,” diye emretti, büyük bir çabayla örtüyü çekiştirerek altından çıkardı. Eğer bacaklarını serbest bırakabilirse, attan atlayabilirdi.

Derick’in kolları tekrar yukarı çıkıp onun beline dolandı. “Emma. Kıpırdanmayı. Kes.”

“Ama geldik.” Emma kendisine ayrılan bölümün sınırını işaretleyen, kendilerinden birkaç metre ilerideki yıkık meşe ağacını gösterdi. “Bırak incyim,” diye emretti, artık Derick’le arasına o çok ihtiyaç duyduğu mesafeyi koymak için bir nedeni olmasına minnettardı. Tüm enerjisini Molly’yi bulmaya harcamalıydı, karmakarışık duygularıyla aşırı heyecan içinde dönüp durmaya değil. “Daha çok alanı arayabilmemiz için ayrılmamızı öneriyorum. Ben sağ tarafı alırım.”

Ama Derick onu bırakmadı. Hatta kolları gerilerek Emma’yı daha da yakına çekti. Bunu neden yapıyordu ki?

Emma onun yüzüne bakabilmek için kucağında kıpırdandı, bükülmüş duruşunu desteklemek için ellerini onun göğsüne yerleştirmişti.

Derick’in çenesi gerildi, gözlerinde zorlanma izleri görünüyordu. Emma’nın hareketlerinden acı mı çekiyordu sanki?

“Birlikte kalacağız,” dedi Derick aman vermez bir tavırla.

“Bu anlamsız,” diye itiraz etti Emma, onun için hissettiği tüm endişe adamın mantıksız emriyle yok olmuştu. “Sıcak vücudundan başka nasıl yararlanabilirim ki?”

Derick başını geriye attı, gözleri kısılmıştı. “Ne?”

Yanlış bir şey mi söylemişti? Bazen söyleyiveriyordu. Zihninin yalın bir şekilde çalışma biçimiydi bu. Bir şeyleri diğerlerinden daha farklı ele alma eğilimi vardı. “Senin de gelmene izin vermem için benimle tartıştın ve sebep olarak da ‘hızlı bir at ve bir başka sıcak bedenın bir zararı olmaz’ dedin. Katlıyorum. İki kişi, tek kişiden daha hızlı arama yapacaktır.”

“Öyle mi?” derken Derick, Emma’ya kendini bir şekilde aptal durumuna düşürdüğünden emin olacağı bir tavırla baktı. “Peki, bu iyi bir fikir değil. Ayrılırsak, işın sonunda bir yerine *iki* kayıp kadını arama ihtimalim var.”

Emma tılandı. Bu ne kendini beğenmişlikti! “Seni bu şekilde düşünmeye iten nedir...”

“Zekândan şüphe etmiyorum, Pigme,” diye araya girdi Derick. “Yeteneklerinden de. Ama ormandan adam kurtarmanın en güçlü yeteneğın olmayabileceğini kabul edebilir misin acaba?”

Emma dilini dişlerinin gerisine bastırdı. Derick, iyi bir noktaya parmak basmıştı. “Ama sanırım senin için öyle.”

Kulağa, uzun süren bir ıstırapla yüklü gibi gelen bir ses çıktı Derick’ten. “Arkamıza bak. Ne görüyorsun?”

Emma bakmayı denedi, ama bacakları hâlâ örtünün altında kalmış bir durumdayken Derick’in omzunun üstünden bakamayacak kadar kısaydı.

Derick onun sorununu sezmiş gibi topuğunun bir hareketiyle atı döndürdü.

“Ezilmiş çimenler ve kopmuş dallar görüyorum,” dedi Emma, geçişlerinin açık işaretlerini anlatarak.

“Kesinlikle.” Derick onları döndürdü. “Oysa önümüzdeki alan bozulmamış. Kız bu yoldan geçmemiş. Bir süredir kimse geçmemiş.”

Utanç Emma’nın yanaklarının ısınmasına neden oldu. Derick haklıydı. Emma neredeyse cehaletiyle çok değerli zamanı heba edecekti. “Yani burayı yürüyerek aramanın bir anlamı yok,” diye çıkarımında bulundu.

“Ve aksini yapmak için kanıt görene dek at üstünde birlikte kalırsak arayışımız daha hızlı ilerler.”

Emma başıyla onayladı. Yine de kontrol duygusunu tekrar kazanmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Örtüyü açtı, onu altından kurtarana dek kıpırdanıp ayaklarıyla tekmeledi. Derick’in ona yaslanmış halde gerilme şeklini yok saymak için elinden geleni yaptı. Örtü yuvarlandıktan sonra kendini mümkün olduğunca ileri yerleştirdi. Evet, hâlâ Derick’in kucağında oturuyordu, ama başarabileceği en saygın biçimde.

“Kabul ediyorum,” dedi Emma, tekrar harekete geçmeye hazır olduğunu göstererek. “Ama bana Pigme demeyi kes.”

Derick uzun bir nefes verdi ama bu tüm vücudunda uğuldayan uyarılmayı pek rahatlatmamıştı. Bir kadın, *herhangi bir* kadın onu böyle etkileyeli ne kadar olmuştu? İki yıldır dokunma mesafesinde en yakın kadın olduğu için böyle bir tepki beklenebilirdi belki. Ama bu Pigme’ydi Tanrı aşkına. Pigme! Kontrolü nereye gitmişti?

Derick bunun sebebinin o kahrölâsı koku olduğuna karar verdi. Lavantayla karışık daha bedensel bir şey. De-

rick bedenseli her zaman tercih ederdi. Ya da belki sebep, o şekilsiz paltonun bile Emma'nın kalçalarının kıvrımını ve şaşırtıcı bir şekilde yuvarlak olan poposunu saklayamamasıydı. Belki de Emma'nın onunla beraber hareket ediş şekliydi; uyluklarının arkası atın hareketiyle beraber yaklaşıyor ve ona yaslanıyordu. Sanki Emma...

Derick yutkundu, sertçe hem de. Daha önce bir kadını at üstünde hiç kucağında oturtmamıştı, bunun ne kadar cezbedici olabileceğini bilmiyordu. Bu yüzden olmalıydı. Emma'nın kendisi yüzünden değil.

Dikkatini bu şeyden, sertliğine yaslanmış yumuşaklığa gösterdiği bu uygunsuz farkındalıktan uzaklaştırmak için bir yol bulmak zorundaydı.

"Pekâlâ, bana bu hizmetçiden ve başının belada olduğundan niye bu kadar emin olduğundan bahset," dedi.

Emma ona bakmak için kucağında hareket edince paltosu aralanarak göğsünün kıvrımını anlık bir şekilde sergiledi. Tanrım. Belki de kendi haline bırakmalıydı.

"O hizmetçinin bir adı var. Molly," dedi Emma, ona dersini vererek. Derick onay olarak başını sallayana kadar bekledi. "Molly, Aveline Kalesi'nde büyüdü. Tüm ailesi Derbyshire'ın yukarı kısımlarında yaşıyor."

Derick somurttu. "Bazen bir yerden ayrılıp asla ardına bakmamanın nedeni tam olarak ailedir."

Emma sorgulayan bir kaş çatışıyla onu inceledi. "Bu sefer değil. Molly ailesine tapar. Özellikle de *annesine* çok yakındır."

Derick neden böyle kendini ele veren bir şey söylemişti ki? Muhtemelen işi bitince casusluktan vazgeçmesi iyi bir şeydi. Belki de becerisini kaybediyordu. Ya da belki Pıg-

me onun dengesini alt üst ediyordu. Boğazını temizledi, Emma'nın sesindeki o-kadar-da-gizli-olmayan merakı, bir yandan kınama izine hayret ederken görmezden geldi. "Onların onaylamadığı genç bir adamla tanışmıştır belki."

Emma, Derick'in ondan yan çizerek kurtulması ve böyle bir olasılıktan bahsetmesine dahi gösterdiği ayıplamadan rahatsız olmuş gibi dudaklarını büzdü. "Hayır. Birkaç hafta içinde evlenmek üzere nişanlı." Ona genç kızın rutinini, son birkaç günkü hareketlerini, hizmetçinin annesiyle babası, nişanlısı ve arkadaşlarıyla yaptığı kendi konuşmalarını anlattı. Görünüşe göre hizmetçinin hayatındaki her şey... Kusursuzdu. Normal. Hatta mutlu.

"Elbette yerel hanları ve posta arabasını kontrol ettim. Ama onlar geldiğinde Molly güvendeydi. Öylece kaçmış olamaz. Üstelik kıyafetlerinin ya da kişisel eşyalarının hiç-biri kayıp değil."

Emma tatmin edici bir soruşturma yürütmüştü. Artık Derick de zavallı hizmetçinin başına bir kaza gelmiş *olabileceğini* kabul etmek zorundaydı. Kesinlikle adi bir herif gibi konuşuyordu, ki elbette amacı da buydu. Yine de şimdi niyeysen bundan rahatsız olmuştu.

"Araştırmanın şu ana kadar olan kısmıyla ilgili detay ver," dedi.

Emma tek kaşını kaldırdı.

"Hatırım için."

Emma dertli bir şekilde iç çekti. "Molly'nin sabah erkenden bir yürüyüşe çıkıp bir şekilde kendini yaraladığı varsayımı üzerinden hareket ettik," diyerek söze başladı. Emma olası arama çapını nasıl hesapladığından; hesaplamayı, hem adamların hem de atların yürüyüş hızını, böl-

genin topoğrafyasını ve başını döndürmenin eşiğine getirecek miktarda değişkeni hesaba kattığından bahsetti. Derick etkilenmişti. Henüz birer çocukken Emma'nın tuhaf mizacının sıra dışı zekâsını gizlediğini hatırlıyordu. Ama Pigme sadece zeki değildi, lanet olası derecede zekiydi.

Gerçi hiçbir zekâ bu gece o zavallı hizmetçiyi bulmıyacaktı. Diğer arayıcıların çağrıları uzaklaştı ve gün ışığının son anları, ağaçların arasında sisli huzmelere döndüştü.

Emma onun kucagında gergin bir şekilde oturdu. Derick ondan dalgalar halinde taşan düş kırıklığını hissedebiliyordu ve artık o da bunu paylaşıyordu. Emma'nın onunla ne kadar mücadele edeceğini bilse de onun güvenliği için kaleye dönüp yarın tekrar başlamakta ısrarcı olacaktı.

“Emma, geri dönmek zorundayız.”

Emma hararetle başını iki yana salladı. “Ama Molly,” dedi. “Zavallı annesiyle babası... Hiç kimse önem verdiği birileri hakkında endişelenmek, onların nerede olduğunu veya başlarına ne geldiğini merak etmek zorunda kalmamalı.” Emma, öyle hararetli bir kaş çatışıyla döndü ki, Derick onun sadece Molly Simms'ten bahsetmediğini düşündü.

“Anlıyorum,” dedi Derick yumuşak bir sesle, yapabildiğinden emin değildi. “Ama—”

“Derick!” Emma onun lafını yarıda kesti, kolunu sıkıp önlerini işaret etti.

Derick doğruldu, vücudu Emma'nın sesindeki aciliyete tepki veriyordu. Mesafeyi dikkatle tarayınca Emma'nın gördüğü gereken şeyi gördü. Kırık dallardan ve ezilmiş çimenlerden bir iz. Kısa bir süre önce buradan biri geçmişti.

“Bugün burayı başka kimsenin aramadığına emim mısın?” diye sordu Derick. İçgüdüleri ayağa kalkmıştı.

Emma başını iki yana salladı. “Kimsenin aramamış olması lazım. Neden?”

Derick zarar görmüş çalıları inceledi. Kırıklar hâlâ taze ve yeşildi, üzerinden yirmi dört saat geçmemişti. Ve kuzeyi gösteriyordu. Buranın kuzeyinde hiçbir şey yoktu; ne bir yol, ne bir barınak... Sadece aşağıdaki derin vadiye doğru inen kayalar...

Annesinin canına kıydığı kayalar...

Derick çenesini gevşetmek için kendini zorladı.

Molly Simms de aynı şeyi yapmış olabilir miydi? Hizmetçinin hayatı kulağa sessiz ve sakin gibi geliyordu, ama Derick bir insanın görünüşünden tamamen farklı bir şeyi saklayabileceğini bilecek kadar akıllıydı. Emma’ya bunun mümkün olduğunu düşünüp düşünmediğini neredeyse soracaktı, ama onun yerine sadece, “Bu biçilmiş alan geniş.” diye belirtti. “Bir at ya da katır tarafından yapılmış, bir insan tarafından değil. Bu sabah ahırda herhangi bir hayvan kaybolmuş muydu?”

“Hayır. Billingsly hepsinin sayıldığını söyledi.” Emma’nın kaşları narin bir şekilde çatıldı ve gözlerinin arasında bir kırışıklık belirdi. “Üstelik Molly ata binemez. Atlardan çok korkar.”

Bunun anlamı da şuydu: Molly bu yoldan geçtiyse ya çok çaresiz durumdaydı ya da yalnız değildi... Belki razı bile değildi? Derick düşüncelerini kendine sakladı ve sadece, “Herhangi biri buradan geçmiş olabilir...” demekle yetindi.

“Doğru,” dedi Emma, “ama Molly’nin geçip geçmediğini kendi gözlerimle görmeden ben geri dönmeyeceğim.”

Üçüncü Bölüm

Derick, Emma'nın çenesinin duruşundan ve amber gözlerindeki ışıltıdan onun sözlerinde ciddi olduğunu biliyordu.

Başıyla onaylayıp onun sırtını kendine yaslayıp bir eliyle tutuşunu sıkılaştırırken diğer eliyle dizginleri tuttu. Topuğuyla vurdu ve atı ileri fırladı.

İzi takip ederek ilerlediler, ama gevşek zemin atın toynaklarını içine çekerek onları yavaşlattı. Derick'in vücudunda hızlanan kanyla beraber içine endişe doldu. Emma'nın da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordu. Emma öne doğru eğilmiş, ileriye görebilmek için çabalayarak Derick'in tutuşunu zorluyordu, yumrukları iki yanında sert toplara dönüşmüştü.

Kuzeye doğru ilerlerken suyun çağıldama sesi giderek yaklaşıyordu. St. William's Çayı'na yaklaşıyor olmalıydı. Yaklaşırken, Derick'in aklına on dört yıl sonra, Aveline Kalesi'ni ilk gördüğü anda, bir çocuk olarak burada geçirdiği anılar geldi. Eskiden bu çayın üzerine setler kurardı, de-

ğil mi? Emma'nın onun mühendisliğini "düzelttiğini" de hatırlıyordu. Genelde sessiz ve sakin bir akarsuydu, ama ormandan yankılanan seslere bakılırsa, artık tam tersiydi.

Hafif eğimli tepenin zirvesine vardıklarında Derick dizginleri çekti. İzler ayrılıp kuzey ve kuzeybatıya doğru çatallanıyordu. Bu yoldan iki farklı insan geçmiş olabilir miydi? Derick iki patikayı da inceledi. Hayır. Kayalıklara giden patikada gidiş geliş yönünde kırık dallar vardı, diğerrinde yapraklar sadece tek yöne uzanıyordu. Biri kuzeye gidip dönmüş, sonra da kuzeybatıya yönelmişti.

Emma debelenerek Derick'in kucağından inip döndü ve bacaklarını atın yanından sarkıttıktan sonra yere indi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Derick.

"Sıcak bedenimin işe yaramasını sağlıyorum," dedi Emma, kuzeydeki patikaya doğru yürüyerek. İz boyunca hızla ilerlerken solunu işaret etti. "Sen de bu taraftan git."

Kahretsin. Derick, Emma'yı ata geri bindirmenin tek yolunun bedensel olarak zor kullanmak olduğunu biliyordu. Sourasında da kaleye dönüş yolu boyunca Emma onunla mücadele ederdi. Bunun yerine mümkün olan en hızlı şekilde atını kuzeybatıya sürebilir ve onun yanına hemen geri dönebilirdi.

Emma'nın uzaklaşan silueti çoktan metrelerce öteye gitmiş, yeşilliklerin arkasında gözden kaybolmuştu.

"Patikadan ayrılma, Pigme," diye bağırdı Derick.

Emma'nın sol eli havaya kalktı ve onay anlamında kısaca elini salladı.

Derick atını kuzeybatıya çevirdiği sırada, Emma'nın sesi ona ulaştı.

"Bana Pigme deme!"

Derick sırtışını bastırma zahmetine girmedi.

Birkaç dakika sonra, izlediği yol St. William's Çayı'nın taşkın kıyılarında sona erdi.

Bu suları hiç böyle bol ve çalkantılı görmemişti. Sular, çimen ve toprak kümelerini taşıyarak ve ağaçlardan koparılmış gibi görünen dalları sürükleyerek hızla akıyordu.

Derick'in hafızası onu yanıltmıyorsa, setlerini kurduğu o kıvrım, kaynağın çok da uzağında değildi. O noktayı se-verdi, çayın yağmurla kabarmadığı zamanlarda bile doğal engeller sürekli orada yapılanırdı.

Emma şimdi oradan geçiyor olmalıydı. Köpüren suya bakarken Derick'in midesi kasıldı. Emma'nın yalnız gitmesine izin vermemeliydi.

Endişelerinden silkinip atından atladı. Akarsuyun karışısını inceledi, izlerin diğer tarafta toplanıp toplanmadığını görmeye çalışıyordu. Hiçbir şey yoktu. Eğer Molly bu taraftan gittiye, şimdiye kadar onların önünde olmalıydı... En azından bu gece için. Son ışıklar ağaçların arkasında kayboldu. Derick atına geri binecek ve Emma'yı kaptığı gibi götürülecekti. Mecbur kalırsa, onu kaleye kadar sürükleyecekti.

Ayağını üzengiye atmıştı ki günahkâr bir kükreme havayı kesti. Aygırı kışneyip şaha kalktı ve Derick'i kış üstü çamura düşürdü. Derick yuvarlandı, başına bir toynak darbesi almaktan kıl payı kurtuldu ve atı koşarak uzaklaşırken kafa karışıklığıyla gözlerini kırptırdı.

Derick döndü ve çarpmadan önce su seddini ancak görebildi.

Acı şakağında patladı. Nefesini içine çekme dürtüsüne karşı direndi. Ciğer dolusu buz gibi bulanık çay suyu, ısı-

ni bitirmeye yeterdi. Bu çalkantılı karmaşanın içinde, baş aşağı mı durduğunu yoksa düz mü olduğunu söyleyemezdi. Ama suyun altında olduğunu biliyordu.

Ona hangi lanet şey çarpmıştı? Kahrolası bir kütük mü?

Gözlerini açtı. Yeşilimsi gri bir pus, görüş alanını kapladı ve döküntü parçalarını canını yaktı. Göz kapaklarını tekrar sımsıkı kapattı ve su onu sürüklerken çalkantılı itişmede biraz direnç yaratabilmek için kollarını salladı.

Tanrım, ciğerleri yanıyordu. Başını yukarı çıkarmak zorundaydı. Bu çamurlu yatakta debelenerek tutunacak yaratacak bir yer aradı ama bulamadı. Çaresizlik içinde ayağını aşağı bastı ve yapabileceği en iyi şekilde yukarı itti. Yüzü, yüzeyi geçti ve Derick havayı içine çekti, burnundan, ağzından, artık nereden alabilirse. Ama henüz ayaklarını basamıyordu.

Sakinleşmeli... Vê akıntıyla birlikte ilerlemeliyim. Evet, ama önce suyun onu herhangi bir kayaya çarpma ihtimaline karşılık, ayaklarını önüne alması gerekiyordu. Kırık bir bacak, kırık bir boyundan iyiydi.

En azından burnuyla ağzını suyun üstünde tutmak için mücadele ederken kalbi göğsünde hızla atıyor, suyun altında davul sesleri gibi kulaklarında yankılanıyordu. Dönüp arkasına baktı. Akarsudan aşağı ne kadar uzağa sürüklenmişti acaba?

Bir şey Derick'in omzuna tosladı, sırtından kayıp gitti. Derick kafasını çevirdi ve bu dolaşıklıktan kurtulmak için yüzmeye çalıştı. Bir alageyik yukarı aşağı batıp çıkarak yanından geçince durdu, büyük kahverengi gözleri açtı ve görmüyordu, boynu tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Çatal boynuzunda ince kırık dallar ve yapraklar, çamurlu

kuş yuvaları gibi toplanmıştı. Vücudu suda süzülüyordu, ölümden katılaşmamıştı, öleli çok olmamıştı. Zavallı hayvan bir yerlerde suyun yükselişine hazırlıksız yakalanmış olmalıydı.

Göğsüne inen toynak gibi bir darbe Derick'i sarstı.

Emma.

O da sel hattında mıydı? Derick ayağını kenara sertçe vurdu, kararlı bir tavırla kulaç atmaya başladı. Ona ulaşmak zorundaydı.

Nihayet çayın kenarları geçit verdi ve su seddi araziye yayıldı. Sel yavaşladı.

Kollarıyla bacakları titrek ve nefessiz kalan Derick kendini suyun dışına çekti. Ama çayın lanet olası yanlış tarafındaydı. Şiddetli akıntıya doğru dikkatli bir adım attı. Neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Buradan geçme riskini alamazdı. Daha güneye, Emma'dan uzağa giderse Tanrı cezasını versindi. Sadece akıntıdan uzakta, nehrin sıg yerinde daha iyi bir nokta bulmalıydı.

Ani bir su baskısıyla çamurlu çalılar ve çıplak kökler, dokunaçlar gibi ayaklarına dolandı. Ama ayağını sallayarak onlardan kurtuldu.

"Emma?" diye bağırdı ve kendi boğuk hırıltısına şaşırıldı. Kahretsin. Kendisiyle kalmazsa, sonunda kayıp iki kadını aramak zorunda kalacağını ona söylemişti.

Bu adil olmadı, dedi kendine öfkeyle. Emma onun yanında kalsaydı, kendisiyle beraber o da suda sürüklenecekti.

"Emmal!" diye bağırdı tekrar, ondan gelecek herhangi bir işaret için kulaklarını açmıştı, ama azgın suların ve çamurda şıpırdayan ayak seslerinin üzerinden çok az şey

duyulabiliyordu. Düştüğü yere yaklaşıyor olmalıydı. Gözleri ıleriyi tanıyordu. Neyse ki bulutlar dağılarak gölgelerin içine biraz ay ışığı geçmesine müsaade etti. Ormanın yeşili ve bulanık su, süzölen ufacık ışığı da bulandırüyordu. Derick ağaçların bile karanlık sınırını görmekte zorlanıyordu artık. Nasıl olacak da—

Üç dört metre ilerideki soluk bir şeyin ay ışığındaki anlık görüntüsü gözüne takıldı. Derick'in midesi kasıldı. Ne olduğunu görebilmek için çaba harcayarak gözlerini kıstı. Neredeyse kaymaktaşına benziyordu, bu bir insanın teni olabilir miydi?

Kalbi tekledi. O şey her neyse, hareket etmiyordu. Bir heyecan dalgası tüm şiddetle vücudunu sardı, casus olduğu zamanlarda bir hedefin sığınağının içinden önemli bir bilgi parçası edinmek üzereyken olduğu gibiydi. Ama avın tanıdık heyecanı yerine, safranın ekşi tadıyla beraber ağızda kötü bir tat bırakan, berbat bir korkuydu bu.

Herhangi bir şey olabilir, diye akıl yürüttü, sel sularıyla kırılıp meydana çıkan bir kayanın temiz beyaz yüzeyi, ya da yıkıntıların altında kalan ölü bir alabalığın yumuşak karnı.

Yine de içine çeken çamurun izin verdiği kadar hızla koştu. O yaklaşıırken bir şekil biçimlendi. Ayaklar? *Evet* ve bacaklar, kollar, şapırdayan suyun içinde dengesizce yüzen koyu renk saçlar... *Yeşil bir elbise.*

“Emma!” diye kükreyerek ona ulaşmak için kırydan atladı. Emma yüz üstü süzölüyordu, bir kütöğe takılmıştı. Derick'in ağzı tamamen kurudu. Tanrım, hareket etmiyordu. *Hareket etmiyordu!*

Derick dizlerinin üstüne çökerek Emma'yı omuzlarından yakaladı ve onu hızla çevirdi. Yüzünü suyun üstüne

kaldırmak zorundaydı. Sonra da ciğerlerindeki suyu çıkarabiliirdi.

Emma'nın vücudu, elinin altında çok katıydı. Saçı başının çevresine dolanmıştı ve Derick onu döndürürken yüzünü gizliyordu. Bu dağınık karmaşayı çekmek için uzanırken Derick'in eli titriyordu. *Tanrım, Emma*. Bu Derick'in hatasıydı.

Ölümle gevşemiş yüzü görününce Derick aklını yitiriyordu. Kadının boynu bükülmüştü, tıpkı o alageyik gibi. Gözleri kocaman açılmıştı, bulanıktı ve... *Maviydi?*

Derick bir süredir alamadığı nefesi içine çekti. Bu, Emma değildi.

Omuzları düştü. Derick nefesine ve nabzını yavaşlatmaya odaklandı.

“Derick?”

Hızla başını kaldırarak sese döndü.

Emma. Derick'in atının üzerine bacakları iki yanda oturmuş, çayın diğer kısmında güvendeydi. *Güvende*.

Üzerine çöken rahatlık, az önce kurtulduğu şiddetli çaydan daha hararetli bir şekilde Derick'in vücuduna çarpı. Gözleri Emma'nın her bir yaşayan ve nefes alan kısmını özlemle inceledi. Emma'nın eyerin üzerinde bacaklarını açarak oturabilmesi için eteklerinin dantel ucu süt gibi beyaz kalçalarından yukarı çıkmıştı ve o tuhaf botlar tehlikeli bir şekilde ayaklarında sallanıyordu.

Yüzünün soluk teni çamur izleriyle lekelenmiş ve kestane saçları karıkarışık olmuştu, ama Tanrım, Derick hayatında böylesi güzel bir manzara görmemişti.

Emma'nın zeki gözleri ırice açılmış, ona değil de kollarında tuttuğu şeye odaklanmıştı.

“Molly!” diye haykırdı, attan inmek üzere bacağına çekmek için çırpınarak. Derick’in atı kişnedi ve tepki olarak ayağını yere vurdu. Emma’nın gözleri parladı, neredeyse tünediği yerden tepetaklak düşüyordu. Pigme sakinleşmezse, düşüp boynunu kırabilirdi.

“Olduğun yerde kal, Emma,” diye bağırdı Derick ve sesini yumuşattı. “Ölmüş. Artık onun için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Emma hareketsizleşti. Omuzları düştü ve altın gözlemindeki ışıltının bir kısmı kaybolurken gözleri yaşlarla doldu.

Emma’yı hayatta gördüğü için Derick’in hissettiği yoğun neşe ve rahatlama, onun kederi karşısında soldu.

Derick onun ve hizmetçinin arkadaş olabilmeye ihtimalini aklına bile getirmemişti. Düşman hatlarının ötesinde yaşayarak geçen on dört yıldan sonra Derick mümkün olduğunda bile diğer insanlarla böyle samimi ilişkiler kurmayı neredeyse unutmuştu.

Başını eğip kucakladığı zavallı ruha baktı. Emma’ya benzer hiçbir yanı yoktu, değil mi? Ne halt etmeye aksini düşünmüştü ki?

Emma’yı o atın üzerinde güvende gördüğü an, aklını dolduran panik dolu sis çekilmişti. Şimdi, en baştan görmesi gereken şeyi görebiliyordu. Molly’nin de Emma gibi güzel yüz hatları vardı, ama daha uzun ve daha dolgundu. Giydiği elbise *yeşildi* ama epey solmuştu. Ve üzerinde palto yoktu.

Bu tarz hatalar Derick’e uymuyordu ve diğer hayatında ölüm anlamına gelirdi. Affedilemezdi.

Avucunu hizmetçinin yüzünden nazıkçe geçirerek ar-

tık görmeyen gözlerini kapattı. Zavallı Molly Simms bu yere nasıl gelmişti?

Ve daha da önemlisi, selin mi yoksa daha alçak bir şeyin mi talihsiz bir kurbanıydı?

Su sıçrama sesi Derick'in dikkatini akarsuya çekti. Emma atı yükselmiş sudan geçmeye zorlarken toynaklar su sıçratıyordu. Atın gözleri ve burun delikleri parlıyordu ama Derick, Emma'nın dizleriyle atı sıkıca kavradığını ve dizginleri sert tutuşunu görebiliyordu. Hayvana alçak sesle sevgi dolu bir şeyler fısıldıyordu.

Kahrolası söz dinlemez kadın. "Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

"Ve emrin mantıklı olsaydı sözünü dinleyebilirdim," diye cevabı yaptırdı Emma. "Ama Molly'yi bir şekilde kaleye geri götürmeliyiz ve bu sulardan geçmek için atın şansı senden yüksek. Özellikle de onun... Cesedini taşırsan."

Derick beyefendilere yakışmayacak bir karşılık vermek için dilini ısırdı.

Emma, atın bacaklarının etrafını ıslatan sudan gözlerini hiç ayırmıyor, sakın bir odaklanmayla dişleri alt dudağını çekiştiriyordu.

Bu arada Derick'in lanet kalbi boğazındaydı. Ve eğer Emma bu işi güvenle tamamlarsa, Derick onu lanet derecede pataklayabilirdi de.

Emma atı çayın kıyısına çıkarana dek Derick nefes almadı.

O attan inerken Derick de Molly'yi sudan çıkarıp kıyıya yatırdı. Derick hizmetçinin yanında diz çökerken Emma'nın hantal botları ona doğru gelip görüş alanına girdi.

Derick ayağa kalkarken bakışları onun üzerinde yukarı doğru gezindi.

Emma alışılmamış bir şekilde solgun görünüyordu. Yumruğu karının üzerinde kıvrılmış ve ağzının köşelerinde parantez şeklinde derin çizgiler belirmişti. Zavallı Pigme'nin içi parçalanıyor olmalıydı, ne de olsa böyle şeylere alışık biri değildi.

Emma, Molly'nin etrafında dolandı, bakışları hizmetçinin yüzüne ulaştığında irkildi.

"Bakman gerekmiyor," diye mırıldandı Derick. "Sen yanda yürüyebilirsen, hizmetçiyi... Yani *Molly*'yi at üstünde ben taşıyım." Elini uzattı, Emma'ya dokunmak ve onu teselli etmek arzusuyla ileri hareket ettirdi.

Emma başını hafifçe iki yana sallayınca Derick kolunu geri çekti. Ellerini arkasında kenetledi. Öyle olsun, o da kendini teselli sunabilecek türden biri olarak görmüyordu zaten.

"Sence onun—" Emma boğazını temizledi. "Onun boynu nehirden aşağı sürüklenirken mi, yoksa sel baskının bir sonucu olarak mı kırılmıştır?"

"Bunu söyleyebileceğimizden emin değilim. Eklemlerindeki sertleşmeden ne kadar süre önce öldüğünü tahmin etmeyi deneyebiliriz," dedi Derick. "Ama böyle bir durumda bu bize fazla bir şey açıklamaz."

"Soğuk su yüzünden," dedi Emma başıyla onaylayarak.

Derick tek kaşını kaldırarak ona merakla baktı. Emma'nın bu beklenti dolu sessizliği doldurmasını bekledi, ama genç kadın bunu yapmadı. Sadece gözünü dikip ona baktı. *Tuhaf*. En sonunda Derick sormak zorunda kaldı. "Ve sen bunu nereden biliyorsun?"

Emma irkildi, sonra başını salladı. “Bu gördüğüm ilk ölüm sayılmaz,” diye karşılık verdi. “Ben... Ağabeyime yargıçlık görevi sırasında epey bir zamandır yardım ediyorum, ondan önce de babama ettim. Bu yüzden, ölüm katılığına ve bunu kullanarak bir insanın ne zaman öldüğünü hesaplama işine aşinayım.”

Derick’in ağzı açık kaldı. Pigme sürprizlerle doluydu, değil mi?

“Ama,” dedi Emma, “birkaç yıl önce köyden ikiz oğlanlar kayboldu. Birkaç gün sonra pınarın beslediği gölde onların... Cesetleri bulundu. Sudan çıkarıldıklarında fazlasıyla tanınmaz haldeydiler.” Emma ayaklarının üzerinde kıpırdandı, o gün gördüğü şeyden oldukça rahatsız olduğu belliydi. “Ama günlerdir ölü olmalarına rağmen, onlar ısınana kadar katılığın yerleşmediğini fark ettim.” O da kestane kaşını kaldırdı. “Soğuk suyun ölüm katılığını etkileyebileceğini *sen* nereden biliyorsun?”

Derick gerçekten başına gelenler hakkında bir şüphe uyandırmadan bir cesetten kurtulmak için hem Fransızlar hem de İngilizler tarafından eğitildiğini ona söyleyecek değildi.

Boğazını temizleyip bakışlarını hizmetçiye çevirdi ve soruyu saptırdı. “Pekâlâ, eğer başka bir yerde ölmüşse, sel bunun kanıtlarını yok etmiştir,” dedi. “Ve cesedi buraya nehrin yukarisından herhangi bir yerden sürüklenmiş olabilir. Ölümünün kaza olup olmadığını asla söyleyemeyebiliriz.”

Emma çöktü ve Molly’nin çenesini kavramak için elini uzattı. Hizmetçinin başını yavaşça çevirerek loş ışıktaki inceledi. “Ben olsam asla demezdim,” diye mırıldandı.

Derick dolanıp Enma'nın yanına çöktü.

Cılız ay ışığının altında, hizmetçinin boynundaki morlukların şekil olarak benzediği şey, uzun parmaklardan başka bir şey değildi.

"Kahretsin," dedi Derick.

Görünüşe göre, yukarı Derbyshire'ı hem bir haini hem de katili bulmadan terk edemeyecekti.

Dördüncü Bölüm

Bir sonraki öğleden sonra Derick, Wallingford Malikânesi'nin kapısında duruyordu. Şarap rengi ceketinin kollarından görünsün diye manşetlerindeki kaliteli kumaşı çekıştirdikten sonra kocaman kapı tokmağıyla üç kez hızla kapiya vurdu. Beklerken nemli avuçlarını devetüyü rengi pantolonuna sildi. Evin leydisine çiçekler ya da başka bir hoş hediye getirmesi gerekiyormuş gibi, ellerini boş hissediyordu.

Tanrım. Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Derick genç leydileri ziyaret edecek yaşa geldiğinde, düşman hatlarının ötesine yerleşmişti ve kur yapmakta ilgilendiğı tek şey de hassas bilgilerdi. Bu bilgilerin çoğı kur yapan genç ya da yaşlı leydilerden *gelmişti*, ama bu tamamen farklı bir meseleydi. Üstelik buraya Emma'yı görmek için gelmemiști. Aslında onu bir daha hiç görmemeyi umuyordu. Emma onu rahatsız ediyor, dengesini bozuyordu. Ve Derick'in dikkatinin dağılma lüksü yoktu.

Hayır, onun ihtiyacı olan şey, sadece elindeki görevi-

ne odaklanmaktı. Zavallı Molly Simms'in öldürölmesinin onun göreviyle bir alakası olması pek de mümkün görünmüyordu. Ama üzücü bir düşünceydi, Derick'e doğrudan yargıcın kendisiyle çalışmak ve soruşturmasından Emma'yı tamamen çıkarmak için mantıklı bir sebep sağlıyordu.

Göğsüne rahatsız edici ve hayal kırıklığıyla dolu bir sancı saplandı. Onu bir kenara itti. Bu da diğer görevleri gibi, bir tür satrançtı ve Emma da sadece bir piyondur. Rakibi değil.

Eğer birisi onun siyah olanına karşılık beyaz şahla oynayacaksa, bu kişi Emma'nın ağabeyiydi. Derick'in Savunma Bakanlığı'ndaki ajan arkadaşı Thaddeus Farnsworth, askeri sırların yukarı Derbyshire'da bir kaynağa sızdığını saptamış, Wallingford hemen en olası şüpheli haline gelmişti. Wallingford, büyük bir askeri deneyime sahip şatafatlı savaş kahramanı olarak bu bölgede yaşayan ve Fransızlara satılan türden bilgilere sahip olan birkaç adamdan biriydi. Wallingford ne geçen gece ne de bu sabah Aveline Kalesi'ne teşrif etmemişti ve adamın yargıcılık görevleri düşünülecek olursa bu tuhaftı. Bu yüzden Derick ona gelmişti. Adamın olası hainliğine kapsamlı bir bakış atmanın vakti gelmişti.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Derick, baş uşağın kibar bakışıyla karşılaştı.

"Ben Lord Scarsdale, Lord Wallingford'u görmeye geldim." Ziyaret kartını çıkardı. Bunun taşra için biraz fazla olduğunu biliyordu, ama hepsi gösterişin bir parçasıydı.

Hizmetkâr, sade ama kaliteli bir şekilde işlenmiş karta bakınca gözleri büyüdü. Derick tek kaşını kaldırdı ve

nihayet uşak uzanıp sunulan şeyi geleneksel gümüş tepsi yerine çıplak eliyle aldı. Burası bir taşra malikânesi olduğu için Derick adamın hazırda bir gümüş tepsi bekletmediğinden şüpheleniyordu. Ama taşrada olmak bir vikontu kapıda bekletmenin bahanesi olamazdı.

Derick boğazını temizleyerek rolünü oynadı. "Lord Wallingford?" dedi ağır ağır. "Onunla konuşmam gereken bir yargı meselesi var."

Bu açıklama baş uşağı sersemleme halinden çıkarmışa benziyordu. Kapı genişçe açıldı ve Derick mermer girişe adım attı.

"Bu taraftan gelirsenez, lordum, ben gidip... Yargıç Wallingford'u getireyim." Uşak, Derick'i feralı bir oturma odasına götürüp kapıda baş selamı verdi.

Kapı çekilerek kapandığında Derick hızla etrafında dönüp durum değerlendirmesi yaptı. Aşıkâr bir biçimde değerli bir şey yoktu, ama Derick olmasını beklemiyordu zaten. Yine de insan küçük gözlemlerle bir evin sahibi hakkında işe yarar bilgiler edinebilirdi.

Derick odanın öteki köşesine ilerleyerek alanı inceledi. Büyüktü ama seyrek olarak döşenmişti. Odanın herhangi bir yerinde zenginliğe işaret eden bir süs yoktu. Aslına bakılırsa, şark stilinde dokunmuş Aubusson halısı incelerek delinmiş ve renkleri fena halde solmuştu. Şöminenin yanında duran arkalıklı koltukların sıcak derileri, aşırı kullanılmış olmanın izlerini taşıyordu ve kanepelerin yıpranmış döşemesi tüylenmişti.

Elini, uzun koltuğun aşınmış kumaşında gezdirdi. Burası ana salondu, Wallingford'un dünyaya gösterdiği yüzü. Bu adam açıkça bazı ekonomik sorunlarla cebelleşiyor-

du. Bu bir şeyler anlatıyordu ama kesin bir anlamı yoktu. Vatan hainliğinin çoğu para için yapılıyor olabilirdi, ama hepsi öyle değildi. Derick bu meselede durumun parayla ilgisinin olmamasını umuyordu. Pek çok askerin yanında savaşmış birinin sadece altın için ihanet etmesi düşüncesi Derick'in midesini bulandırıyor. Öyle iğrençti ki bu, kendisi asla yapmazdı.

Tabii eğer gerçekten de hain Wallingford'sa. Derick daha fazla kanıt aramak için evin daha da içlerine sızmalıydı. Büyük olasılıkla Wallingford onu hizmetçinin cina-yetini konuşmak için kütüphaneye ya da çalışma odasına davet edecekti. Bu da ona daha geniş bir görüş sunardı. Ve mecbur kalırsa, bir gece yarısı araştırmasına her zaman başvurabilirdi.

Hayal gücü doğaçlama bir şekilde Emma'ya kaydı, üzerinde ince bir gecelikten başka bir şey yokken yatakta uzanmış halinde zevkle dolandı. Yüz hatları uykuyla gevşemiş, saçları açık bir halde yastığa yayılmışken nasıl görünüyor-du acaba? Derick'in aklında onun dışında hiçbir düşünce kalmazken vücudu yumruk gibi kasıldı. Emma'nın uykudan ısınmış teni baştan çıkarıcı kokusunu değiştirmiş ve bir meyve gibi umut vadedecek şekilde tatlanmış olurdu.

Derick derin bir nefes aldığını fark etti. Kahretsin. Emma'yı etrafında istememesinin nedeni tamamen buydu. Kadını fiziksel olarak saatlerdir görmemişti ama dikkati büsbütün dağılmıştı. Bunun hiçbir mantığı yoktu. Derick, Emma'dan *hoşlanmıyordu*. Ve buraya oynamak için geldiği role onun karışmasına müsaade etmeye bir son verimeye kararlıydı.

Kapı açılırken Derick'in aklı, gerçekleşmekte olan mas-

karalığa döndü. Lord Wallingford'u karşılamak için koltuğun arkasından çıktı, dudaklarında gülünç bir ifade vardı.

Odaya Wallingford değil de, etekleri etrafında hışırdayan Emma girince Derick'in ağzı hızla kapandı. Emma ona neredeyse bir metre kala durdu, gözleri boylu boyunca üzerinde gezindi.

Onun bu ani yakınlığı Derick'in damarlarında uğuldaydı. Kahretsin, bu gözler bir adamda Emma'nın onun doğrudan içini görebildiği izlenimini uyandırıyor. Derick, onun bu yakın incelemesinden bir adım geri kaçmak için duyduğu tuhaf dürtüye direndi. Endişelenmek için bir sebebi yoktu, Emma'nın ne göreceğini tam olarak biliyordu. Her detayı planlamıştı.

Geniş pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla parılayan altın düğmeler, devetüyü pantolonuyla hoş bir tezat oluşturan şarap-rengi-ve-krem-kordonlu yeleği ve fazlasıyla parlayan siyah Hessian çizmeleri... Brummel'in* popüler bir şekilde benimsediği şekilde, çizmelerini şampanyayla cilalayacak kadar ileri hiç gitmemesine rağmen, görünüşünde başka bir kusur bulması için adamın kendisine meydan okuyabilirdi.

Ve olan da buydu. Gösteriş yayan giyim, karışık bir şekilde bağlanmış boyun bağı, tıraşlı bir yüz ve tamamen biçimli saçlar... Hepsi bir sunumdu. Üniformaydı.

Ve bugün belki de bir zırttı.

Derick'in ağzı alayla büküldü. Sanki Pigme'den korunmaya ihtiyaç duymış gibi. "Sen neden buradasın?"

Emma'nın kaşları birbirine yaklaştı ve ağzı titredi, san-

*George Bryan "Beau" Brummell, o dönem İngiltere'sinde erkek giyim tarzı üzerinde ikon haline gelmiş figürdür. -Ç.n.

ki gülstün mü kaşlarımı mı çatsın karar veremiyor gibiydi. “Ben burada yaşıyorum, Derick.”

Embesil. “Evet, elbette.” Gerçekten de amirleri Derick’i Emma Wallingford’un etrafındayken görseler, bir daha asla ülkenin en büyük sırlarını ona emanet etmezlerdi. En azından kabiliyetsiz züppe rolü bugün yeterince inandırıcıydı. “Yani ağabeyini bekliyordum.”

Emma kollarını çaprazladı. “Evet. Perkins, Yargıç’la görüşmek istediğini söyledi. Neden?”

Derick’in ensesi karıncalandı. Emma savunma halindeydi. İlginç. Derick onun ağabeyini görmek istedi diye mi? Yoksa sadece onun yüzünden mi? İkiisi de merak uyandırıcı sorulardı, ama tamamen farklı sebeplerden.

Emma’nın üzerinde, tıpkı onun kendisine yaptığı gibi fiziksel bir etki bırakabilme ihtimali Derick’in tüm vücuduna ağır bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Belki bunu kullanabilirdi.

Hayır. Numaralarından birinin baştan çıkarma olduğu günleri geride bırakmıştı. Cinsel sorgulamaya başvurmayla ihtiyaç duymamalıydı. İsteddiği ne varsa, Lord Wallingford’dan alabilirdi. Tabii adamın zorlu kapı korumasını geççebilirse. “Sanırım bu açık.”

“Kesinlikle.” Emma’nın ifadesi kararlı bir kaş çatışına dönüştü. Sinirle ayağını yere vuruyordu. “Açık olmayan şey,” diye devam etti keskin bir ses tonuyla, “kendini, seninle hiç alakası olmayan bir soruşturmanın içine atmaya neden gerekli gördüğün.”

Ah, evet... Emma kesinlikle savunma halindeydi. Bu da Derick’in bir yerlere doğru yol aldığı anlamına geliyordu. Soru şuydu ki, nereye?

Derick, Farnsworth'ün geçen gece ya da bu sabah onunla temasa geçeceğini unumuştı. Savunma Bakanlığı'na ajandan gelen son haberde buraya doğru yola çıktığı yazıyordu. Derick, Farnsworth'ün bildiklerini öğrenirse, bu görev daha kolay olurdu ve adamla konuşmaya hevesliydi. Elbette bunun gibi köylerde olaylar hızlı yayılırdı, Farnsworth ne kadar gizlenirse gizlensin, onun gelişini duymuş olacaktı. Ama o gelene kadar, Derick, peşinde oldukları hainin George Wallingford olup olmadığını yalnız başına araştırmalıydı. “Çünkü o kız benim hane halkımın—”

“—bir üyesiydi.” Emma'nın sesinden adeta damlayan kınama, özellikle rahatsız edici bir yağmur gibi Derick'in üzerine çöktü. Emma o baykuşvari gözlerini kırptırdı. “Bundan, Derbyshire'da kalıp kalenin dizginlerini alma niyetinde olduğunu mu çıkarmalıyım?”

Derick, Emma'nın sesindeki eleştiri karşısında örkeleendi. “Tanrım, hayır. Burası yaşayacağım *son* yer olurdu. Burada birkaç haftadan fazla kalacağımı sanmıyorum.” diye karşılık verdi. “Sanki bu herhangi bir şekilde üstüne vazifeymiş gibi,” diye homurdandı nefesinin altından. Elini alnına vurdu. Bu kadın onun vaktini boşa harcıyordu. Meraklı, sinir bozucu hatun. “Kahretsin, Pigme, *tamamen* küçük bir kızken olduğun gibisin.”

Derick gözlerinin, Emma'nı çaprazladığı kollarının fazlasıyla ağız sulandırıcı bir şekilde yukarı ittiği dekolteye inmesine engel olamadı. “Pekâlâ, *tamamen* değil,” diye mırıldandı.

Emma'nın ağzından hafif bir nefes kurtulurken omuzları hafifçe yükseldi. “Tabii ki değilim.”

Lanet olsun. Bunu gerçekten de yüksek sesle mi söylemişti? İçine ne kaçırmıştı böyle?

“Bana Pigme denmesini hâlâ önemsemesem de,” diye çok da incelikli olmayan bir şekilde ona hatırlattı Emma, “diğer şekillerde epey dikkate değer bir şekilde değiştim.” Burnunu çekti. “Artık saman-beyinli değilim, mesela. Beni en son gördüğünden bu yana dört dil daha öğrendim ve en az yirmi santim daha uzunum.”

Emma’nın anı yumuşatma girişimine karşılık Derick’ten kahlkaha şeklinde bir nefes kurtuldu, ama hızla söndü. Emma gülümsemiyordu.

Emma iç çekti ve kollarını çözüp kapıya giden yolu adama açmak ister gibi döndü. Hatta narin elini o yöne uzatarak o enfes lavanta kokusunun bir esintiyile yakına gelmesine neden oldu. “Bakın, dün geceki yardımınız için minnettarım lordum, ama daha fazla endişelenmenize gerek yok. Size önerim gidip... Sizin gibi bir beyefendi Derbyshire’da ne gibi bir işi varsa, onu yapmanız. Ellerinizi kirletmenize gerek yok,” dedi ve bakışları Derick’in üzerinde bir kez daha dolaşırken dudakları düzleşti, “ya da bu durumda süslü kıyafetlerinizi.”

Derick parmaklarını alnına bastırarak gözlerini kapattı. Bu iş plana göre gitmiyordu. Bir dişiyi kendi iradesine boyun eğdirmekte hiç böylesi bir sorun yaşamamıştı.

Emma hariç. Emma’da onun dengesini böyle şaşırtan ne vardı?

Sana rolünü unutturuyor

Evet. Emma’daki bir şeyler, Derick’i olduğunu bile hatırlamadığı bir delikanlı haline getiriyordu, kaçınmadığı ya da anlamadığı tuhaf ve rahatsız edici bir gerçektir bu. Tek

bildiği doğru -ve tehlikeli- olduğuydu, ki bu da yalnızca onun ağabeyiyle görüşmesini daha da önemli kılıyordu. Bu sohbetin yönetimini tekrar devralma zamanı gelmişti. Derick doğruldu, kollarını göğsünde birleştirdi ve bakışlarını onun seviyesine getirdi.

“Benim önerim,” dedi ağır ağır, kızdıracağı kesin olan bir şekilde Emma’ya burnunun üzerinden bakarak, “iyi bir kız olup Yargıç’ı çağırman ve ondan sonra gidip... Senin gibi bir taşra hanımefendisinin yapması gereken ne gibi bir işi varsa, onu yapman. Şüphesiz bir yerlerde üzerine nakış işlenmesi gereken bir yastık vardır, değil mi?”

Emma’nın gözleri çizgi halini alınca Derick tatmin dolu sırtışını bastırdı. Bu, Emma’yı gücenmiş bir halde ağabeyini getirmek için yollamaya yeterdi.

Ne var ki Emma gözle görülür bir şekilde ayaklarını yere basıp kollarını tekrar kavuşturdu ve enfes dekoltesi tekrar öne çıkarak Derick’in görüş alanına girdi. Derick’in istifade etmeye engel olamadığı bir manzaraydı bu elbette. Rol çeviriyor olabilirdi, bu hayatı ardında bırakana kadar bekâr kalmayı seçmiş olabilirdi, ama yine de bir *erkekti*.

Emma çenesini sıktı. Asap bozucu adam! Bu... Bu kumsursuz giyimli züppe hangi cüretle evine gelip onu kışkırtırdı? Aşağılık herifte onu öyle aşağıladıktan sonra yüzüne bakma nezaketi bile yoktu. Hem nereye bakıyordu öyle? Emma, Derick’in bakışlarını takip etti, aşağı doğru bakınca ağzı açık kaldı.

Hızla kollarını çözerken yanakları alev almıştı. Yüzündeki sıcaklık boynundan göğsüne doğru yayıldı. Derick’in onu gerçekten çekici bulduğunu düşünmeyecek kadar akıllıydı. İkisi de daha gençken Derick onu kesinlikle gü-

zel bulmuyordu. Emma, Derick'in onu fark etmesi için ne kadar çabalasa da bir önemi olmamıştı. Ama Derick az önce kesinlikle büyülenmiş *görünüyordu*, değil mi?

Yüzüne meraklı bir bakış atma dürtüsüne direnemedi. Ama Derick'in gözlerinin kenarları da ağzı gibi aşağı sarkıyordu, ifadesi sadece bıkkın olarak tanımlanabilirdi. Emma'nın yüzü daha da ısındı. Gerçekten de diğer türlüşünü beklemiş miydi?

Kahrolası, kafa karıştırıcı adam. Neden kendine özgü neşeli tavıyla ortalıkta sekerek dolaşmıyordu ki? "Derbys-hire'da kalmaya hiç niyetinin olmadığını söyledin. Neden meseleleri kendi haline bırakmıyorsun?"

Nelerin risk altında olduğunu düşününce Emma'nın karnına bir ürperti saplandı. Yıllardır bu köyle canını sıkmayan Derick eğlence olsun diye geri dönüp ağabeyinin sırrını öğrenirse, ne gülünç bir ironi olurdu. Derick bunu kullanarak, Emma'nın babasının ölümünden sonra kendisi için şekillendirmek üzere çok çalıştığı hayatı mahvedebilirdi. Sonra da koşturarak Londra'ya, Fransa'ya ya da yaklaşık son on beş yılda neredeyse oraya dönerdi.

Derick çenesini hafifçe kaldırdı ve Emma'ya o sinir bozucu yeşil gözleriyle baktı, aniden bütün ilgisizliği kaybolmuştu. "Bunu yapmamı neden bu kadar fena halde istiyorsun?"

Ürperti çoğaldı ve büyüdü. Emma yutkundtu. Bu, devam etmeye hiç niyetinin olmadığı türden bir sorgulamaydı.

Derick'in aristokratik erkek gururuyla şişinmesi ya da şey gibi davranması... Şu an ne gibi davranıyorsa işte, öyle davranması riskine giremezdi. Eğer Derick, onun ağabe-

yiyle ilgili sırrı çözerse, onun gibi biri gidip meseleyi daha yüksek otoritelere bildirmeyi görevi sayabilirdi. Bu kesinlikle Emma'nın rahat hayatını alıp başına çökertirdi. Hayır. Başlarına bir bela açacak fırsatı ele geçirmeden önce Derick'i habersizce evinden göndermeliydi.

Emma ellerini yumruk yaptı. "Bir nedeni yok," dedi omuz silkerek, ama bu hareketle kasıntı bir kuklaya benzediğinden şüpheleniyordu. "Molly'nin cinayetine karışmama konusunda içinin rahat olmasını bekliyordum sadece. Ziyaretin için aklında başka planların olduğuna eminim..."

"Senin hoş arkadaşlığından ne kadar keyif alsam da Emma, ağabeyini görme konusunda ısrar ediyorum. Burada mı, değil mi?"

Emma ağzını hızla kapatarak kaşlarını çatı. Yalan söylemeyi düşündü. Bu sabah yaptığı şeyi, yani ormana gidip Molly'nin cesedinin bulunduğu yeri araştırma işini şu an George'un yaptığını söyleyebilirdi. Ama yalancılığı hiç tasvip etmezdi... İyi bir neden için olsa bile. "Evde. Ama—"

"O zaman bu sohbeti onunla yapacağım."

"Tanrı aşkına..." Derick güzel ceketinin üzerindeki olmayan tüyleri sıradan bir tavırla silkelerken Emma dudağını ısırdı. Derick'in hiç de görüldüğü gibi olmadığına dair içini kemiren hissi üstünden atamıyordu. Zümrüt gözlerinin gerisinde... Tehlikeli bir şeyler gizliydi. Emma diğer insanların da bunu görüp görmediğini, yoksa Derick'le bir zamanlar bir çeşit arkadaş oldukları için sadece kendisinin mi fark ettiğini merak ediyordu. Belki de sadece hayal görüyordu. Sadece... Derick, onun eskiden tanıdığı delikanlıdan o kadar farklıydı ki... Emma suçluların davranışları

üzerine yaptığı araştırmanın bir sonucu olarak, insanların geliştikdikleri kişiliklerin pek fazla değişmediğini öğrenmişti. Yine de Derick'in bir zamanlar olduğu o delikanlı, şimdi dışarıya sunduğu bu züppe kişiliğe pek uymuyordu.

Pekâlâ, iki durumda da Emma onun George'u görmesine izin veremezdi. Sadece işi geciktirecek, ilgisini kaybetmesini umacaktı. "Ağabeyim seni bugün göremez. O... İyi değil."

Derick'in yüzündeki kusursuz açılarda bir kaş çatışı belirdi. "Ciddi bir şey yoktur umarım?"

"Sıradışı bir şey değil," dedi Emma ihtiyatla. Vicdanını rahatlatmak adına, *onun için*, diye içinden ekledi.

"Anlıyorum," dedi Derick kapıya doğru dönerek. "Pekâlâ."

Perkins beyaz kartla yanına geldiğinden beri aldığı ilk derin nefesle birlikte Emma'nın midesindeki düğüm çözüldü. Derick'in giderken onun berbat bir cadaloz olduğunu düşünmesinden pişmanlık duysa da, en azından *gidiyordu*.

"Lord Wallingford'u sabah Aveline Kalesi'nde görmeyi bekleyeceğim öyleyse," diye seslendi Derick omzunun üzerinden.

"Bu *kesinlikle* söz konusu bile olamaz." Emma sesinin perdesinin mağdur bir tavuskuşu gibi yükselmesinden nefret etti.

Derick topuklarının üzerinde döndü, her zerresi Emma'nın korktuğu otoriter asilzade olarak görünüyordu. "Dün akşam *senin* yardımına ne kadar minnettar kalsam da," dedi Derick, Emma'nın daha önceki sözlerini tamamen sinir bozucu bir şekilde ona karşı kullanarak, "cinayet soruşturması erkek işidir."

Emma öfkелendi. *Bütün o*— Öfkesiyle beraber aklındaki tüm endişeler uçup gitti. “Cinsiyetin konuyla ne ilgisi var, pek anlayamadım. Bu tarz meseleleri yıllardır kendi başıma gayet güzel hallettim.” Bu adam hangi cüretle onun evine, onun *köyüne* gelip de oranın sahibiymiş gibi davranabilirdi? “Ve şunu da söylemem gerek...”

“Yıllardır *hangi* tarz meseleleri kendi başına gayet güzel hallettin?” Derick’in sorusu Emma’nın yaygarasını kesti, neredeyse onu yere yıkıyordu.

Soğuk, tıpkı ilkbaharda canlanan bir şelale gibi Emma’nın başından ayak parmaklarına kadar aktı.

Az önce oyunu ele vermişti, değil mi?

Belki de vermemişimdir. Lafı çevirmek için kelimeleri ararken elleri terledi. “Bu ne çeşit bir soru?” Emma bakışlarını kaçırmaya engel olamayarak solundaki Arşimet büstüne odaklandı. “Kendi başıma pek çok şeyi iyi bir şekilde hallediyorum.” Bakışlarını tekrar Derick’e çevirdi, yüzüne, aklını karıştıran bir rahatsızlık ifadesi olduğunu umduğu bir ifade yapıştırdı ve adamın konuyu kapatmasını umdu.

“Ne gibi?”

Emma ofladı. “Bunun konuyla bir alakası yok.”

Ama tek bir siyah kaş beklentiyle havalandı.

Emma’nın bakışları tekrar büste kaydı. “Evi idare ediyorum, ağabeyime yardımcı oluyorum...” Bu giderek kötüleşiyordu. Tüm zeki insanlarda bir lanet olurdu, o da aptal çenesiyle lanetlenmişti.

“Konudan sapıyoruz. Köyümüzde işlenen bir cinayet—ya da başka bir suç— biz burada *yaşayan* insanların, birbirimizle edinilmiş çıkarları olanların işidir.”

Derick'in ağzının kenarı hafifçe hareket etti, ifadesinde... *Alay* mı vardı? Bu hiç de komik değildi. Bu adam kim olduğunu sanıyordu?

"On dört yıldır bizi varlığıyla onurlandırmaya tenezzül etmeyen, başkalarının işine *burnunu sokan* birinin değil," dedi Emma. Derick'in gitmesini sağlamak için ne söyleyebilirdi? "Annesinin cenazesi için bile gelmeyen birin için değil."

Derick'in yüzündeki hafif gülümseme dondu, ardından yüz hatları tamamen düz bir hal alana dek ağzının etrafında bir sinekkuşu varmış gibi seğirmeye başladı.

Emma, tüyleri ürperirken nefesini tuttu. Çok ileri gitmişti. Emma yıllar boyunca Derick'in göze çarpan yokluğunun nedenini kesinlikle merak etmiş, oğlunun kaçışından dolayı annesinin acı çekişini gördükçe kendi aklında onu suçlu bulmuş ve kadıncağız öldükten sonra bile Derick'in ona saygılarını sunmak için gelmemesi karşısında afallamıştı. Ama böylesi çirkin bir yaylım ateşinde bulunmaya niyetlenmemişti. Tek istediği Derick'in gitmesi, George ile onu sırlarıyla baş başa bırakmasıydı. Nefesini tuttu. Suçluluk onu boğuyor, Derick'in geri çekilecek kadar alındığına dair duyduğu umutla yarışıyordu.

"Çok kötü bir yalancısın, Emma," dedi Derick. Sesi kararlık bir ipek gibi tamamen pürüzsüzdü, tıpkı onun üzerine giderken yaptığı gibi.

Emma'nın gözleri Derick'in sert bakışlarına yakalanmıştı. Bundan kurtulmaya —ondan kurtulmaya— çalışarak kalçaları kanepenin koluna çarpına kadar geri çekildi.

"Dudakların bir şey söylüyor," diye mırıldandı Derick, Emma'nın burnunu malum bergamot ve defne kokusuy-

la dolduracak kadar yaklaşıarak, “ama gözlerin tamamen ayrı bir hikâye anlatıyor.” Öne eğildi, uzun kolları hızla Emma’nın iki yanından uzanırken onu geriye yaslanmaya zorladı. Derick kollarını kanepenin üzerine, Emma’nın kalçalarının her iki yanına yerleştirdi.

Emma’nın kalbi boğazında atmaya başladı. Köşeye sıkıştırılmıştı. Bu sefer başını eğip kaçamazdı da, Derick’in ne kadar uzun olduğunun bir önemi yoktu. Nefesi hızlandı. Tam olarak korkudan sayılmazdı ama o da vardı. Yine de daha çok... Heyecanlanmış mıydı?

Emma kendine sorununun ne olduğunu sordu. Aralarına biraz mesafe koymak ve açıkça Derick’e karşı hâlâ hissettiği bu lanet olası çekim her şeyi mahvetmeden önce kontrolünü geri kazanmak zorundaydı. Emma kendi kollarını kalçasıyla adamın kollarının arasına yerleştirdi ve omurgası kopacak noktaya gelinceye kadar geriye büküldü.

Derick’in bakışları aşağı kaydı, gözleri eriyip yeşil havuzlara dönmüştü sanki. Emma’nın ağzından gözlerine çıkarak onu kendinden geçirdi. “Şimdi bana doğruyu söyle,” dedi tatlılıkla ikna edici bir şekilde. Emma, Derick’in sesini neredeyse yanağını okşayan sıcak bir parmak gibi hissedebiliyordu. Bu, sahip olduğu bütün sırları açıklamak istemesine neden oldu. “Ne saklıyorsun, Emma?”

Emma ona ters bir cevap vermek istiyordu, ama sanki Derick onu görünmeyen bir enerjiyle tamamen hareketsiz kılmuş ve esaretine almıştı. Emma aniden kuruyup kavru lan ağzını ıslatmak için çaresizce yutkundu.

Derick derin bir nefes alarak daha yakına eğildi. Emma elinden geldiğince öfkeyle kaşlarını çattı ama Derick ona

bir alan tanımadı. “Biliyorsun Emma, bütün gün burada kalabilirim...”

Emma dizlerini çekip kanepenin kolundan sırt üstü yuvarlanarak ondan kurtulmayı düşündü. Onu gafil avlayabilirdi ama çok uzağa gidebileceğini sanmayacak kadar akıllıydı. Bu, sadece kendini aptal durumuna düşürür ve durumu daha da katlanılmaz bir hale sokmaya yarardı.

Bundan yan çizmenin bir yolu yoktu. Şimdi Derick her şeyi öğrenecek ve Emma’nın kıymet verdiği hayatı tamamen onun insafına kalacaktı. Emma kesik kesik iç çekti. “Yargıç benim,” diye itiraf etti, Derick’ten uzak durabilmek için uzattığı elleri titriyordu. Ama sesi titremiyordu, Emma bundan güç aldı.

Her şeyi anlatmak zorundaysa, bunu iki ayağının üzerindeyken yapmaya niyetliydi. Emma doğrulmak için girişimde bulunarak minderlere bastırdı. Ne var ki Derick yaklaşarak onu tuhaf bir duruşa zorladı. Emma’nın kollarını gevşetip geriye düşmekten başka şansı yoktu, şey dışında—

Çok düşünmeden kollarını Derick’in beline dolayıp kendini yukarı çekmeye çalıştı. Teni karıncalanıp nefesi boğazında düğümlenirken elektrik vücudunu sarsarak sinir uçlarını yaktı.

Derick onun ellerinin altında gerildi, güçlü kasları kaliteli kumaşın altında dalgalanıyordu. Geri çekilmeye çalıştı, büyük ihtimalle ikisini de ayağa kaldırmak istiyordu. Ama açıları çok keskindi. Devrildiler.

Emma hızla kanepenin üzerine düşerken Derick’in ağırlığının altında ezilmeyi bekleyerek gözlerini sımsıkı kapattı.

Fakat öyle olmadı. Emma tek gözünü aralayınca üzerinde duran Derick'i gördü, adam onu ezmekten kaçınmak için kollarını onun göğsünün iki yanında destekleyerek tuhaf bir halde duruyordu. Emma onun ağırlığının geri kalanının nereye yüklendiğinin ağır ağır farkına varmaya başladı. Neredeyse bu çok doğal bir şeymiş gibi, bacakları ona yer açmak için aralanmıştı ve Derick de ona doğru samimiyetle bastırıyordu. Emma'nın kanı heyecanla akıyordu ve sonra görünüşe göre özellikle de adamın vücudunun kendisinininkiyle bütünleştiği yere doğru toplanmaya başladı. Zihnine heyecan dolarken tüm düşünceleri dağıldı.

"Yargıç sensin de ne demek?" Derick'in sesi kulak tırmalayıcıydı ama Emma'nın aksine en azından aklı yerindeydi.

Emma homurdandı. Derick'i yerinden oynatmak için kıvrandı. Ama bu, bir hataydı. Adamın boğazından bir inleme yükseldi, bu cızırtılı ve savunmasız ses Emma'nın vücuduna titremeler saldı, hissettiği ürpertiyle göğüs uçları acı verici bir şekilde gerildi ve nefesi göğsünde dondu.

Derick çenesini kenetledi ama Emma'nın üzerinden kalkmak için herhangi bir harekette bulunmadı. Aksine göğsünü alçaltıp kendini dirsekleriyle dengeledi. "Emma," dedi nefes nefese, "bilmek istediğim şeyi ya sen söylersin, ya da ağabeyin bakmaya gelene dek bu şekilde burada durabiliriz. O zaman da ona bizzat sorarım."

Hain vücudu adamın tüm gün orada kalması için çığlıklar atarken Emma alevler içinde kaldı. Nasıl bu şekilde iki farklı düşüncesi olabiliyordu ki? "Bırak kalkayım," diye fısıldadı. "Şimdi," dedi daha yüksek bir sesle. "Kalkmana izin ver, ben de sana bilmek istediklerini anlatayım."

Birkaç kalp atımlık zaman geçti. Emma oraya zımbalanmış gibi hissediyordu. Derick'in gücüyle, içine işleyen bakışıyla zımbalanmış gibi. Ve içinde bir yerler kıvransa da bu his pek de nahoş bir şey değildi. Sinir bozucuydu ama aynı zamanda sıcak, merak uyandırıcı, ilginçti... Ve Emma bu duyguların nereye gideceğini öğrenmek için kendini neredeyse çaresiz hissediyordu.

"Nasıl istersen..." diye mırıldandı Derick.

Derick kendini kaldırırken Emma'dan ısıklık gibi bir nefes çıktı. Derick çok dikkatli bir şekilde geri çekilmişti gerçi ama Emma onun vücudunun işkence edecek kadar iç gıcıklayıcı her baskısını, hareketini ve kayışını hissetti. En sonunda Derick elini uzatıp onun ayaklarının üzerinde doğrulmasına yardım etti.

Emma, Derick'in kollarını itti, aklını toplamaya çaresizce ihtiyaç duyarak derin bir nefes aldı. Ama onun kokusu, sevgiyle hatırlanan bir anı gibi hâlâ burnundaydı. "Yargıç benim," diye tekrar etti, sürdürdükleri sohbetin dizginlerini ele almayı deneyerek. "Yargıca *vekâlet* ediyorum," diye düzeltti.

Derick'in kaşları çatılarak karanlık bir V şekli aldı. "Neden?"

Emma isyana gelen duyularını bastırmak için ellerini beline doladı. Derick'in ondan nasıl etkilendiğinden öte endişelenmesi gereken daha önemli dertleri vardı. Yerel yargıçları atayan adamların, böyle önemli bir pozisyonda bir kadının olmasına asla izin vermeyeceklerini çok iyi biliyordu. Derick'in Adalet Komisyonu'na uçuracağı tek bir söz, ağabeyinin görevinden olmasına yeterdi. Kendisi de geçen yıllar boyunca hayatının anlamı olan görevlerinden

olurdu. Ahlaki istatistiksel projesini bitirmek için ihtiyacı olan hukuki kayıtlara erişiminden bahsetmiyordu bile. Suç oluşturan davranışların yüksek oranda kötü kandan kaynaklanmadığını, onun yerine ağırlıklı olarak sonradan öğrenildiğini ve çevresel faktörlere bağlı olduğunu kanıtlayabilirse ve Parlamento'dan birinin dikkatini çekmeyi becerebilirse, bu, İngiltere'nin yüzünü değiştirip daha iyi bir hale getirebilirdi. "Ağabeyim artık bu yeterliğe sahip değil."

Derick sağına bakarken kaşlarını iyice çatmış, dudaklarının kenarları aşağı sarkmıştı. "Samırım açıklaman gerekiyor."

Öğrenmek istediği tüm gerçeği keşfetmesi uzun sürmeyecekti.

Emma kaderine razı gelmiş bir tavırla iç çekti. "Birkaç yıl evvel, George'a bir çeşit inme indi, atından düşmesinin buna yol açtığını sanıyoruz. Sabahları çıktığı at gezintilerinin birinden sonra baygın halde bulundu. Başında kötü bir kesik vardı ve atı hiçbir yerde görülmedi." Enıma, Derick'in onun duyularında yarattığı çekimden hâlâ kurtulma ihtiyacı hissederek yürüdü. Az döşeli odada volta atmaya başladı. "Biraz kendine geldiğinde kimsenin bilmesini istemedi. Eskisine göre akı yarı yarıya gitmiş olsa bile gururlu bir adamdır."

"Bu tam olarak ne zaman oldu?" dedi Derick. Bakışları onu dikkatle takip ediyordu. Emma bu bakışları neredeyse tenini yakan bir güneş ışığı gibi hissedebiliyordu. Derick'in parlak yıldızlara benzeyen gözlerindeki bakış, Emma'nın cildinde kırmızı lekeler bırakacak kadar sıcaktı.

"Neredeyse altı yıl önce," diye karşılık verdi. Ne önemli

vardı? Derick'i onları kendi hallerine bırakmaya ikna edemezse her şey sona erecekti. "En iyi doktorları getirdik. George'un iyileşeceğini sandık ve bir süre için iyileşebilmiş gibi göründü. Ben... Onun görevlerinin en idari kısımlarını devralmıştım, ondan önce de babam için bunu yapardım. Ama George'un kazasından sonra, bazı fiziksel işleri de yapmaya başladım."

Emma'nın göğsüne bir düğüm oturdu. Ya işi elinden alınırsa? Umutsuz beklentilerle dolu bir hayatla yüzleştiği ve boşa çabaladığı bir zamanda, önce babasına, sonra da ağabeyine yargıçlık görevlerinde yardımcı olmak hayatına anlam katmıştı. Katıldığı tek Londra sezonu Emma için kasvetli bir fiyasko olmuştu. Tuhaf derecede mantıklı olan zihni ve aklındakileri düşünmeden söyleme eğilimi yüzünden alaya alınmıştı. Kaderinde bir kız kurusu olup ailesinin sırtına yük kalacağını kabul etmiş biri olarak, bir amacı olduğu için minnettardı. Bunu Derick'e itiraf edemezdi gerçi. Onun gibi bir adam, ait olunacak bir yer aramanın insana kendini nasıl hissettirdiğini asla anlayamazdı.

"Ama sonra ağabeyim daha da kötüleşti," diye sözlerine devam etti Emma, sesini tüm duygulardan arındırarak, "ve bir sonraki yıl, bunların hepsi onun için çok külfetli olmaya başladı. Böylece ben de onun rolünü tamamen üstlendim." Böylece kendine ait bir hayat bulmuştu. Köylüler ve kasaba halkı tarafından ona ihtiyaç duyulan, hem mantık yürüten aklına, hem de hayata ve sorun çözmeye gösterdiği doğrudan yaklaşıma saygı gösterilen bir hayat... Kolay olmamıştı. Emma'nın öncelikle onlara kendini kanıtlaması gerekmişti, ama acınmaktan takdir edilmeye geçişi çok

uzun sürmemiştir. Şimdi de bunu ondan çekip almak. Derrick'in gücü dâhilindeydi.

Emma volta atınayı bırakıp onun yüzüne baktı, ne düşündüğünü çaresizce öğrenmek istiyordu. Ama anlaşılmaz bir ifadeyle karşılaştı.

"Ağabeyinin durumu şimdi nasıl?" diye sordu Derrick, bakışları gizemliydi.

Emma, George'la yaşamının nasıl olduğunu kelimelere dökmek için uğraştı. "Ağabeyimin durumunu tanımlamak için aklıma gelen, kıyaslama yapılabilecek en yakın şey bunama sorunu yaşayan yaşlı bir adam. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmasını bir kenara bırakırsak, George'un neredeyse kendisi gibi olduğu günler var. Öyleyken felç geçirmediğine neredeyse inanıyorum ama bu günler çok nadir oluyor. Diğer günler, kendi adını bile bilmiyor." Emma'ya bir yabancıymış gibi baktığı, hatta bazen ondan korkuyormuş gibi görüldüğü anlar, en zor zamanlardı. "Bazı günler, hayatlarımızla ilgili her şeyi hatırlayabiliyor ama diğer günlerde kahvaltıda ne yediğini unutuyor." Emma içini çekti. "Bir de iletişime tamamen kapalı olduğu zamanlar var, bazen günlerce, hatta bir hafta kadar sürüyor. Bunlar da Tanrı'ya şükür nadiren oluyor ama bu son ayın çoğunda böyle bir dönemin içinde."

"Üzüldüm, Pigme," dedi Derrick yumuşak bir sesle. "Senin için çok zor olmalı."

"Bana böyle deme." Emma onun acımasını istemiyordu. Sırrını saklamasını ve ağabeyini rahat bırakmasını istiyordu. "Üstelik zaman zaman da olsa ağabeyimin yanında olması, hiç kimsenin olmamasından iyidir," diye fısıldadı.

"Anlıyorum," dedi Derrick kapıya doğru ilerleyerek. "Bunun üzerine düşünmeliyim."

Emma onun peşinden gitti, niyetlerini öğrenmeden onun öylece gitmesine izin veremezdi. Uzanıp adamın dirseğini yakaladı.

“Neyin üzerinde düşünmelisin?”

Derick döndü, gözleri onun yüzünde dolaşüyor, bir şeyler arıyordu.

Emma hızla onun kolunu bıraktı, dudakları düzleşir ve omuzları gerilirken bile ona endişesini göstermemekte kararlıydı.

“Bu son derece alışılmadık bir durum,” dedi Derick nihayet. “Herkes için en iyi kararı vermeliyim.”

Bu düpedüz kendini beğenmişlikti! Ve haksızlıktı. Tipik bir erkek davranışı. “Böyle bir kararı vermek için *seni* böylesi nitelikli yapan şey nedir peki?” Sıklıkla olduğu gibi kelimeler Emma’nın ağzından düşünmeden çıkmıştı ve anında hepsini geri alabilmeyi diledi. Kendini pençesinde tutan aslanı kızdırmak, fareye hiçbir zaman bir şey kazandırmazdı.

Derick’in yeşil bakışları onun gözlerine o kadar uzun süre kilitlendi ki, Emma onun ısıltılı gözlerinden yeşilin bir düzine tonunu ayırt edebileceğini düşündü. “Pek çok şey,” dedi Derick, gizemli bir havayla. “Sabah onda döneceğim. O zaman ağabeyini görmeyi bekliyorum, şartların doğruluğunu belirleyeceğim. Sonra ne yapılacağını tartışacağız.”

Derick, kasabanın en büyük hanı ve barı olan Kuğu ile Geyik’ten içeri girdi. Burası, Emma Wallingford’la anlaşmadan önce ihtiyacı olan şeyleri öğrenmek için bugün

kendi çabalarıyla ziyaret ettiği, bu tarz dördüncü işletmeydi.

Emma'yı aklından çıkaramıyordu. Şimdi bile, onu düşünmek dahi vücudunu germeye yetiyordu. Kahretsin. Pekâlâ, aralarındaki delilik tek taraflı değildi en azından. Yıllardır ilk kez gerçek bir arzu hissettiği kadın onun için bir şey hissetmeseydi, ironik bir durum olmaz mıydı? Neyse ki Emma da onu istiyordu. Ondan tiksiniyormuş gibi rol yapabilirdi, ama Derick, Emma'nın hissettiği çekimin tüm işaretlerini fark etmişti... Ona yasliken yumuşak bir tavırla eriyişi, kokusundaki hafif değişim, amber gözlerinin arzuyla kararışı... Bahse vardı ki, küçük Pigne şu an her ne yapıyorsa yapsın, bu işi zihninde onunla yaptığına şüphe yoktu. Derick bunda biraz olsun teselli bulabilirdi.

Derick, Emma'nın ağabeyiyle ilgili bugün öğrendiği şeyler hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Adam, Emma'nın söylediği kadar acizse, Derick onun nasıl hain olacağını bilemiyordu. Wallingford'un kazasından önce pek çok sır gönderilmiş olsa da, bu olaydan sonra uzun bir süre bilgiler uçurulmaya devam etmişti. Elbette adamlar görüşene kadar nihai kararını vermeyi ertelemek zorunda kalacaktı. Emma bugün Derick'in bu şansı yakalayamamasını sağlamakta iyi bir iş çıkarmıştı. Ağabeyini Farnsworth'den korumayı başarmış mıydı? Bu görevin hâlâ çözülmemesinin nedenlerinden biri bu olabilir miydi?

Hem Farnsworth şimdiye kadar hangi lanet sebepten onunla iletişime geçmemişti? Onu buradan uzağa yönlendirecek başka bir iz bulma şansı her zaman vardı. Ama yoluna devam ettiyse, neden Savunma Bakanlığı'na bir haber göndermemişti?

Pekâlâ, Derick bazı cevaplar alana dek yoluna devam etmeyecekti. Ve Farnsworth onun yanına gelmediğinden, adamı bizzat kendisi aramaya karar verdi.

Derick bara doğru ilerledi. Havayı odun ateşi, etli güveç ve dökülen biranın hoş dünyevi kokusuyla mırıltılı sohbetler ve arada bir gürleyen kalkışmalar doldurmuştu. Fakat Derick tanınmayı beklerken sesler yatışarak sustu. Meraklı bakışların ağırlığını sırtında hissedebiliyordu. Sıradan bir tavırla rahatlamış ve fark etmemiş gibi görünmek için omuzlarını gevşetti, cüzdanından para çıkararak tembelce barın yüzeyine koydu. Metal para çizik ahşabın üzerine yüksek sesle çarparak bar sahibinin dikkatini çekti. Heybetli adam orta yaşlardaydı ama ağır ve ayaklarını sürüyerek yürüyüşüne bakılırsa, daha yaşlı bir adamın ağırlıklarına sahipti. Derick'e yaklaşırken çenesini kaldırarak teninin daha fazla titremesine neden oldu.

"Birini arıyorum," dedi Derick. "Son birkaç ayda kasabaya gelip gitmiş olabilir. Buradan olmayan herhangi birini fark ettin mi?"

Bar sahibi gözlerini paraya dikti ama almak için bir hamlede bulunmadı. Ardından bakışlarını Derick'in üzerinde dolaştırdı. "Buradan olmayan bir sürü kişi fark ettim." Köfte gibi yumruğunun içinde tuttuğu bezle barda aslında olmayan kiri sildi. "Pek çok gezgin buradan geçer, lordum, Peak Bölgesi'nin manzaralarını görmek için gelirler," diye devam etti, herhangi bir aşağılamada bulunmak istemediğini açıklayacak kadar aceleyle. Ama Derick buna kanmazdı.

Sürekli müşterilere şöyle bir bakış atma dürtüsüne direnerek gözlerini bar sahibine dikti. Göreceği şeyi biliyor-

du, hepsi ona bakıyordu. Bazıları gizliden, bazıları açıkça ama hepsinin ifadesinde güvensiz bir eğilim olacaktı. Savaş biteli iki yıl geçmiş olabilirdi, ama tüm köylülerin düşüncesine göre Derick yarı Fransız'dı ve daha da kötüsü, muharebenin çoğunda Fransa'daydı.

Gittiği diğer üç barda olan şey de buydu. Buna benzer bir şeyi hiç tecrübe etmemişti ve can yaktığını itiraf etmeliydi. Ama sorunu bildiğini düşünüyordu. Yıllardır görevlerinin çoğu ana kıtadaydı. Orada insanlar Derick'i tanımıyordu, onun zengin ve gösterişli bir aristokrat olduğu gerçeği dışında bir şeyi de umursamıyorlardı. Derick'i olduğu gibi görüyor, öne sürdüğü görüntü neyse kabul ediyorlardı.

Ama şimdi İngiltere'ye dönünce? Herkesin ondan bir beklentisi vardı. Muhtemelen burada daha kötüydü. Bu köylüler de onu tanımıyordu ama tanıdıklarını *sarıyorlardı*. Ailesi yüzyıllardır en azından yılın belirli bölümlerinde yukarı Derbyshire'da yaşamıştı. Derick hayatının ilk yıllarının çoğunu ve annesinin Shropshire'daki aile mülkünden kaleye sürülmesinin ardından gençliği döneminde her yazı burada geçirmişti. Gidip de dönmemesini açıklamak için uydurdukları çeşit çeşit hikâyelerden bahsetmiyordu bile. Savaş sırasında Fransa'da ne işi olduğuna dair hepsinin kendi fikirleri de vardı. Teoriler çeşitlilik gösterse de sonuç aynıydı: Derick güvenilmez biriydi.

Derick, on yıldan fazla zamandır hainleri adalete teslim ederken, insanların onun hain olduğundan şüphelenmesinde çoğu zaman ironik bir mizah bulurdu. Ama bugün bunu komik bulmuyordu.

"Evet, pekâlâ," dedi Derick, sesine ağır bir otorite kata-

rak. "Ben sadece birini arıyorum. Bu bölgeyi ve buradan geçenleri iyi bilen bir adama benziyorsun. Benim aradığım adama benzer birini görmüş olabilir misin?"

Barmen bakışlarını indirdi. Adam ona güvenmiyor olabildi, ama bir vikontu açık bir şekilde reddetmeye tereddüt ediyordu. İki kalın parmağı parayı araklamak için barın üzerinde belirdi. "Belki. Aklıma gelen iki-üç kişi var."

Derick siyah kaşlarından birini kaldırdı. Ardından cebinden bir metal para daha çıkarıp barın üzerine koydu.

"Biri aradığınız kişi olabilir. Sizden yaklaşık yarım baş kadar kısa. Siyah saçlı."

Farnsworth bu boylardaydı ama sarışındı. Elbette kimliğini değiştirmiş olabildi. İnsanın saçını kömür tozuyla karartması rengini açmaktan daha kolaydı. Bu kulağa umut verici geliyordu.

"Burada mı kalıyor?" diye sordu Derick, hoş bir barmen gelip iki parmağını kaldırırken.

İri adam Derick'e doğru başını iki yana salladıktan sonra ilerledi ve servis etmek üzere bekleyen barmen için iki bira kupasına içki doldurmaya koyuldu. "Hayır. Sadece bir kez geldi, hatta onunla konuşan ben değildim. Sadece her şeyi duydum, anlıyor musun? Nerede kalıyor olabileceğini ya da hâlâ kasabada olup olmadığını bilmiyorum."

Kahretsin. "Aradığım adamın diğerlerine kıyasla o olabileceğini sana düşündüren nedir, o zaman?"

Adam musluğun üzerinden baktı ve kurnaz bakışlarını Derick'e odakladı. "Çünkü Leydi Scarsdale hakkında her türden soru sorarak kasabada dolaşıyordu. Onun kendini kayalıklardan attığı zaman civarıydı."

Derick, sanki adam o soğuk birayı onun kafasından

aşağı dökmüş gibi hissediyordu. Farnsworth onun annesiyle ilgili sorular mı sormuştu? “Tam olarak ne zaman?” diye sordu sesini sakın tutup hiçbir tepki göstermeden. “Onun... Ölümünden önce miydi, sonra mı?”

Adam uzun bir süre için cevap vermek yerine, Derick’i dikkatle izledi. Ardından omuz silkti ve bakışlarını işine çevirdi, köyün dedikodu kazanı için Derick’in ona daha fazla yem vermeyeceğini açıkça anlamıştı. “Söyleyemem. Birkaç ay önceydi ve dediğim gibi, ilk elden duymadım.”

Bu Derick’in beklemediği bir gelişmeydi. Daha fazlasını bilmek istiyordu ama bugün barmenden daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini biliyordu. “Haber alırsan ya da onu bir daha görürsen, derhal kaleye haber gönder.”

“Lordum.”

Derick uzun adımlarla bardan çıktı, hissettiği düş kırıklığı içinde kaynıyordu. Kuğu ve Geyik’in sahibinden duyduğu bu ufak kırıntı sayılmazsa, bugün her yerden eli boş dönmüştü. İnsanlar onunla konuşmak istemiyorlardı. Artık yapabileceği tek şey Farnsworth’ün onun yanına gelmesini beklemektir, tabii ajan hâlâ yukarı Derbyshire’daydı. Ve bir de izin nereye gideceğini görmek için yarın sabah George Wallingford’a yapacağı ziyaret vardı.

Derick bu görevi bitirip buradan gitmek istiyorsa, Emma’yla birlikte çalışmanın tek seçeneği olduğunu kabul etmek zorunda da kalabilirdi.

Beşinci Bölüm

“Burası lanet derecede soğuk,” diye söylendi George Wallingford, sesi kullanılmamaktan pürüzlü çıkıyordu. Ne de olsa Emma ağabeyinin doğru düzgün bir cümle kurduğunu duyalı bir haftadan fazla oluyordu. Bunu duyduğuna o kadar memnun olmuştu ki, beyefendilere yakışmayan sözcük seçimini sorun etmeyi hayal bile edemiyordu.

Emma yün battaniyeyi nazıkçe George’un bacaklarının üzerine çekti ve tekerlekli sandalyesini çatırdayan ateşin cesaret edebildiği kadar yanına yaklaştırdı. Batıya bakan salon bu sabah bir nebze dondurucuydu ama George en sıcak yazın göbeğinde bile sık sık üşümekten şikâyet ederdi.

Emma’nın dudaklarında acı tatlı bir gülümseme belirdi. Büyürken George’u tanımlamak için kullanıldığını duyduğu kelimeler ateşli, kuvvetli, hatta çabuk parlayan şeklindeydi. Asla soğuk değildi.

Emma bu tuhaf düşünceye sinirlendi. George yıllarca sandalyesine bağımlı olarak yaşarken, vücudunda dolaşan kan eksikliği yüzünden üşüyordu sadece. Fakat bu tezat Emma’yı yine de üzüyordu.

“İşte, George,” dedi, ağabeyinin omuzlarına ikinci bir battaniye daha sararak. “Hemencecik ısınırsın.”

George’un asi kahverengi kaşları, tüylü tırtıllar gibi birbirine yaklaştı. “Neden böyle iki dirhem bir çekirdek giyinip burada bir gösteri sergileyecek gibi dolandığımı söyle bana.” Kafa karışıklığı bakışlarını tekrar bulutlandırmadan önce, Emma’nın ağabeyinin eski alaycı gülümsemesinin gölgesi yüzünden hızla geçti. Onun bu ıstıraptan önce olduğu eski serseriden bir iz görünce Emma’nın gözleri yandı.

Emma iç çekti. Ortada gerçekten başka söylenecek bir şey yoktu.

“Lord Scarsdale, Aveline Kalesi’ndeki evinde ve...” Emma dudaklarını ısırdı. Ağabeyine *tüm* gerçeği, Derick’in onu görmeye gelme sebebini söyleyemezdi. Durumlarının içinde bulunduğu tehlikeyi sezerse, George incinebilirdi. Ama Emma’nın sunacağı herhangi bir bahaneyle de mutlu olmayacaktı. George, Derick’ten on dört yaş büyük olduğu için, ikisi akran değildi. Yine de aynı çevrelerde bulunmuş *olmaları* mümkündü ve George dönüştüğü şeyi *herhangi* birinin görmesi fikrine tahammül edemiyordu. Ancak Emma, Derick’i baştan savmaya cesaret edememişti. Bu meselenin çözülmesini istiyordu. Molly’nin katilini arama işini yeterince ertelemişti. “Gelip size saygılarımı sunmak istiyor.”

George’un tepkisini bekleyerek iltiyatla onu süzdü.

“Scarsdale mi?” dedi George, elleri kucağında yunuruk halini aldı. Sırtı sandalyesinde dikleşti, otomatik bir şekilde bakışları işe yaramaz bacaklarına kaydı, gözlerini uğursuz bir şekilde kısımadan önce orada panik parlıyordu. “Onu buradan gönder!”

Emma yüzünü buruşturdu. Belki de Aveline Kalesi'ne vazgeçtiğini belirten bir not göndermeliydi. Geçirdiği felçten beri George mantıksız öfke nöbetleri geçirmeye eğilimindeydi. İnsan bu nöbetlerin ne zaman patlak vereceğini kestiremiyordu. Tepkisi ne kadar mantıklı olsa da, Emma onun büyük bir hızla intikal edebileceğini gözlerindeki ışıktan anlıyordu. "George... Bir baron, bir vikontu geri çevirmez. Hem üstelik Lord Scarsdale zaten senin... Durumundan haberdar."

Ağabeyinin yüzü benek benek olarak kırmızının koyu bir tonuna büründü. "Muhtemelen benden daha iyi bir adam olduğunu düşünüyordur, alçak herif. Pekâlâ, vücudum mahvolmuş olabilir, ama en azından ben bir döneğ değilim."

"Tabii ki hayır," dedi Emma yatıştırıcı bir sesle, eline dokunarak. Ancak onun bu ithamı karşısında şaşırmişti. Derick'in savaş sırasında gizemli bir şekilde Fransa'da kalmayı seçmesiyle ilgili pek çok fısıltı dolansa da bu ulu orta konuşulan bir şey değildi. O buradayken George böyle bir suçlamayı ortaya atarsa —kesinlikle yapabilirdi— Derick'in nasıl tepki vereceğini Emma merak ediyordu. George, babasının ölümünden sonra İngiltere'ye dönmek durumunda kalmadan önce Majesteleri'ne şerefle hizmet etmişti. Eğer aklında Derick'in savaş sırasında İngiltere'ye karşı olan görevlerinden kaydardığına karar verdiyse, nasıl tepki vereceğini söylemek imkânsızdı. Emma, George'un korkunç derecede münasebetsizce bir şey söylememesi için dua etti. Bunu itiraf etmekten nefret etse de, gelecekleri sonuç olarak Derick'in ellerindeydi.

George derin bir nefes çekti ve yüzü aydınlandı. Fırtına

abucak geçmişti ve mesele her zaman böyle olmazdı. Belki de her şey yoluna girerdi.

“Scarsdale’in karısını nasıl olup da terk ettiğini asla anlayamadım,” dedi George, sesi aniden sohbet havasına brnmşti. “zellikle de Vivienne gibi narin ve hoş bir kadını.”

Emma yavaşça anlamaya başlamıştı. George, Derick’in babasından bahsediyordu, Derick’ten değil. Ama tabii ki eski vikont birkaç hafta önce lmşti. Son zamanlarda gerçekleşen olaylar söz konusu olduğunda George’un hafızası onu sık sık yanıltıyordu. Hatırlayamayabiliyordu. Emma rahatlayarak i çekti.

“Adanı Derbyshire’a nihayet geldiyse, sanırım bu Vivienne’in neden beni görmeye gelmediğini açıklar,” diye akıl yürüttü ağabeyi i çekerek.

“George,” diye fısıldadı Emma. Vikontes, yani Derick’in annesi yanında kocası olmadan yukarı Derbyshire’a geleli yıllar olmuştu, görünüşe göre taşraya srlmşti ama nedenini kimse tam olarak bilmiyordu. Bölge insanının içki kadehleri ya da porto şarabı ve purolarının üstünden dedikodusunun yapıldığı, yapmacık tavırlara meyilli uçarı kadın köylerine renkli bir katılımda bulunmuştu.

George’un Derbyshire’a dönüşünden sonra, Vikontes onun bir çeşit arkadaşı olmuştu, ağabeyinin dilinden düşürmediği bir durumdu bu.

Ancak Vivienne Aveline, Lord Scarsdale’in ölümünden sadece günler sonra canına kıyarak herkesi şoke etmişti. Bildiğine göre, Lord ve Leydi Scarsdale yıllarca birbirini görmediği ve hatta konuşmadığı için en çok şaşıranı da Emma olmuştu. George o günlerde teselli edilemez du-

rumdaydı ama bazı günler —bugün gibi— onun öldüğünü bile hatırlamıyordu. Sanki her an arkasında zarif Fransız partümünü de esintisiyle getirerek *sevgili Jorge'umu* görmeye gelmesini bekliyor gibiydi. Emma bugün onu daha fazla üzmemek istemediği için, bu bahsi yok saydı.

“Hayır, George... Leydi Scarsdale'in kocası geçenlerde vefat etti. Seni görmek isteyen kişi Derick, onun oğlu.”

George'un kaşları çatıldı, büyük bir gayretle düşünüyormuş gibiydi.

O sırada Perkins'in kel kafası kapıda belirdi. “Lord Scarsdale geldi, Bayan Emma.” Baş uşak bu uyarıyı bildirdikten sonra, Derick'i karşılamak için girişe koşturdu.

Emma'nın midesi aniden kasıldı. Bakışları kanepeye kaydı, orada kanepenin kolunun üzerine devrilmelerini hatırlamıştı. Derick'in kaslı bedeninin kendisine bastırıldığını, adam kendini onun üzerinden kaldırırken vücudunun ateşli kayışını neredeyse hissedebiliyordu.

Sadece bir anı, bir insanın duygularını böyle ele geçirebilir miydi? Görünüşe göre geçirebilirdi, çünkü Emma kızarak sıcaklamıştı.

Yok öyle bir şey. Hayatının Derick'in merhametine kalmış olması fikrinden iğreniyordu. Bir de Derick'in onun duygularının üzerinde can sıkıcı bir etkisi olduğunu —her zaman böyle olmuştu, Emma bunun ne anlama geldiğini öğrenmeden önce bile— kendine bile olsa itiraf etmek çok fazla gelecekti. Bu eski hasretin hâlâ devam etmesi yeterince utandırıcıydı zaten. Hayır, Emma sadece yargıç olarak kalacak kadar becerikli olduğuna Derick'i ikna etmek için buradaydı. Çözmesi gereken bir cinayet vardı ve bunu geciktirmek sadece onu yavaşlatıyordu.

Emma ağabeyinin yanına giderek onun yanında durdu ve korumacı bir tavırla elini onun omzuna koydu. Kori-dordan selamlaşma mırıltıları geldi ve bunu mermerin üzerindeki topuk sesleri takip etti.

“Derick mi?” George onu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. “Aveline’den mi bahsediyorsun? Senin bir zamanlar abayı yaktağın genç serseri mi?” diye sordu epey bir yüksek sesle, sadece ağabeylerin başarabileceği rahatsız edici bir şekilde.

Emma gözlerini salonun açık kapsına dikti. “On beş yaşındaydım, George,” diye fısıldadı öfkeyle, ağzını ağabeyinin kulağına getirecek kadar eğilmişti. Neyse ki Derick henüz bunları duyamayacak kadar uzaktaydı. Ne kadar da küçük düşürücü olurdu! “Abayı yakmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordum.” Emma bir zamanlar Derick Aveline’e âşık olduğunu hayal edecek kadar aptal olduğunun hatırlatılmasından da hoşlanmıyordu. “Üstelik o otuz bir yaşında bir adam, senin söylediğin gibi ‘genç bir serseri’ denilemez pek.”

Derick’in iki gece önce derenin yanında diz çökmüş, yüzü karanlık ve vahşice kararlı bir halde duruşu gözünün önüne geldi. Hayır. Bu tarif daha önce uyduysa bile, şimdi kesinlikle uygun gelmiyordu. Daha önce de olduğu gibi bu görüntü Emma’nın canını sıktı, şimdi Derick’in olduğu görünen bu adamdan böyle uzak olması da.

“Lord Scarsdale,” diye bildirdi Perkins o sırada. Sesi, her zamankinden biraz daha fazla *züppelikle* fazlasıyla resmi çıkmıştı.

Derick uzun adımlarla odaya girince Emma, Perkins’i bu küçük ihaneti yüzünden affetti. Kendisi bile Derick’e içerde yol göstermek ve istediği her şeyi ona vermek için hissettiği dürtüyle savaşmak zorunda kalmıştı.

Aniden Emma'nın göğsü ciğerlerine dar gelmeye başladı. Ağabeyinin sakatlığını çalışma masasının arkasında saklarsa daha rahat hissedeceğini düşünerek, bu görüşmeyi daha ufak olan çalışma odasında yapma fikrini de göz önünde bulundurmuştu. Ama aniden bunu yapmadığına memnun oldu. Kesinlikle oradan çok daha fazla geniş olan bu alanda Derick'in varlığına alışmaya çalışmak yeterince zordu. Sanki Derick içeri girdiğinde tüm odayı ele geçirmiş, içindeki bir şeyle ortamdaki havayı en uzak köşelere itirmişti.

Derick'in bugün giydiği mavi ceketinin muhteşem kesimi, geniş omuzlarını ve ince uzun silüetini güzelce sergiliyordu. Devetüyü pantolonu, yoğun bir krem ve safir çizgili, inci düğmeli yeleğiyle kıyaslanınca neredeyse kemik rengi gibi görünüyordu. Şık —ama tamamen kullanışsız— katlar, gömlek kollarını süslüyordu.

Onunla kıyaslandığında, Emma'nın görevine gösterdiği ciddiyeti yansıtmak için seçtiği ağırbaşlı gündüz elbisesi, bu fazla canlı adamın yanında Emma'nın kendini donuk renkli dişi bir tavus kuşu gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu kendine çeki düzen veren süslü tavus kuşunun Emma'yı etkilemek için bir çaba olarak şıklığını kullanma şansı neydi? Hiç. Olağan olarak böyle giyiniyor olmalıydı, çünkü erkekler onu etkilemek için yollarından sapmazlardı. Emma bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama bunu bilmek kahverengiye çalan gri tüylerinin kabarmasına neden oluyordu.

"Lord Wallingford, benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim." Derick, Emma'nın ağabeyine baş selamı verdi. "Bayan Wallingford." Bakışları başka yöne kaydı ve

Emma onun kanepeye baktığına yemin edebilirdi... O da son karşılaşmalarını hatırlıyordu, belki de?

“Scarsdale,” dedi George onu selamlayarak Derick’in dikkatini tekrar üstlerine çekti. “Babanın ölümünü daha yeni öğrendim. Başınız sağolsun.”

George’un ikna edici karşılaşması karşısında Emma ikiye bölündü. Denklemın bir tarafında, ağabeyi abuk sabuk konuşmadığı ya da Derick’in ülkesini yüz üstü bırakmasıyla alakalı aşağılamalar savurmadığı için minnettardı. Diğer taraftan sözleri anlaşılır olan George, Emma’nın planlarını bozabilecek, öngörülemey bir değışkendi. Derick’in ağabeyini çoğu zaman olduğu şekilde görmesi gerekiyordu. Bu, Derick’in Emma’yla George’u rahat ve sessiz hayatlarıyla baş başa bırakmaya ikna olması ve bunun nedenini anlaması için tek çareydi.

“Teşekkür ederim,” diye kibarca karşılık verdi Derick. Emma’ya doğru tek kaşını kaldırdı, George’un akıl sağlığı ile ilgili Emma’nın anlattıklarıyla gözleriyle gördükleri arasındaki çelişki karşısında kafasının karıştığı aşıkardı.

Derick’in ağzının kenarları hoşnutsuzlukla hafifçe aşağı büküldü ve Emma karşılık olarak midesinin kasıldığını hissetti.

Ama Emma o sırada hafifçe omuz silkti. Derick neden hoşnutsuzdu? Emma ona yalan söylememiştı. Derinlerde bir yerde bir parçası, ağabeyinin bu kadar uzun zaman sonra gerçekten orada olduğuna memnundu. George’un günlerce böyle olacağını bilse —bir döngü, hatta bir tetikleyici fark etse— bunu *her* gün gerçekleştirmek için gücü dâhilindeki her şeyi yapardı. Ne yazık ki, bunun uzun sürmeyeceğini yaşıdığı deneyimlerinden biliyordu.

“Anneniz bu kayıpla nasıl baş ediyor?” diye sordu George. Yanakları anlamsız bir gülümsemeyle hareket etti.

Derick’in kaşları kalktı ve Emma eşit miktarda rahatlaşma, üzüntü ve dehşet hissetti. O da kaşlarını hafifçe kaldırarak başını kısaca iki yana salladı. Derick’ten ağabeyini üzmemesini istiyordu.

“Olabilecek en iyi şekilde,” diye yuvarlak bir cevap verdi Derick. Ne var ki Emma cümlelerin dile gelmemiş, “özellikle de ölü olduğu göz önünde bulundurulursa,” kısmını neredeyse duyabiliyordu.

“Saygılarımı sunmak için kaleye uğrayacaktım ama...” George’un titreyen eli kucagında gezindi. Yüzü kızardı, Emma onun başka bir asil tarafından bu şekilde görülmekten duyduğu utançla mücadelesini görebiliyordu. Ağabeyi için kalbi sızlıyordu.

“Elbette.” Derick keskin bir baş onayı verdi. “İlk fırsatta düşüncelerinizi ileteceğim.” Az önce şaşkın bir ruha söz vermemiş gibi sesi yatıştırıcı, yüzü cana yakındı. Ve ifadesi... George’un bir avuç ziyaretçisinde Emma’nın görmeye alışık olduğundan bir şekilde farklıydı.

Emma bu farkın ne olabileceğini düşündü, bu muammayla kaşları çatılmıştı. Derken dank etti. George’u geçen birkaç yılda ziyaret eden diğerlerinin aksine, Derick ne ifadesi ne de sesiyle, ağabeyini komşu bir barondan başka bir şey olarak gördüğünü belli etmiyordu.

Emma’nın göğsündeki sızı yatıştı, onun yerine tuhaf, sıcak ve eriten bir duyguyla doldu. George’u tüm hayatı boyunca tanıyan insanlar —komşular, hizmetkârlar, hatta papazla karısı bile— yeni gerçekliğiyle yüzleştiklerinde acımalarını saklayamıyorlardı. Derick’ten böyle anlayışlı

bir kibarlığı asla beklemezdi, ona en çok ihtiyaçları olduğu sırada ailesini ve hatta ülkesini terk eden bir adamdan... Aina oradaydı işte. Teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Elbette Derick işini sürdürmesi için müdahale *etmek-sizin* ona izin verdikten sonra... Emma'nın buna ihtiyacı yoktu. Burası kendisinin eviydi, Derick'in değil. Derick köyünün insanlarına hizmet ediyordu, ona değil. Ağabeyinin görevini üstlenmek, hayatına bir amaç katmıştı. Güçlü yönlerini, mantığını, yüksek yargılama kapasiteli aklını ve işleri duygulardan arındırıp açıkça görebilme becerisini kullanmak zorunda kalmıştı. Bir koca bulmakta başarısızlığa uğramıştı belki, çoğu kişi de bir kadının gerçek vazifesinin bu olduğunu söyleyebilirdi ama Emma yargıçlık görevinde asla başarısız olmamıştı. Derick yolundan çekilirse şimdi de olmayacaktı.

Emma bu hatırlatmayla dikleşti. Doğru. Derick, George'un en iyi gününde bile akıl sağlığının yerinde olmadığını anlayacak kadarını görmüştü. Artık geriye kalan tek şey, George'un yerine bakabilmek için gereken becerilerinin detaylandırmaktı. Böylece o da Molly'nin cinayetini çözme işine dönebilirdi. Yatağına geldiğinde ne kadar bitkin olursa olsun, hizmetçinin ölümünden beri doğru dürüst uyuyamamıştı. Akli çalışmayı bırakmıyor, yıllar süren konuşmaları ve gözlemleri tarıyordu. Küçük köylerinde kim katil olabilirdi? Bu konuda endişelenerek geceleri uyanık kalıyordu, diğerlerinin de öyle olduğundan emindi. Adanı ne kadar erken yakalanırsa, herkes o kadar kolay rahata erecekti.

Emma ağabeyinin tekerlekli sandalyesinin arkasına ge-

çip tahta ve sepet örgüsü sapından tuttu, biraz gün ışığı görmesi için onu bahçeye çıkarmak niyetindeydi. Hem böylece George'un ışıttı menziline dıında Derick'le doğrudan anlaşılabildi.

Hantal sandalyeyi Fransız kapılara doğru itmeye hazırlanarak ayaklarını yere bastı.

"Bunca yıldan sonra seni Derbyshire'a getiren nedir?" diye sordu George, Derick'e.

Emma durdu. Her şeye rağmen, karakterine uymayan bir hevesle onu dinlerken buldu kendini. Asal sayıların anlaşılmaz sırlarına duyduğundan daha fazla meraklanmıştı aniden.

"Sadece aile mülkleriyle ilişki tazeliyorum," diye yanıtladı Derick, rahat duruşuna uyan bir kayıtsızlıkla. "Scarsdale artık benim."

Emma nefesini saldı. Tıpkı beklediği gibiydi. O zaman neden içinin havası boşalmış gibi hissediyordu? *Emma. Seni avanak! Derick'in seni yeniden görmekle ilgilendiği için döndüğünü düşünmemiştin, değil mi?*

Kaşlarını çattı. Şey, elbette düşünmemişti. Derick'in anlaşılabilen gidişinin ardından iki yıl boyunca bir kız neredeyse her gece onu tekrar görmenin hayalini kurdu diye, adamın onu bir kez bile düşünmesi gerekmezdi. Emma o zamanlar ne kadar çocukça davrandığını hatırlıyordu da... Yeni kazandığı cazibesiyle sırf Derick'i büyülemek umuıyla Londra'da bir sezon için babasına yalvarışı... Bir kocanın onun kitap merakını görmezden gelmeye gönüllü olmasına yetecek kadar çekici ya da varlıklı olmadığına dair babasının onu temin etmesine rağmen, söz konusu cazibeyi edinmek için her gün kendini zorlayışı... Baba-

sı nasıl da haklıydı. Renkli yelpazelerin arkasından gelen kıs kıs gülüşmeleri, boş dans kartlarını, bir beyefendinin onunla sohbet ettiği nadir durumlarda kendisi hiç de ilgi çekici bulmadığı bir şey söyler söylemez adamın bakışlarının başka yönlere kayıp hemen ardından en kısa sürede oradan uzaklaşma şeklini hatırlarken Emma'nın şimdi bile yüzü kızarıyordu. Her şey nasıl da bir fiyasko olmuştu. Daha da kötüsü *Derick*, Londra'da bile değildi, yani tüm bu aşağılanma deneyimi bir hiç için olmuştu.

"Ah." George başıyla onayladı. "Ve artık Scarsdale olduğuna göre, sanırım Vikontes'in olması için hoş ve *akıllı* bir İngiliz hanımefendisi —iyi bir aileden gelen, elbette— arıyordur." George sandalyesinde yön değiştirip kışlarını oynattıktan sonra tekrar *Derick*'e döndü.

"Derbyshire'in güçlü soyu asla yanılmaz, biliyorsun," dedi George monoton bir sesle, ardından herhangi bir incelikten yoksun bir şekilde başını Emma'ya doğru sallayarak onu daha da delişete düşürdü.

"George!" diye haykırdı Emma, yüzü artık cayıp cayıp yanıyordu. "Eminim *Derick*'in," dedi ve irkildi. "Yani Lord Scarsdale'in evlilik niyetleri, bizim üzerimize vazife değildir."

Ama zihinleri hafifçe bulanmış insanları işaret eden o masum kavrayamama ifadesiyle George'un kaşları çatıldı.

Emma elini alev alev yanan yanağına götürdü. George'un onun planlarını yüzüne gözüne bulaştıracağından endişelenirken, ağabeyinin onu bu şekilde adanmaklılı utandıracağını aklına getirmemişti.

"Ne harika bir ziyaretti," dedi, sesinin aldığı monoton tondan iğrenerek. "Arayı kapatmak ne kadar harika oldu,

değil mi?" Hay incirin çekirdeği! Hem monotondu hem de birkaç saniye içinde ikinci kez "harika" kelimesini kullanmıştı. Harikanın karesiymiş gibi, ama öyle değildi.

Emma, derin bir iç çekerek George'un sandalyesini döndürdü ve Fransız kapıları hedefledi. Büyük ihtimalle ağabeyinin bacağı olan bir şeyi divanın yanına kısırdığında George'un acı dolu şaşkın inlemesi, Emma'nın vicdanının sadece bir anlığına sızlattı.

Arkasına dönüp gözlerini kısarak Derick'e orada kalması ve dönüşünü beklemesini anlatmaya çalıştı. Kapıları açarken çıkan korkunç gıcırta korkuyla sinmesine neden oldu. Perkins'e onları tekrar yağlamasını söylemenin vakti gelmişti.

Emma, ona eşlik etmesi için yanında bir hizmetçi bırakarak George'u sıcacık güneşin altında dışarı yerleştirdi ve öğle yemeğinde ona katılacağına söz verdi. Emma, ağabeyinin bu kadar kendinde olduğu bir zamanda onunla geçireceği vakitten mahrum kalmaktan nefret ediyordu. Bu günlerde böyle anları daha nadir yakalayabiliyorlardı. Fakat Derick'in onların dünyasını altüst etmeyeceğinden emin olana kadar George'la eğlenceli vakit geçiremezdi.

"Derbyshire'in güçlü soyu asla yanılmaz, biliyorsun.' Hayret bir şeysin, George," diye geveledi, hızla salona dönerken. Emma canlılıkla yürürken yüzünü yelpazeledi. En ufak bir münasebetsiz düşünceyle açık teninin benek benek kızaracağını gayet iyi biliyordu. Derick'le konuşurken okullu bir kız gibi görünmek istemiyordu. Eğer Derick'i onu ciddiye alması ve her şeyi olduğu gibi bırakması için ikna edecekse, tıpkı becerikli bir kadın —becerikli bir yargıç— gibi soğukkanlı, sakın, kendinde olması lazımdı.

Yukarı Derbyshire'daki köşesinde olan biten herhangi bir şeyle başa çıkabileceğine dair onu temin etmeliydi.

Emma sakinleştirici bir nefes alıp kapılardan içeri adım attı.

Derick o kanepenin üzerine yayılmıştı, ayak bileği özensiz bir tavırla diğer dizinin üzerinde, kolu mobilyanın arkasına uzanmış ve parmaklarıyla kumaşın üzerinde aylak aylak ritim tutuyordu.

Emma aniden durdu. Nefesinin boğazında hafifçe tıkanmasını gizleyebileceğini umarak boğazını temizledi. *Artık kendine gel, kızım! Bu bir işe yaramaz.* Omuzlarını dikleştirirken kafasındaki eleştirel sesin rahmetli babasının sesine fazlasıyla benzediğinin daha önce neden farkına varmadığını merak ediyordu. Her şeye rağmen ses haklıydı. Derick Aveline'in ona baktığı her seferde karasevdalı bir kız gibi davranmak bir işe *yaramazdı*. Emma karasevdalı bir kız *olduğu* zamanlarda, Derick, onun varlığının bile farkında değildi. Durum gerçekten gülünçtü. O gülünçtü. Şimdi de idareyi ele alarak bu konuşmayı başlatması gerekiyordu.

"Aynı fikirde olacağınızdan eminim ki, ağabeyim—"

Derick aniden ayağa kalkarak Emma'nın düşüncelerini darmaduman etti. Uzun ince vücudunu ortaya çıkarmış ve onun boyundaki bir adamdan beklenmeyecek erkeksi bir zarafet ve hızla ayaklarının üzerinde doğrulmuştu. Sonra, görüldüğü kişiyle neredeyse tam bir tezat oluşturacak şekilde, Emma'ya doğru cansız bir adım attı. Gözlerine dolan tuhaf ışık, bir önsezi ya da başka bir şeyle Emma'nın karnının tamamen titremesine neden oldu.

"Bana gerçekten abayı yakmış mıydım, Emma?"

Emma'nın nefesi kesildi. Delh et dolu bir a a ılanna hissiyle gözlerinin kocaman açılıp dudaklarının aralanma şekli karşısında Derick'in tek yapabildiği sırtıtmamaya çalışmak oldu. Emma'nın yanakları, yazın sonunda sulu ki-razların aldığı renge b r nm   t .

"O kadar uzakta, ta giri teyken nasıl oldu da bunu du-yabildin?" diye kekeleydi.

Ge mi e bakıldığında, Derick'in ne kadar dikkatli ola-bilece i de d    n l rse, kurcalanacak en akıllıca şey bu olmayabilirdi ama direnememi ti. Emma'nın tepkisi bek-ledi inden de iyiydi ve birini kızdırmaktan hiç bu kadar keyif almamı tı.  ey, küçük bir kızken Emma'yı kızdırdı ı zamandan beri yani.

Derick dün gece kaledeki yatağında yatarken pek çok anı, gün yüzüne çıkmıştı. O eski cereyanlı odada eskiden de iyi uyuyamazdı. Hatıraların kaçınılmaz olduğunu d    n yordu, çünkü artık buradaydı. Neyse ki çoğu hoş anılardı. Emma'yla ve onunla dalga geçmenin tuhaf bir şekilde ne kadar kolay olduğuyla ilgili bir sürü vardı as-lında. Emma her şeyi bir  ocuk için bile, fazlasıyla sözcük anlamıyla anlardı.

Derick, Emma'nın sorusunu yok saydı elbette. "Peki,  yle miydi? Bana abayı yakmı tın yani, öyle mi? En fazla on iki ya ındaydın, Emma."

"On be  ya ındaydım!" diye haykırdı Emma heyecanla, ama sonra az önce neyi kabul ettiğini fark edince, böyle bir şey mümkünse o amber gözler daha da irile ti. "Her neyse, ne *anlamı* var ki? Evet, dünyadaki pek çok şeyin rakamlarla a ıklanabilece ine katılan ilk kişi ben olurum, ama birinin bir adama abayı yakması için özellikle hangi aşamaya gel-

mesi gerektiğini hiç anlamadım. Ve bir de bunun neden... Önemli... Olması gerektiğini..." Emma dudaklarını dişlerinin üzerinde kıvrıp ağzını ve gözlerini kapattı.

Onu telaşlandırmak çok kolaydı, evet. Bu da onu okumayı eşit derecede kolaylaştırıyordu. Lanet olsun, tedirgin olduğunda her düşüncesini yumurtlayıveriyordu Emma. Bu, Derick için iyi bir şeydi, özellikle de kadınlardan bilgi almak için kullandığı güvenilir ve gerçek, baştan çıkarma yöntemini kullanmamaya yemin ettiği için.

Yine de Emma'ya sataşmayı gerçekten kesmeliydi. Bir elini uzatıp parmaklarını kıvırdı ve Emma'nın çenesini nazikçe kaldırdı. Dokunuşuyla beraber kadının gözleri açıldı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Derick, "gerçekten bunu yapmamalıydın. Buna değmezdim." Kelimeleri düşünmeden söylemişti, ama inkâr edilemez doğruluğu zihninde yankılandı.

Emma başını geriye atarak onun tutuşundan kurtuldu. Gözleri hafifçe kısıldı. "Evet, değmezdim."

Derick bir adım geri attı, kolları Emma'nın ağabeyinin belinden aşağısı kadar gevşek bir şekilde iki yanına düşmüştü. Tüm kalbiyle onunla hemfikir olsa da, Emma'nın sözleri onu yumruk yemişe çevirmişti. Kendi kendine, bunu umursamadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Uzun yıllar önce Derbyshire'ı terk ettiğinden beri, küçük kızların kalbini kırmaktan çok daha kötüsünü yapmıştı. Eğer Pigme onun en ufak karanlık eylemlerini bile öğrense, ona yöneltilen suçlamalardan çok daha fazlasını yağdırırdı muhtemelen.

Derick tuhaf sessizliğin içinde boğazını temizledi. "Ağabeyin—"

“Üzgünüm.” Emma aceleyle özür diledi. “Bu çok kötü bir hareketti ve ben—”

Derick onu engellemek için elini kaldırdı. “Önemi yok.” dedi. Aslında bu daha sert Emma’yla daha iyi anlaşırdı. Dün öğleden sonra onu bu salonda korkuttuktan sonra kendini kirli hissetmişti. Vücudunu onunkine bastırmaktan, şehvetle onun nefesinin teklemesinden, amber gözlerinde bir anlık gördüğü sıvı erimeden ne kadar keyif aldığıının bir önemi yoktu.

Hayır, Derick onun huysuz halini tercih ederdi.

“Ağabeyin,” diye tekrar başladı. “Ben...”

“Elbette doğru söylediğimi anlamışsındır,” diye araya girdi Emma. Giydiği berbat ve yaşlı kadın kıyafetini kendine güvenen bir edayla düzeltirken parmak uçlarında yükseldi. Emma çok şeffaftı. Bu basit kıyafetlerin ve sımsıkı geride toplanan saçlarının davasında kendisine yardımcı olacağını düşünüyordu muhtemelen.

“Evet,” dedi Derick. “Bu konuda—”

“Ve elbette, Molly’nin katilinin yakalanması gerektiğine ve başka birini getirmenin soruşturmayı yavaşlatacağına da katılıyorsundur.”

Derick, Emma’nın aklından, iddialarının ilkelerine işaret koyduğunu neredeyse görebiliyordu.

“Evet,” dedi Derick ağır ağır. Emma’nın zarif yüz hatlarıyla omuzlarının rahatlamayla gevşediğini gördüğü an neredeyse gülümseyecekti. “Ve hayır.”

Emma’nın vücudu neredeyse St. James Sarayı’nda nöbet tutan muhafızlar kadar katı bir şekilde hazır ola geçti. “Hayır mı?”

“Yargıçlık rolünde senin kalman gerektiğine *şimdilik*

katılsam da,” dedi Derick, kollarını göğsünde bağlayarak, “katil bulunana kadar sana yardım etmesi için birini yanına getirmekte ısrar ediyorum.”

“Ama ben—”

“Eğer reddedersen, Adalet Komisyonu’na hemen bu öğleden sonra bir ulak gönderebilirim.”

Emma sinirli bir nefes salıverdi. Sağ eli vücudunun yanında yumruk halini aldı, Derick onun aynı taraftaki bacağının da gerildiğini fark etti, sanki öfkeyle yeri tepmekten kendini güç bela alıkoyuyormuş gibiydi.

“Ve bana yardım etmesi için kimi ‘yanıma getirmeyi’ öneriyorsun?”

Derick hızlı ve geniş bir gülümseme sundu.

“Beni.”

Altıncı Bölüm

“Beceriksiz olduğumu mu düşünüyorsun?”

Kahretsin. Amber gözleri ateşle parlar ve asabi nefeslerle cömert dekoltesi alçalıp yükselirken orada dikilen küçük Pigme adil öfkesiyle enfes görünüyordu. Derick onu daha fazla kıskırtma dürtüsüne direnemedi. “Bu hükmü vermemin imkânı yok, Emma. Beceriksiz misin?”

Emma ofladı, boyun çukurunun üstündeki ten, renklerin en sevgilisine büründü. Derick, Emma’nın yatakta da kendisinin düşündüğü kadar tutkulu olup olmadığını merak ediyordu.

Tanrım. Bu düşünce de nereden çıkmıştı?

“Elbette, değilim!” dedi Emma hiddetlenerek. “İnanılmaz derecede yetenekliyim. İstedigine sor.” Nefesini saldı. “Muhtemelen sen de şu, kadınların güzel görünmekten başka bir şeyi beceremeyeceklerini düşünenlerdensin,” diye homurdandı alçak sesle. Ama elbette Derick bunu duydu.

“Tersine, Emma,” diye mırıldandı. Derick’in sertleşen

vücudu, Emma'nın *pek çok* şeyi becerebileceğinin göstergesiydi. Derick kendini dizginlemek için mücadele etti. Odaklanmakta hiç böylesine zorlanmamıştı daha önce. Ne diyordu? Ah evet. "Kadınların ne kadar zeki olabileceklerinin gayet farkındayım. Aslında arkadaşım Stratford Kontu'nun karısını hayret edilecek kadar becerikli buluyorum. Kendisi, engin bir saygı duyduğum bir kimyacı ve şifacıdır," dedi.

Bu sözleri Emma'nın yüzünün gevşemesi için söylese de her kelimesinde ciddiydi. Lilliana'yla, yani Leydi Stratford'la, kadın henüz sadece Bayan Claremont'ken tanışmıştı. Tıpkı son günlerde George Wallingford'u soruşturmakta olduğu gibi, o zaman da şimdi leydinin kocası olan adamı vatan hainliği suçlamasıyla soruşturmak için oradaydı. Emma'nın eşliğinde vakit geçirmiş ve onun Stratford'a karşı sadakati, bağlılığı ve koruyuculuğunu gözlemleme fırsatı bulmuştu. Bu da Derick'in kadınlar konusuna bakışına sekte vurmuştu. Önce annesiyle olan berbat ilişkisinden yola çıkarak geliştirdiği, sonra da dünyanın dört bir yanında arka sokaklarda, balo salonlarının arkasında ve casusluk oyununun arka odalarında kadınlarla olan deneyimlerinden oluşturduğu bakış açısı değişmişti.

Ama Emma ona sanki karakterinin tamamen dışında bir şey söylemiş gibi bakıyordu.

Pekâlâ, belki de söylemişti. En azından Emma'ya göstermelik olarak oynadığı adamın karakterine uymuyordu. Gerçekten olduğu adamın karakterine uyup uymadığını ise söyleyemezdi. Hayatının neredeyse yarısını kasıtlı bir şekilde başka biri olarak geçirdikten sonra, artık ne ya da kim olduğunu net olarak bilmiyordu. Farnsworth'le te-

masa geçme konusunda hevesli olmasının pek çok sebebinden biri de buydu. Bu görevi bitirip İngiltere'yi temelli arkasında bırakmak. Burada kalırsa, kendini asla bulamayacaktı.

Bu kötü taklit, gün be gün giderek yorucu bir hal alsa da rolünü oynamakta daha iyi bir iş çıkarmalıydı.

"O zaman ne demek istiyorsun?" diye zorladı Emma, kaşlarının arasında derin bir çizgi belirmişti. "Molly'yi gerçekten umursuyor olamazsın. Onunla tanıştıysan bile, o zamanlar bir bebekten başka bir şey değildir herhalde."

Derick konuşmak için ağzını açtı. "Aslın—"

"Ve onun senin hane halkından biri olduğuna dair atıp tutarak boş konuşmaya başlama," dedi Emma, parmağıyla suçlayıcı bir şekilde onu işaret ederek. "Burada senin için risk altında olan bir şey yok. Becerikli olduğumu düşünüyorsan, o zaman yargıç pozisyonunda kalırım. Bana yardım etme maskaralığı da nereden çıktı?"

Yüzünü buruşturmamak için yılların disiplinini kullanması gerekti. Tanrı onu zeki kadınlardan korusun. Olayları *düşünüyorlardı. Sorular soruyorlardı.*

George Wallingford'u ve onun yıllarca süren eylemlerini incelemek için geçerli tek kaynağının o olduğunu Emma'ya söyleyemezdi galiba.

Wallingford, Derick'in peşinde olduğu haine pek benzemiyor gibi görünebilirdi, ama adamın askeri deneyimi ve önemli bilgilere olan erişimi düşünüldünce ortadaki duman bir yangın olduğunu gösteriyordu, en azından yanıcı bir madde. Adam hain değilse, o zaman satılabilir bilgileri ondan tatlı dille almak için Wallingford'un akli durumundan yararlanan kişinin başka kim olabileceğini Derick çözmeliydi.

Yeni bir şüpheli ararken, kendi bağlantıları ve saldırılarını ayarlamaktansa, Emma'nın köylüler tarafından güvenilen pozisyonundan yararlanması daha kolay olurdu. En azından Farnsworth onunla iletişime geçene kadar, tabii *eğer* hâlâ Derbyshire'daysa.

Derick başını çok dikkatli bir şekilde kaldırdı, ona en iyi şansını veren derin gamzesini meydana çıkaracak yarım bir gülümsemeyle tek yanağı yukarı hareket etti. Sesini çekici bir şekilde alçalttı. "Hadi Emma. Çocukken harika maceralarımız olmuştu. Şimdi de fazlasıyla eğlenceli olacak."

Emma'nın kaş çatışı derinleşti.

Derick buna dayanarak gülümsemesinin ışıltısını artırdı. "Bir düşün. Bu defa ben *senin* peşinde dolanacağım."

Emma aleni bir şekilde gözünü devirince, Derick hedefi tutturamadığını anladı.

Lanet olası kadın. Derick onun kendisine karşı bağışıklığı olmadığını biliyordu. Yani duygusal çekicilik bir işe yaramazsa, ne yarardı? Mantık, diye karar verdi. "Daha önce bir cinayeti soruşturdu mu hiç?" diye sordu, bir-elin-nesi-iki-elin-sesi tartışmasını yeniden başlatarak.

"Pek sayılmaz," dedi Emma.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Uğraştığım cinayet davaları, içinde sarhoş kavgalarının olduğu, katilin kolayca bulunduğu türdendi. Yıllardır sadece bir avuç şüpheli ölüm *gerçekleşti*. Bütününüyle cinayet denilebilecek bir şey yoktu, ama kimsenin kesinlikle açıklayamadığı ölümlerdi."

Derick bunu duyunca kulak kesildi. "Şüpheli ölümler"den onun gibi insanlar sorumlu olurdu, yani nasıl ve neden olduğuna dair geride bir iz bırakmaksızın diğerleri-

ni öldürecek şekilde eğitim almış insanlar yani. Özellikle ağır aramamıştı gerçi ama olaya dâhil olmak niyetindeydi.

“Karşılaştığını söylediğin bu ‘şüpheli ölümler’ kaç taneydi? Ve ne kadar süredir oluyor?” Kalbi hızlandı. Sonunda bir yerlere varıyordu. Onun kastettiği ölümlerin Kraliyet’in kayıp ulakları olduğuna her şeye bahse girerdi. Farnsworth’ün Savunma Bakanlığı’nı yukarı Derbyshire’daki ihanete dair uyarmasının ardından, birimden birileri, önemli bilgiler taşıyan ve kaybolan iki adam arasında bağlantı kurmuştu. Yıllar farklı olsa da görevleri onları Derbyshire’a ya da Peak Bölgesi’ne getirmişti. “Cesetlerin bulunduğu yerleri ya zamanı tahmini olarak hatırlıyor musun?” Eğer kanıtlayabilirse—

“Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var?” Emma başını hafifçe eğip gözlerini kısarak ona baktı, amber gözlerinde şüphe parlıyordu. “Ya da Molly’nin ölümüyle en ufak bir ilgisi?”

“Bir ilgisi yok, tabii ki. Sadece işini merak ettim.” Kalhretsin. Ulaklar hakkında bir şeyler öğrenmeye çok yaklaşmıştı. Bunu biliyordu ama Emma’nın şüphelerini kabartmadan daha fazla ısrar edemezdi.

Bir şey öğrenmişti ama. Emma onun düşündüğünden daha fazlasını biliyordu, bu da onu yanından ayırmamayı daha da önemli bir hale sokuyordu. “Bir seçeneğin yok, Emma. Ya sana yardım etmeme izin verirsin, ya da on beş gün içinde yeni yargıcın gelmesini ayarlarım.”

Emma ona isyankâr bir tavırla baktı. Gözlerinin derinlerinde kopan fırtına, Derick’e kısa bir zaman içinde amber bir şimşekle çarpılacağına dair sinir bozucu bir his veriyordu. Fakat Emma sonra derin bir nefes aldı.

Derick de karşılık olarak nefesini saldı.

“Molly’yi ararken epey faydalı *oldun*,” diye kabul etti Emma. “Ve sen altımdayken bu durumun bana epey bir tatmin sağlayabileceğini tahmin edebiliyorum.”

Derick vücudunun başka bir parçasıyla birlikte kaşlarının kalktığını hissetti. Şey mi demek istemişti? Fakat hayır, Emma onun önünde huzurla duruyordu. Önceki deneyimlerinden yola çıkarak, eğer kulağa geldiği gibi bir şey kastediyor olsaydı Emma’nın tüm vücudunun kıpkırmızı kesileceğini biliyordu.

“Onun altında” olmayı daha yalın bir anlamda kullanmış olmalıydı, yani sadece bir asistan olarak onun rütbesinin altında olmak gibi.

“Molly’nin cesedini bulduğumuz yere gidip suyun biraz olsun çekildiği yerlerde bir kanıt bulabilir miyiz diye bakmayı öneriyorum,” diye belirtti Emma. Topuklarının üzerinde dönüp salondan çıkarak peşinden gelip gelmemeyi Derick’e bıraktı. Derick onun peşinden gitti elbette, rızasını göreceli bir kolaylıkla kazandığı için memnun olması gerektiğini biliyordu.

Fakat Derick’in içinden bir ses, ortaklıklarında başka hiçbir şeyin kolay olmayacağını söylüyordu.

Derick, Emma’nın oturup “soruşturmalarının” her adımını onun yönetmesine izin vereceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyordu. Dün öğleden sonra ormandaki araştırmalarından yeni bir şey çıkmamış, ikisini de hayal kırıklığına uğratmıştı. Fakat bu sabah Molly’nin arkadaşlarını ve ailesini tekrar sorgulaması için Derick’e izin vermesinin imkânı yoktu. Kızın cenazesinde olmazdı.

“Onları zaten olduklarından daha fazla üzmeyi reddediyorum.” diye fısıldadı Emma hararetle. Biraz daha yüksek sesle konuşmak, günün ilerleyen saatlerinde Molly Simms gömülmeden önce saygılarını sunmak için kaleye gelen matem içindeki insanların dikkatini çekerti.

“Buna *gerek* yok.” Derick ona cevap vermeyince Emma sonunda sesini biraz yükseltmek zorunda kalmıştı, gerçi bu lanet adam gevelenen her fısıltıyı —özellikle de onu en çok utandıranları— duyuyor gibi görüldüğü için onun sağır olmaktan epey uzak olduğunu biliyordu. “Bu tür şeylere özgü bir hafızam var. Her kişinin bana söylediklerini harfi harfine tekrarlayabilirim.”

Huyu olduğu anlaşılan bir şekilde Derick bu yorumu duymazdan gelip ağır ağır konuşarak bir soru sordu. “Harfi harfine. Gerçekten mi?”

Emma ofladı, ama *zorunlu* asistanı olarak peşini bırakmayan bu çileden çıkarıcı adamla iki gün geçirmenin en iyi yanı sayısız sorularına daha hızlı cevap vermeyi öğrenmiş olmasıydı. “Evet. Her zaman ayrıcalıklı bir hafızam oldu. Küçük bir çocukken, tahtasına denklemler ve formüller karalarken babamın çalışmasını izlerdim. Bir gün —kendim hatırlamıyorum, ama bu hikâyeyi defalarca duydum— odasına gizlice girmiş ve onun silmesinden uzun bir süre sonra tahtasına bir dizi rakam yazmışım.

“Çalışma odasında oyun oynamaya cüret ettiğim için babam çileden çıkmış tabii ki. Ama bu durum daha yakından bakana kadar sürmüş. Anlaşılan epey karmaşık bir teoremi çıkarmışım. Böylece beni sınamaya başlamış. Yazdığı denklem ne kadar detaylı olursa olsun, birkaç dakika inceleyip tam olarak kopyalamışım.”

Kısa bir süre sonra da Emma babasının ona verdiği şeyleri mantıken de anlayabilmeye başlamıştı. Bir kız olsa da onu eğitmeye tenezzül etmesi için Emma'nın babasını nihayet ikna eden de buydu.

Emma tatsız bir yumrudan kurtulmak için yutkundu. Babası öleli dokuz yıl olmuştu, ama yine de Emma onun yanında geçirdiği yılları ne zaman hatırlasa göğsüne hüznünlü, bir nevi huzursuz bir düğüm oturuyordu. Babasının bazen onun yeteneklerinden gönülsüzce bir memnuniyet duyduğunu ama aynı zamanda bir erkek olmadığı için de ona öfkelenildiğini biliyordu. Bir oğul olmadığı için. Aynı şekilde, Emma'nın yeteneklerine sahip olmadığı için George'u da eleştirirdi.

Ancak bunun şimdiyle bir alakası yoktu, değil mi? “Aynı şeyleri söylenmiş sözlerle yapabileceğini de fark ettim. Hepsinde hafızamın doğal bir şekilde kavıyor gibi görüldüğü kesin bir şiirsel ahenk, bir motif var.”

Derick kasıldı. Emma ona bir bakış atınca Derick'i sabit bir şekilde kendisine bakarken buldu. “Sana söylenen her şeyi hatırlıyor musun?”

“Evet, okuduğum veya yazdığım şeyleri de.”

Derick ona inanamayan bir bakış attı. “Sana söylediğim ilk sözler neydi?”

Emma gözlerini kapatıp dikkatini topladı, sağ elinin başparmağını orta parmağının yumuşak kısmında gezdirmiyordu. Derick ona ne *söylemişti*? “ ‘Kara sineğe benziyorsun.’ ”

“Ben böyle bir şey—”

“Kesinlikle söyledin. İlk karşılaşmamızda. Sen yedi yaşındaydın, ben de beş. Bu arada, annen seni azarladığın-

da bunun hemen ardından söylediğin şey de şuydu: 'Ama benziyor! Gözleri çok büyük. Ve sarı,' " diye tekrarladı Emma, küçük bir erkek çocuğun sinir bozucu sesini kursusuzca taklit ederek.

Derick'in yüzündeki dehşet ve utanç karışımı epey keyif vericiydi.

"Bütün konuşmalarımızı deşebilirim. Ama ilk sözler derken, belki de geçen gece ağzından çıkanları kastediyordun. Şöyle dedin, 'Siz ne halt ediyorsunuz?' " dedi monoton bir sesle, sesinin Derick'in olduğu kadar tuhaf bir kendini beğenmişlikle çıkmasına çalışarak, "ve bir de, 'Acaba kimin nesi olduğunuzu, ya da *mülkümü* neden harap ettiğinizi bana söylemekle ilgilenir miydiniz?' "

Eğer yanılmıyorsa, Derick'in gözleri bir nebze kısılmış mıydı? Neredeyse şüphe dolmuştu sanki. Ne var ki Emma bundan ne kadar emin olsa da, ifade o kadar hızla kayboldu ki hayal etmiş bile olabilirdi.

"Bu kahrolası harika bir yetenek, Emma," dedi Derick.

Emma ofladı. "Bazen. Diğer zamanlarda bir lanet halini alıyor." Bunu düşününce, acı verici sözler onu aşığladı. Geçmişinden gelen kinle dolu kıs kıs gülmeler ve sesler: Babası. "*Tanrı böyle bir yeteneği lanet olası bir kadında neden zıyan eder ki?*" Londra sosyetesindeki o-kadar-da-gizli-olmayan fısıltılar. "*Ne kadar da münasebetsiz biri. Basit. Taşralı. Kültürsüz. Tuhaf.*" Bir ara nişanlanmış olduğu Bay Smith-Barton. "*Sadece ağabeyin bana baskı yaptığı için sana evlenme teklif ettim. Seni onun sorumluluğundan alırsam onunla olan arkadaşlığımızın pekişeceğini ve bunun için elime para geçeceğini düşündüm. Ama şimdi ne oldu? Onun arkadaşlığı eskisi gibi kıymetli değil. Bana uygun bir eş olacak birini buldum ben de. Benden daha fazla erkek gibi düşünen ve hareket eden biri değil.*"

Emma derin bir nefes aldı. “Unutmayı dilediğim pek çok şey söylendi bana.”

Derick’in ona attığı acıyan bakışı görtünce sesi kesildi ve sözlerini geri almış olmayı diledi. Neden her zaman böyle özel düşüncelerini yumurtlayıveriyordu? Sanki beyni o kadar çok şeyi baskılayabiliyor da bu yüzden sözleri aklında belirince onları tutamıyordu. Emma düz bir çizgi halini alana dek dudaklarını sıktı, onları bir daha açılmayacak şekilde mühürlemeye çalışıyormuş gibiydi.

“Sadece seninle yapılan konuşmaları mı hatırlayabiliyorsun?” diye sordu Derick, o anın geçmesine memnuniyetle izin vererek. “Yoksa bir konuşmaya kulak misafiri olsan, onu da hatırlayabileceğini düşünüyor musun?”

Emma kaşlarını çatı. “Ne kadar dikkat ettiğime göre değişir. Bir de yakınlarımla birlikteyken pek hatırlamadığımı fark ettim. Sanki güvendiğim birinin yanındayken beynim... Rahatlıyor demek, doğru olur sanırım. Konu bu değil, tabii ki. Şu an Molly’nin zavallı sevenlerini üzme-ye gerek olmadığını anlaman için sana hafızamdan bahsettim.”

Derick uzun ve düz burnunun üzerinden ona baktı. “Katılmıyorum. Onlarla bizzat konuşmayı tercih ederim.”

Emma çenesi kasılana kadar dişlerini sıktı. Dönüp ona baktı ama Derick, Aveline Kalesi’nin kabul salonunda kaynaşmakta olan, kilisedeki töreni beklerken cenazede verilen bisküvileri ağır ağır yiyip şarap içen matemlileri izlemeye dönmüştü çoktan.

“Elimize ne geçebilir ki?” Emma sesini alçak tutmaya devam etti. Birinin duymasından nefret ederdi. Bulundukları ortam göz önüne alınınca, biri onların sohbetlerini

yavan bulabilirdi. “Molly’nin kayboluşundan sonra birkaç saat içinde her biriyle konuştum. İki gün geçtikten sonra hafızalarının *daha iyi* olacağını mı sanıyorsun?”

“Peki ya *sen* Molly’nin ölümünün rastgele olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu Derick, bir kez daha cevap vermektense soru sorarak.

Emma dudak büktü. “Tabii ki hayır. Bu imkânsız. Rastgele seçim, tüm seçeneklere eşit ağırlık vermeyi gerektirir. Katilin Derbyshire’daki her olası kurbanı değerlendirmesi gerekirdi.”

Neden Derick ona kafa karışıklığıyla dolu bir kaş çatısıyla bakıyordu? Adamın sorusunu yeniden düşündü. “Ah. Sen ‘keyfi’ demek istemiş olmalısın. Anlamca birbirlerine yakınlar, ama insanlar işin içine girince... Biraz sapıyor...”

Derick’in dudakları keyifli bir şekilde kıvrılırken kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

Emma’nın yanakları utançla kızardı. Yine her şeyi kelime anlamıyla değerlendirdiyordu, değil mi? “Molly’nin katilini *tandığımı* düşünüp düşünmediğimi soruyordun,” dedi biraz mahcup bir edayla.

“Evet.”

“İstatistiksel olarak söylüyorum, tanıyor olmalı.”

Derick ona tuhaf bir bakış attı. “İstatistiksel olarak mı söylüyorsun? Böyle şeylerin izini kim sürer ki?”

“Ben,” dedi Emma. “İngiltere’nin her yerindeki hukuki ve kilise kayıtlarını derliyorum.”

“Bana ezberlediklerinin hepsini söylemeyeceksin, değil mi?” dedi Derick.

Emma omuz silkti. “*Hepsini* değil... Çok fazla şey var.”

“Neden sen—”

“Bir önem taşımıyor,” dedi Emma. “Biz Molly’nin *cinayetini* tartışıyoruz.”

Derick bir an için, o okullu bir çocuk, Emma da pek anlayamadığı geometrik bir kavrammış gibi baktı. “Evet,” dedi nihayet. “Bunun ne kadar yakın bir topluluk olduğu düşünülürse, onu öldüren kişi büyük ihtimalle bu odada.”

Emma’nın bakışları da kalabalığa kaydı, yani arkadaşları ve komşularına. Neredeyse bütün köy buradaydı. Muhakkak... Ancak Derick’in haklı olduğunu biliyordu. Etrafındaki katı yüzlere bakarken titredi. “Bu odadaki birini katil olarak hayal dahi edemiyorum. Bu insanları hayatımı boyunca tanırım.”

Derick ona yandan bir bakış atınca Emma onun kendisini saf olarak değerlendirdiği hissinden kurtulamadı. “Molly’yi öldüren kişinin onu gayet iyi tanıdığına bahse varım,” dedi Derick. “Ona en yakın olanlardan başlayacak, sonra da dışa doğru çalışacağız.”

“Ama içlerinden biri katilse bile, sırf kibarca sorduk diye bize söylemezler,” dedi Emma yılmış bir şekilde. “*Şimdi* kim saflık ediyor?”

Derick, Emma’nın düşük çenesi karşısında somurttu. “Bize ağızlarıyla söylemeyecek olabilirler, Emma, ama bedenleriyle gayet güzel anlatırlar.”

“Bedenleriyle mi?” Emma yüzünü buruşturdu. “Bunu nasıl yapacaklar?” diye sordu.

Emma, Derick’in cevabını bekledi. Ancak Derick onu görmezden gelerek bakışlarını Molly’nin annesinin etrafını kuşatan köylülerin oluşturduğu küçük gruba odakladı. Emma, onun ceketli kolunu çimdikledi. Acıtacak kadar sert değildi ama hoşnutsuzluğunu belli etmeye yeterdi.

“Kahretsin, Pigme,” diye homurdandı Derick, o noktayı ovuşturarak. Hissettiği şok ve öfkeden yüzü neredeyse komik bir ifadeye bürünmüştü. “Erkek olsaydın—”

Emma homurdandı. “Ama değilim,” dedi. Derick’in ona Pigme demesini bile umursamamıştı bu sefer. “Ve dahası, Derick Aveline, *seni de* onlardan biri olmandan öncesinden beri tanıyorum. Şu an avantajın sende olması, benim fikirlerim ve sorularım senin için bir derdim gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor. Sana soru sorduğumda bana cevap vermeye başlamayı talep ediyorum, gerçek cevaplarla, başka bir soruyla değil. Bana bu saygıyı borçlusun.”

Derick iç çekti. “İnsanlar ağızlarıyla konuştuklarından daha çok, bedenleriyle konuşur, Emma. Bir yargıç olarak bunu bilmeden bu kadar uzun süre başarılı olmana şaşırdım,” dedi.

Emma çenesini kaldırdı. “Titiz olduğum ve işleri mantıksal olarak analiz ettiğim için başarılıyım,” diye karşı çıktı. “Ve soruma hâlâ yeterli bir cevap vermedin. Söylediğin şeyin doğru olduğuna dair bir kanıtın var mı?”

“Beni çimdikleme şeklin, kızgın olduğunu anlatıyor.”

Emma gözlerini devirdi. “Çimdiğe eşlik eden kelimeler anlattı onu.”

“Doğru,” dedi Derick, zümrüt gözlerinde tuhaf bir ışıkla, “ama vücudun bana başka bir şey daha anlatıyor; evet, bana kızgın olsan da aynı zamanda beni istiyorsun.”

“Seni i-istemek mi?” diye kekeledi Emma, kendini ondan uzaklaştırmak için. Derick’in bunu bilmesinin imkânı yoktu, değil mi? Uygunsuz hislerini saklamak için fazlasıyla çabalamıştı.

“Evet. Beni istiyorsun. Nereden bildiğimi sana söyleyeyim mi?”

Sesi alçalarak Emma’nın ağzını kurutan, boğuk bir baritona dönüştü. Emma kendini başıyla onaylarken buldu. Akli bu fikre başkaldırsa da vücudu onun nasıl bildiğini *gerçekten* bilmek istiyordu. Hain vücudu gerçekten de gizli mahrem arzularını ona gösteriyor muydu?

“Umutlandırıcı ilk ipucu, omuzların,” dedi Derick. Emma onu daha iyi duyabilsin diye dudaklarını onun kulaklarına iyice yaklaştırarak. Emma onun kelimelerine odaklanmaya çalıştı, ama teninde dans eden sıcak nefes muazzam bir dikkat dağıtıcıydı.

“Bak nasıl da hareket edip benim için açılıyorlar, beni çevreliyorlar, yani beni göğsüne kabul etmek için tek yapman gereken kollarını açmak değil mi?”

Emma içgüdüsel bir şekilde kollarını göğsünde birleştirdi. Derick’in hızla ortaya çıkan sırtışını gözden kaçırmamıştı.

“Sonra biz konuşurken başını bana doğru eğişin var,” dedi Derick. “Sanki o leziz dudaklarını mümkün olduğunca benimkilere yaklaştırıp benim aradaki boşluğu kapatıp dudaklarımla seninkilere dokunmamı umuyormuşsun gibi.”

Emma başını geriye çekti. “Bu çok çirkin,” dedi. “Sadece beni daha iyi duyabilesin diye yakına eğiliyorum.” Kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. “Bu da pek bir işime yaramıyor tabii,” diye mırıldandı. “Bana cevap vermeyi beş-on kez reddettiğine göre.”

Derick elini onun sırtından yukarı doğru çıkarıp bir parmağını nazikçe ensesinde gezdirince Emma neredeyse

verinden sığıyordu. Emma'nın gözleri hemen kalabalığa kaydı, ama kimse onları izlemiyordu. Derick'in eli de onun arkasındaydı zaten... Onun kendisine bu şekilde dokunduğunu birinin anlaması pek olası değildi.

Ama ah, Emma hissediyordu. Tenindeki tüm tüyler ürperdi ve bunu gürül gürül akan bir sıcaklık takip etti.

"Ama seni gerçekten ele veren şey," diye mırıldandı Derick, "başını eğdikten sonra enseni okşama şeklin. Bedenin sanki bunu benim de yapmam için yalvarıyor gibi." O sırada tam da lafının üstüne olurmuş gibi, uzun parmağı Emma'nın ensesini okşadı, kulağının altından başlayarak yana kayıp onun köprücük kemiğinin hemen üzerindeki Emma'nın nefret ettiği kabarık beni okşamak için orada durdu. Emma titremeden edemedi. "Bunu yaptığını bilmiyorsun bile, değil mi?" diye mırıldandı Derick.

Emma yutkundu, büyülenmişti. Hayır. En ufak bir fikri yoktu.

"Boynun, vücudundaki en savunmasız yer. Nefesini akciğerlerine, kanını da beynine taşıyor. Kolaylıkla kırılabilir," diye fısıldadı Derick. "Boynunu bu şekilde bana açtığında, vücudun bana güvendiğini de anlatıyor—"

Emma geriye sıçrayarak onun dokunuşundan ve ondan uzaklaştı, bir adım geri çekilerek sırtını duvara yasladı. "Sana kesinlikle güvenmiyorum."

"Evet, güveniyorsun. Öyle olduğunu düşünmeyebilirsin ama vücudun yalan söylemez."

"Hayır. Rakamlar yalan söylemez. Vücutların sürekli yalan söylediğinden eminim," dedi Emma, kendini biraz aptal gibi hissederek. Fakat Derick haklı mıydı? Emma, Derick'in onu kendisinden daha iyi tanıdığını hissetmek-

ten öğreniyordu. Bu saçmalıktı, değil mi? Ona nasıl güvenebilirdi? Onu tanı mıyordu... Artık tanı mıyordu.

Emma'nın içindeki bir şeyler, bu düşüncenin bir yalan olduğunu haykırıyordu. Fakat Derick şu geçen günlerde ne kadar sinir bozucu olsa da Emma kendini onun yanında giderek daha rahat hissederken bulmuştu. Onun gerçek karakterinin, olduğunu gösterdiği kişiden tamamen farklı olduğundan hâlâ şüpheleniyordu.

İtirazı Derick'in sıcak bir şekilde gülmesine neden olunca, Emma'nın düzelmeye başlayan tüyleri tekrar diken diken oldu.

"Ve dahası Emma, burada olduğum için rahatlıyorsun."

Tanrı yardımcısı olsun, rahatlıyordu. Uzun süredir her şeyle tek başına uğraşıyordu. Başarısı ve sorumluluğunun tadını çıkarsa da, bu aynı zamanda omuzlarına binen bir yükütti. Her adımda Derick'in onu sorgulaması canını sıkıyordu, ama Derick'in onun beklediğinden daha fazla kavrayış sahibi olduğunu kanıtladığını itiraf etmeliydi. Ve Derick paylaşmaya can atmasa bile, iddialarının arkasında kendine ait bir mantığın olmasına meyilli değil miydi?

Derick elini onun ensesinden o kadar hızlı çekti ki Emma serin bir esinti hissetti. "Şimdi artık bunu hallettiğimize göre, önce Molly'nin nişanlısını sorgulayalım, olur mu?"

Yedinci Bölüm

Kalabalık salonda ilerlerken Derick sersemlemiş haldeydi ve bunun tek sebebi Emma'yla yaptığı fısıltılı molanın ona verdiği ve teninde dalga dalga yayılan zevk değildi.

Emma'nın hafızası onu afallatmıştı. Sınanması gerekcekti ama ya dediği şeyi gerçekten yapabiliyorsa? Evvela Derick, Emma'nın yanında ne dediğine çok daha fazla dikkat etmeliydi. Ayrıca bir sürü casusun, böyle bir yeteneğe sahip olabilmek için öldürebileceğini biliyordu, kendisi de buna dâhildi. Derick böyle bir akılla neler neler yapabilirdi. Bu da onu şu soruya getiriyordu: Aradığı hain *Emma* olabilir miydi?

Derick'in içindeki bir şeyler bu fikre başkaldırdı ama neden böyle olduğunu bilmiyordu. Bir kadın olduğu için değildi kesinlikle. Bir casus olarak pek çok kadın meslektaşına karşı hançer sallamışlığı ve geri kımına sokmuşluğu vardı. Derick kadınların ne kadar ölümcül ve aldatıcı olabileceğini gayet iyi biliyordu.

Emma'nın o kayıp ulakların taşıdığı mesajları deşifre

edebilecek ve Fransa'da Farnsworth'ün eline geçenleri şifreleyebilecek zekâ kıvraklığına sahip olduğu su götürmezdi. Bunlar en sonunda ajanı ve nihayetinde de Derick'i yukarı Derbyshire'a yönlendirmişti. Ve bilgilerin yayıldığı kaynak gerçekten de burasıysa, ağabeyine en iyi ulaşabilen kişi de Emma'ydı.

Derick'in değerlendirdiği bu şahsiyet, o daha Molly Simms'in ailesini kuşatan matemlilere ulaşmadan yetişip yanında, sadece bir-iki metre mesafede durdu. Aslında Emma, bir adım önünden gidiyordu, sanki bilinçsiz bir şekilde idarenin *kendisinde* olduğunu bildirmeye çalışıyor gibiydi.

Derick keyife homurdanmadan edemedi.

Gruba yaklaşırken Derick fısıldadı. "Molly'nin nişanlısı hangisi?"

Emma, kısa boylu ve yapılı bir adamı işaret etti, muhtemelen onlardan beş-altı yaş küçüktü ve kütüğü andıran yumruklarına şaşırtıcı derecede uyan kare bir çenesi vardı. Derick, adamın ellerinin can alabilecek kapasitede olduğunu fark etti. Fakat parmakları, Molly Simms'in boynundaki izlere uyacak kadar uzun muydu?

"James Marwell," diye fısıldadı Emma. "Kasabın çırağı. O ve Molly—"

"Daha fazla bir şey söyleme. Detayları Marwell'in kendisinden almayı tercih ederim."

Emma uzanıp onun kolunu yakalayarak durdurdu. "İsteklerime karşı çıkarak kendi soruşturmanı yürütme niyetinde olduğunu görebiliyorum. Tamam. Seni durduramam." Gözleri başka yöne kaydı, Derick onun nefesinin altından savurduğu mırıltılarına engel olmak isteyen ifadesini tanıyordu artık.

Bu yüzden bekledi.

“Benim yıllarımı bir yargıç olarak, senin de... Tanrı bilir ne gibi davranarak harcamanın bir önemi yok tabii,” diye güçlükle duyulabilir bir homurtu geldi Emma’dan.

Aniden bir sırtına dürtüsü Derick’i ele geçirdi. Onun yanındayken düşüncelerini saklayan tiplere alışkındı, Emma’nın kendi düşüncelerini adeta savurma alışkanlığı ise ona oldukça tazeleyici geliyordu.

“Aylak bir adam olarak tabii ki. Tam bir safahat düşkünü gibi,” diye yalan söyledi Derick, Emma’nın yüzüne ve göğsünden yukarısına yayılan kırmızılıktan keyif alıyordu.

Derick’in Emma’nın bir hain olabileceğine inanmakta sorun yaşamamasının nedeni buydu. Emma aklındaki en ufak şeyi bile yumurtlayıveriyordu, hem de gururunu umursamadan. Ve bundan ziyadesiyle utanıyordu. Bu çeşit bir utanç kolaylıkla taklit edilemezdi.

Rastgele bir şekilde onun sinirini bozmalı —*keyfi olarak*, diye düzeltti kendini Derick— ve bu davranışının sürekli olup olmadığını görmeliydi.

Bu ufak değişimden haberi olmayan Emma devam etti. “Öğrenmediğim bilgileri alabileceğini söylüyorsun. Ben de bunun zaman kaybı olduğunu söylüyorum. Ama lafla ekmek gemisi yürümez.”

Ekmek mi? “Peynir demek istiyorsun, Emma. Lafla peynir gemisi yürümez.”

“Peynir,” dedi Emma kısa bir baş onayıyla, gelecek benzetmelerinde bunu kullanmak üzere kaydediyor gibiydi.

“Nasıl oluyor da uzun zaman önce olan konuşmaları tam bir netlikle hatırlarken atasözlerini doğru kullanamıyorsun?”

Emma omuz silkti. “Bu sadece, aklımın istemsiz olarak çalışma şekli sanırım. Muhtemelen çoğu atasözü çok tuhaf olduğu için, hatırlamaya değmiyordur.”

“Hımm. Pekâlâ, aklında ne var?” diye sordu Derick. “Eklemek gemini yürütmek için?”

“Pekâlâ, düşündüğüm gibi olursa, soruların seni, kendi sorgulamalarımı yaptığım sırada edindiğimden daha fazlasına götürmeyecek. O zaman sen de geri adım atmayı kabul edecek ve soruşturmayı kaldığı yerden istediğim şekilde yürütmeme izin vereceksin. Tek başıma.”

“Tek başına demek. Hımm.” Derick’in bu bahse girmesi için aptal olması gerekiyordu. Emma kazanırsa, Derick’in soruşturması günler, hatta haftalarca geride kalırdı. Ama sorgulamayı idare ederken, Emma’nın edinemediği bir şeyleri çekip çıkarabilirdi. Belki de Emma’nın ceza olarak ona verebileceği bir bilgi düşünebilirdi, işte bu, oynayacağı kumarın buna değmesini sağlardı. “Peki, yönlendirici yeni bir bilgi öğrenirsem, bu pazarlıktan ne kazanacağım?”

“Bir özür, elbette,” dedi Emma, kelimenin kendisi altın harflerle yazılmış kadar değerliymiş gibi.

“Bir özür mü?” Derick homurdandı. “*Bu kadar* zeki bir kadın olduğun için, dudaklarından gelecek özürün nadir bulunan, çok değerli bir şey olduğuna eminim.” Onun dudaklarını ve vücudunun belli kısımlarını içeren bir dizi erotik sahne, saldırgan bir orman perisi gibi Derick’in zihnine dolmuştu. Ve daha sözlerini hiç tartmadan mırıldandı: “Ama ben ondan başka bir şeyi tercih ederim. Bir öpücük gayet de iş görür, sanırım.”

“Bir öpücük mü?” dedi Emma, kaşları alnına doğru yükselmişti.

Bunu ne halt etmeye söylemişti ki? Bilgi almak üzere bahse girecekti, lanet olası baştan çıkarma için değil. Ama artık teklif yapıldığı için geri adımı da atamazdı. “Bir öpücük. Benim için daha keyifli ve fazlasıyla eminimi, senin için de vermesi daha az acı verici olur.”

“Ama bunu neden isteyesin—” Emma sorunun ortasında dudaklarını sınıksıkı bastırıp bakışlarını kaçırdı. Bir eli utangaç bir şekilde saçını yüzünden çekti, diğeryise karnına yerleşti.

Bu iki ufak hareket, Derick’in göğsündeki havanın çekilmesine neden oldu. Çünkü bunlar Derick’e iki şey anlatıyordu.

Birincisi, Emma’nın ne kadar güzel —hayır, nefes kesici bir şekilde çekici— olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu da ilginç bir şekilde onu daha da nefes kesici yapıyordu.

Ve ikincisi? *Derick*’i öpme düşüncesi, Emma’nın karnına heyecan dalgaları yönlendiriyordu.

Sıcak bir ısıyla Derick’in midesi kasıldı. Vücuduna titremeler gönderen bu iki bilgi parçasının yarattığı duygulara isim koymak bile istemiyordu.

“Pekâlâ, ne diyorsun Emma? Bahse bir öpücük yerleştirmeye gönüllü müsün? Aslında, gerçek bir öpücük talep edeceğim, hızlı bir buse değil. Her ikimizin de... Ekmek gemilerine bir şey olmasını istemem. Aslına bakacak olursan,” dedi Derick artık teklifler yapıldığı için bu fikre daha da ısınarak, “öpücük süresince ve *tamamında* tam katılım istiyorum.”

Derick’in yaptığı vurgu karşında Emma görünür bir şekilde yutkundü. “Öpüşmenin dereceleri de mi var?” diye sordu başını hafifçe kaldırarak, bu hareketten Derick’in

söylediği şey hakkında hiçbir fikri olmadığı ortaya çıkıyordu. Ancak amber gözlerinin kararışı, öğrenmeyi ne kadar çok istediğini ona anlatıyordu.

Tanrım. Derick bunu ona uygulamalı olarak göstermek için sabırsızlanıyordu. Ne de olsa, sadece bir öpücüktü. Hiçbir şeyi incitmezdi. Ve Derick öpücüğü, Emma'dan bir şey almak için kullanmıyordu, yani aslında yeminini bozmamış olacaktı, değil mi?

Onun cevabını bekledi.

Emma'nın dili, dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı, sonra alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırıldı.

Sonunda ona kısa ve kararlı bir baş onayı verince Derick'in vücudunda ısı çağlamaya başladı.

Derick dikkatini Marwell'e çevirdi, kasaptan bazı bilgiler elde etmeye kararlıydı.

Derick ve Emma, Molly'nin üzüntülü annesiyle babasını çevreleyen küçük gruba yaklaşırken sohbet hızla kesildi. Muhtemelen Derick'in varlığı yüzündendi. Unvan ve bağlantı olarak bu topluluğun bir parçası olsa da, aslında değildi. Bunu biliyordu. Onlar da biliyorlardı.

"Lordum." Molly Simms'in babası onu selamlamak için ayağa kalktı. "Sarah ve ben... Biz, cömertliğiniz için teşekkür etmek istiyoruz." Bahçıvan titreyen elini sallayarak salonu ve sunulan yiyeceklerle içecekleri işaret etti. "Bizi ve Molly'mizi onurlandırıyorsunuz."

"Hiç önemi yok," diye mırıldandı Derick.

Bunu tuhaf bir sessizlik takip etti. Derick meraklı bakışlara hiçbir tepki göstermedi. Farnsworth'ü ararken karşılaştığı köylüler gibi, kendi arazisindekiler de onunla ne yapacaklarını bilmiyordu. Aslında muhtemelen bir yaban-

ciya, ondan daha fazla güveniyorlardı. İşini kolaylaştırdığı için Emma'nın yanında olmasına memnundu.

"Lord Scarsdale'den soruşturmada bana yardımcı olmasını rica ettim," diyerek söze başladı Emma, sesi kendinden emin ve güven doluydu. Sakin. Derick'le konuşurken olan sesinden çok farklıydı.

Derick grubun hep birlikte Emma'ya döndüğünü fark etti. Emma onlar tarafından fazlasıyla saygı görüyordu. Bir-iki kaş havalansa da ortada bir itiraz belirtisi yoktu. Görünüşe göre, Emma ona güvenirse, köylüler de onun kararını kabul edeceklerdi. Mükemmel.

"Zamanlamanın harika olmadığını anlıyorum." Emma, Derick'e bir bakış atarak onun ısrarından duyduğu rahatsızlığı ele verdi. "Ama eminim, Molly'ye bunu yapmanı bulmanın şu an en önemli şey olduğunu siz de kabul edersiniz. Zaman kaybedemeyiz."

Herkes başıyla onayladı ama Derick onların başını izlemiyordu. Ayaklarına bakıyordu. Deneyimlerine göre, kafadan uzaklaştıkça insanlar bilinçaltılarının vücut dilini kullanış şeklini daha az kontrol edebiliyordu. Yalanları sık sık öncelikli olarak ayaklar ele verirdi.

Duraksamasına neden olabilecek bir şey görmedi.

"Bay Marwell, önce sizinle konuşmak istiyoruz," dedi Emma. "İsterseniz, çalışma odasına geçelim."

Adamın gözleri grubun geri kalanının üzerinde dolaştı ama hızla başını sallayarak onayladı.

Üçlü, ihtiyatlı bir şekilde salondan çıkarken Derick stratejisi üzerine düşünüyordu. Emma'nın bundan hoşlanmayacağı kesindi. Bu, bir kadının sorgulamayı idare etme biçimi olmazdı.

Kapı kapanır kapanmaz Marwell'e döndü, adama oturma şansı bile vermemişti.

"Onu senin öldürdüğünü biliyorum, Marwell," dedi Derick, en iyi erkek-erkeğe-konuşuyoruz sesiyle. "Kahretsin, onun başka bir adama bacaklarını açtığını öğrensem ben de öldürürdüm."

Marwell'in küçük yüz hatlarını şaşkınlık ele geçirdikten kısa bir an sonra, çenesi kaskatı kesildi, donuk gözleri dürtüst bir öfkeyle yanmaya başladı.

Derick, Emma'nın gecikmiş nefes çekişini yok saydı, bir anlık oyalanmayla onun yalın zihninin genç adamın sadece imada bulunduğunu nihayet çözdüğünü fark etti. Emma'nın durumu önce zihninde canlandırmak zorunda kaldığına bahse vardı.

Onun yerine Marwell'e odaklandı.

"Seni piç kurusu," diye bağırdı Marwell tükürükler saçarak. Yumrukları öfkeyle sıkılmış bir halde Derick'e doğru bir adım attı. "Bölgenin lanet olası lordu olman umurunda değil. Molly hakkında böyle konuştuğun için dayak yemeyi hak ediyorsun!"

Derick yerini korudu. İlgisini çeken Marwell'in öfkesi değildi, öfkeden önce yüz hatlarına yerleşen şaşkınlıktı. Derick yıllar içinde, taklit etmesi en zor duygunun şaşkınlık olduğunu öğrenmişti. Suçlu insanlar her zaman şaşkınmış gibi *davranırlardı*, ilk olarak göstermesi en mantıklı duygu buydu. Ancak genelde ifadeyi yüzlerinde, bilinçli olarak yaptıklarından daha uzun süre tutuyorlardı. Gerçek şaşkınlık, dürtüst bir tepki olarak bir an görünür ve kaybolurdu.

"Derick!" Görüntüye göre Emma sonunda sesini bulmuştu. "Nasıl yaparsın—"

“Molly boğularak öldürölmüş, Marwell,” dedi Derick yumuşak bir şekilde. Adamı zorladığını biliyordu ama insanlar gerçek karakterlerini ancak zorlanınca gösterirlerdi. “Hayatı çıplak ellerle alınmış. Kişisel bir ölüm, yani tutkulu. Bir aşık tarafından işlenmiş, yabancı biri değil.”

Adamın benzi attı.

“Ne? Kızın başkasıyla işi pişirdiğini görüp kendini mi kaybettin? Kaybettiysen de seni suçlayamam.” Derick, adamı tatlılıkla ikna ederken, onları anladığını düşününce pek çok hainin yüzünde gördüğü rahatlığı aradı. Bu rahatlığın tercümesi birinin yanlış bir şey yaptığı için hissettiği suçluluk olurdu.

Ama masalda Jack’in devinin sihirli fasulye sınığundan düşüşü gibi, Marwell ıstırapla çöktü. “Yapmadım. Yapa—” Bir hıçkırığı boğdu. “Yapamazdım.”

Derick yumuşadı. Eğer sahada olup ani bir yargıda bulunması gerekseydi, aradıkları adamın Marwell olmadığına bahse girerdi.

Derick adamın yanına gidip elini omzuna koyarak yakına eğildi. “Sana bunu yaşattığım için üzgünüm ama öğrenmem gerekiyordu.”

Marwell’in başı hızla kalktı. Akınamış yaşlarla parlayan kahverengi gözleri Derick’e odaklandı ve iki adam arasında dile gelmemiş sözler uçtu. Marwell doğruldu, Molly’nin katilini bulma arayışında Derick’in insafsız davranacağını bilerek çenesi gerilmişti. Kasabın çırağı başını sallayıp kendini topladı.

Marwell çalışma odasının kapısını arkasından kapatınca, Emma öfkeyle Derick’e döndü.

“Ne cüretle böyle korkunç şeyler söylersin?” diye hay-

kırdı, dönüşünün telaşıyla etekleri bileklerinin etrafında dönmüştü. “Molly’nin şey... Şey yaptığıma... Pekâlâ, ne dediğini biliyorsun işte, onu yaptığıma dair bir kanıtımız yok. Sen ne tür bir adamsın?”

“Gerçeğe ulaşmak için ne gerekiyorsa yapan türden bir adam.”

“Yalan söylemek de buna dâhil mi?” dedi Emma hızla.

“Sorgusuz sualsiz.”

Emma’nın yüzündeki şok kesinlikle sahte değildi. Kadın afallamıştı. Derick alçak sesle küfredti. Doğru olsa bile, böyle bir şey söylemek istememişti. Emma’nın ona güvenmesine ihtiyacı vardı, kahretsin.

“Molly’nin karakterine nasıl böyle dil uzatabildin. anlayamıyorum.” Emma’nın omuzları düştü.

Derick nefesini saldı. “Boğulmanın bir tutku cinayeti olması hakkında söylediklerim doğrudu.” dedi. “Özellikle de Molly’de olduğu gibi yüz yüze olunca.” Gerçekten de Derick’in işindeki insanlar, kurbanlarını arkadan yaklaşıp boğarlardı. “Katil genelde bir koca ya da âşık olur, yani bu tutarlı bir varsayım. Şimdiye kadar onaylandıysa da şaşırmam. Kıskançlık asıl gerekçelerden olduğu için Marwell’in böyle bir suçlamaya nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu.”

“Yem atıyordun yani...”

“Evet.”

“Ve?” diye sordu Emma.

“Onun yapmadığından fazlasıyla eminim.”

“Pekâlâ, ben onun yapmadığından günler önce de emindim.” Emma başını iki yana salladı. “Ne planladığını bilseydim, Molly’nin ailesini ve arkadaşlarını üzmene asla

izin vermezdim, onları gücendirip aşağılamak niyetindeymişsin!” Savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirip adama doğru eğdi. “Bunu bir daha yapmana izin veremeyeceğim.”

Onun her zaman patron olmasına izin vermeye hiç niyeti olmadığını Pigme’nin de öğrenmesinin tam zamanıydı. Bu, uzun vadede Emma için daha kolay olurdu. “Beni durdurabileceğine dair bir yanılsama içindesin, Emma.”

Emma’nın amber gözleri ilgiyle parlarken, iki yanında yumrukları sıkıldı.

“Üstelik—” Derick durumu yatıştırmak için hızlı davrandı. “Molly’nin ailesi ya da kız arkadaşlarının üzerinde aynı yöntemi kullanmaya niyetim yok. Zaten onlardan birinin katil olması da şüpheli. Boğarak öldürmek vahşi bir güç gerektirir. Hayır, onlardan bilgi alabilmek için tatlılıkla ikna etmeyi deneyeceğim.”

Emma ofladı. “Pekâlâ, bahsimizi sürdüreceğimi sanıyorsan, delisin demektir. Kasti bir aldatma içinde yapıldı. İnsanların yakasına yapışacağından bahsetmemiştin.”

Derick hızla öne doğru bir adım atarak sağ elini uzatıp Emma’nın yüzünü avuçladı, başparmağı dudaklarını okşuyordu. Sertçe ona bakarak amber bakışlarını ele geçirdi, Emma’nın gözleri ihtiyatla irileşirken Derick bundan keyif alıyordu. “Hayır, Emma. Senin edinemediğin bilgileri toplayacağımı söyledim sana, nasıl yapacağıma dair bir şey demedim. Ve inan bana,” deyip diğer elini de uzatıp kadının çenesi boyunca gezdirdi, “bunu yaptığımda, sen de beni öpüyor *olacaksın*. Sert. Ateşli. Ve uzun uzun.”

Emma’nın alt dudağı titreyince Derick karşılık olarak midesinde bir titreme hissetti.

“Şimdi gidip Molly’nin ailesini getir,” diye emretti Derick, sesinin ne kadar boğuk çıktığına şaşmıştı. “Ben burada bekleyeceğim.” Kendini yatıştırmak için mesafeye ihtiyacı vardı.

Emma geri çekilip etekleri tutuşmuş gibi odadan kaçtı. Tanrı şahidi olsun, kadın da onun kadar yanıyorsa, muhtemelen tutuşmuştu zaten.

Bir saat sonra Derick tamamen yatışmıştı. Molly’nin annesiyle babası ve kızı en iyi tanıyan ev çalışanlarının çoğunu sorguladıktan sonra, Derick yeni hiçbir şey öğrenememişti. Her fiyaskodan sonra Emma’nın hâli daha da kibirli bir şekle bürünüyordu. Ah, onun yüzündeki o patronluk taslayan küçük sırtışı öpmeyi nasıl da istiyordu ama son sorgusundan bir şey öğrenemezse bu şansı elde edemeyecekti. Bu öpücüğü ne kadar çok istediğini fark etmesine rağmen belki de en iyisi buydu. Bu karışıklığa ihtiyacı yoktu.

Hizmetçiler bakışları yerde, gergin bir şekilde Derick’in önünde duruyorlardı. Şu ana kadar ona duymadığı bir şey söyleyememişlerdi. “Molly’nin kaybolduğu geceyi düşünün,” dedi. “Tuhaf davranıyor muydu? Sıra dışı bir şey oldu mu?”

“Hayır, efendim,” dedi üçü aynı anda, neredeyse tam bir uyumla.

Kahretsin. Derick bakışlarını yere indirip düşündü.

Ve sonra gördü.

Ortadaki hizmetçi, ayağını kapıya doğru çevirmişti.

Bir anda heyecanlandı. Kız yalan söylüyordu!

“Yani hiçbiriniz, Molly’nin o gece dışarı çıkmayı planladığını bilmiyor muydunuz?”

Başlıklı üç kafa hararetle başını iki yana salladı, ama bir çift ayak çıkışa daha da yöneldi.

Yıkaldım seni.

Derick geriye yaslandı, omuzlarını tehdit edici olmaktan tamamen uzak bir ifadeyle indirdi. “Teşekkürler, hanımlar. İşinizin başına dönebilirsiniz.”

Emma başıyla onaylayarak katıldığını belli etti ve kızları geçirmek için önlerinden ilerledi.

“Sen hariç, Agnes.”

Küçük sarışın dondu, ela gözleri önce Emma’ya, sonra da ona yöneldi.

Emma gözlerini kısıp bir süre ona baktı ama sonunda, “Sorun yok, Agnes,” dedi.

Hizmetçinin gözleri yanında kalmaları için arkadaşlarına yalvarıyordu, ama diğer iki kız arkalarına bile bakmadan odadan kaçtılar.

“Lütfen.” Derick önündeki kanepeyi işaret etti. “Otur.”

Agnes gergin bir şekilde eteklerini altına sıkıştırıp oturdu.

Derick bir divanı çekerek ucuna oturdu. Bacakları, öne eğilip dirseklerini dizlerine yaslayabilecek kadar aralıktı. Sesinin konuşmaya uygun bir kadife gibi yatıştırıcı çıkmamasına dikkat etti. “Molly o gece bir yere gidiyordu, değil mi Agnes?”

Hizmetçi sesli bir şekilde yutkundu.

“Neresi olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Derick, Emma’nın da kanepede oturduğu yerden eğildiğini fark etti. Emma’nın bakışları hizmetçiye sabitlenmişti. “Lütfen, Agnes, bir şey biliyorsan bize söylemelisin.”

“Ama o zaman utanırdı,” diye fısıldadı Agnes. “Herkes öğrenirse Molly çok utanırdı.”

“Utanç, yaşayanlar içindir, Agnes,” dedi Derick. “Molly artık sadece adalet isterdi.”

Hizmetçinin yüzüne kapattığı, çalışmaktan pembeleşen titreyen elleri, yumuşak hıçkırıklarını boğdu.

Derick geriye yaslanarak kıza biraz alan sağladı. Başını kaldırıp baktı. Emma da Derick’e bakıyordu, dudakları tatsız bir çizgi halini almıştı. Gözleri hayranlıkla parlıyordu. Ve kabulle. Nihayet Derick onu etkileyebilmişti ve bu saçmalık derecesinde tatmin ediciydi.

“Sevgilisiyle birlikte olmak için gitti.” Agnes’in sesi, Derick’le Emma arasındaki bağlantıyı kopardı.

“Marwell’i mi kastediyorsun?” diye sordu Emma, kaşlarını çatarak.

Agnes bakışlarını yere indirerek başını hafifçe iki yana salladı. “Thomas Harding’ti, leydim. Wallingford Malikânesi’nden.”

Emma nefesini tuttu.

“Sizin uşağınız,” diyerek sözünü bitirdi Agnes.

Sekizinci Bölüm

“Evlenmek istiyorduk.” Thomas Harding, Wallingford Malikânesi’nin kabul salonunda, ellerini arkada kavuşturmuş, soğukkanlı bir şekilde duruyordu. Emma onu dikkatle izliyordu. Adam, Derick’ten bir baş kısaydı, Derick’in esmerken o sarışın, Derick’in sertken o yumuşaktı. Emma ikisini karşılaştırdığında, Harding sığ ve genç görünüyordu.

Ama hiçbir şeyi ele verecek gibi görünmediğini söyleyebilirdi Emma.

Emma dikkatini Derick’e çevirdi, gözlerinin nereye odaklandığını anlamaya çalışıyordu. *Onun* aradığı neydi? Çünkü bu vücut-dili saçmalığı belli ki gerçektir ve Derick’in anladığı bir lisandı. Emma umutsuzca öğrenmek istiyordu. Geride kalma hissinden tiksiniyordu.

Emma, Derick’in nasıl öğrendiğini merak ediyordu, bunun Eton’da düzenli olarak öğretilen bir şey olmadığına bahse girerdi.

“Birbirinizle evlenmeyi bu kadar fena halde istediysen-

niz,” dedi Derick bıkkınlıkla ağır ağır konuşarak, “belki de Molly’nin neden Marwell’le nişanlandığını açıklamak istersin.”

Uşağın gözleri bir an için alevlendi ama adam onun dışında tek kasını oynatmadı. Tabii Emma gözden kaçırmadıysa?

“Ailesi onu zorla kasaba yönlendirdi,” dedi Thomas. “Onun hizmet etmesine bir son vermek istiyorlardı. Marwell’in köyde hoş bir kulübesi var. Kısa bir süre sonra kendi dükkânı olacak. Bense sadece basit bir uşağım.”

“Molly’nin ailesi seni biliyor muydu?” diye sordu Emma. Bunu da gözden kaçırdığını düşünmekten nefret ediyordu.

“Hayır. Molly de ben de, onların onayını alamayacağımızı biliyorduk. Biz de bunu düşünmemeye, her gün âni yaşayıp endişelenmemeye çalıştık.”

“Ama o evlenince ne olacaktı?” diye sordu Derick, sıradan bir tavırla.

Thomas omuz silkti. “Onun bunu gerçekten yapıp yapamayacağını bilmiyorum.”

Derick’in kayıtsızlığı buharlaştı, sesi ve duruşu aniden sertleşmişti. “Artık hiçbir zaman öğrenemeyeceksin, değil mi?”

Bu acımasız yorum karşısında Emma irkildi ama Thomas gözünü bile kırpmamıştı.

Sorgulamanın devamında Emma sessizliğini korudu, bu seferlik bir şey söylemesinin gerekmemesi onu rahatlatmıştı. Molly’nin son saatlerini tam da onun çatısının altında geçirdiğini duymak Emma’nın midesinin yanmasına neden olmuştu.

Derick'teki değişim de bir o kadar şok ediciydi. Soğuk bir acımasızlıkla, Molly ve Thomas'ın yasak aşklarının detaylarını becerikli ve etkili bir şekilde öğreniyordu. Birkaç gün önce olduğu o züppeyle uzaktan yakından alakası yoktu. Emma'nın içinde, şu an nihayet *gerçek* Derick'i gördüğüne dair ürkütücü bir his vardı. Derick bu zamana kadar rol mü yapıyordu? Böyle bir şeyi neden yapsındı ki?

Thomas bu çetin sınavın tamamında iyi idare etti. Emma, Derick'in bu saldırısının altında çoktan ağlamaya başlardı, üstelik çok nadir ağlayan biriydi. Fakat Thomas mermer bir heykelden daha fazla duygu belirtisi göstermemişti. Derick ne kadar zorlarsa zorlasın, adam ilişkidен başka bir şey itiraf etmedi.

"Molly'ye veda öpücüğü verdim, o da her zamanki gibi güneş batmadan önce kaleye dönebilmek için odamdan çıktı," diye neredeyse kelimesi kelimesine tam dördüncü kez tekrarladı.

"Öyle diyorsan." Derick yürüyüp uşağın tam karşısında durdu. "Ellerini aynen böyle önünde tut." Derick ellerini kaldırıp avuçlarını yukarı çevirdi ve parmaklarını genişçe açtı.

İşte Thomas buna gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"Sadece yap şunu," diye homurdandı Derick.

Thomas kollarını açtı. Elleri soluk ama güçlü görünüyordu, parmakları uzundu. Emma istemsizce titremeyi durduramadı. O parmaklar, Molly'nin boğazını kolaylıkla kavrayıp orada onların buldukları izleri bırakacak kadar uzundu.

Derick de bunu düşünmüş olmalıydı. Çenesinde bir kas atmaya başladı. "Eşyalarını topla, Harding. Bu evden gitmeni istiyorum. Derhal."

Emma'nın gözleri Derick'e döndü. Çalışanlarının arasında potansiyel bir katil olmasına bayılmasa da Derick çok ileri gitmişti. Bir adım öne çıkıp Derick'in kolunu kavradı. "Seninle koridorda konuşabilir miyim?"

Derick'in başı ona döndü ve gözleri kısıldı. Yüzü ki-reçtaşından oyulmuş gibiydi ve bir o kadar sert ve hareket ettirilemez şekilde duruyordu.

"Şimdi."

Derick itiraz etmeden onu takip etti, ama yüzünde beliren karanlık ifade kendini tuttuğunu gösteriyordu... Güçlkle. Girişe ulaştıklarında Derick, Perkins'e kabul salonuna gitmesini emretti. "Gözünü Harding'ten ayırma."

Dudakları endişeli bir şekilde gerilen baş uşak Emma'ya baktı, onun onayını bekler gibi kaşlarını kaldırdı. Emma keskin bir baş onayı verdi.

Derick'le yalnız kalır kalmaz Emma kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Derick'in çenesindeki kas daha da görülebilir bir halde atmaya başladı. "Bir tehdidi evinden uzaklaştırıyorum."

"Bu, senin vereceğin bir karar değil."

Keskin bir nefes, Derick'in burun deliklerini genişletti. "Öyle mi sanıyorsun?"

Emma elinde olmadan nefesini tuttu. Derick'in etrafındaki hava, Emma'nın tenini karıncalandıran bir enerjiye çatırdıyordu. Onu bu kadar öfkeliendiren şey neydi ki?

"Biri sana göz kulak olmalı, Emma." Derick'in sesindeki endişe, Emma'yı tuhaf bir nefislikle sarmaladı.

Derick'teki bu dikkate değer değişikliği ona duyduğu endişe mi gerçekleştirmişti? Ağır bir sıcaklık Emma'yı hazırlıksız yakaladı. Hiç kimse onun adına bu kadar alt üst olmamıştı.

Derick'in sonraki sözleri, hoş sıcaklığı çok ileri gidemeden söndürdü.

"Ağabeyin bunu yapabilecek durumda değil ve Tanrı'nın *sana* bit kadar sağduyu vermediği belli. Bu durumda sanırım bu kişi ben olmak zorundayım."

Emma nefesini tuttu ve elini göğsüne vurdu. "Derick Aveline, su gibi zekâm olduğunu öğrenmeni sağlayacağımı."

"Su gibi mi?" Derick başını yavaşça iki yana salladı. "Zehir gibi, denir Emma. Zehir gibi zekân var." Göğsünden bir kıkırdama yükseldi. "Kabarttığın tüylerini indir, Pigme," diye mırıldandı, sesi alaycı bir keyif ve başka bir şeyle daha doluydu. Şefkat? "Bu, bir hakaret değil. Zekâ ve sağduyu, aynı şey olmaktan çok uzaktır."

Emma gözlerini devirdi. "Bana böyle seslenme. Thomas'ı dışarı atmayacağım. Onun gayet masum olabileceğini belirtmek zorunda kalmam gerekmiyor."

"Masum olabilir," diyerek ona katıldı Derick, sesi bir kez daha buza kesmişti. "Aynı zamanda, soğukkanlı bir katil de olabilir. Ya o buradan gider—" Derick doğrularak dik durdu ve kolunu sallayarak büyük merdivenlerden tarafı işaret etti. "—ya da merdivenlerden yukarı çıkarsın ve *senin* eşyalarının toplanmasını emredersin, çünkü bu adamla aynı çatı altında uyumayacaksın."

Emma nefesini bıraktı. "Öyle mi?" Ellerini keskin bir açıyla kalçalarına yerleştirdi. Derick'in patronluk taslamasına karşı hiç sabrı yoktu. "O zaman kimin çatısının altında uyuyacağım acaba?"

Derick, Emma'nın pi sayısının karekökünü ezbere söylemesinden daha büyük bir hızla aralarındaki mesafe-

yi kapattı. Emma geri çekildi, ellerini tereddütlü bir ifadeyle önüne doğru kaldırdı ama yeterince hızlı değildi. Derick'in kolları onu sararak sıkıca kendine çekti. Ellerini adamın göğsüne yapışmış halde bulunduğu sırada Emma'nın uylukları adamınkilere çarptı.

"Benim."

Derick'in, Emma'nın avuçlarına yaslı kalp atışları düzensiz bir şekilde hızlandı. Derick'in ellerinin onun vücuduna değdiği yerlere doğru bir titreme yayıldı. Sonra elleri yukarı çıkıp Emma'nın yüzünü kavrıdı.

Derick'in dudaklarıyla buluşan dudaklar sert ve talep-kârı. Ateşli. Emma inledi; sıkıntıyla değil, hissettiği duygularla tamamen kendini kaybetmişlikle doluydu. Derick onu kuşattı. Derick'in boyutları her zamanki gibi Emma'nın kendini küçücük hissetmesine neden oluyordu ama aynı zamanda onun varlığıyla ve deneyimiyle sarmalanmış gibiydi.

Derick onu duvara doğru itip öpücüğü için ona dayanak olarak kendi bedenini sundu. Heyecan, Emma'nın merkezinden yukarı doğru tırmandı ve nefesi boğazında düğümlendi. Aklındaki son mantıklı düşünce şuydu: *Nihayet*. Daha önce de öpülmüştü elbette, nişanlanmıştı ne de olsa. Fakat *nihayet*, yıllarca hayalini kurduktan sonra, Derick Aveline tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu bilecekti.

Ancak görünüşe göre Derick, onun Bay Smith-Barton'la paylaştığı o erdemli buselerden çok daha fazlasını istiyordu. Emma da teslim olmak istiyordu, ama teslim olacağı şeyin ne olduğundan emin değildi. Emma içindeki aşırı heyecanla dolu enerjiyle, kapalı dudaklarını Deri-

ek'inukilere bastırıldı; ama onun boğazının gerisinden kopup gelen inlemesi kanıt olarak alınabilirse, tek yapabildiği Derick'i hayal kırıklığına uğratmak olmuş gibi görünüyordu.

Derick'in parmakları onun çenesine yerleşerek Emma'nın başını geriye itip nazikçe dudaklarını araladı. Derick onun ağzını kendisinininkiyle mühürlemeden önce Emma'nın sadece ufak bir parçası bir saniyeliğine şaşırdı. Derick'in sıcak dili dudaklarının arasından içeri girip onunkini okşayınca şok, Emma'nın içinde dalgalandı. Şok ve sıcaklık, sonra da ürperti... Daha çok sıcaklık... Dosdoğru karnından geçen bir tel, göğüsleriyle aşağılarda daha hassas bir noktayı çekerek bacaklarını pelteye çevirdi. Emma kollarını Derick'in boynuna dolayarak düşmemek için ona tutundu.

Emma daha çok açılarak ona daha fazla giriş imkânı sundu ve dilini kendi saldırısını gerçekleştirmesi için hareket ettirdi.

Coşkusu, Derick'i daha da teşvik etmişe benziyordu. Öpüşü sertleşip nefes alışsı sığlaştı. Emma bunun keyfini sürdü, her nasılsa bir şekilde, onun içindeki bir şeyler Derick'te bu değişimi etkilemişti.

"Tanrım, Emma." Derick inledi, dudaklarını onunkilerden kurtardı ve peşinde ateşli bir hat bırakarak Emma'nın boynuna indi. Bu Emma'nın saatler, günler, aylar harcayarak onun kollarında olmayı düşlerken, hayalini kurduğu şeylerden bile daha iyiydi. Göğsü tekledi. Derick onun göğsünü avuçlayıp sıkı ve ritmik biçimde okşamaya başladığında nefes almak fazlasıyla zorlaşınca Emma da nefes almayı hepten bıraktı.

İçine tekrar hava çektiğinde, aldığı nefes soğuk mermer

zeminde yankılanan, sert ve hıçkırıklı kesik bir soluma şeklinde oldu. Bunun, baharın ilk günlerinde St. William's Çayı'na dalmakta eşdeğer bir etkisi olmuştu. Emma'nın göğsü sıkıştı ve kısa süre içinde aklı başına geldi. Kendi evinin girişinde bir fahişe gibi davranıyordu. Tanrı aşkına. Hizmetkârlar. George. Onu görseler ne düşünürlerdi? Ne derlerdi?

Derick'in dudakları aşağı doğru sıcak öpücükler kon-
durmaya devam ediyordu, ağzı Emma'nın gerdanına yak-
laşmıştı.

"Derick, lütfen," dedi Emma onu iterek. "Biri görebilir."

Derick başını kaldırdı, sanki bu olasılık onu heyecan-
landırmış gibi zümrüt gözlerinin derinlerinde tuhaf bir
ışık alevlendi. Bakışları Emma'nın ağzına indi ve dudakla-
rını bir kez daha yakalamak üzere öne eğildi.

Emma yüzünü çevirdi, başını eğerek Derick'in geniş
göğsüne gömdü.

Sonsuzmuş geçen bir andan sonra, Emma, Derick'in
ellerini vücudundan çekip arkasındaki duvara yasladığını
hissetti. Emma'nın vücudunun alt kısımlarında biriken
sıcaklık, yukarı çıkıp aşağılanma dolu bir düğüm gibi göğ-
süne oturmuştu. Aklından ne geçiyordu ki?

Peki ya *Derick'in* aklından ne geçiyordu? Ona karşı bir
şeyler hissetme şansı var mıydı?

"Beni neden bu şekilde öptün?" diye fısıldadı, dudakla-
rı Derick'in gömleğinin kaliteli kumaşını sıyrıyordu.

Derick'in göğsü onun altında sızdırdı, ne yaptığına ina-
namıyor gibiydi. "Ben istedim ki—" Hızlı ve kesik soluk-
lar Emma'nın saçını havalandırdı. "Bahis," dedi nihayet,

kulak tırmalayıcı bir şekilde, sesi derin ve pürüzlüydü. “Bana borçluydun.”

Emma’nın göğsündeki düğüm patladı, sıcak yaşlar gözlerini yakıyordu. Elbette. Emma’nın cazibesiyle bir alakası yoktu. Derick sadece kavgalarının hararetinden etkilenmiş ve bunu ona karşı duyduğu hayal kırıklığının bir kısmını boşaltmak için uygun bir fırsat olarak değerlendirmişti. Bu arada borcunu da tahsil etmişti işte.

Emma onun göğsünü sertçe itti, Derick hareket etmeyince de kollarının altından başını eğerek geçti. Aralarına birkaç adımlık mesafe koyarken sırtı dimdikti. Kendini sakinleştirmek için sayı sayıyordu. *Dört. Beş. Altı. Yedi.* “Borcumun ödendiğini say, o zaman.”

Emma ona sırtını dönmüş olduğu için Derick’in benzinin attığını göremiyordu. Derick buna memnundu, çünkü şu an Emma’dan hiçbir şey saklayabileceğini sanmıyordu. Eğer şu an dönüp ona baksa, Emma’nın her şeyi göreceğinden emindi. Derick’in şehvetini... Kafa karışıklığını... Pişmanlığını... Hatta belki sırlarını... Görünmez mürekkeple yazılan gizli mesajların sıcak aleve tutulduklarında ortaya çıktıkları kadar açık bir şekilde yüzüne yazılı olmalıydı hepsi. Kanı yavaşça yüzüne dönerken Derick parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Asla bu kadar çözülmemişti.

Niyeti Emma’yı öpmek değildi. Şimdi değil, o hızla değil. Ve Tanrı aşkına bu şekilde de değil. Niyeti ona satmak, tatlılıkla ikna etmek, Emma’nın acayip bir şekilde tanımladığı üzere, onu “öpüşmenin dereceleriyle” tanıstırmaktı. Rahat bir yerde, özel bir yerde, uzun ama çok uzun bir süre kimse tarafından rahatsız edilmeyecekleri bir yerde.

Bunun yerine, kanında koruyucu bir öfke dolanıyordu. Harding parmaklarını uzatır uzatmaz, Derick'in tek görebildiği, zavallı Molly Simms'in boynundaki çirkin ezikler ve mavi gözlerindeki ölümün beyazlığıydı. Ardından zihnindeki gözler, uğursuz bir maviden ambere dönüşmüştü ve Derick etrafı kırmızı görmeye başlamıştı.

Emma o adi herifin evinde kalmasında ısrar edince, Derick'in içindeki ilkel bir şeyler, aynı fikirde olmadığını haykırmış ve kadının itaatini talep etmişti. Yine de bunu elde etmek için onu öpmemeliydi.

"Emma, ben—"

"Sakin," dedi Emma, kelime ağzından, düello tabanca-sından atılan bir kurşun gibi çıkmıştı. Verdiği emirdeki varal ses tonu, Derick'i bir kurşun gibi delip geçti. Karnında şüpheli bir his belirdi. Öfkeli olsa anlayacaktı ama Emma neden bu kadar incinmişti ki?

Derick gerildi, Emma'nın dönmesini bekliyordu, böylece onun ne düşündüğünü görebilirdi. Eğer yaranın şeklini öğrenirse, hasarı onarabilirdi belki.

Fakat Emma onunla yüz yüze geldiğinde yüz ifadesi de duruşu da soğukkanlı ve sakindi. "Gerçekten Molly'yi Thomas'ın öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Derick'in yapabildiği tek şey, ona bakakalmak oldu. Emma'nın onun öpücüğü yüzünden dudakları şişmemiş ya da saçları onun dokunuşundan karmakarışık olmasa, öpüşmenin kendi hayal ürünü olduğunu sanacaktı.

Ya da kendi erotik rüyası.

"İşe mi döndük, Emma?" dedi Derick, hâlâ şehvetin pusundan kurtulmaya çalışarak. Kahretsin. Öpüşmeleri bu kadını hiç mi etkilememişti? Kendisi düşmeden dura-

bileceğine emin olana kadar duvara yaslanma ihtiyacı hissederken. Emma, demir çubuktan daha dik sırtıyla orada nasıl öyle düzgünce durabiliyordu?

Emma dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı, Derick'in onun sorusuna cevap vermemesine gücenmişti muhtemelen. Yine de Tanrı şahidi olsun, Derick şu an Harding'i düşünemiyordu. Peki, Emma nasıl düşünebiliyordu?

"Bence az önce aramızda olan şeyi konuşmalıyız," derken buldu kendini Derick. *Bu* hangi cehennemden çıkmıştı şimdi? Peki ya Emma da onunla aynı fikirdeyse, Derick ona ne diyecekti?

Emma başını yana eğdi. "Öyle mi? Ödemem yeterince tatmin edici değil miydi yani?"

Tanrım. Biraz daha tatmin edici olsaydı, etekleri yukarı çekilmiş ve bacakları onun kalçalarına dolanmış bulabilirdi Emma kendini. O zaman da Derick'in özür dileyeceği daha çok şey olurdu.

" 'Süresince ve tamamında' standartlarını karşılamadımı yoksa?" diye devam etti Emma.

"Ben bunu demek—"

"Güzel. Çünkü *bence* onun yerine, senin neden aslında olmadığın bir kişi gibi davrandığını konuşmalıyız."

Derick donup kaldı.

Olmadığın bir kişi davrandığını... Bu pek çok anlama gelebilirdi, değil mi? Net olmayan şeyler. Görünüşe göre küçük Pigme çabuk kapan bir öğrenciydi, şimdi yemi atan oydu. Soru şuydu, Emma tam olarak ne avlıyordu?

Emma, Derick'in önüne dikildi, cevabını bekliyormuş gibi ayağını yere vuruyordu. Derick neredeyse gülümseyecekti. Sessizlik, Derick'in kullandığı, diğer insanlarda

büyük etki uyandıran bir taktikti. Derick'in canını hiç sık-mazdı, bu yüzden onu bekletmekte bir zorluk yaşamadı.

Gerçekten de ilk vazgeçen Emma oldu. "Bütün o yıllar boyunca neredeydin?"

Hımm. Derick, onun neyi bulmaya çalıştığından emin olamasa da bu soru basitti. Her zaman verdiği cevabı verdi, doğrulara dayanıyordu ama gerçeklerden oldukça uzaktı. "Orada burada," dedi kasten sıkılmış çıkan monoton bir sesle. "Çoğunlukla ana kıtadaydım. Fransa, Viyana, Belçika. Şansım beni nereye götürürse."

Emma kaşlarını çatı, cevabından tatmin olmadığı bel-liydi. Kollarını göğsünde bağlayarak talepte bulundu. "İn-sanların kendine sakladıklarını düşündükleri şeyleri nasıl fark edeceğini nerede öğrendiğini söyle bana."

Tedirgin bir somurtma Derick'in ağzının köşesinin aşağı kıvrılmasına neden oldu. Emma'nın ilerlediği yönü hiç beğenmemişti. O rahatsızlığını fark etmeden önce hemen dudaklarını yukarı kaldırıp erkeksi bir kibirle gülümsedi. "Avrupa'nın balo salonlarında, elbette," diye blöf yaptı, gereksizmiş gibi elini sallayarak. "Benim yaşımdaki her delikanlı gibi ateşliydim ve gözlerim durmadan bir çekici kadından diğerine kayıyordu. Deneyimlerim bana peşine düşmeye hangisinin degeceğini, hangisinin değmeyeceğini öğretti." Yine bir başka yarı-gerçek. En iyi yalanlar onlardaydı. Kadınlar genelde onun hedefinde olsa da, sırf cazibeleri yüzünden peşlerine düşmezdi.

Emma'nın gözleri daha da kısıldı. "Söylemeliyim ki seni genç bir Lotario'yu* oynarken gözümün önüne ge-

*Nicholas Rowe tarafından 1703 yılında yazılan *The Fair Penitent* romanındaki Lothario isimli karakter sayesinde İngilizce'de çapkın erkekleri tanımlamak için kullanılır. -ç.n.

tirebiliyorum, ama sana inanmıyorum. İnsanları sorguya çekmeyi nereden öğrendin?” diye bastırdı. Durmasını işaret edecek şekilde bir elini uzattı. “İnkâr etme. İş çok iyi yapıyorsun.”

Lanet olsun. Harding’in üstüne o kadar gitmemeliydi. Fakat piç kurusu orada öylece durmuştu. Hiç vicdan azabı duymaksızın... Hiçbir şey hissetmeden... Aldırışsız bir konuşma tavrıyla duygusuz bir ezberden okuma... Bu, Derick’in kanının önce dondurmuş, sonra da kaynatmıştı. Harding, Molly’nin katili olsun ya da olmasın hiç fark etmez, Derick yine de onun o hissiz suratına yumruğu geçirmek istiyordu.

“Peki, hiç ses duyurmadan, insanlara gizlice yaklaşmayı nasıl beceriyorsun? Geçen gece kaledeki yemek odasına girdiğini hiç kimse fark etmedi. Seni görmemizi istediğin o ana kadar orada olduğunu bilmiyorduk.” Amber bakışları ona odaklandı. “Ve nasıl oluyor da söylediğim her şeyi, hatta çok alçak sesle söylediğimi bildiğim şeyleri bile duyabiliyorsun?”

Kahretsin. Onun ilgisini başka yöne çekmeliydi. Şimdi. Kendini zorlayarak rahat bir ifadeyle güldü. “Saçmalama Emma. Ben biraz aşırı gayretliyim, sen de böyle çirkin şeyleri uyduruyorsun.”

Emma resmen homurdandı. “Seni tamamen göremediğimi düşünüyorsan, saçmalayan sensin demektir. Aslında daha önce nasıl bu kadar kör olabildim, onu bile bilmiyorum.”

Emma başını kaldırdı, gözlerindeki altın parıltıyla dudaklarındaki kendinden memnun ifade, söylemek üzere olduğu şeyden Derick’in hoşlanmayacağını söylüyordu.

“Bir casussun, değil mi?”

Dokuzuncu Bölüm

Derick, inanamama ve masumiyetin doğru karışımıyla durumu değiştirmek için elinden gelen en tuhaf şeyi yaparak gürültülü bir kahkaha patlattı. “Gerçekten. Emma,” dedi ağır ağır. “Derbyshire’den *daha* sık çıkmalısın. Bu yerin ölümcül derecede sıkıcı olduğunu biliyordum elbette ama kendini böyle saçma senaryolarla eğlendirmek zorunda kalıyorsan, hatırladığımdan da kötü demektir. İnan bana—” Sesini alçalttı, Emma’yı çok tehlikeli olan bu düşünce çizgisinden uzaklaştırmak amacıyla kasten onu utandırmaya çalışıyordu. “—en iyi çağlarındaki bir adamı ana kıtada tutacak kadar fazlasıyla tatmin olmasını sağlayan bir sürü... Dikkat dağıtıcı şey var.” Ne demek istediğini anladığından emin olmak için hafifçe göz kırptı.

Emma’nın yüzüne bir şüphe gölgesi düştü.

Derick blöfünün işe yaramasını umuyordu.

Emma’nın gözleri kısa bir an için kapandı ve Derick, onun sağ elinin parmaklarıyla birleştiği yerde başparmağıyla düzensiz daireler çizdiğini fark etti. Bunu daha önce

de yapmıştı, değil mi? Bir şey hatırlamaya çalıştığı zaman. Odaklanmasını sağlayan bir hareketti belki de?

Emma gözlerini açtı, ayaklarını hareket ettirdi, kelimenin tam anlamıyla yere sağlam basmaya hazırlanıyormuş gibiydi. “Hayır.”

Lanet olsun. Pigme’nin bir şeye pençelerini geçirdiğinde ne kadar inatçı olabileceğini Derick gayet iyi biliyordu.

“Hayır,” diye tekrarladı Emma, yumruklarını sıkıp kıvrılmış parmaklarıyla kendi ağzına hafifçe vurdu. “Öyleymiş gibi yaptığın o azametli terbiyesiz adam olsaydın—”

“Azametli terbiyesiz adam mı?” dedi Derick boğulur gibi.

“Evet.” Emma kızardı ama durmadı. “Kabarttığın tüylerini indir, Derick. Bu bir hakaret değil,” dedi Derick’in daha önce ona söylediği sözleri ona karşı kullanarak. Kesane kaşlarından birini kaldırıp çenesini kaygısız bir açıyla kaldırdı. “Azamet konusunda kusursuz bir aşamaya ulaşmış gibi yapmak için çok çalıştığından eminim.”

Şey, evet, aslında çalışmıştı. Ancak Emma’nın bunu belirtmesine minnettar olmamıştı. Ya da bu durum söz konusu olunca, bunun bir numara olduğunu anlamış olmasına.

“Her neyse, beni inandırmaya çalıştığın o kadın avcısı serserinin teki olsaydın, burada olmazdın,” dedi Emma. “Ne Molly’nin katilini bulmak umurunda olurdu, ne de—” Emma bakışlarını kaçırdı. “—dediğin şekilde bana göz kulak olmak.” Gözleri tekrar ona döndü ve narin parmağını Derick’e doğrulttu. “Ana kıtada hâlâ kırmızı boncuk dağıtarak dolanıp duruyor olurdun.”

Tıkanma ve öksürme arası bir şey Derick’in boğazında

kaldı. Boğazını temizlemek için iki kez girişimde bulundu. “Mavi, Emma,” diye mırıldandı. “Mavi boncuk.”

“Her neyse. Asıl konu şu ki,” dedi Emma, Derick’in önünde küçük bir daire şeklinde volta atarken yavaşça dönerek, “geçen gece sen Aveline Kalesi’ne geldiğin andan beri seninle ilgili bir şeyler beni rahatsız ediyordu ve sonunda ne olduğunu buldum.”

Derick onu bu fıkirden vazgeçirmeli, başka bir açıklama yapmalıydı, ikna edici ve kurnazca olan türden. “Her şeyi yanlış anlamışsın, Emma. Seni rahatsız eden şey, aramızdaki çekim,” dedi, fazlasıyla hafifçe ona doğru bir adım atarak. Başını öne eğip kadının lavanta kokusunu içine çekti. Emma farkında olmadan ona doğru eğilince, hissettiği tatmin Derick’i ele geçirdi. Bu işe yarayabilirdi.

“Tüm o yıllar boyunca içinde benim için bir ateş saklamışsın ve şimdi de... Ben buradayım.” Derick bir parmağını uzatıp onun yanağına sürttü, Emma’nın genç kızlık karasevdasını ona karşı kullandığı için kendini adi herifin teki gibi hissediyordu. “Ete kemiğe bürünmüş halde. Bu durumda... Rahatsız olman çok normal.”

Derick’in parmağı onun ağzının kenarını okşarken Emma’nın dudakları aralandı ve bakışlarını uzun bir süre Derick’e odakladı.

Ardından uyanıklık ederek başını geri çekti. “Hayır, ondan değil.”

“Kahretsin, Pigme!”

Emma, Derick’in onun lakabını kullanmasını sorun etmek yerine, ona gerçek bir gülümseme gönderdi. Bu Cheshire kedisi sırtışı, Derick’in tüm kedigiller fâmilvasından tekme yemiş gibi hissetmesine neden oldu. “İ laklı

olmasaydım, beni aksine ikna etmeye bu kadar uğraşmazdın, biliyorsun.”

“Eğer sende anlayışın zerresi olsa, hiç ikna etmeye çalışmazdım,” diye homurdandı Derick, Emma’yı iğneleyeceği kesin olan tek şeyle saldırarak.

“Bu defa işe yaramayacak,” dedi Emma parmağını ona doğru sallayarak. Derick muazzam rahatsızlığına rağmen, Emma’nın yüzündeki kibirli sırıtışı öpme dürtüsüyle yanıyordu.

Emma alt dudaklarını ısırınca o ifade kayboldu. “Unutuyorsun, Derick. Seni iyi tanırdım. Eskiden.”

Derick’in rahatsızlığı beklenmedik bir şekilde gerçek bir öfkeye dönüştü, tüm farklılık unutulmuştu. “Hiçbir şey bilmiyorsun!” Derick parmaklarını saçından geçirerek Emma’dan uzağa döndü. Emma onu hiçbir zaman tanımamıştı. Nasıl tanıyabilirdi ki? O zamanlar gerçeği *Derick* bile bilmiyordu. Gerçekte kim olduğunu... Kanında ne olduğunu... Neler yapabileceğini...

Kendi kontrolsüzlüğüyle hayrete düşerek Emma’ya döndü. Kadının amber gözleri kocaman açılmıştı ve nefesini tutmuş Derick’in öfkesini kusmasını bekliyor gibiydi. Derick’in onu aydınlatmaya hiç niyeti yoktu, bu yüzden daha nazikçe konuşmaya başladı. “Sadece bir çocuktum, Emma. O zamandan bu yana bir ömürlük şey yaşadım.” Derick sesinin o an hissettiği kadar bıkkın çıkmamış olması için Tanrı’ya yalvardı.

Emma yutkundu. “Evet,” dedi ihtiyatla, olumlu anlamda başını eğerek, “ama modern felsefede, kişiliğimizin doğuştan mı geldiği yoksa çevresel şartlardan mı etkilendiğine dair anlaşmazlıklar yaşansa da, bunlar bir insanın ço-

cukken olduğunun tam tersi bir karaktere bürünmesinin epey nadiren yaşandığını ortaya koyuyor. Kişiliklerimizin genç bir yaşta oturduğu görülüyor. Bana bu kadar çelişkili gelmenin sebebi de bu. Benim tanıdığım çocuk, asla senin öyleymiş gibi yaptığın o adama dönüşemez.”

Derick gözlerini kıstı. Ona her şeyi anlatmadığı sürece Emma anlayamazdı ve asla anlatmayacaktı. “Bu sohbet yorucu bir hal almaya başladı.” Öyleydi. Aslında, *hayatı* yorucu bir hal almaya başlamıştı. Derick yeni bir başlangıç yapmayı nasıl da istiyordu. Geçmişini değiştiremese de tamamen arkasında bırakabilirdi. Sonsuza kadar. Molly’nin katili bulunur bulunmaz ve hainin maskesi düşer düşmez bunu yapacaktı.

“Biliyorsun, senin hakkında yanılmadığımı nereden bildiğime dair sana bir düzine sebep sayabilirim.” dedi Emma.

“Nefesini boşa harcama.”

“Haklı olduğumu kabul et, ben de konuyu kapatayım,” dedi Emma.

Derick homurdandı. Bu konuyu kapatmayacaktı.

“Koridora beni konuşmak için çıkmadık,” diye ona hatırlatmada bulundu Derick. “Sanırım niyetin, beni tehlikeli uşağının kışına tekmeyi basmaktan alıkoymak.”

Emma hanımlara yakışmayacak bir şekilde iç çekti, omuzları teslimiyetle çöktü. “Gerçekten onun tehlikeli olduğunu düşünüyor musun?”

Tanrı’ya şükür. Emma casus muhabbetinin kapanmasına göz yumuyordu.

“Böyle şeylerde *deneyiminin* olduğunu bildiğim için, bu meselede sana uymaya gönüllüyüm,” diyerek sözlerine devam etti Emma.

Derick neredeyse yüksek sesle inleyecekti.

“Güzelce bilenmiş içgüdülerin sana ne söylüyor?” diye bastırdı Emma ve Derick onun bundan sapkınca bir keyif aldığıını biliyordu, biliyordu işte.

Bu defa iç çekme sırası ondaydı. Emma onun kişisel sır kutusunun kapağını patlatarak açmış olduğuna ikna olmuş gibiydi. Bu durumda Derick’in iki seçeneği vardı. Onun kendisine inanmayacağını ve sürekli bu işi kurcalayacağını bilerek inkâr etmeye devam edebilirdi. Ya da onun ne düşündüğünü ve dikkatini görevinin en az tehlikeli parçasına yönlendirerek ne kadarını keşfedebileceğini kontrol edebilirdi.

Bu parçanın hangisi olduğuna karar vermek için biraz zamana ihtiyacı vardı şimdi.

“Emin değilim,” dedi sonunda, rol yapmayı bıraktığı sırada yüzü ve duruşu rahatladı. Bu rol yapma kısmında kendini ne kadar sıkı tuttuğunu daha önce hiç fark etmiş miydi? Zafer dolu gülümsemesini saklamaya çalışan ve başarısız olan Emma’yı görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Patronluk taslayan, meraklı küçük hatun...

“Bazı insanları çözmek kolaydır. Ama Harding tam bir soğuk nevale,” diyerek sözüne devam etti Derick. “Hiçbir şey ele vermiyor, bu da genelde şu ikisinden biri demektir: Adam ya şu samimi duyguları olmayan birkaç kişiden biri ya da duygularını saklamak için iyi bir eğitim almış. Derbyshire’den bir uşağın bu tür bir eğitim alması şüpheli olduğundan...”

Ya da almış mıydı? Harding, Wallingford’a kolaylıkla ulaşabilirdi, Wallingford’un sırlarını ağzından alan kişi ko-

laylıkla o olabilirdi. Derick'in aradığı adam o uşak olabilir miydi? "Harding'in ne kadar zamandır yanınızda olduğunu söylemiştin?"

"Söylememiştim. Thomas, ağabeyimin kazasından sonra çalışanlarımızın arasına katıldı. Aslında onu bize gönderen senin annendi. George'a gereken fazladan ilgi için bize yardım edecek fazladan bir uşağa ihtiyacımız olduğunda ısrarcı oldu."

"Annem mi?"

"Evet. Çok nazıkçe bir davranıştı. O sıralarda para bizim için önemliydi. Thomas'ın ücretini bile, biz karşılayabilecek duruma gelene dek o ödedi."

Bu rahatsız edici bir bağlantıydı. Önce Farnsworth olması muhtemel olan bir yabancınn annesiyle ilgili sorular sorduğunu öğrenmişti, şimdi de annesinin kendi evinden bir çalışanı George Wallingford'un yanına yerleştirdiğini keşfediyordu. Belki de bu adamı kontrol altında tutmak gerekiyordu.

"Biliyor musun Emma, haklı olduğuna karar verdim. Suçuna dair gerçek bir kanıt olmadan Harding'i sokağa atmak adaletsizlik olabilir." Derick hızla düşünüyordu. Harding'in Emma'yla aynı evde uyumasına izin veremezdi, bunun nedeninden tam olarak emin değildi, çünkü adam yıllardır malikâne'de yaşıyordu ve Emma'ya hiçbir zarar gelmemişti. Yine de Derick buna izin veremezdi. Veremeyecekti.

"Baş seyisinize güveniyor musun?" diye sordu Derick.

Emma gözlerini kırıştıırıp kaşlarını çatıı. "McCandless'a mı? Neden?"

"Harding'in masumiyeti kanıtlanana kadar, onun evin ana kısmında uyumasına izin vermeyeceğim."

Derick, Emma'nın ona karşı çıkmasını bekledi, ama o sessizliğini koruyordu. Belki de Emma'nın Derick'in öyleymiş gibi yaptığı kişiden farklı düşünmesinde iyi bir yan vardı. Görünüşe göre artık onun bir serseri olmadığını bildiğinden, Derick'in yargılarına daha çok güveniyordu.

"Bu yüzden, uzlaşmak için bir teklifim var. Onun ahıra taşınıp adamının gözetiminde kalmasını öneriyorum." Elbette, Harding'i onun vesayetine bırakmadan önce önlem almak amacıyla bizzat McCandless'la bir sorgulama yapacaktı. Ayrıca adamın nasıl yerleştirilmesi gerektiğine dair birkaç talimat verecekti.

Emma işaret parmağını alt dudağına vurdu. "Bu kulağa mantıklı geliyor, sadece suçlu mu, masum mu olduğu belli olana kadar."

Derick kendini kandırmıyordu. Emma bu noktada onun içgüdülerine güveniyor olabilirdi, ama eğer kendisinin ondan daha iyi bir fikri olduğunu bilirse, adamı çiğner geçerdi. Emma bu tür bir insandı.

Derick yine de başıyla onayladı. "Güzel. Anlaştık, o zaman."

Salona, Harding'e gitmek üzere topuklarının üzerinde döndü.

"Anlaşmış olabiliriz, ama diğer konularda değil," diye seslendi Emma. "Tam bir hesaplaşma olmaksızın kaçmana izin vereceğimi sanıyorsan, delirmişsin demektir."

Derick kapıda ona döndü, sahte bir pes etme ifadesiyle ellerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum, Emma. Ama şimdi sırası değil. Artık Molly'nin epey bir geceyi burada geçirdiğini bildiğimiz için, Harding'in dışarıda bir tanıdığı var mı onu görmemiz gerekiyor. Tüm çalışanlarını

hemen bu öğleden sonra sorguya çekmemiz lazım. Yani konuşmalar yapılmadan, ne diyeceklerini düşünmeden ya da birbirlerinin cevapları için bir diğerine danışmadan önce... Tabii bunu çoktan yapmadılarsa. O son sabah ya da daha önce, kızın gittiğini gören bir şahit olup olmadığını saptamamız gerek. Bu bizim en iyi ve son şansımız olabilir.”

“Peki, ondan sonra?” Emma tek kaşını kaldırdı, terlikli ayağını taş dösemeye vuruyordu.

“Bu gece kaleye gel,” dedi Derick, gerçekten yalanların en ikna edici ve en yaralı karışımını bulabilmesi için bu sürenin yeterli olmasını umuyordu. “Benim geçinişimi o zaman konuşuruz. Yemekten sonra.”

Emma elini elbisesinin üst kısmından geçirerek oradaki narin danteli düzeltirken eğimli aynanın karşısında eleştirel gözlerle kendini inceledi. Saçları her zamankinden biraz fazla gevşekçe toplanmıştı. Ona yakından baktığı zaman yüzündeki hafifçe asimetrik duruşu Derick’in fark edeceğinden emindi; sağ taraftaki yüz hatlarının hepsi soldakilerden bir parça daha büyüktü. Biliyordu. Ölçmüştü. İki kez. Ama rengi uyumlu eldivenlerini alırken en azından elbisesinin krem rengi dantellerinin alttaki yeşil ipekle hoş bir tezat oluşturduğunu düşündü. Modası geçeli birkaç yıl olsa da, renkleri Emma’nın tenini tamamlıyordu.

Elini karnının üzerinden tekrar geçirdi, bu hareket sinirlerini de yatıştırıyor gibiydi.

Tanrı aşkına, sadece bir akşam yemeği idi. Bir yemek. Çay saati sayılmazsa, bir gündeki üç öğünden biri... Bunda endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Yine de... Yıllar önce Derick'e duyduğu karasevdadan ötürü ilk kez kızardığı andan beri böyle bir gerginlik yaşamamıştı. Bay Smith-Barton'la bile. Tek nişanlılığı sırasında sadece rahat bir sıcaklık hissetmişti, ilgi de vardı ama içinde kıvrılan bu heyecan karmaşasıyla kıyaslanamazdı. Bu bir lütuftu belki de, çünkü o aşâğılık herif onu reddetmişti.

Ve Derick'le olan olasılıkları araştırması için Emma'yı serbest bırakmıştı.

Ya da bir kez daha onun tarafından harap edilmek için. Emma bu düşünceyi bir kenara itti. O zamanlar aptal bir kızdı. Ve Derick onu *incimək* istememişti, Emma'nın kalbinde taşıdığı hayaller hakkında hiçbir fikri olmayan genç bir adamdı. Emma kalbini nasıl koruyacağını şimdi daha iyi biliyordu.

"Emma. Onun seni hiç isteyebileceğini düşünüyorsan, sandığımdan on kat daha aptalsın demektir," dedi sertçe, aynadaki yansımasına. Ama katı öğüdü, umutlarını olması gerektiği kadar kırmamıştı. Derick onu bu öğleden sonra öfkeyle öpmüş olabilirdi, ama bu öpücük Emma'nın yıllardır bastırmaya çalıştığı duyguları canlandırmıştı. Ayrıca gözlerini açmıştı. Orada gizli bir arzu akımı vardı değil mi? Derin düşüncelerle geçen bir öğleden sonranın ardından, Emma bunun sadece kendisi için geçerli olmadığından fazlasıyla emindi.

Bir uzman olduğundan değildi tabii ki, ama aralarındaki arzu... Umut vadeliyordu.

"Hoş görünüyorsun."

Emma irkilerek dönünce odasının kapısında ağabeyini buldu. George'un arkasında bir uşak duruyordu, elleri

tekerlekli sandalyenin kenarlarını kavramıştı. Thomas'tan başka birinin George'a eşlik ettiğini görmek tuhaftı. Ağabeyinin geçirdiği felçten beri onun yanında demirbaş gi-biydi. Molly'yi öldürenin o olduğuna inanamıyordu işte. Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi.

“George.” Emma'nın yüzünde hoş ve sıcak bir gülüm-seme yerleşti ve ağabeyinin ütülü gömleğiyle yeni tıraş ol-muş çenesine baktı. “Ne yapmayı planlıyorsun?”

“Bu akşam kendimi tuhaf bir şekilde neşeli hissediyor-um,” dedi George, kollarını gererek. “*Aile arasında* yene-cek bir akşam yemeğine katılacak kadar. Ama yemek için giyinmek üzere zili çaldığımda, senin bu gece kaleye da-vetli olduğunu duydum.”

“Evet, davetliyim ama—”

Emma'ya bir hayal kırıklığı dalgası çarptı ve onu hızla suçluluk duygusu takip etti. Ağabeyiyle güzel zaman ge-çirmek öyle ender rastlanan bir durumdu ki... George'la geçireceği güzel zamanı, sırf Derick'in alakalı olduğu yerle ilgili merakını dindirmek için nasıl bir kenara itebilirdi? “Ama elbette, yemeği seninle yemeyi tercih ederim. Sade-ce kaleye özürlerimi sunan bir not göndermeliyim.”

Emma omuzlarını dikleştirip hevesinin söndüğünü göstermemek için mücadele etti. George'un hislerini in-citmek gibi bir niyeti yoktu. Artık vücutların kelimelere gerek duymadan konuştuğunu öğrendiği için, ele verdik-leri konusunda daha dikkatli olmaya kararlıydı. Derick'i bu dili ona öğretmesi için ikna etmek daha da iyi olurdu.

“Saçmalık,” dedi George. “Ben de seninle geleceğim. Bu, Vivienne'in masasına davetsiz olarak ilk gidişim ol-mayacak. Aslında ziyaretlerimin arası iyice açıldı. Vivienne beni gördüğüne sevinecektir.”

Emma dondu, ağabeyinin Vivienne Aveline'in haftalar önce öldüğünü hatırlayamaması karşısında irkilmemeye çalışıyordu. "Leydi Scarsdale'in... Bu gece bizimle yemeğe katılması planda yoktu, George. Sadece Derick'le ben olacaktık."

Ağabeyinin gözleri irileşti, sonra da ona bakarken keskinleşti.

Emma onun bakışlarının altında kıvrandı. "Ama önemli bir şey değildi, elbette. Başka bir zaman yapabiliriz."

"Hımm," diye mırıldandı George, Derick'e bir not göndermek için yanından geçen Emma'yı elinden tutup durdurarak. "Böyle süslendiğini görmeyeli yıllar oldu. Peri büyükkannen mi ziyaret etti?"

Emma dudak büktü. "Bu sadece bir elbise. Üstelik peri masallarına inanmadığımı biliyorsun."

"Ne yazık ki." George nazikçe onun elini sıktı. "Ama bu akşam çok güzelsin. Böyle bir çabanın içine girmeni Scarsdale'le ilgili umutlarının olmasına yorabilir miyim?"

Emma kendini zorlayarak hafif bir kahkaha attı ama yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Tabii ki hayır." Ama içinden bir parçanın *evet* diye haykırmak istediğini inkâr edemezdi. *Evet. Akılsız ve mantıksızca evet.* Derick'in rol yaptığını fark ettiğinden beri, bir zamanlar ona karşı hissettiği bütün duyguları derhal fazlasıyla geri dönmüş gibiydi. Ve onca yıl ana kıtada sadece aylak aylak dolanmadığını ve İngiltere'den daha asil sebeplerden ayrıldığını kabul edince, o genç kızlık sevdası, saygıyla güçlenmişti. Hayranlıkla. Ve bir kadının hasretiyle. Aptalca bir umut Emma'nın içine dolmuş ve kendine batırdığı en eleştirel dikenler bile onu solduramamıştı. Ne de olsa artık savaş

bitmişti. Bu da Derick'in evine yerleşmeyi beklediği anlamına gelebilirdi, belki bir eşle. Onun eşi neden Emma olmasındı?

Emma bu soruya bir düzine cevap vermeden önce aklını susturdu.

Fakat George'a tek söylediği, "Biz beraber bir akşam yemeği yemeyi kararlaştırmış iki komşuyuz sadece," oldu. George'un kashları kalkınca ekledi. "Çözmem için benimle ortaklık ettiği davayı tartışacağız."

"Evet." George bilge bir şekilde başını salladı. "Sanki sen işini başka biriyle paylaşmışsın gibi. Ve dahası, huku-ki bir işi en iyi gece kıyafetinle tartışmışsın gibi."

"George..." dedi Emma düz sesle.

"Gitmelisin, Emma. Planlarına sadık kal. Böyle yeterli nitelikte bir bekârın güzel köyümüzü şerefliendirmesi pek sık olmuyor. Tanrı biliyor, seni Londra'ya gitmeye yeterince zorladım ama başarılı olamadım." Emma'nın öteki elini de kavradı, şimdi her iki elini de sıkıca tutuyordu. "Yetersiz korumamı sunmak için her zaman etrafta olamam. Benim durumumda olmaz. Unvan ve topraklar uzaktan bir kuzene geçtiğinde ne yapacaksın?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok. İyi olacağım."

"Em." George cık-cıkladı. "Beni endişelendirmemek için basmakalıp sözlerle beni oyaladığını biliyorum. Babamın sana miras bıraktığı paranın çok olmadığını da biliyorum. Bu yeri başımıza çökmekten alıkoymak için o paranın hepsini kullanman gerek. Nasıl geçinmeyi bekliyorsun?"

"Çok paraya ihtiyacım yok." Emma tereddüt etti. Babasının tüm parasını George yerine ona bıraktığı gerçeğini

hassas bir nokta olduğunu biliyordu. Yine de ağabeyinin kafasının rahat olmasını istiyordu. “Ve yeni çiftçilik teknikleri uyguladığımdan beri babamın bıraktıklarını dörde katladım.” Gerçekten de çiftçilerin çoğu hasatlarını arttırmak için artık onun hesaplamalarını kullanıyorlardı. Geçen birkaç yılda ürünler giderek artmıştı ve bu Emma’yı gururlandırıyor. “Katlanarak artmasını bekliyorum. Yani görüyor musun? Tutumlu bir şekilde yaşarsam, güzel bir kulübe tutup günlerimi orada geçirebileceğim kadar param olmalı. Endişelenmene gerek yok derken gerçekten ciddiydim yani.”

“Gerçekten mi?” George derin bir iç çekti. Ama teni soldu. Yorulmuş gibi görünüyordu. “Buna memnunum. Çünkü zamanının azaldığına inanıyorum.”

“Saçma sapan konuşmayı kes, George,” dedi Emma, boğazında düğümlenen histen hoşlanmamıştı. “Hadi yemek odasına gidelim ve aşçının bizi cezbedecek ne pişirdiğine bakalım, ne dersin?”

Yine de George onu serbest bırakıp aniden bitap düşmüş gibi sandalyesine çöktü. “Fikrimi değiştirdim,” dedi, Emma’ya bakmadan. “Odama bir tepsi gönderilmesini tercih ederim.”

Emma öylece durdu. Bu öğleden sonra Derick onu davet ettiğinden beri hüznün ve endişe, beklentiyle mücadele halindeydi. Endişe kazandı. “İzin ver, sana katılayım, o zaman.”

George başını iki yana salladı, ama Emma’ya döndüğünde sıcak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyordu. “Hayır. Seninle kaleye gelemeyeceğim, sevgili kardeşim. *Ortağın* bekler.” Emma’nın hâlâ tereddüt ettiği görünce,

kovan bir ifadeyle baktı. “Ne dersen de vazgeçmeyeceğim. Git. Ne söylemek istediysen onu tartışın.”

Emma bir süre daha ona baktı, ardından sert yanağına bir öpücük kondurdu. Kararını verdiğinde onunla tartışmanın ne kadar gereksiz olduğunu biliyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Cinsiyetleri ve yaş farkları nedeniyle farklı yetiştirilseler de bu açıdan birbirlerine çok benziyorlardı. Hayatta baştan sona aynı çevrede bulunmak ve aynı imkânlara sahip olmanın bununla bir alakası olması gerektiğini düşünüyordu.

Odadan çıkarken gece yarısından önce eve dönme sözü verdi.

“Nedenini anlayamadım,” diye seslendi George arkasından. “Balkabağına dönüşmeyeceksin sonuçta.”

Emma kaleye doğru giderken küçük arabada zorlukla sabit duruyordu. Beklenti, ellerini düzensiz bir ritimle minderlere vurmasına neden oluyordu. Kendini, George’un onunla dalga geçtiği o peri masalı prensesi gibi hissediyordu. Sadece, kaleye bir prensin dikkatini çekmek için gitmiyordu. Bir vikontun geçmişiyle ilgili doğruları öğrenmeye gidiyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, gerçekten öğrenmek istediği şey, Derick’in gelecek için aklında ne olduğuydu.

Onuncu Bölüm

Derick, Billingsly'ye bu gece izin verdiği için memnundu, çünkü kapıyı açtığı anda karşılaştığı görüntü yaşlı uşağa kesinlikle kalp krizi geçirtirdi. Tıpkı şu anda Derick'in kalbinin çılgınca çarparak kanını tüm yanlış yerlere yollaması gibi... Bu gece kullanması gereken yer başıydı, omuzlarının üstünde olan hani.

"Emma." Aklına başka bir kelime gelmiyordu. Tanrım. Pigme'yi hiç böyle hayal etmemişti. Yüzünün etrafına ustaca dökülen saçlarıyla Derick'in nefesini kesmişti. Ağırbaşlı, renksiz gündüz elbisesi gitmişti. Narin bir dantel, parlak yeşille vurgulanan göğsünü okşuyordu. Elbisenin geri kalanı vücudunun etrafında süzülüyor ve Derick'in, Emma'nın elbisesinin altında olduğunu bildiği kıvrımlara dair ufak bir işaret sunuyordu. Nasıl olacaktı da aklını o örmeyi planladığı yarı-gerçeklere odaklayacaktı?

"Lütfen içeri gel." Kolunu uzattı ve Emma da zarafetle kabul etti. Yemek odasına doğru giderken Emma'nın saten terlikleri, Derick'in taş zeminde takırdayan botunun

yanında hiç ses çıkarmıyordu. Ama Derick kör, sağır ve dilsiz olsa bile Emma'nın yanında olduğunu bilirdi, tüm vücudu farkındalıkla karıncalanıyordu.

"Umarım senin için sorun olmaz, ama çalışanlara bizim için soğuk bir akşam yemeği hazırlattıktan sonra akşam için onlara izin verdim," dedi Derick, eşikten geçerken bir elini Emma'nın beline koyarak ona yol gösterdi. Dokunuşu karşısında Emma'nın titrediğini hissetti, kendi vücudundaki ürpertiye hissetti. Anında elini çekti.

Derick'in gözleri tamamen şık giyinmiş Emma'nın üzerinde oyalandı. Sonra da bir pişmanlık hissiyle et, peynir, meyve ve ekmekten oluşan basit yiyeceklere baktı. "Tamamen üniformalı uşakların servis ettiği bir ziyafeti hak ediyor olmana rağmen, konuşmamızı duyacak ne kadar az kulak olursa, o kadar iyi olacak."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Emma, sandalyesine otururken. Derick kendi sandalyesini onunkinin çaprazına, masanın başına yerleştirmişti, böylece bağrımlarına gerek kalmadan birbirlerini duyabilirlerdi.

"Sana servis yapmama izin ver." Yiyeceklerden seçim yapmak için büfeye döndü.

Derick ikisinin de tabağını ve şarap kadehlerini doldururken Emma sessizce bekledi. Derick buna memnundu. Çoğu kadın o konudan bu konuya atlayarak saçma sapan şeyler hakkında konuşuyor olurdu. Emma'nın bunu yapmaması karşısında özellikle etkilenmişti. Derick, Emma'nın onu tanıyan biri olarak, sorularla dolup taşıdığından ama bunları sormamak için dilini ısırıldığından emindi.

Ona servis yapmak için Emma'nın omzunun üstünden eğildi, teniyle ısınmış lavanta kokusu duyularını doldur-

du. Geri çekilip yerine yerleşirken koku hâlâ burnundaydı. Bu kadar yakınında otururken Derick, mum ışığının Emma'nın teninin görünen yerlerini parlatma şeklini ve amber gözlerinde nasıl ışıldadığını gözden kaçıramazdı. Boğazında aniden beliren kuruluğu bastırmak için bir yudum şarap içti. Böyle bir oturma düzeninin samimiyet sağlayacağını düşünmemişti, sadece kullanışlı olacağını düşünmüştü. Kahretsin. Derick'i uzun bir gece bekliyordu.

Tütsülenmiş etten bir ısırik alırken, stratejisine odaklanarak başka yöne baktı. Emma'nın merakı Derick'in lehine olacaktı. Eğer Emma'nın sorduğu sorulara sadece belirli cevaplar vermeye girişirse, hem onun önyargılarını besler hem de mecbur olduğundan fazlasını ele vermeme-yi garanti altına alırdı.

Gerçi "mecbur olmak" göreceli bir kavramdı. Emma hiçbir şey söylemeye *mecbur* değildi. Bu noktada iş daha çok, ölçülü bir risk almaya benziyordu. Derick, Emma, onun sırrını paylaştığına ne kadar çok inanırsa, amaçlarına da o kadar güvenceğini umuyordu.

"Peki, o zaman," dedi Derick, masa düzenlemesinin izin verdiği ölçüde onunla yüz yüze gelecek şekilde sandalyesini çevirerek. "Hoşbeşi geçip doğrudan seni buraya getiren konuya geçelim."

Az önce şarabından bir yudum alan Emma, irkilerek başını sallarken öksürdü. Hemen kadehini kenara koydu.

Ölçülü veya değil, bu kapıyı açmak Derick'in son görevini sıkıntıya sokabilirdi, bu yüzden tehlikeyi elinden geldiğince en aza indirmeliydi. "Sen sorgulamana başlamadan önce," dedi, "Tam bir gizlilik konusunda ısrarcı ol-

man gerek. Geçmişimi kimsenin bilmesini istemiyorum. Bu benim kendi kişisel mevzum.”

Emma anladığını göstermek için başını salladı.

Derick onu bakışlarıyla olduğu yere mıhlıyarak çok hafifçe öne doğru eğildi. “Sözüne ihtiyacım var Emma, kimseye söylemeyeceğine dair söz vermen gerek. Ağabeyine, hizmetkârlarına...” Derick talebini yumuşatmak için gülümsedi. “Papazına bile.”

Emma kendine has kararsız gülüşüyle onun gülümsemesine karşılık verdi ama katı bir şekilde, “Elbette,” dedi.

Derick başıyla onayladı. Kandırmacayla geçen bir hayat yaşamış biri olarak, Emma’nın sözünü talep etmiş ve buna güvenmiş olması ona ironik geldi. Ancak bazı insanlar yeminlerini ciddiye alırlardı. Emma’nın da onlardan biri olduğuna dair içinde bir his vardı. Umabileceğinin en iyisi buydu ve yine de devam etti. “Güzel.” Derick ellerini açık bir kitapmış gibi iki yana açtı. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Emma peçetesini masanın üzerine koydu, tek bir lokma almadığı tabağını kenara itip hevesle Derick’e doğru eğildi. Derick alaycı sırıtişını bastırdı. Eğer tamamen terbiyesizce bir hareket olmasa Emma’nın ellerini birbirine sürteceğini hayal edebiliyordu.

“İngiltere’den ayrılıp Fransa’ya gittiğinde casus olarak işe çoktan alınmış mıydın?”

Derick neredeyse kahrkaha atacaktı. “Doğrudan meselelerin özüne dalyorsun, değil mi?” Emma’nın kızardığını görünce mırıldanarak ekledi. “Bu takdir ettiğim bir özellik.”

Hem utangaç hem de çekici bir yanı olan bir gülümseme Emma’nın dudaklarının kenarlarını kaldırdı

Derick onun sorusunu değerlendirdi ve doğruyu söylemeye ama basit bir cevap vermeye karar verdi. "Hayır."

Emma onun devam etmesini bekledi ama Emma bunu yapmayınca dudaklarını büzdü. Kollarını önünde kavuştururken çenesini eğdi ve gözlerini kocaman açtı. "Tek kelimelik cevaplar vereceksen bütün gece burada olacağız demektir," diye uyardı Emma. "İnan bana, beni zorlarsan, her dakika can sıkıcı sorular sorabilirim."

Derick o zaman kahkaha attı. Kendine engel olamamıştı. "*Touché.*" Sözlerini dikkatle seçise de tam bir rahatlık ve açıklık yaymak için arkasına yaslandı. "Fransa'ya sadece ailemi arama niyetiyle gittim."

Emma kaşlarını çatı. "Ama annenin ailesi onunla beraber Paris'ten gelmemiş miydi?"

"Çoğu geldi ama hepsi değil," diyerek dolaylı bir cevap verdi Derick. Ama Derick'in aradığı, annesinin ailesi değildi sonuçta, değil mi? Bu, hiçbir zaman gün yüzüne çıkmasını istemediğı, utanç verici bir gerçektir. "Gençtim." Hafifçe omuz silkti. "Nereden gelmiş olduğumu öğrenmek için boğucu bir dürtü hissediyordum."

"Yani Amiens Antlaşması bozulduğunda zaten Fransa'daydın..."

Derick başıyla onayladı. "Bilinen bir gerçek," dedi, bunun Emma'yı kızdıracağını bilerek. "Bir kız gibi soru soruyorsun, Emma." Bir el sallama hareketi yaptı. "Ortaya çıkıp gerçekten öğrenmek istediklerini soracağına varsayımının etrafında dolanıyorsun." Tembelce sırtı. "Berbat bir casus olurdun."

Derick, Emma'nın bu özelliğinden hoşlandığını fark etti.

Emma ofladı ve amber gözleri şüpheyle kısıldı. “Peki, o zaman. O sürede, diğer İngiliz turistlerle beraber ülkede tutuklandın. Ama çoğunlukla beraber serbest bırakıldın. Ne oldu?”

Derick hızla başını kaldırdı. “Bu, bilinen bir gerçek *değil*. Sen nereden—”

Emma’nın omuzları çok az yükseldi. “Annen söyledi.” Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı. “Senin hakkındaki bilgi edinmek için gece gündüz peşine takılmamdan sonra tabii,” diye geveledi.

Derick oturduğu yerde yavaşça geriye yaslandı, bu kontrollü hareket hissettiği şaşkınlığı maskeliyordu. “Başıma ne geldiğini annem nasıl öğrenmiş?” Ona kesinlikle kendisi söylememişti. Derick, Vikontes’in, oğluna ne olduğuna zerrece önem vermesini beklemiyordu da. Gözünün önünde olduğu onca yıl boyunca annesi onu hiç önemsememişti.

“Kaynakları vardı, tabii ki.” Emma kaşlarını çatı. “Onun Fransa’da hâlâ tanıdıkları olduğunu düşündüm ve sen onun tek *oğluydun*, Derick.”

Derick’in teni huzursuzlukla karıncalandı. Annesinin ne tür bağlantıları vardı da böyle hassas bir bilgiyi öğrenebiliyordu?

Emma onun tereddüdünü fark etmişti. Bu şekilde yürümezdi. Annesi hakkında daha sonra endişelenecekti. Bu gece, Emma’nın onun geçmişine dair merakını başka yöne çekmesi gerekiyordu. Ve bunu yapmanın en iyi yolunun aynayı biraz da onun yüzüne çevirmek olduğunu biliyordu. Bir kez daha öne eğilip yavaşça sırtı.

“Bilgi edinmek için annemin *peşine takıldığını* söyledin. Benimle ilgili? Neden böyle bir şey yaptın ki?”

Emma'nın kızarıklığı barizdi. Ona duyduğu çocukluk aşkı çok derine işlemiş olmalıydı. Nasıl olmuştu da Derick fark edememişti? Neredeyse homurdanacaktı. On yedi yaşındaydı, nedeni buydu. Ve Emma'yı ergen bir baş belasından fazlası olarak görmemişti. Ama şimdi...

Emma boğazını temizledi. "Tutuklandığında ne olduğunu konuşuyorduk," dedi konuyu eski rotasına çekerek.

Emma şimdi de yetişkin bir baş belasıydı. Derick'in gözleri onun üzerinde dolaştı. Emma inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı bir baş belasıydı.

"Evet, öyle yapıyorduk." Vikontes konusunun kapanmasından tatmin duyan Derick düşündü. Tutuklandığından Emma'nın haberinin olduğunu fark etmemişti. Kahretsin. Biraz daha fazlasını açık etmeliydi. "Daha koyu ten rengimle ve bir de bu burunla Fransız bir soyum olduğu belliydi."

"Yarı Fransız," diyerek onu düzeltti Emma.

Derick, Emma'nın istediğine inanmasına izin verdi. "Hayal edebildiğin üzere gerilim yüksekti. Çoğumuz, özellikle de genç erkekler, diğerlerinden ayrı tutulduk. Sadakatler sorgulandı." Neredeyse titreyecekti. Sorgulamalara dönüşen, takiben aşırı bir göz korkutmayla devam eden görüşmelerle geçen o iki haftadan ne zaman bahsedecek olsa buna yakın bir tepki veriyordu.

"Fransızlar bana yaklaştı. Anlarsın ya, aile bağlantılarımı biliyorlardı. İngiliz sosyetesindeki yerimi de biliyorlardı, vikontluğun bir gün bana miras kalacağını yani."

Akıllarına iyi bir şaka gelmişti, değil mi? İngiliz aristokrasisinde kabul görecektir safkan Fransız bir adam büyük bir kozdu. Bu bilgiyi de Napolyon hükümetinde yüksek rüt-

beli bir yetkili haline gelmiş olan, gerçek babasının kardeşi sayesinde öğrenmişlerdi. “Bu beni Fransa için iyi bir casus adayı yapıyordu.”

“Reddettin, elbette,” dedi Emma kendinden emin bir şekilde.

Derick burnundan soluk verdi ama Emma’nın sarsılmaz güveni, içinde hâlâ sızladığını bile bilmediği bir yeri yatıştırdı. İngiltere’ye her dönüşünde karşılaştığı art niyetli imaları ve güvensiz bakışları gözden kaçırmamıştı. İnsanlar genellikle en kötüsünü düşünürlerdi. Ne de olsa herkes annesinin bir Fransız olduğunu biliyordu ve savaşın çoğunda Fransa’da *kalmıştı*.

O zaman Emma neden farklıydı? “Nasıl bu kadar eminsin? Damarlarımda akan Fransız kanım olduğunu unuttun mu?”

Emma ona madalyalı bir geri zekâlıymış gibi baktı. “Pekâlâ, şimdi bunu bana itiraf ediyor olmazdın, bu bir. Suçun işlenmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, burada hainlere hiç hoşgörü gösterilmediğini gayet iyi biliyorsun. Ülkemize ihanet etmiş olsaydın benden bir yargıç olarak, bir İngiliz kadın olarak sana verdiğim gizlilik sözünü tutmamı bekleyemezdin.”

Ah. Emma’yı ikna eden mantıktı, ona olan güveni değil. Ne bekliyordu ki? Yine de hayal kırıklığı yükseldi.

“Üstelik,” dedi Emma, “kanın önemi yoktur. Kim olduğumuzu belirleyen şey, nasıl yetiştirildiğinizdir.”

“Kanın önemi yok mudur?” dedi Derick. “Ne saçmalık. Kralların ve soyluların asırlardır başardıklarına bir bak. Ya da bazı ailelerin nasıl da kötülük dolu olduğuna.” Kendi ailesi gibi. “Kanın önemi her şeyden üsttedir.”

“Asıl *bu* saçmalık,” dedi Emma. “Ama demek istediğim bu değildi. Demek istediğim, damarlarında akanın kimin kanı olduğunun bir önemi yok. Seni olduğun kişi yapan şey, gösterdiğin şeylerdir. Burada tartışılacak harika bir konu yatıyor, elbette, ama John Locke’un *tabula rasa* teorisinin doğru olduğuna inanan ilk kişilerden biriyim.”

Derick Latince sözcükleri tercüme etti. “Boş levha mı?”

Emma başıyla onayladı. “Kesinlikle. O, her birimizin boş bir levha gibi doğduğumuzu ve kişiliklerimizin, kim olduğumuzun bizi dünyaya getiren insanlar değil de nerede ve nasıl yetiştirildiğimize göre geliştirdiğimizi söyler. ‘İyi’ kan ya da ‘kötü’ kan diye bir şey yoktur, sadece ‘iyi’ ve ‘kötü’ seçimler vardır. Yani damarlarında akanın kimin kanı olduğunun bir önemi yok.” Emma vurgulamak için işaret parmağını Derick’e uzattı. “Burada yetiştirildin. İngiltere’yi, ben nasıl seviyorsam öyle sevdin. Herhangi bir İngiliz nasıl seviyorsa... Ona asla ihanet etmezsin.”

Derick dudak büktü. “Böyle bir şeyi nereden bilebilirsin?” Emma onunla en iyi ihtimalle birkaç yaz geçirmişti. Onu yetiştiren adam, eski vikont bile Derick’in sadakatinden şüphe etmişti. “Babam bile beni bir hain sanarak öldü,” dedi, sesi sertti. Beklenmedik bir acı göğsünü deşip nefesini kesti. Tanrım, bu duyguları aştığını, bunları yaptığı seçimler için yaptığı katlanılır fedakârlıklar olarak kabul ettiğini sanıyordu.

Emma’nın eldivenli parmakları masanın üstünde Derick’in parmaklarının üzerine doğru kaydı. Derick onu itmeye çalıştı ama Emma onun soğuk tenine sıcaklığını akıtarak sıkıca tuttu. “O zaman tam bir aptalmış.”

Derick ona baktı. Emma’nın yüzü açıktı, amber gözleri

ıslaklıkla parlıyordu, Derick'in kendi acısı onun gözlerine yansıyordu. Tanrım.

"Bana öyle bakmayı kes." Derick daha sertçe çekip bu defa elini onunkinden kurtarmayı başardı. Sandalyesinde hareket edip aralarına mesafe koydu.

Emme elini yumruk yaparak yavaşça masanın kendi tarafına doğru çekti. Uzun bir sessizlikten sonra, "İngiltere'yi sevdiğini nereden bildiğimi sormuştun," dedi.

"Evet," dedi Derick tersçe, tuhaf anın geçmiş olmasına memnundu.

Emma sandalyesinde geriye yaslandı, düşüncelerin içinde kaybolmuşu benziyordu. Başparmağının parmaklarının üzerinde yine hareket ettiğini fark etti Derick. "Gençken, tüm konuştuğun şey Shropshire'daki evin, arazi ve sana miras kalınca orada yapmaya niyetlendiğin şeylerdi. Oynadığımız her oyunda sen bölgenin lordu, yurdun ve evin koruyucusu olurdun." Emma başını iki yana sallarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Epey can sıkıcıydı aslında ve tabii bir de korkunç derecede hayal gücünden yoksun."

Derick homurdandı. "Sağol."

Emma omuz silkti. "Yaşımız ilerledikçe, Parlamento'da yerini alınca neleri değiştirmek istediğinden sıklıkla bahseder oldun."

Öyle mi yapmıştı? Derick bir elini şakağına götürerek bastırdı. Pek hatırlayamıyordu, hatırlamak istemiyordu. O zamandan beri çok şey değişmişti.

"Ama dahası," diye devam etti Emma, "hareketlerinde çok fazla gurur vardı, çünkü yerini biliyordun. Aveline topraklarında oynarken, sanki ona saygıyla yaklaşıyordun.

Sanki onu soluyordun. Wallingford arazilerinde at sürerken benim hissettiklerim gibi. İngiltere'yi sevdiğini bu yüzden biliyorum. Fransa'ya hizmet etmektense öleceğini biliyorum.”

Onun bu anlattıkları boyunca Derick'in göğsü acı verici bir şekilde sıkıştı. Emma, onun yıllar önce unuttuğu bir çocuğu hatırlıyordu. Derick hiç o kadar masum olmuş, dünyanın gerçeklerine karşı o kadar kanmış mıydı? Elini masaya sertçe indirdi. “Pekâlâ, yanılıyorsun,” dedi sertçe ve Emma'nın aniden şaşkınlıkla nefesini tutmasından sapkın bir tatmin duydu.

Derick şimdi öfkeliydi işte, *bu mantksızca*, diye fısıldadı uzak bir parçası. Dizginlemeye çalıştı, ama bu hiç olmadığı kadar zordu. Duygularının üzerindeki kontrolü her geçen gün daha da aşınmış gibiydi. Sebebi bu yer olmalıydı.

Emma'ya baktı. Ya da sebep bu kadındı. Onun hakkında her şeyi bildiğini zanneden ama hiçbir şey bilmeyen bu kız.

“Yani şey mi demek istiyorsun—” Emma yutkundu, amber gözleri kocaman açılmış, yüzü bembeyaz kesilmişti. “Fransızlar için casusluk yapmayı kabul ettiğine inanmamı mı bekliyorsun?” Minik elleri masanın üzerinde yumruk olmuştu ve biraz sarsılmış görünüyordu.

Lanet olsun. Derick böyle bir şey söylemek istemişti. Gerçek, ağzından öylece kaçırmıştı. Çünkü Emma'nın onunla ilgili asıl düşüncelerinin düş kırıklığına dönüşmesini istemişti. Çünkü onun kendisine bakış şekline katlanamamıştı: Tamamen yumuşak ve hayranlıkla dolu.

Derick kendini masadan geri itti, sandalyesinin tahta ayakları yere sürtünerek cırtlak bir gıcırta çıkardı. Oradan

uzaklaşıp ona sanki kırk beş santim kısalıp Napolyon'un kendisine dönüşmüş gibi bakan Emma'yı oturur halde bıraktı.

"Ettim," dedi sessizce, sözlerinin ağırlığı boğucu bir şekilde odanın içine çöküyordu. "Nedenlerimi açıklamaya-
cağım, yani sorma." Tüm kimliğinin bir yalan olduğunu öğrenen o kızgın genç adamı nasıl açıklayabilirdi? Sadakatsiz annesi ve onun Fransız âşığını kapsayan bir boynuzlama sağ olsun, tepeden turnağa tam bir *Fransız olduğunu?* Bir sahtekâr olduğunu, vücudunda tek bir damla İngiliz kanı olmaksızın lanet bir aristokrat olduğunu? Kaybolmuştu, paramparçaydı ve kafası karışıkta. Fransızların ikna edici taktikleri için kolay bir avdı. "Pişman da değilim." dedi yumuşak bir sesle.

Dönüp Emma'ya baktı, o güzel yüzünü lekeleyen iğrenme ifadesini görmeyi bekliyordu. Ama Emma ağzı açık ona bakakalmış haldeydi, alnı kıvrılmıştı ve bakışlarından hesap yaptığı belliydi. Sanki onun hakkında yanılmadığına inanmayı inatla reddediyormuş gibiydi.

Ve Pigme'nin bu kutsal inatçılığı kalbini hafifletti, üzerine çöken öfke ve karanlık bulutlarını dağıttı. Derick iç çekti. Bir anlamda, Emma onun hakkında *yanılmamıştı*.

"Pişman değilim," diye tekrar etti daha güçlü bir şekilde, "çünkü Fransızlar için çok ileri gitmedim ve asla İngilizlere olduğum kadar işlerine yaramadım."

Söylediği sözleri Emma'nın çözmesi için bekledi. Ne demek istediğini anlayınca Emma'nın yüzüne yayılan katı rahatlama Derick'in gözünden kaçmadı. Onun içindeki iyiliğe inanmayı bu kadar mı istiyordu? Bu, Emma için neden önemliydi ki?

“Çift taraflı ajan oldun, o zaman? Ama bizim tarafımız için.”

“İngiltere tarafı için,” diye karşı çıktı. Artık Fouché’den* daha çok İngiliz değildi. “Aklımın başıma gelmesi sadece birkaç günümü aldı. Damarlarımdaki kanı değiştirebilmekten daha çok, doğduğum ülkeye daha fazla ihanet edemeyeceğimi fark ettim.”

Tekrar sandalyesine oturup şarabından büyük bir yudum aldı. Bu konuşma pek de niyetlendiği gibi gitmemişti, değil mi? Bakışlarını Emma’ya eğdi. Emma ona, Derick’in aynı anda hem dişlerini gıcırdatmasına hem de tuhaf bir rahatlama hissetmesine neden olan acıma ve anlayış karışımıyla bakıyordu.

Derick hayatının bu dönemiyle ilgili hiç konuşmamıştı. Akıl almaz bir sebepten ötürü, bunları çocukluk arkadaşına en yakın olan kişiyle paylaşmak doğru geliyordu. Şimdi İngiltere’den ayrılıp bu hayatı sonsuza dek arkasında bırakmadan önce...

“Fransızlar beni bir süre için diğer İngiliz tutuklularla beraber çürümeye bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdiler, böylece bağlılığımdaki değişimden şüphelenmeyeceklerdi. Gözlerim morarmış, ağzım yarık ve kanamış, vücudum ezik ve kırıklarla dolu bir halde beni geri gönderdiler.” Bir homurtu çıkardı. “İngiltere direnişinde bir kahraman.” Hatırlarken Derick’in dudakları büküldü. “Çok akıllıydı gerçekten. Bir hafta içinde, İngiliz asilerin liderleri tarafından kabul edildim. Gizli planlarını çözüp Fransa’ya rapor etmem gerekiyordu, ama onun yerine on-

*Fouché: Fransız bir devlet adamıdır. Hem Kral hem de Napolyon için çalışmış, bu yüzden bu iki karşı tarafın da nefretini kazanmıştır. -ç.n.

lara durumumdaki gerçekleri anlatıp İngiltere için hizmet etmeyi teklif ettim.”

“Sözüne inanıp seni kabul ettiler mi?” diye sordu Emma kurnaz bir şekilde.

“Başlangıçta hayır,” diye itiraf etti Derick. “Aylar boyunca iki taraf da beni acılı bir biçimde test etti.” Bu tartışma sırasında kendini açmayı reddederek gözlerini kapattı. “Ama sonunda her birinin güvenini kazandım. Ve bunu kullandım.”

Bir daha aralarına sessizlik çöktü. Emma’nın gözlerindeki düşüncelere dalmış parıltıyı önemsemiyordu ve hareketsizlik rahatsızlık verici değildi. Derick onun tam olarak ne düşündüğünü merak etmeye başlayana dek. O sırada bir telle boğuluyormuş da düşmanını hazırlıksız yakalamak için doğru zamanı bekliyormuş gibi Derick’in vücudu gerildi.

Emma nihayet konuşana dek bir saat geçmiş gibiydi, ama aslında bir dakikadan az olmuştu.

“Yani ülkemize sunduğun savaş dönemi servisi artık geride kaldığına göre,” dedi Emma, “planın nedir?”

Derick’in vücudunda şaşkınlık dolaştı. Artık kapıyı da açtığına göre Emma’nın bilgi kaynağının altını kazmasını beklemişti. Derick’in ne yaptığını ve bunu nasıl yaptığını merak ediyor olmalıydı. Ona doğruları söyleyeceğinden değil ama kesinlikle soracağını sanmıştı. “Geçmişimle ilgili başka soru yok mu?”

Fakat Emma başını ağır ağır iki yana salladı. “Hayır,” diye mırıldandı, yüzü ciddi ve kasvetliydi. “Bilmem gereken her şeyi öğrendim.”

Bu da ne demekti şimdi?

“Shropshire’a mı yerleşeceksin, o zaman?” diye ısrar etti Emma. “Evin olarak yani?”

“Karar vermedim,” diye yalan söyledi Derick. Böyle bir durumda doğruyu söyleyerek hiçbir şey elde edemezdi. Kraliyet için bu son görevi tamamlanır tamamlanmaz —şimdi bir de Molly’nin katili adalete teslim edilmeliydi— Amerika’ya doğru yola çıkmak niyetindeydi. Nerede doğduğunun ve *kanunun* gerçekten bir önem taşımadığı bir yerde bir hayat kurmak için. Şimdilik Emma’nın bir İngiliz vikontundan beklediği şeye inanmasına izin vermek en iyisiydi.

“O araziye karşı özel bir sadakat beslemiyor musun?”

Derick omuz silkti.

“Öylesine bir... Entrikayla geçen yıllardan sonra, bir vikontun hayatının tam bir evcilleşme gibi göründüğünü hayal edebiliyorum,” diye dalga geçti Emma.

“Aksine,” diye mırıldandı Derick. “Kandırmacalardan bezdim. Sessiz bir hayatı kucakladım.” Gerçekten de kendini Amerika’nın engin ve evcilleşmemiş topraklarında kaybetmeyi dört gözle bekliyordu.

Emma bakışlarını indirdi.

Derick kaşlarını çatı. Emma tamamen utanmış ve solmuş değildi. “Hımm.” Kadın başını salladı. Derick, Emma’yı gereksiz sorular sormayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Ve onun bununla nereye varacağına dair içinde bir şüphe vardı.

Emma’nın bakışları ona doğru yükseldi. “Burada bir evin olabilir,” dedi, Derick’in korkularını doğrulayarak. Gerisini söylemeden önce derin bir nefes aldı. “Derbys-hire’da.”

On Birinci Bölüm

“Derbyshire...” diye tekrar etti Derick. Kahretsin. Bugünkü öpüşmeleri bir hataydı. Artık Emma’nın ona karşı bir *şefkat* beslediğini bildiğine göre Derick öpücüklerinin nasıl kontrolden çıktığına bakarak Emma’nın aralarında bir umut olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu.

“Evet.” Emma başıyla onayladı. “Çok sessiz olurdu ve yine de oldukça yararlı bir ömür sürerdin.” Emma’nın normalde sakin ve ağırbaşlı sesi, hızla yükseliyor ve heyecanla yüksek perdeden çıkıyordu. “Senin gibi bir kahraman, hizmet etmenin yeni yollarını arıyor olmalı.”

“Olmalıyım, değil mi?” Bu sohbet devam ettikçe Derick kendini daha tuhaf hissediyordu. Herhangi bir romantik kavrama karşı onun gözünü açmalıydı. *Kahraman*. Derick homurdanma dürtüsüyle mücadele etti. Casus olarak elde ettiği büyük başarıları sağlamak için neler yaptığını bir bilseydi.

Ancak Derick bu hayat şeklini arkasında bırakmıştı. Yoksa bırakmamış mıydı? Savaşın sonunda, bir daha asla

bir kadının arzusunu sırf ondan bilgi almak için kullanmayacağına dair kendine yemin etmişti. Emma'nın onun öpücüğüne nasıl karşılık verdiğine bakılırsa, Derick onu bu şekilde kullananın kolay olacağını biliyordu. Ve bunu hiçbir şart altında yapmaya niyeti yoktu. Ne var ki şimdi yeni bir ikilemle karşı karşıyaydı. Kadının onun için olan duyguları kesinlikle arzudan daha derindi. İkisi için bir gelecek söz konusu olmadığından, eğer onun Derick'in amaçlarına uyacak bir umudun varlığına inanmasına izin verirse, yine de yeminini bozmuş olmaz mıydı? Teknik olarak olmasa da en azından özünde?

"Şey, Stratford Kontu'nun en yüksek rütbeli asil olarak senin evinin yanında yargıç pozisyonunda olduğunu biliyorum," diyerek devam etti Emma, Derick'in aklında sürüp giden ahlaki karmaşadan habersizdi. "Ama burayı evin yaparsan, rütbece ağabeyimden yüksek olur ve mantiken onun halefi olursun."

"*Senin* halefin demek istedin sanırım? Bunu neden isteyesin ki?"

"Tam olarak istiyorum denemez. Ama senin birden ortaya çıkıp bana zorbalık etmeni de beklemiyorum." Sertçe Derick'e baktı ama bir an sonra yumuşadı. "Aklımdaki bir çeşit... İş ortaklığıydı."

"Bir iş ortaklığı..." Lanet olsun. Bu beklenmedik gelişme aynı anda hem en iyi hem de en kötü şeydi. Bu öğleden sonra Emma onun bir casus olduğuna dair şüphelerini dile getirdiğinde, Derick görevinin darbe aldığından emindi. Emma'ya doğruları söyleyerek risk almıştı, ama onun gerçeği öğrenir öğrenmez kendisine temkinli yaklaşmasını ve böylece onun güvenini tekrar kazanmak zorunda kalmayı

bekliyordu Derick. Ama işte Emma burada, onun işlere daha fazla müdahil olması için girişimde bulunuyordu.

“Muhteşem olurdu,” dedi Emma. Artan coşkusu Derick’e suçlulukla saplanıyordu. “Resmi yargıç *sen* olsaydın, ağabeyimle olan sırrımız keşfedilecek diye daha fazla endişelenmeme gerek kalmazdı.”

Ah. Derick bu özel korkunun Emma’nın omuzlarında bir yük olduğunu düşündü.

“Sonsuza kadar bunu saklayamam,” dedi Emma basitçe, Derick’in düşüncelerini onaylayarak. “En azından sen tanıdığım iblis olursun.”

“İblis mi?” diye itiraz etti Derick, ama ağzının köşesi ahlaksız bir sırıtişla kalkmıştı. “Sanırım ‘tanıdığın şeytan’ demek istedin. Gerçi Karanlıklar Prensi yerine onun kölelerinden birine benzetilmeye pek hevesli olduğum söylenemez.”

Emma, “eğer kaya gediğine oturuyorsa” der gibi omuz silkti.

Derick kendi kendine homurdandı. Emma’yla çok fazla vakit geçirmişti, artık atasözlerini onun yerine yanlış kelimelerle değiştiriyordu.

“Üstelik—” Emma masanın kenarından uzanıp Derick’in elini yeniden kavradı, rahatlatmak için değil, niyeti onu ikna etmektir. Onun kendisini ikna etmeye çalıştığı sayısız görüntü Derick’in gözünün önüne gelince, tüm iyi niyetlerine rağmen vücudunu bir sıcaklık sardı. “—birlikte iyi iş çıkardığımızı kanıtladık. Öğrenmek istediğim şeyler konusunda yeteneklisin. Ben de bölgedeki insanlar konusunda fazlasıyla bilgi sahibiyim. Birlikte sağlam bir takım olurdük.”

“Bir takımı, demek?” Derick’in görevinin koşulları göz önüne alınınca, Emma’nın önerdiği şeyi gerektiği kadar bir süre boyunca kabul etmemesi için tam bir aptal olması gerekiyordu. Elbette hiçbir zaman Derbyshire’a yerleşmeyecekti. Fakat Emma’nın bunu bilmesi gerekmiyordu. Emma’nın önerdiği “ortaklığı” deneme mahiyetinde kabul edebilirdi. Ne kadar yakın çalışırlarsa, Derick’in diğer soruları o kadar doğal görünürdü. Ve etrafta dolanıp araştırmalar yapması da daha az göze çarpardı.

Ama öte yandan bakılınca? Pekâlâ, bir noktaya kadar ilerlemenin kişisel yeminini bozmayacağına karar verdi, ihtiyacı olanı almak için Emma’yla yatmayacaktı ve artık farkında olduğuna göre, onun hassas duygularına karşı fazladan dikkat gösterecekti.

Hem ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. Emma’nın yargıç olarak yerine başkasının gelmesinden endişelenmemesini sağlamak için gereken tüm bağlantılarına baskı yapmayı deneyebilirdi. Hükümet ona çok fazla şey borçluydu. Üstelik arkadaşı Geoffrey’le yani Stratford Kontu’yla, Emma’nın durumunu konuşup nüfuzlu Kont’un onun için neler yapabileceğine bakabilirdi. Bir kadının ne kadar zeki olduğunu anlayacak bir soylu varsa, o da bir kimyagerle evli olan Stratford’dur. Ve Kont’un politikadaki yıldızı hızla yükseliyordu.

Derick kendi kendine başını salladı. Evet, bu işe yarayabilirdi. Yapmak için geldiği şeyi halledip İngiltere’den ayrıldığında, Emma şu ankinden daha kötü olmayacaktı, hatta daha iyi bir duruma gelecekti. Bu da Derick’in gidişine karşı hissedeceği ufak kalp kırıklığını onarırdı.

“Bu ilginç bir teklif, Emma,” dedi. “Üzerinde düşünmem gerek.”

“Elbette,” dedi Emma ayağa kalkarak. “Sana düşünecek çok fazla şey verdim.” Hızlı bir reverans yaptı ve Derick onun kendisini düşünceleriyle baş başa bırakacağını anladı. İşte bu olmayacaktı. Derick sırrını ona açarak hesaplı bir harekette bulunmuştu. Şimdi de bunun tam karşılığını alması gerekiyordu.

Derick ayağa kalkarak çıkışı kapattı ve Emma’yı tekrar sandalyesine yöneltmek için elini beline yerleştirdi.

“Henüz saat erken,” dedi Derick, Emma sandalyesine otururken, “ve sen tek lokma bile yemedin. Üstelik benimle ilgili merakın dindi ama...” Kendi sandalyesine dönmeden önce bir parmağını Emma’nın açıktaki omuzlarında ve ensesinde gezdirme dürtüsüne direnemedi. “En son görüşmemizden bu yana geçen o kadar yıl içinde nasıl bir kadına dönüştüğünü öğrenme arzusuyla yandığımı fark ettim birden.”

Emma onun dokunuşuyla titredi ve Derick elini çekerken kızardı. Can çıkmadan huy çıkmıyordu anlaşılan. Bu atasözü hızla aklından geçerken bile Derick bunun zayıf bir bahane olduğunu biliyordu. Emma’nın soluk tenine baştan çıkarma amacıyla dokunmamıştı, onun görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu sadece. Öyleydi.

Bu kelimelerin nereden geldiğini anlamak dahi istemiyordu, ama gerçekliklerinden kaçamıyordu. Yanıyordu.

Yine de Emma’ya gönderdiği karışık mesajlar ona haksızlıktı. Emma’nın şarap kadehini yeniden doldururken sesinin ciddi çıkması için boğazını temizledi. “Beraber çalışmayı göz önünde bulunduracaksak, hakkında daha çok şey öğrenmek isterim.” Daha da önemlisi ağabeyi ve bilgi-

lerini kullanan kişi hakkındaki her şeyi öğrenmek isterdi. “Öylesi adil olur.”

Emma ona şüpheci bir şekilde gülümsedi. “Sessiz hayatımla ilgili senin ilgini neyin çekeceğini hayal dahi edemiyorum.”

“Kırma beni,” dedi Derick. Kendi kadehini bitirdi ve sandalyesini onunkinin tam karşısına çekti. Rahat bir duruşla geriye yaslandı ve parmaklarını masanın üzerine daktı. Hemen George Wallingford’la ilgili sorulara atlamak tuhaf kaçabilirdi, bu yüzden konuşmayı doğal bir şekilde devam ettirecek kişisel bir soruyla başlamaya karar verdi. “Hâlâ Derbyshire’da olduğunu görünce şaşırdım. Neden evlenip bu yeri terk etmedin?”

“Ben—” Emma gözlerini ondan çekip masaya doğru indirdi ve boğazını temizledi. “George yüzünden elbette,” dedi gergin bir sesle. “George’u bırakamam.” Tekrar başını kaldırıp Derick’e baktığında yüzü boş bir ifadeye bürünmüştü ama ellerini karnının üzerinde savunmacı bir hareketle birleştirdi. Bu hareket Derick’i, seçtiğı konunun ona kendini savunmasız hissettirdiğini anlatıyordu.

Kahretsin. İşte Emma orada durmuş, tıpkı umduğı gibi konuşmayı ağabeyine çevirmesi için ona kusursuz bir aralık bırakmıştı, ama yine de... Derick, geçmişinde bir şeyin Emma’ya acı verdiğini görebiliyordu. Göreviyle hiçbir alakası olmayan bu durum derin bir merakı tutuşturdu, hatta şevkati de harekete geçirdi. Sorusuyla Emma’yı üzmemişti, ama sorunun bazı duyguları gün yüzüne çıkardığı kesindi. Yapması gerektiğı gibi sorunun geride kalmasına izin verip ağabeyiyle ilgili konuşmaya devam etmeyi seçseydi, Emma onları muhtemelen geri gömecekti. Fakat

Derick kendini aşağılığın teki gibi hissedecekti. Onun kabuğunu kırmak için zorladığından, bunu öğrenmek için Emma'yla konuşmanın tam zamanıydı. Ama bunu yapmak için Emma'nın canını sıkan şeyden bahsetmesi gerekiyordu.

"Ağabeyin kaza geçirdiğinde yirmi üç yaşındaymışsın," diye belirtti nazikçe. "Londra'da sosyeteye tanıtılmadın mı?"

"Tanıtıldım, ama—" Emma dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. "Oraya uygun değildim."

Emma'nın yüzüne, bir saniyelik sürede bir sürü hikâye anlatan duygular üşüştü. Derick tanıdığı o kızı gözünün önüne getirebiliyordu. Saklamaya bile çalışmadığı küstah dili, keskin zekâsıyla iri gözlü ve sarışın kimsesiz bir çocuk... Hayır, Emma'nın evlilik pazarında müthiş bir başarı elde ettiğini sanmıyordu. Fakat belli ki o zamanlar, sonunda mahvolan umutlar beslemişti. "Aptallarmış, Emma," dedi Derick, Emma'nın ona babasıyla ilgili verdiği cevabın aynısını vererek.

İlgisiz bir tavırla elini sallamadan önce Emma'nın yüzünde esrarlı bir gülümseme belirdi. "Bir önemi yok. Ben sadece istemişim ki—" Gözleri büyüdü ve şarap kadehini alıp büyük bir yudum aldı. "Orada bana ilgi gösteren kimse olmadı."

Derick'in alını kırıştı. "Ve o zamandan beri olmadı mı?"

Emma'nın amber gözleri onunkileri buldu. O gözlerin derinliklerinde açıkça görülen özlemi —eskilere dayanan bir hasret ve uzun zamandır var olduğunu gösteren bir arzu— fark edince Derick nefes almayı bıraktı. Ama sonra Emma gözlerini kırıştırdı ve ifade kayboldu. "Pek sayılmaz."

Derick onun yüzünü araştırdı. Gözlerinde gördüğü o bakışı hayal mi etmişti sadece?

Emma omuz silkti. "Eski nişanlını saymazsan."

Nişanlı mı? Şiddetli bir öfke, Emma'nın gözlerinde ne görmüş olabileceğine dair Derick'in aklından geçen düşünce dizisini bıçak gibi kesti. "Nişanlı mıydın?"

"Neredeyse beş yıl boyunca," diye onayladı Emma.

"Beş yıl mı?" Bu halt da neyin nesiydi? Ve neden Emma'yı başka bir adamın karısı olarak düşünmek canını bu kadar sıkıyordu? "Ne çeşit bir öküz, bir kadını beş yıl bekletir?"

Emma gerçekten kahkaha attı. "Bir atın aksine mi?" Emma başını iki yana salladı. "Konuşma dilindeki deyimler azıcık bir anlam ifade etmezken onları doğru düzgün kullanamamam şaşırtıcı mı?" diye mırıldandı. "Şey, sanırım Albert tam da buydu. Ama Bay Smith-Barton'ı savunmak adına, asıl düğün tarihimiz George'un kazasından üç kısıcak hafta sonrası olarak belirlenmişti. Başlangıçta George'un iyileşeceğini umduğumuz için töreni erteledik, ama sonra... O hiç iyileşmedi."

"Yani ağabeyine bakıyor olman Smith-Barton'ın gücüne mi gitti?"

"Hayır. Albert ve George iyi arkadaşlardı. Biz de bu şekilde tanıştık aslında. George eve döndüğünde o bizim evin demirbaşı gibi oldu ve biz daha fazlasına dönüşme potansiyeline sahip olduğunu düşündüğüm bir arkadaşlık geliştirdik. Ama sonunda dönüşmedi." Emma omuzunu silkti. Bu hareket Derick'i umursamaz bir tavırla yapılmak istendiğini düşündüğü bir ifadeyle yapılmıştı ama güvensizliği ele veriyordu. Emma'ya böyle hissettirdiği için De-

rick o adama lanet okudu. “Şimdi kahkaha atıp Albert’ın tıpkı söylediğin gibi bir öküz olduğunu kabul ediyor olabilirim, ama o, kazadan sonraki yıllarda ağabeyime büyük bir destek sağladı.”

“Yani ağabeyinle kazanın öncesinde ve sonrasında bir sürü vakit geçirdiğini mi söylemek istiyorsun?”

Emma başıyla onayladı. “Evet.”

O zaman Smith-Barton da potansiyel bir şüpheliydi.

“Nişanımızı atana kadar böyleydi.”

Derick hesap yaptı. Wallingford’un kazası 1811’de olmuştu, eğer o sırada nişanın üzerinden birkaç ay geçtiği göz önüne alınırsa, üzerine eklenen beş yılla beraber ilişkinin sona eriş, savaşın bittiği döneme denk geliyordu...

“Ve bundan sonra onu pek fazla görmedik,” dedi Emma, sesi sahte bir şekilde rahattı.

Derick uzanıp elini onunkinin üzerine koydu. “Üzgünüm, Emma.”

Mütevazı bir gülümseme Emma’nın dudaklarını yukarı kaldırdı. “Üzülme. Albert evlenme teklif ettiğinde afalladığımı itiraf etmeliyim. Bozduğu zaman o kadar şaşırmadım. Yıllar geçmişti ama ikimizin de mihraba gitmek için acelesi yokmuş gibi görünüyordu.”

Derick hikâyenin tamamını duymadığını sezdi. Emma’nın elini nazikçe sıktı. “Yine de incitmiş olmalı.”

Emma’nın göz kapakları aşağı indi. “Sadece bir an için.”

Derick, Smith-Barton’m yüzüne yumruğunu yapıştırmak için güçlü bir ihtiyaç hissetti.

“O, Thomas ve annen olmasa nasıl başa çıkardım bilmiyorum,” diye devam etti Emma sessizce. “En azından bunun için ona hep minnettar olacağım.” İç çekip çatahtı

bir parça peynire saptadı. “Neyse, Albert’la ilgili daha fazla konuşmak istemiyorum,” dedi bir ısırik alırken.

Ne var ki Derick istiyordu ve bunun tek sebebi, adamın Wallingford’la iletişimiyle ilgili daha fazla şey öğrenmek istemesi değildi. Hayır, Derick, Smith-Barton’ın, Emma’nın sesinde saklı o kendinden şüphe eden sese sebep olacak ne söylediğini öğrenmek istiyordu. Sadece adı geçtiğinde bile o güzel dudakların aşağı doğru kıvrılmasına neden olan o hüzne sebep olacak ne yaptığını bilmeliydi. Ancak şu an baskı yapamazdı. Bu adamın bulunup araştırılması için sabah Londra’ya rapor gönderecekti. Dudaklarını acımasız bir gülümsemeyle bastırdı. Smith-Barton’ı bizzat da ziyaret edebilirdi. Ama şimdilik, ağabeyine başka kimin erişimi olduğunu konuşmak için Emma ona daha geniş bir aralık sunmuştu.

Onun, rahatsız edici eski nişanlı konusunu kapatmak için çaresiz bir durumda olduğunu hissederek sessizlik içinde yemeğini yemesine izin verdi. Birkaç dakika sonra Emma’nın omuzları rahatladı ve sohbetlerinin gerginliğinin bir kısmı onu terk etti. Konu değişikliğinden duyacağı rahatlık adına Derick’e ihtiyacı olan bilgiyi dűřünmeden vermesini sağlamak için ucu açık bir soru salma zamanıydı. Bu, Derick’in deneyimlerine göre insan doğasının temelinde vardı. “Aėabeyinle beraber böyle zor bir zamandan geçerken, etrafında sana destek olan insanlar olduğu için şanslısın...”

“Evet.” Emma başıyla onayladı. “Söylediğim gibi, Albert vardı. Ve sonra annen bize Thomas’ı yolladı.”

Bu uşağı kesinlikle daha derinlemesine araştırmalıydı.

“Başlangıçta köyden birkaç arkadaş geldi. Papaz da el-

bette,” diye devam etti Emma beklendiği gibi. “Ama zamanla azaldılar. Bizim yakın bir arkadaşımız olmayan ve George’u düzenli olarak ziyaret eden diğer tek kişi Bay Stubbins.”

“Stubbins?” Derick bir an düşündü. “Bu isimde yerli bir aile hatırlamıyorum.”

“Hayır, Bay Stubbins Leeds’ten geliyor. Ama bölgeyi sıklıkla ziyaret eden biridir. Yıllar önce geldiğinde White Peak’e âşık olmuş ve her birkaç ayda bir gelir. Kasabaya ne zaman gelse, mutlaka George’la zaman geçirir.”

İşte *bu* kulağa umut verici geliyordu. Yatalak eski bir askere ilgi gösteren ve bölge dışından biri, öyle mi? Derick, bu Stubbins hakkında yerel hancıardan ne öğrenebileceğini bulmayı aklına not etti. Geoffrey’e de bir not gönderecekti. Tesadüf eseri Kont şu sıralarda Leeds’te *bulunuyordu*. Karısının kuzeni Leydi Penelope’nin —annesinin itirazlarına rağmen evlenen bir marki kızı— sürpriz düğününe katılacaktı. Stratford, gergin kutlamalardan biraz olsun kaçma fırsatı bulup Derick adına bir araştırma yapmaktan muhtemelen keyif alırdı.

Derick sandalyesinde geriye yaslanıp şarabından tatmin edici bir yudum aldı. Bu konuşmanın nasıl böyle iyiye gitmeye başladığına inanamıyordu. Şimdi araştıracağı üç tane geçerli şüphelisi vardı ve onları öğrenmek için Emma’nın elini bile öpmek zorunda kalmamıştı.

“Yine de yıllar boyunca George’la bana en büyük yardım yapan kişi Leydi Scarsdale’di, elbette.”

Derick, annesinden her bahsedilişinde, düşüncelerinin de olduğu gibi, yoğun şarabın tadı ekşiyerek ağzında sirkeye dönüştü. “Harding’le yardım gönderdiği için mi demek

istiyorsun?” Derick annesinin cömert davrandığını hayal etmekte zorlanıyordu. Emma ona, annesinin bir süre için Harding’in ücretini ödediğini söylediğinde şaşırmıştı.

“Şey, evet, ama...” Emma inci beyazı dişleriyle alt dudağını ısırıldı. “Ağabeyimle olan arkadaşlığı... Derindi. Sanırım bunu anlatacak nazik bir söz yok,” dedi, “ama annen ve ağabeyim kazadan önceki yıllarda sevgiliydiler.”

Derick sandalyesinde doğrulup kadehini, kristalin ahşaba vurmasıyla çıkan çat sesiyle masaya bıraktı. Kırmızı sıvının damlaları kenardan taşıp boncuk boncuk döküldü. “Sevgili mi?”

Emma ürktü. “Bunun seni şaşırttığını görebiliyorum. Başta beni de etmişti, ama sonra aralarında en fazla altı yıllık bir yaş farkı olduğunu fark ettim. İkisi de kendi nedenleri yüzünden taşrada sıkışıp kalmış dışa dönük insanlardı ve birbirlerini buldular. En azından birbirlerini mutlu ediyor gibiydiler.”

“Sevgili,” diye tekrarladı Derick. Bu onu şaşırtmamalıydı. Annesi hayatını, evliliğini ve kocası olmayan başka bir adamdan olan *oğlunu* bir kenara atacak kadar güçlü tutkuları olan bir kadındı. “Bu mantıklı sanırım, yani o ve ağabeyin. Annem seçkinleri seçerdi. Burada taşrada tıkalı kalmışken, uygun bir soyluya en yakın kişiden başka kiminle olabilirdi ki?”

“Belki biraz kibirliydi,” diye kabul etti Emma, “ama George’a iyi geliyordu. George’un onu, onun ağabeyime gösterdiğinden daha çok önemseydiğini hissetsem de sonunda ona saygı duydum. Kazadan sonra onu terk etmedi. Onunla konuşarak, ona kitap okuyarak ya da Thomas tekerlekli sandalyeyi iterken onunla bahçede gezinerek saat-

ler harcadı. Aslında ağabeyimin en yakın sırdaşıydı. Benden daha yakındı.”

Derick sandalyesini masadan geriye itip ayağa kalktı. Düşüncelerini Emma’dan saklama ihtiyacı duyarak masadan birkaç adım uzaklaştı. Ne karmaşa. *Annesi George Wallingford’la yatıyordu.* Derick, bunun genellikle bir insanın sırlarını öğrenmenin en kolay yolu olduğunu çoğu kişiden daha iyi biliyordu.

Bu da annesini herkesten daha olası bir şüpheli yapıyordu. Ve bu bilgiyi, birinin —büyük ihtimalle Farnsworth’ün— son zamanlarda annesiyle ilgili sorular sorduğu gerçeğiyle birleştirence...

Hasta edici bir ironi Derick’in karnına saplandı. Annesinin George Wallingford’a yaptığı şeyin, sırf kadınların haince amaçları onun sözde vatansever amaçlarıyla karşı karşıya geldiği için Derick’in pek çok kadına yaptığı şeyle aynı olması ihtimaliyle yüzleşmek durumundaydı. Fakat annesi neden böyle bir şey yapmıştı ki? Mantıklı açıklama bir yana, bu, Derick’in midesinin kaldırabileceğinden daha çok benzediklerini gösteriyordu, kanının günah kadar kara olduğuna dair bir kanıt daha.

Arkasında Emma’nın sandalyesi yere sürtündü. Eteklerinin hışırtısı onun kararsızca yaklaştığını gösteriyordu. “Sana şimdi üzerinde düşünecek daha çok şey verdiğimi görebiliyorum,” dedi. “Yani gidebilirim. Geçmişimi daha sonra konuşabiliriz, istersen.”

Derick ona döndü, Emma’nın gözlerinde parlayan merakı fark etmişti. Onunla annesi arasındaki uzaklaşmaya neyin sebep olduğunu merak ediyor olmalıydı. Derick’in bildiği kadarıyla amirleri ve eski Scarsdale dışında İngilte-

re'deki kimse bilmiyordu. Emma onun huzursuzluğunu hissederek konuşmalarının kötü anıları gün yüzüne çıkardığını düşünüyordu muhtemelen. Böyle düşünmesine izin vermek en iyisiydi.

“Teşekkür ederim,” dedi Derick ona kolunu uzatarak.

Ön girişe yaklaştıkları sırada Emma'nın eldivenli eli onun kolunun ön kısmını nazikçe sıktı. “Sırlarını bana anlattığın için *sana* teşekkür ediyorum. Sana söz veriyorum, sırrın benimle güvende.”

Eşikte Derick'e döndü, adam onun kavrayışından kurtulup gidince bekledi.

Derick başlıklı bir pelerinle dönüp onu Emma'nın omuzlarına sardı.

Emma başını yana eğdi, düşünceli bir ifadeyle burnu kıristı. “Ama hâlâ bir şey beni rahatsız ediyor.”

Derick'in midesi kasıldı. İşlerin fazla kolay ilerlediğini biliyordu. İş hafif tutmaya karar verdi, ağzı yarım bir gülümsemeyle kalktı. “Sadece tek bir şey mi?” diye sordu yumuşacık bir sesle, elleri Emma'nın omuzlarına yerleşmişti.

Emma sade bir göz devirmeyle gözlerini tavana dikti, sonra tekrar ona odakladı. “Geçmişinin etrafa yayılmasını istememeni anlayabiliyorum. Ama neden işe yaramaz bir züppe gibi davranmaya devam ediyorsun? Sanırım bu senin... Kariyerin boyunca kullandığın karakterlerden biri... Ama şimdi neden kullanıyorsun? Neden sadece kendin olmuyorsun?”

Kahrolası zeki kadın.

Derick ona, böyle davrandığını çünkü son günlerde bir hainin peşinde olduğunu —ki şu an bu hainin kendi an-

nesi olmasından korkuyordu— ve bu süreçte en iyisinin bu olduğunu düşündüğünü söyleyemezdi, değil mi? Bir cevap aradı. Ve o sırada sözcükler ağzından dökülmeye başladı, söylediği en dürüst sözlerdi.

“Yetişkinlik hayatımın tümünde başka biriymiş gibi davrandım, Emma,” diye mırıldandı, boğazındaki ani acıya karşı yutkunarak. “Sana artık gerçekte kim olduğumu söyleyemem.”

On İkinci Bölüm

Özel salonunun kapısı sertçe çalınınca Emma başını hızla kaldırdı. Şömine rafının üzerindeki altın kaplama saate baktı. Şimdiden sabahın onu olmuş muydu? Hari-talarını incelemeye o kadar dalmıştı ki, zamanı tamamen unutmuştu.

Ayağa fırladı, saçının arkasına uzanıp gevşek topuzundan çıkan bir saç tutamını düzeltti. Yanaklarının üstünü de çimdikledi. Dört tane hızlı ve sıkı çimdik. İşte oldu.

“Derick.” Midesinde kelebekler uçuşsa da kapıyı açarken gülümsedi. Derick kapı aralığında iri görünüyor, ince uzun vücudu alanı kaplıyordu. “Bu kadar erken geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Emma. Saat ziyaretçiler için erkendi. Ancak Emma çalışmak için saatlerdir ayakta idi.

Derick’in yüzüne yayılan yavaş sırıtiş, Emma’nın vücuduna sıcak ürpertiler yolladı. “Çoktan sıkı bir çalışma içindesin gibi görünüyor.”

Emma, Derick’in neden gülümsediğinden emin olamasa da gülümsemesine karşılık vermeden edemedi. “Öyle.” Başını yana eğdi. “Ama sen bunu nereden biliyorsun?”

Derick uzun parmaklı elini uzatıp nazikçe Emma'nın çenesini tuttu. Bu beklenmedik temas ve adamın dokunuşundan yayılan yumuşak sıcaklık karşısında Emma içine bir nefes çekip soluğunu tuttu. Derick'in başparmağı onun yanağını o kadar uzun ve yavaş bir hareketle okşadı ki Emma etkilerini ayak parmaklarına kadar hissetti.

Emma elini geri çekip onun yüzünün önünde tuttu. Başparmağı toz mavisiydi.

Emma'nın eli kendi yanağına gitti. "Hayır!" diye haykırdı ve hissettiği küçük düşmeyle yanan tenini ovaladı. Beklediği gibi avucu da maviye boyandı.

Derick başparmağını parmaklarına sürtüyordu. "Bu ne, Emma? Tebeşir mi?"

"Evet," diye mırıldandı Emma, ellerini eteğine sürterek. Ne utandırıcı bir durumdu. Haritasını tebeşirle gölgelendirdiği gerçeğini aklına bile getirmemişti ve sonra da yanaklarını çimdiklemişti! Aah. Derick için zinde ve çekici görünmek istemiş, ama sonunda yabınmersini turtasına benzemişti.

Derick elini burnuna götürüp kokladı. "Bu toprak sıkı koku ne?"

"Tebeşiri karıştırırken kullandığım yağdır muhtemelen. Satılanlardan daha fazla tona ihtiyacımı olduğu için kendi renklerimi yapıyorum." Derick'e sırtıttı. "Asıl madde olan kireçtaşı eksikliğini burada hiç yaşamıyorum."

"Öyle demek," dedi Derick, Emma onun uzun zamandır merak ettiği bir soruya cevap vermiş gibi. Aynı zamanda Emma'nın onun bakışlarının altında kıvrınmasına neden olacak dalgın bir tavırla bakmaya devam ediyordu. Emma o anda hâlâ kapı eşiğinde durduklarını fark etti.

Bir adım geri çekilip odaya doğru kolunu uzattı. “Lütfen, içeri gelmez misin?”

“Teşekkür ederim,” dedi Derick ve onun yanından geçti. Enma onun bergamot ve defne losyonu kokusunu duydu ve derin bir nefes aldı. Derick’in bu sabah farklı olduğunu fark etmişti. Farkın ne olduğunu bulmaya çalıştı. Sonra aniden dank etti, firfırlı dantel manşetler, parlak çizgili yelek, göz alıcı düğmeler ve abartılı renkler gitmişti. Görünüşe göre, Emma artık onun öyleymiş gibi yaptığı o züppe olmadığını bildiği için adam daha sıradan ve daha basit giyinmişti.

Hoş bir sıcaklık Emma’nın göğsüne doldu. Derick’in onun yanında, daha çok kendisi olacak kadar rahat hissetmesi fikrinden hoşlanmıştı.

“Ben de erken kalkarım.” Derick’in sesi Emma’nın düşüncelerinin arasına girdi. Emma’nın gözleri adamın ceketinin şık kesiminden yüzüne kaydı. “Senin için de uygunsa, birlikte çalıştığımız günlerde istediğin kadar erken buluşabiliriz.”

“Elbette.” İçten içe havalara zıplamak istiyordu. Derick az önce onun “ortaklık” teklifini kabul etmişti, değil mi? Dün gece bundan bahsederken sınırları düğüm düğüm olmuştu. Adamın gözlerindeki örtülü bakış ve yüzündeki sıkıntılı ifadeden onun reddedeceğinden emindi. Ancak işte buradaydı. Derick’i kazanma planının ilk kısmı yerine oturmuştu.

Emma dün gece gözünü bile kırpmamıştı. Onu bütün gece ayakta tutan tek şey Derick’e dair düşünceleri değildi. George zor gecelerinden birini yaşamıştı ve bu süreçte onun kim olduğunu bile hatırlamasa da Emma bütün gece

onunla oturmuştu, zihninin, ağabeyinden çok Derick'in sevgisini nasıl kazanabileceğine dair düşüncelerle meşgul olması karşısında sadece azıcık bir suçluluk hissetmişti.

Basit bir denklemdi gerçekten. $A+B+C = D^2$. Ortaklıkta **Anlaşmak = A**. Halledildi. Derick'in çocukluğunu ya da casus olmadan önce nasıl biri olduğunu —Emma'nın yardımıyla elbette— tekrar **Bulması = B**. İçinden bir ses Emma'ya bunun hayati önem taşıdığını söylüyordu, özellikle de dün gece Aveline Kalesi'nde onun gözlerinde gördüğü yaraların iyileşmesi için. Ve bir sonraki aşamaya geçmeden önce iyice iyileşmesi gerekiyordu. Bir sonraki aşama: Kur yapacak kadar **Cezbedilmesi = C**. Ya Emma onun peşinden koşacak ya da Derick, Emma'nın peşinden koşacaktı, o noktaya geldiklerinde hangisi en doğal yol gibi görünürse o seçilecekti artık. Emma çok da seçici değildi. Ve sonunda $D^2 = \text{Derick'in Derbyshire'da kalması}$. Onunla beraber.

Emma ona gülümsedi ama Derick'in yeşil bakışları durduğu yerden odanın içinde dolaşıyordu. Dikkatle odayı inceledi ve Emma'nın göğsü az da olsa sıkıştı. Alt kattaki çalışma odası George'un yatak odası haline getirildikten sonra Emma üst kattaki bu salonu kendi çalışma odası yapmıştı. Hizmetkârların George'un bütün gün bir yukarı bir aşağı taşımaması için en kullanışlı çözüm buydu. Ancak Emma kendine ait bu özel alana çok nadiren birilerini kabul ederdi. Aslında, Bay Smith-Barton'ı hiç davet etmemiş, neredeyse beş yıl süren nişanlılık dönemlerinde bir kez bile böyle bir şey olmamıştı. Fakat dün gece Derick'e sabah onunla burada buluşması için not gönderirken ikinci kez düşünmemişti bile.

Bunu Derick'e çalışmalarını göstermek istediği için yaptığını etti. Onun bunu anlayacak kadar zeki olduğunu biliyordu. Ve Derick'in, çalışmalarında ortaklık istemesini —Parlamento'da yerini aldıktan sonra Emma'nın araştırmasını oraya sunacak kadar hem de— ummuştı.

"Emma, tüm bunlar da ne?"

Emma onun bakışlarını takip etti, çalışmalarını ilk kez gören birinin gözünden görmeye çalışıyordu. Çıplak gözle bakılınca araştırmasının tam bir karmaşa gibi görüldüğünü fark etti. Yerde piramit gibi kümelenmiş rulo halinde bir sürü evrak; neredeyse müsait olan her alanda, köşelere kule gibi yaslanmış, duvarlara merdiven gibi dayanmış yığınla kâğıt... Tabii ki her şeyin yeri belirliydi.

Bir duvar tamamen kara tahtayla kaplanmıştı. Tahtaların üzeri sıraya göre renk renk karalamalarla doluydu, denklemler görünüşte anlamsız bir sırayla çeşitli tebeşirlerle yazılmıştı. Başka bir duvar kitap raflarıyla doluydu. Raflar matematik, geometri ve suçla alakalı tüm konulardaki ciltlerle dolup taşıyordu.

Son iki duvar haritalarla kaplıydı. Çoğu İngiltere'nin ilçelere ve eyaletlere ayrılmış haritalarıydı, bütün olarak ve ayrı ayrı. Her harita kaleydoskop renklerindeydi, Emma'nın topladığı çeşitli istatistikleri göstermek için bizzat onun eliyle boyanmıştı; böylece onları görsel olarak ve kalıp halinde görebiliyordu.

"Projem," dedi Emma, sesindeki gurur izini fark edebiliyordu. Çalışmasını nadiren biriyle konuşabiliyordu. George bazı günler onunla bu konuda mantıklı bir şekilde konuşacak halde oluyordu, ama çoğu gün gerçekleşmeyen bir durumdu bu. "Bir çeşit harita derliyorum, İngiltere'nin ahlaki istatistik haritası."

Derick'ın alnında bir kaş çatışı belirdi, sözler ağzından ağır ağır çıkıyordu. "Bir ahlaki istatistik—"

"Haritası. Evet. Daha önce de söylediğim gibi, rakamlar her şeydir. Her şeyi oluştururlar ve her şeyi kusursuzca açıklayabilirler. İnsani deneyimlerle önyargısı olmayan temiz bir dil. Ama insani deneyimleri de *tanımlayabilirler*."

"Peki, nasıl?" diye sordu Derick, karşısındaki duvarda asılı birkaç haritayı dikkatle incelemek için ilerledi.

Emma cevap vermeden önce duraksadı, Derick'in nasıl doğal bir zarafetle hareket ettiğini takdir etmesi biraz vaktini almıştı. Odanın sınırlarında neredeyse sinsice dolaşıyordu.

"Pekâlâ, bu fikir yeni bir şey değil," dedi Emma, onu takip ederek. Derick durunca o da durdu ve adam özellikle bir haritayı incelerken Emma onun sağ omzunun yanına geçti. Emma'nın, onun yakınlığı, kokusu ve varlığıyla dikkati dağılmadan sohbetin konusunu devam ettirebilmesi resmen bir meydan okumaydı. "Politik aritmetikçiler, on yedinci yüzyıldan beri, işlenmemiş sayıları analiz etmek için nüfus verilerini kullanır. Politikaları belirlemek adına bilgi toplamak için mal varlığı, vergiler, nüfus artışı, ölüm oranı ve bu gibi şeylerle alakalı karşılaştırmalar bulmaya çalışırlar."

Derick başıyla onayladı. "Evet, ordu yetiştirmedeki yeterliliklerini değerlendirmek için Savunma Bakanlığı'nda onlara yardımcı olan benzer raporlar görmüştüm."

"Kesinlikle. Bu benim yaptığım şeyle aynı. Sadece rakamları farklı bir sınıflandırmayla kullanmayı düşündüm."

"Suç istatistiklerini mi topluyorsun?" diye sordu Derick, bir elini Emma'nın karalamalarında gezdirerek. "Suçlamalar, yaş, cinsiyet, sanığın uğraşı..." diye mırıldandı.

“Tamamen. Yıllar boyunca, bir sürü hadisenin raporunu detayıyla inceledim, bunlar babamın ya da ağabeyimin—” Emma kendini durmaya zorladı. Artık Derick’e numara yapmasına gerek yoktu. Tuhaf ve hoş bir duygu göğsüne doldu. “Ve *benim* yetki alanımda gerçekleşmiş olaylar.” Bu sözleri endişelenmeden yüksek sesle dile getirmek fevkalade hissettiriyordu. “Bir gün, ben böyle şeyleri saklıyorsam, diğer yargıçların da saklayabileceğini fark ettim. Böylece onlara yazdım, sadece Wallingford adını kullanarak, elbette.”

“İngiltere’deki her yargıca yazdın mı?”

“Haftalar sürdü ama evet. Ve çoğundan cevap geldi. Çoğu bana üç ayda bir rapor göndermeye devam ediyor. İngiltere’nin suç kaydıyla ilgili ulusal bir sistemi olsa daha kolay olurdu. Yani doğumlar, ölümler, ölüm oranları ve bu gibi şeyler için yaptıkları gibi.”

“Hımm. Eminim politika oluşturucular böyle bir uğraşta mali bir kazanç görememişlerdir.”

Emma omuz silkti. “Yanılıyorlar tabii ki. Eğer suç tipleri arasında örüntüleri belirleyebilirsek, bunları kimin işlediğini, daha da önemlisi *neden* işlediğini keşfedebilirsek; suçları azaltmak için temeldeki sorunları tespit edebiliriz. Bu da muazzam bir mali kâr olur. Ve tüm bu cevaplar rakamlarda gizli.”

Derick korkutucu yeşil bakışlarını Emma’nın üzerine dikti. “Söylediklerin biraz olsun mantıklı Emma, ama rakamlar sana bir insanın neden suç işlediğini nasıl söyleyecek?”

Hoş bir kızarıklık Emma’nın sıcaklamasına neden oldu. Derick’in ilgisi onu canlandırmıştı ve kendini bu meydan

okumanın tadını çıkarırken buldu. “Pekâlâ, suç istatistiklerini topladığımda, onları ulusal olarak *mevcut* rakamlarla karşılaştırmaya başladım.” İsimlerini sıralarken sol elinin parmaklarıyla işaret etti. “Her mahkûmun bulunduğu alandaki nüfus sayısı, bu bölgedeki ilkokula giden erkek çocukların sayısı, endüstri türü ve bölgenin zenginliği... Ve bazı şaşırtıcı örüntüler gördüm.” Emma, Derick’in şu an incelediği haritayı işaret ederek oradaki mavi ve mor sıraları gösterdi. “Burayı görüyor musun? Mülkiyet suçlarının daha *yüksek* eğitilmiş bölgelerde gerçekleşme eğilimi var mesela, çünkü suçları için hayatta kalma güdüsünü kullanmayan daha kültürlü suçlular gerektirir.”

Derick dikkatle haritadaki yan tarafa yazılmış rakamlara baktı. “Tam tersini beklerdim.”

“Kesinlikle!” Emma iki eliyle Derick’in kolunu kavrayarak onu sağda duran kırmızılar, sarılar ve turuncularla boyanmış haritaya doğru çekti. Derick’in hemen yanında olmak, tutkusunu ona göstermek nasıl da doğru hissettiriyordu. “Ve alakalı olan tek şey suçu kimin işlediği değil, suçun *ne zaman* işlediği de var. Örneğin bu harita, kişilere karşı işlenen suçun daha çok yaz aylarında meydana geldiğini gösteriyor. Sebep sıcaklık mı? Gündüzlerin uzun olması mı? Mülke karşı işlenen suçlar da kışın gerçekleşme eğiliminde. Bu olaylarla mücadele etmek için ne yapabiliriz?”

Emma, Derick’i yeşiller, griler ve altınlarla dolu başka bir haritaya geçtikten sonra kolunu bıraktı. “Diğer önemli faktörler ‘nerede’ ve ‘kaç tane’. Bu harita, hem kişiye hem de mülke karşı işlenen suçların kentsel bölgelerde olduğunu kanıtladığı gibi —bekleneceği üzere— aynı zamanda

kırsal bölgelerle karşılaştırılınca kişi başına çok daha yüksek *yüzdelere* olduğunu kanıtlıyor. Yani, şehir hayatında ne var da insanları suça daha eğilimli yapıyor? Coğrafik bir şey mi? Ahlaki değişkenler mi söz konusu? Öyleyse onları tespit etmek için tedbirler alabilir miyiz? Daha iyi bir eğitim, din eğitimi, gelişmiş beslenme, araştırılacak çok bölüm var. Ve daha fazla değişken eklersem, gayrimeşru doğumlar örneğin, ya da yaş—”

“Bu çok etkileyici, Emma. Ama tüm bunlarla ne elde etmeyi umuyorsun?”

Emma haritalara arkasını dönüp Derick’e baktı. Rakamlar ve değişkenler gayet iyiydi, güzeldi ve bütün gün onlar hakkında konuşabilirdi. Anladığı şey buydu. Fakat söz konusu insanlar olunca, uzman olmanın yakınına bile yaklaşmıyordu. Eğer çalışmaları insanlara bir gün yardımcı olacaksa, fikirlerini anlayıp başkalarına anlatması için ona yardım edecek birine, yani Derick gibi birine ihtiyacı olacaktı. “Çoğu insan, özellikle de politikacılar, en çok yoksul ve eğitimsiz kişilerin suç işlediğine inanıyorlar basitçe. Evet, alt sınıflar arasında daha fazla suç var ama istatistiksel olarak konuşursak, bu sadece alt sınıflarda daha çok *insan* olduğu için doğru. Resme bir bütün olarak baktığın zaman, suç bütün sınıfları lekeliyor... Tek farkı türü. Araştırmam suça bakışımız ve onu durdurma şeklimizin kusurlu olduğunu kanıtlıyor. Uygun bir soy eksikliği ya da bazı insanların iddia ettiği şekilde, kötü kanı suçlamayı bırakmamız ve gerçek meselelere odaklanmamız gerek.”

Derick ona kaşlarını çattı. Dün geceki tartışmalarından yola çıkarak, Emma onun tartışmanın karşı tarafında yer alabileceğini biliyordu. Yine de eğer onu ikna edemezse,

başka herhangi birini ikna etmekte çok az bir şansı var demekti.

“Bütün insanların boş levha *olarak* doğduğuna inanıyorum. Bizi olduğumuz kişi haline getiren şey, daha çok içine doğduğumuz şartlar, bize sunulan fırsatlar ve örnekler. Niyetim, tam olarak hangi şartın hangi tür suç eğilimini beslediğini keşfetmek. Böylece onunla nasıl savaşaacağımızı bulabiliriz. Birinin levhasına yazılacak olan şeyi *değiştirebiliriz*. Onlar bir suçluya dönüşmeden *önce*.”

Derick’in eli uzanıp başparmağı ve işaret parmağıyla onun çenesini kavradı. Enerji Emma’nın etrafında çatırdayarak nefesini kesti ve yasak yerlerde toplandı. Derick’in ağzı neredeyse gizemli denecek bir gülümsemeyle yukarı kalkarken gözleri hafifçe kısıldı. “Benim küçük Pigmem,” diye mırıldandı. “Dünyayı kurtarmayı mı planlıyorsun?”

“Evet,” diye fısıldadı Emma, onun gözlerine bakarak. Eli yukarı çıkıp Derick’in bileğini kavradı ve alt kısımdaki yumuşak teni dalgın dalgın başparmağıyla okşadı. Derick’in gözlerine hüznü ve alaycı bir şey sızarak yeşili renklendirdi. Emma’nın dün gece de gördüğü bir acı gölgesiydi bu. Emma, Derick için o şeyi kovmak istiyordu. Bir parçası, Derick Aveline’i iyileştirmeyi, İngilizler için hayatı daha iyi bir hale getirmekten bile daha çok istediğini biliyordu. Diğer elini adamın yüzüne uzatıp çenesini kavradı. “Evet,” dedi tekrar, öncekinden daha yüksek sesle ve daha katı biçimde. “Dünyayı *kurtaracağım*.”

Vé buna seninle başlayacağım, diye fısıldadı Emma’nın kalbi.

Parmak uçlarında yükselip Derick’in dudaklarını kendininkilere çekti.

On Üçüncü Bölüm

Derick yüzünü çevirmeliydi. Geri çekilip kendini Emma'nın tutuşundan kurtarmalıydı. Akli ona bunu yapmasını, topuklarının üzerinde dönüp ondan uzaklaşmasını emrediyordu. Kaçmasını, hatta. Fakat vücudu itaat etmedi.

Onun yerine her kası, her siniri, Emma için haykırıyor, ona dokunmasına can atıyordu. Şimdi yaptığı gibi nazik bir dokunuşu da değil; ateşli, ihtiyaç dolu çekişlerle, çıldırmış okşamalarla ve açıkça şehvetli kavrayışları istiyordu. Tutkunun ufak bir tadıyla bile olsa, Emma'nın onu okşaması Derick'in gözlerinin önünde noktalar uçuşmasına neden oluyordu. Tanrım, onu arzuluyordu.

Dudaklarında Emma'nın dudaklarını bastırıldığı yerler yanıyordu. Kendini hareketsiz tutmaya zorladı, Emma'nın dili giriş için yalvarır halde onun dudaklarının birleşim yerini yalayınca Derick direnmek için umutsuzca çabaladı. Buna izin vermemeliydi. Emma'yı cesaretlendirmemeliydi. Ona yaşatacağı kaçınılmaz kalp kırıklığına kendini açmasına izin vermemeliydi. Sertçe burnundan nefes aldı,

mantıksız arzusunu kontrol edebilmek için mücadele veriyordu.

O sırada Emma onun adını fısıldadı. "Derick." Can sıkıcı bir özelemden doğan tatlı bir iç çekiş... Ve Derick'i direnmeyi bıraktı, karşılıklı arzuları karşısında düşüncele-ri uçup gitti. Tanrım, daha önce hiç bu kadar çok ateşle ve böylesine hızla yanmış mıydı? Seks, işi için bir araç ve kendisinin —tabii bir de Savunma Bakanlığı'nın— ihtiyacı olanı elde etmek için bir yol olduğundan beri kesinlikle hayır.

Ancak Emma'yı bilgi almak için kullanmıyordu, değil mi? Bu tam anlamıyla farklı tür bir ihtiyaçtı, sadece kendisiyle kadının ihtiyacı. Bu tamamen doğrudu, değil mi? Vücudu onun dokunuşuna doğru bükülünce Emma rahatlayarak inledi, kollarını Derick'in boynuna dolayarak daha yakın olmak için neredeyse üstüne tırmandı.

Derick ona boyun eğerken kendi boğazından hırıltılı bir inleme koptu. Kollarını onun kalçalarına dolayıp yüzlerinin aynı seviyeye gelmesi için onu kaldırdı, ağızları çaresiz bir öpücükle kilitlendi. Emma'nın göğüsleri onun göğsünde düzleşti. Aralarındaki kıyafet katmanlarına rağmen Derick onların ne kadar yumuşak ve kıvrak olduklarını hissedebiliyordu. Onları açığa çıkarma, tatma ihtiyacı ellerinin titremesine neden oldu.

Emma bacaklarını aralayıp onun kalçasının etrafına doladı. Bu temasla nefesi kesilince Emma öpücüğü kesti. Kısa bir an için gözleri kocaman açıldı, ardından ağırlaşarak hafifçe kapandı, masum bir merakla deneme niteliğinde Derick'in tahrik olmuş organına yaslanmış halde hareket ettiğinde erimiş altın rengine döndü.

“Tanrımı, Emma,” diye inledi Derick, ona karşılık olarak ileri itişine engel olamadı. Hayatında daha önce hiç hissetmediği alevler onu yakıyor, aşağı doğru inerek teninin her noktasını karıncalandırıyordu. Bu delilik de neydi? Ergen bir delikanlı gibi titriyordu, bacakları bile onu taşıyamamakla tehdit ediyordu.

Tanrım. Emma’yı da kendisiyle çekip bir yığın halinde yere yığılmadan önce sağlam bir destek bulmalıydı.

Ama düşünmek için çok zamanı olmadı. Emma yüzünü parlak bir gülümseme kapladıktan sonra saf bir ateşle öpücüklerini tazeleyerek Derick’in nefesini kesti. Emma’nın bir sonraki salınım hareketi denemeden başka her şeye benziyordu ve ikisinin de inlemesine neden oldu.

Emma’nın çalışma masası Derick’in dikkatini çekti. Kendisine sıkıca dolanmış kadınla birlikte ayaklarını sürüyerek oraya doğru ilerledi. Temiz yüzeydekileri kenara çekemeyecek kadar baskı altındaydı. Özenle gölgelendirdiği haritaları yere saçılırsa Emma’nın buna memnun olacağından şüpheliydi. Bir koluyla bazı kâğıtları kenara itti ve masanın köşesine yerleştirdi, Emma kucagındaydı ve hâlâ kalçalarının üzerinde bacakları ata biner gibi açıktı.

Derick geri çekilip kollarındaki kadına baktı. Kahretsin. Daha önce hiç böylesine tutsak edici bir manzarayla karşılaşmış mıydı?

Bu kadın ne manzaraydı ama; etekleri kalçalarında toplanmıştı, nefes almaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyor, dudakları Derick’in öpücükleriyle şişmişti. Derick’in içinde şiddetli bir sahiplenme alevlendi.

“Derick?” Emma’nın utangaç sorusu onun aklını başına getirmiş olmalıydı, ama o sırada kadın onun elini tutup

bir göğünün üzerine bastırđı. “Sızlıyorum,” dedi yalın bir şekilde.

“Biliyorum,” diye mırıldandı Derick, onun tutuşundan zevk alarak Emma’yı sertçe kavradı. O anda bildiğı tek şey, Emma’nın arzusu ve onu nasıl tatmin edeceğıydi. Aklında, ikisine de en çok zevki nasıl verebileceğı dışında hiçbir düşünce kalmadı. Öteki eli ihmal edilen diğerk göğse yerleştirdi, ikisini de ritmik dairesel çekişlerle okşadı, elbisenin örttüğü göğüs uçlarını baş ve işaret parmaklarıyla eş zamanlı olarak kavradı.

“Ah. Ah!” Emma, onun kucagında kıvrandı, içgüdüsel bir şekilde yaptığı bir hareketle ona sürtünerek Derick’i daha çok deliliğes sürükledi.

Derick dantel şalı korsajından ayırmaya yetecek kadar bir süre Emma’nın göğsünü bıraktı. Daha iyiydi, ama yeterli değildi, yeterli olmanın yanından bile geçmiyordu. Muslin kumaşı hızla çekti ve Emma’nın göğüsleri elbise-den fırlayarak özgür kaldı. Derick onu bir kez daha avuçlayıp birbirlerine bastırđı. Emma onun gözlerine ve ellerine karşı çıplak kalmıştı. Ve ağzına...

Derick başını eğip küçük çakıllara benzeyen göğüs ucuna dilini sürttü. Emma kucagında neredeyse havaya zıplayacaktı. Derick onu yerinde tutmak için uyluklarına baskı uygulamak zorunda kaldı. “Bundan hoşlandın, değil mi?” diye mırıldandı göğsüne doğru. Sesi büyüyen arzusu yüzünden sert çıkıyordu. “Bakalım bunun için ne düşüneceksin?”

Onu ağzına alıp sertçe emdikten sonra yumuşak bir şekilde yaladı ve tekrar ağzına çekti.

Emma’nın parmakları onun saçlarına daldı, aralıklı ola-

rak sıkıyor ve çekiyordu, Derick'i göğsüne sıkıca bastırdı. "Lütfen," diye soludu. "Lütfen. Daha fazla."

"Daha fazla ne?" diye sordu Derick, ağzı diğer göğse kayarken.

"Daha fazla ne olursa," diye inledi Emma. Derick onu tekrar emince pürüzlü bir nefesle sesi kesildi.

Daha fazla ne olursa. Derick ona *her şeyi* daha fazla vermek istiyordu. Emma'dan her şeyi almak istiyordu. Eli Emma'nın eteklerinin altına dalıp kalçasının yumuşak tenini buldu. Elinin altındaki ten, dilinin altındaki göğüsler kadar kıvrak hissettiriyordu. Kısa bir an için, kalçalarının arasının da göğüslerinin arasındaki vadi kadar tatlı olup olmadığını merak etti. Öğrenme ihtiyacıyla yanıyordu.

Sonra. Şimdi, araştıran parmakları Emma'nın ipeksi kıvrımlarını bulmuştu. Sıcak. Islak. Kabarmış. Onu nazıkçe okşarken Emma, onun başının üzerinden inledi, parmaklarının ucuyla zevk yumrusunda daireler çizme şekli, Derick'in kalçalarının üzerinde uyluklarının sıkıca kasılmasına neden oluyordu.

Derick rahatlamak üzere onu davet eden sıcaklığa dalmak için nasıl da yanıyordu. Ve Emma'nın onun için hazır olduğundan emin olduğu an bunu yapacaktı.

Başını kaldırıp doğrulurken diğer eli Emma'nın gümr kestane buklelerine doğru yükseldi, saçını kavrayıp başını kaldırdı ve ağgözlü bir öpücükle ağzını ele geçirdi. Dilini ağzının içine kaydırırken aynı anda sert parmağını da sırlıklam olmuş bedenine bastırdı.

Emma kasılarak inledi. Kahretsin, Emma dardı.

Zarafetle ve enfes bir şekilde... *Dar.* Buz gibi gerçek aklını başına getirince Derick'in karnında dondurucu bir ürperti infilak etti. Elbette dardı. Emma bir *bakireydi*.

Sadece bakire de değildi. O Emma'ydı. Pigme.

Elleri durdu ve gözleri Emma'yı inceledi. Saçları ikisinin etrafına vahşi bir karmaşa halinde dökülüyor, göğsü hızla inip kalkıyor, tutkudan kızarmış göğüsleri elbisesinin yakasının üstünden özgürce salmıyor ve Derick'in ağzının sebep olduğu ıslaklıkla parlıyordu. Bacakları genişçe açılmış, etekleri belinin üstünde toplanmıştı ve Derick'in bronzlaşmış eli, ona samimiyetle dokunmakta olduğu pembe teninin tamamen üzerindeydi.

Kendine karşı duyduğu tiksinti Derick'i yıktı. Emma'ya ne yapmıştı? Onu mahvetmeye ne kadar da yakındı. Lanet olası adi herifin tekiydi.

Emma'nın onu istediğini biliyordu, kendisine karşı ne kadar savunmasız olduğunu biliyordu. Ve ona neredeyse masanın üzerinde sahip olacaktı. Ağabeyinin evinde, Tanrı aşkına.

Derick titredi, artık tutkuyla değil ama kucagında kıvranan Emma'yı sabit tutmak için harcadığı çabadandı.

Emma ondaki değişikliği fark etmiş olmalıydı, çünkü bacaklarının arasında adamın elinin durmakta olduğu yerin hemen üstünden iki eliyle onun bileğini yakalamıştı. "Derick?"

Gözleri puslu, kasları gerilmiş ve arzuyla kıvranırken çok güzel görünüyordu. "Lütfen," dedi sesi titreyerek. Derick onun ne istediğini bile bilmediğinin farkındaydı. Sadece ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Fena halde.

Gerilim Derick'in içinde kıvrılarak tek bir düşünce dışında diğerlerini bertaraf etti. *Bu benim hatam, onun değil.* Yine de başladıkları şeyi tamamlamalarının imkânı yoktu. Ama onu böyle bırakamazdı da.

“Şşt...” diye mırıldandı yavaşça Derick onu sakinleştirerek. Elini Emma’nın üzerine tekrar açtı ve parmakları klitorisinin üzerindeki dairesel hareketine döndü. Diğer eli sağını bırakarak yatıştırıcı bir hareketle sırtına indi. “Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Emma. Güven bana, onu sana vereceğim.”

Görev adına bir sürü kadınla yatmış, ama aklını hiç böyle kaybetmemişti. Şimdi diğer kimliğini istiyordu. Bir amaç için zevk sağlayan kimliğini... Sadece bu seferlik amacı sadece borçlu olduğu zevki Emma’ya vermektir.

Onu nazikçe aşağı çektikten sonra, sırları için kadınları baştan çıkarmayla geçen yıllarda edindiği tecrübelerinin her bir parçasını ortaya çıkararak ağır bir tırmanışa geçmesine yardım etti. Derick, Emma’nın incisi onun parmaklarının altında titrediğinde dokunuşunu nasıl değiştireceğini, hisleri vücuduna katlanılmaz derecede işkence ederken ona odaklanacağı bir şey vermek için dilini ağzında nasıl emeceğini tam olarak biliyordu. Emma’yı sınıra getirmek için parmaklarını vücudunun içinde ne zaman ayıracağını, göğüslerini ne zaman avuçlayacağını ve göğüs uçlarını ne zaman sıkacağını biliyordu.

Fakat kendi vücudunun onunla beraber yükselişe geçişini nasıl durduracağını bilmiyordu. Derick nefes almak için uğraştı, her türlü o andaki tek çabası elleriyle ve ağızıyla sürüyordu. Korkutucu zevk patlamaları Derick’in tüm vücudunda aralıklarla patlamaya başladı. Kahretsin. Başka hiçbir kadınla böyle bir sorun yaşamamıştı. Onlardan neye ihtiyacı olursa alır ve eylemi tamamlayabilecek durumda olmaktan başka bir şeyle meşgul olmazdı. Ancak Emma’nın dudaklarından dökülen kesik kesik her inlemeyle

Derick daha da geriliyor ve geriliyordu. Her zevk çılgılığı Derick'i kıvrandırırken, Emma'nın kısa bir süre içinde boşalmasını lanet derecede umuyordu.

"Derick!" diye haykırdı Emma, zirveye ulaştığında.

Tanrı'ya şükür.

Emma, Derick'in elini bacaklarının arasında sıkı, boşalmasının gücünü ele veren bir kuvvetle onun başını kavrayarak göğsüne çekti. Derick'in kollarında geriye bükülüp dalgalar halinde titredi.

Şiddetli bir yanma, onun omurgası boyunca ilerlerken Derick'in nefesi göğsünde tıkanı. Ne halt dönüyordu?

Emma tekrar titredi, poposu Derick'in hâlâ pantolonla sarılı sertliğine sürtündü.

Zevk Derick'in vücudunda patladı, onu şaşırtarak penisinin vahşi püskürtmelerle kasılmasına neden oldu. "Ah, ah, ah, ah, ahhhhh!" Derick afallamış, aklını yitirmiş bir halde son damlasına kadar tükenene dek Emma'nın kalçalarını kendine çekti.

İkisinin de çılgınlıkları sona erdiğinde, hızlı solumaları odada yankılandı. Derick yüzünü Emma'nın boğazındaki nemli tenine gömdü, kendine hâkim olamayarak onu yalayıp tuzlu tatlılığını tattı.

Emma kemikleri yokmuş gibi Derick'in kollarına yığıldı. Derick ellerini uzun ve yatıştırıcı okşamalarla onun sırtında ve saçlarında gezdirdi. Fakat Emma ne kadar rahatlırsa kendisi de o kadar geriliyordu. Aslında o da Emma kadar halsiz ve tatmin dolu olmalıydı. Fakat panik içinde gerilimi yükseliyordu.

İlk oynaşmasını yaşayan bir delikanlı gibi pantolonuna boşalarak öylece çözülmüştü. Uzun dayanma süresi ve

cinsel mahareti ana kütadaki sayısız balo salonunda dilden dile dolaşan adam... Ve Emma ona hiç gerçekten dokunmamış olduğu halde, bunun Derick'in hayatındaki en yoğun boşalma olması da en iç burkan düşünceydi.

Yaptığı şeyi aklı almıyordu. Kontrolünü kaybetmişti.

Daha da fazla rahatsız edici bir fikir onu ele geçirdi.

Kontrolünü kaybetmekten *hoşlanmıştı*.

Başı cidden beladaydı.

Emma nefesini düzenlemek için uğraşıyordu. Sadece nefesini değil, düşüncelerini de. Kelimeler aklında dans ediyor, karışarak bir araya geliyor ama hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. *Benim denklemlerini gördüklerinde diğer insanlara olduğu gibi*, diye düşündü. Düşüncelerini serbest bıraktı, onlara sıkıca tutunup bir anlam çıkaramayacak kadar yorgundu, o kadar... Mutluydu.

Alışılmadık fiziksel hisler uçuşmaya başladı sonra. Bacaklarının arasında tuhaf bir nem... Orada uğuldayan ve karıncalanan vahşi bir titreme de vardı. Göğüslerinde bir sızı... Sanki bir gün önce White Peak'teki büyük tepeleri tırmanmış da zorlanan kasları bunu kanıtlamak istiyormuş gibi tüm vücudu ağrıyordu. Yine de bu altın balla kaplanmak gibiydi. Derick ona ne yapmıştı böyle?

Gözleri açıldı. Derick. O, Emma'nın... Bunu tanımlamanın en iyi yolu buydu; altındaydı. Ama aynı zamanda onun arasında, etrafındaydı ve tamamen giyinikti. Bu arada Emma da —*yüce Tanrım*— yarı çıplak vaziyetteydi.

Sanki sabah vakti, çalışma masasının üstünde, bir adamın kucağında hafifmeşrep bir şekilde yayılan başka biriymiş gibi aşağı doğru bakıp vücudunu inceledi. Göğüsleri elbisesinin dışına çıkmıştı, göğüs uçları koyulaşmıştı ve

titriyorlardı, aralarına koyu renk saçlı bir kafa yerleşmişti. Ve... Ve kalçaları çıplaktı. İçine tekrar bir sıcaklık doldu, ama bu sefer utançtandı. Tanrı'ya şükür, Derick'in vücudu, göreceğini bildiği diğer şeyleri kapatıyordu, Emma'nın en mahrem yerleri çıplaktı ve Derick'e yaslanmış durumdaydı, pembemsi beyaz teni onun pantolonunun koyu kahverengi kumaşına dayanmıştı.

Emma gerildi, aşağı uzanıp korsajını yukarı çekme ve eteklerini düzeltme dürtüsü boğucuydu. Ama yine de... Bu Derick'ti. Her zaman arzuladığı adam. Biraz rahatladı ve onu tekrar kokladı. Eğer hiç şey... Yani az önce yaptıkları şey her neyse onu yapacak olsa, bunun için seçtiği adam Derick olurdu. Ve bu da her şeyi iyi bir hale getiriyordu, değil mi?

Çünkü Derick de onu seçmişti.

Emma yüzünde halinden memnun bir gülümseme belirirken Derick'in ipeksi siyah saçlarını okşadı.

Derick onun altında geri çekildi. Bu sert ve ani hareket Emma'nın vücudunda yankılanarak kalbinin boğazında atmasına neden oldu. Gülümsemesi soldu. Derick, onun dokunuşundan neden kaçıyor?

Derick geriye çekilerek ondan uzaklaştı. Çıplak göğsünde hissettiği sıcaklığının bu ani kaybı Emma'nın vücudunun titremesine neden oldu, üşüdüğünü hissediyordu. Ve tuhaf bir şekilde yalnız... Bu saçmaydı, çünkü Derick'in kucığında bu kadar samimi bir şekilde otururken, daha önce hiç bundan daha az yalnız olmamıştı.

Derick doğrulurken Emma'nın elbisesini göğsünün üzerine çekti. Sıcak avuçları yaka kısmının dantelinin altına araştırıp becerikli bir şekilde onun göğüslerini yerlerine

yerleştirirken Emma titredi. Derick'in becerikli ve neredeyse kişisellikle hiç ilgisi olmaya bu tavrının, daha önceki dokunuşlara alakası bile yoktu. Neden?

Emma'nın vücudu doğru düzgün bir şekilde rtlnce Derick'in elleri onu kollarından yakaladı. "Ayağa kalkabilecek misin?"

"Elbette," dedi Emma otomatik olarak ama yapabilir miydi? Bilmiyordu. İstemiyordu. Emma, Derick'in yüzünü araştırdı. Derick'in yüz ifadesi donuktu, katı ve duygusuz. Kafa karışıklığıyla Emma'nın midesi kasıldı. "Eğer istersen..."

"İstiyorum," dedi Derick sert bir sesle, Emma'nın boğazına acı dolu bir yumru oturdu.

Derick'i memnun edememişti.

Emma'nın içine utanç doldu. Yüzünü başka yöne çevirdi, bacaklarını onun üzerinden dikkatle indirebilmek için omuzlarına tutunurken Derick'e bakamazdı. Ayağa kalktığında bacakları titredi ve sızladı, ama Emma bunu görmezden geldi. Derick onun eteklerini düzeltmek için uzandığında Emma onun ellerini iterek bir adım geri kaçtı. Bu işi kendi kendine hallettikten sonra bakışlarını desenli haliye dikti.

Derick'in izmeli ayakları görüş alanından çıkarak geriye sadece yere fırlatılmış dantel şalını bıraktı.

Emma sol elinin parmaklarıyla alnını ovaladı. Bu tür şeylerde hiç deneyimi yoktu, ama son anlarda adamın boğazından gelen haykırmaları düşününce, adı konulamaz keyif halini kesinlikle Derick'in de yaşadığını sanmıştı. Kendisinin sarsıldığı o zevki Derick de hissetmemiş miydi?

"Neyi yanlış yaptım?" Soru ağzından öylece fırlayıver-

mişti, ama daha sorar sormaz onu geri alabilmeyi diledi. Yine de ağzından çıkan soru selini durduramadı. “Çok mu fazla hafifmeşreptim? Fazla hevesli?” Ona bir bakış atmaya cesaret etti. “Yoksa tam tersi miydim? Fazla... Sıkıcı? Yeterince şehvetli değil miydim?”

Derick ondan bir metre kadar uzakta durdu, profilden görünüyordu. Koyu renk kıyafetli silueti, açık renkli kapının fon oluşturduğu, katı bir rölyef gibiydi. Sığ nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Emma onun zarif hatlarını, yüzüne özgü kusursuzca şekilli çizgilerini ve baştan ayağa kas ve kemiklerinin hassas dengesini adeta içti.

Ve sonra anladı. Derick güzeldi, kusursuz bir şekilde orantılı ve fiziksel olarak muhteşemdi. Bu özellikler tanrısaldı, tek bir kusur yoktu. Oysa kendisi... Emma irkilerek kollarını kendine sardı. Kendisi öyle değildi. Göğüslerinin küçük vücuduna orantısız kaçtığını biliyordu, kalçaları genişken beli çok dardı. Derick de bunları görmüş, hissetmişti. Emma'yı, sahip olması gereken, hak ettiği şeylerle kıyaslayınca fazlasıyla yetersiz bulmuş olmalıydı.

“Vücudumu tatsız mı buldun?” diye fısıldadı utanarak. Bilmek zorundaydı.

Derick'in yüzü hızla dönerken boğazından boğulur gibi bir ses çıktı. Derick parlak bakışlarıyla Emma'yı olduğu yere mıhladı. Uzun saniyeler sonra gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. “Buna gerçekten inanıyor olamazsın, Emma,” diye mırıldandı. Gözlerini kısarak ona biraz daha baktı. “Değil mi?”

Kesinlikle inanıyordu. Ancak o kadar kötü yaralanmıştı ki, ağzından “evet” çıkmadı. Sadece omuz silkmeyi başarabildi.

Derick üç uzun adımda onun tam önünde durdu

Uzun parmaklı elleri Emma'nın saçlarını her iki yandan yüzünden çekti ve onu kendine doğru çekti. Derick'in bu ani hareketi karşısında Emma çok şaşırılmıştı, dudakları onunkileri ele geçirmeden önce yapabildiği tek şey, kollarını çözüp Derick'in göğsüne yerleştirmek oldu.

Emma onun dilini kendisine ait bir parçaymış gibi kabul etti. Bu kolay kabullenme karşısında Derick inledi. Bu ses, gözlerinde onu tehdit eden yanmayı bertaraf etti.

"Tanrım, Emma," diye inledi Derick, öpücüğü niha yet sonlandırdığında. Yine de Emma'nın ağzının kenarına yumuşak öpücükler kondurarak devam etti. Derick, bir elini onun yüzünden çekip kendi göğsünün üzerindeki Emma'nın elinin üzerine koydu. "Sana dokunduğumda kalbimin nasıl attığını hissediyor musun?"

Emma'nın elinin altında, adamın gömleğinin pamuklu kumaşının altında, teninin sıcaklığının altında onun kalp atışlarının son sürat olduğunu hissedebiliyordu. "Evet," diye fısıldadı, kendi kalbi de göğsünden fırlamak üzereydi. "Benimki gibi."

O sırada Derick'in elleri onun yanlarından aşağı kaydı, kalçalarına ulaştığında poposunu avuçlamak için ellerini açtı. Emma'yı sıkıca kendine çekti, fark edilmemesi imkânsız sertliği vücuduna değdiğinde Emma'nın karnına sıcak bir heyecan yayıldı. "İnan bana, seni tatsız bulmuyorum," diye homurdandı, Emma'nın dudaklarını bir kez daha ele geçirmeden önce.

Derick'in dilinin her hareketiyle, ellerinin her okşayışıyla ve nefesinin her teklemesinde sıcak Emma'nın içine bir alev yayıldı. En sonunda Derick öpücüğü yumuşatıp Emma'dan birkaç santim uzaklaştığında, ikisi de güçlkle soluyorlardı.

“Bunu bir daha asla yapamayız,” dedi Derick.

“Ne?” Kanı hâlâ kulaklarında gümürdediği için Emma muhtemelen onu doğru duymamıştı. “Neden?” Yeni öpücükler ve ateşli dokunuşlar silsilesiyle onun bu saçma açıklamasına itiraz etmek niyetiyle ona doğru uzandı.

Derick elleriyle Emma’nın ellerini kavrayıp onu kol mesafesinde tutarak engel oldu. Yüzünden acı dolu bir ifade geçti, zümrüt gözleri karardı. “Kontrolümü kaybetmeme neden oldun, Emma.” Korkunç bir günahı itiraf ediyormuşçasına sesi çatlamıştı.

Emma, Derick’in ellerinden kurtuldu, omuzları hüsrarla düştü ama kadınısı tarafı havalara uçmuştu. Derick’e kontrolünü mü kaybettirmişti? O? “Ama sen de benimkini kaybetmeme neden oldun.” O anı hatırlayınca vücuduna bir heyecan dalgası yayıldı. Bin parçaya bölündüğü, sayamadığı kadar çok parçaya dağılıp tuzla buz olmaktan kendini alıkoyamadığı o anı... Dehşet *verici* bir şeydi, ama aynı zamanda canlandırıcıydı da. Bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ve bunu tekrar hissetmeyi çaresizce istiyordu. Ve tekrar... Sonsuza kadar. O istemiyor muydu? “Bu iyi bir şey değil mi?”

Derick gözlerini kapatıp onun ellerini serbest bıraktı. “Benim için değil.” Derick ondan bir adım geriye uzaklaştı ve Emma da ona izin verdi. “Bu asla olmamalıydı. Ben... Üzgünüm, Emma.”

“Ben değilim,” dedi Emma kısaca. Gözlerini ondan çekmedi de, Derick’in onun bakışlarından kolaylıkla kurtulmasına izin vermeyi reddediyordu. Gözlerinin birbirine kilitlendiği süre boyunca Emma’nın kalp atışları hızlandı.

Bakışlarını ilk kaçırın Derick oldu. Yüzünü kapıya döndü. “Öyleyse, ben çıkayım.”

Emma başıyla onayladı, konuşabileceğinden emin değildi.

Ancak kapı Derick'in arkasından kapanınca Emma kendine, az önce ne olduğunu düşünme izni verdi. Fakat hissettiği şey pişmanlık ve gözyaşından çok, umuttu.

Derick odadan kaçır gibi çıkmıştı. Emma onun bir korkak olmadığını biliyordu. Keşfedilme tehlikesi her daim ensesindeyken ülkesine düşman hatlarının ötesinde hizmet eden bir adam nasıl korkak olabilirdi? Yine de öyleymiş gibi kaçmıştı.

Kontrolümü kaybetmeme neden oldun, Emma.

Emma çalışma masasına doğru yürüyüp deri kaplı yüzeyden bir tebeşir kaptıktan sonra tahtasına doğru ilerledi. Dalgın bir şekilde muslin eteğinin köşesini kaldırıp tahtanın alt kısmını silmek için kullandı.

Buna alışkındı, tebeşirin tahtanın üzerinde çıkardığı tanıdık sürtünme sesi hoş bir merhem gibiydi.

$$A + B + C = D^2$$

Bir adım geri atıp basit denkleme baktı. Görünüşe göre beklediği kadar basit olmayacaktı.

Kontrolümü kaybetmeme neden oldun, Emma.

Derick bunu iyi bir şey olarak görmüyordu, değil mi? Sanırım onunla gurur duyuyordu, kontrolüyle yani. Bu şey yıllar boyunca hayatını sayısız kez kurtarmış olmalıydı. Yine de bir şeyler Emma'ya anahtarın *bu* olduğunu söylüyordu. Denkleminde eksik olan bütünleyici tam sayı.

Düşünceli bir şekilde tahtaya doğru bir adım attı ve bir çift parantezle bir çarpan ekledi.

$$T(A + B + C) = D^2$$

İşte.

"T eşittir tahrik etme," dedi Emma boş odada. Çünkü

aklının idrak edemediği sebeplerden ötürü *Emma'nın* dokunuşundaki bir şey, Emma'yı o çok övündüğü kontrolünü kaybetmeye zorluyordu. Emma eğer onu kazanacaksa, adam nihayet pes edene kadar onu tekrar tekrar zorlamalıydı.

Yumruğu tebeşirin etrafında kasıldı. Bu bir meydan okuma olabilirdi. Bugün Emma'nın yukarı uzanıp onu öpmesini ikisi de beklemiyordu. Derick bunun tekrar olmaması konusunda son derece kararlı olduğu için bir dahaki sefere daha hazırlıklı olabilirdi. Yani Emma onu nasıl tahrik edecekti?

Kederli bir şekilde kitap raflarına göz attı. Cinayet ve sakatlama konusunda bir sürü materyal vardı, ama bir adamı çıldırtacak kadar baştan çıkarmayla ilgili hiçbir şey yoktu.

Pekâlâ, belki ona biraz ısk tutabilecek bir-iki cilt sipariş edebilirdi. Fakat onlar eline geçene kadar günler geçerci, hatta belki bir hafta ya da daha fazlası. İçinden bir ses, Derick'in savunma duvarlarını dikebileceği böyle bir zamana ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Hayır, adamın üzerinde hangi sihirli güce sahipse artık, o şeyin etkisi hazır devam ederken, şimdi harekete geçmeliydi.

Derick'i bu kadar etkileyen kesin anları belirleyebilmek için karşılaşmalarını düşünmeye çalıştı. Böylece tekrar yapabiliirdi. *Peki, bir düşünelim...* Derick'i öpmüştü. Adam başlangıçta direnmişti, ama sonra Emma onun adını fısıldamıştı. Evet, ondan sonra adam onu havaya kaldırmış ve... Ve...

Emma başparmağıyla diğer parmaklarını ovalayarak gözlerini kapattı, anılarını araştırıyordu.

Hatırlayamadı. Gözkapakları açıldı. Sadece dakikalar

önce yaşanmasına rağmen tam olarak hatırlayamıyordu. Aklına gelen tek şey kendinden geçme seslerinin yankılarıydı. Oraya nasıl ulaştığı gelmiyordu. Adamı o noktaya nasıl sürüklediği de öyle.

Bu bir ilkti. Her zaman her şeyi hatırlardı o. Zevk beynini dağıtıp anılarını puslu bir hale sokmuştu sanki.

Hay incirin çekirdeği!

Pekâlâ, Emma zeki bir kadındı. Bunu halledebilirdi. Sadece içgüdülerine güvenmek zorunda kalacaktı.

Açıkça ihtiyacı olan şey, Derick'i mümkün olduğunca yalnız yakalamaktı. Onun çocukluğunu hatırlamasına yardımcı olmak için çocukken gittikleri bazı yerlere götürme planına kolaylıkla uydurabilirdi bunu.

Derick'e dokunması da gerekecekti, elbette, bunu söylemeye bile gerek yoktu. Ama niyetini belli etmeden bunu nasıl başaracağından pek emin değildi, yine de bir fırsat çıkınca bir şekilde halledecekti.

Bakışlarını tebeşir tozuyla lekelenmiş eteklerinde gezdirdi. Bir de biraz süslense, bunun bir zararı olmazdı.

Londra'da bunun sana yardımı olmadı, değil mi kızım? O zaman seni kimse istemedi. Şimdi Derick'in isteyebileceğini sana düşündüren nedir?

Emma kaşlarını çattı. Hafızası doğru düzgün çalışmıyor olabilirdi ama görünüşe göre kafasındaki karamsar ses her zamanki kadar güçlüydü.

"O beni zaten istiyor," diyerek yüksek sesle karşı çıktı Emma. Herhangi bir sebepten, hangi mucize olmuşsa artık, Derick onu arzuluyordu. Fiziksel olarak en azından.

Emma da bundan sonuna kadar yararlanmayı planlıyordu. Ardından gerisi gelecekti.

On Dördüncü Bölüm

Korkaklık etmişti. Bunu biliyordu. Ancak bu meselede ne yapacağı konusunda henüz hazırlıklı değildi. Yukarı Derbyshire'dan uzaklaşalı üç gün olmuştu ama bu süre Emma Wallingford'a karşı hissettiği büyüyen arzusunu — ona göre harekete geçemeyeceği bir ihtiyaçtı bu— yatıştırmak için yeterli değildi.

Emma'nın çalışma odasında gerçekleşen o yakıcı hadiseden sonra geri çekilmekten başka çaresi yoktu. Daha fazlasını almak için oraya geri dönmekten kendini alıkoymak için, Emma'nın geçen gece bahsettiği Stubbins denen turistle ilgili bilgi almak üzere, sadece köydeki değil, bütün komşu kasabalardaki hancılarla görüşmeye gitmişti. Sonra Emma'yla evlenmekten vazgeçen Smith-Barton'ın nereye taşındığını öğrenmiş ve ona bir ziyarette bulunmuştu. Emma, onunla evlenmeyerek nasıl da son anda yırttığını sürekli anlatıp duran bu şımarık ukaladan iyi kurtulmuştu. Emma'yı Smith-Barton'ın karısı olarak hayal etmek Derick'in midesini bulandırdı. George Wallingford kardeşini

böyle adi bir herifle tanıştıırken ne düşüniyordu acaba? Emma, ne kadar eşsiz ve fevkalade olduğunu takdir edecek bir adamı hak ediyordu. Şey gibi bir adamı—

Derick bu düşünceyi tamamlamak için kendine izin vermedi. Smith-Barton güçlü bir şüpheli olarak kaldı. Tek neden tüylerini ayağa kaldırması değildi —bu genelde iyi bir uyarı işaretiydi, ama Derick bunun Emma için de olabileceğini itiraf ediyordu— ama Smith-Barton halktan biri olarak epey gösterişli bir hayat sürüyordu. Fakat servetini son günlerde yaptığı evlilikten kazandığını açıklamıştı.

Derick ondan sonra Savunma Bakanlığı'na bir rapor göndererek Harding, Stubbins ve Smith-Barton'ın geçmişlerini daha derin bir şekilde araştırmalarını istemişti. Annesi hakkında öğrendiklerini düşünerek bunun bir boşa çaba olup olmadığını merak ediyordu. Peşinde olduğu hainin aslında kendi kanından canından biri olduğunu düşünmekten nefret ediyordu, ama kadının hayatını ne kadar sadakatsizce yaşadığını düşününce —annesinden kendisine geçen bir yetenektir bu— buna inanabilirdi. Giderek artan ikinci derecede kanıtlardan bahsetmiyordu bile. Derick kaleden ayrılmadan önce çeşitli çalışanlarla rahatsız edici tartışmalar yaşamıştı. Görünüşe göre annesi intiharından günler önce hararetle eşyalarını topluyordu. Kaçmaya hazırlanıyordu. Neyden kaçmaya? Adaletten mi? Farnsworth'ün onunla ilgili sorular sorduğu kulağına mı gelmişti? Acaba suçlu muydu da peşine düşen casustan korkuyordu?

Sonra Derick onun günlüklerini buldu. Annesinin İngiltere'de mutsuz olduğunu biliyordu ama onun kelimelerini okuyana kadar, kadının bu ülkeden ne kadar iğrendiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Eğer hain annesi çıkarsa, bu kötü bir şey mi olurdu? İtibarı zarar gören tek kişi kendisi olurdu ve Derick limandan ayrılalı çok olmuştu. Evet, bu durum kanının bildiğinden daha çok bozuk olduğunu kanıtlardı, ama bu sadece bir aşama meselesiydi, değil mi? Bu sadece Derick'e, İngiltere'yi arkasında bırakmak için bir sebep daha verirdi.

Annesi ve eylemleri hakkında Emma onu daha fazla aydınlatabilirdi. Ama eğer onun yanına giderse ona tecavüz etmeyeceğinden henüz emin değildi. Şu geçen birkaç gün ve gece boyunca Emma aklından çıkmamış ve Derick'in vücudu arzusun keskin sınırında dolanıp durmuştu, hatırası bile Emma'mn kendisi kadar inatçıydı.

Derick eve döndüğünde, Billingsly ona Emma'nın tüm o üç gün boyunca kaleye gelip onu aradığını söylemişti.

Şimdi de Emma onun döndüğünü öğrenmiş olmalıydı, çünkü kahvaltıdan sonra soruşturmalarını tartışmaları için Derick'i davet eden bir not gelmişti bu sabah. Derick nazik bir ret notu göndermiş, arazi işlerini mazeret göstermişti.

Bu kusursuzca mantıklı bir bahaneydi. Ne de olsa son görevini Derbyshire'da almayı kabul etmesinin nedenlerinden biri buydu ve Farnsworth yüzünü ister gösterebilir ister göstermesin, Derick, Amerika'ya gitmek üzere ayrılmadan önce kalede ve arazilerinde her şeyin düzene girdiğinden emin olacaktı. Yerel bir vekilharcı işe alınmak niyetindeydi. Derick tamamen uzakta olduğu sırada arazisini gözetemeyecek durumda olacağı için her mülkünü yönetecek ve yeni işe aldığı adamlarla ilgili rapor verecek ayrı bir adama ihtiyacı vardı.

Tabii bu kendine sunduğu bahaneydi. Derick olası adayların listesine göz gezdirdi. Listede beş isim vardı, şidd-

detle tavsiye edilen ve bölge sakini beş adam. Hangisinin en iyisi olacağına karar vermek için Emma'nın muhtemelen bir çeşit matematiksel denklemleri olurdu—

Kahretsin. Derick en sıradan görevlerini yaparken bile o gelip izinsizce düşüncelerine sızıyordu.

Dikkatini yeniden listeye çevirdi. Gençliğinde tanıdığı, o zamanlar çocuk olan iki ismi tanıdı. Onlarla görüşmek, Emma'yla tekrar karşılaşmadan önce Derick'e en azından birkaç gün daha kazandırırdu—

“Davet beklemeden girmem sorun değildir, umarım.”

Emma'nın sesini duyar duymaz Derick'in başı hızla kalktı. Neredeyse elinde tuttuğu kalemi kıracaktı, o kadar sıkıydı.

Tanrım. Tek bir bakışla, kalemini daha çok sıkacağına biliyordu, çünkü çalışma odasının kapı eşiğinde duran Emma lanet olası derecede bir baştan çıkarma vadediyordu.

Emma'nın renksiz elbiseleri ve uyumsuz ayakkabıları gitmişti. Onların yerine kıvrımlarını saran —Derick'in dokunarak aşına olduğu kıvrımlar— yeşil bir binici kıyafeti ve çikolata rengi deri botlar vardı. Gür kestane saçları Derick'in onda bu zamana kadar gördüklerinden daha karmaşık bir stille toplanmıştı, ama yine de genç adamın akli, sadece birkaç gün önce o saçların sırtından aşağı vahşi dalgalarla nasıl döküldüğüne gitti. O ipeksi saçların parmaklarından kayışını tekrar hissetmek için içi gidiyordu. Emma'nın teni elbisesinin kumaşıyla tezat oluşturarak yumuşak bir şekilde parlıyor, onu tatmak için Derick'in ağzını iyice sulandırıyor. Hiç de zor olmazdı, sadece ufak bir hareketle Derick çalışma masasının arkasından çıkabi-

lır, onu kollarına alır ve dili göğüslerinin arasındaki tatlı vadiye doğru kayabilirdi.

Derick'ın gözleri Emma'nın yakasına gelince gözleri büyüdü. Derick boğazını temizledi. "At yolculuğu sırasında şalını mı düşürdün?"

Kahretsin, bu düşük kesim v yakadan neredeyse Emma'nın göbeğini bile görebilecekti. Pekâlâ, bu biraz abartı olmuştu. Elbise aslında Derick'in alışkın olduğu bazı Avrupa stilleriyle kıyaslanınca oldukça mütevazı kalıyordu, ama Emma'nın göğsünü kesinlikle kullanışlı olandan daha çok sergiliyordu. Ya da söz konusu bu kadın olduğunda Derick'in kanıtlanan kontrol eksikliğine bakılırsa, akıllıca olandan daha fazlasını. Derick yutkundu.

"Onları kullanmayı bırakmaya karar verdim." Emma omuz silkti. "Bu modayı daha... Özgürleştirici buldum. Ya sen?"

Emma'nın dudaklarında hiç masum olmayan bir gülümseme belirdi. Derick gözlerini kıstı. Demek Emma'nın planı *buydu*. Derick onun kendisine karşı umut beslediğini biliyordu, ama etkin olarak peşinden koşabileceğini hesaba katmamıştı. Muhtemelen katmalıydı. Yokluğunda Emma bunu planlamış olmalıydı. Ama şimdi Derick onun oyununu bildiğine göre, Emma'nın cesaretini kırmalıydı.

Karşılık olarak Derick omuz silkti, yüzüne soğukkanlılık maskesi yerleştirdi. "Bu zevk meselesi, sanırım," diyerek gözlerini önünde duran olası vekilharç adayları listesine çevirdi.

Uzun bir süre için Emma hiçbir şey söylemedi. Sonunda Derick ona hızlı bir bakış atma isteğine direnemedi. Emma'nın yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı, ama biraz

fazla geniş gibiydi ve elleri iki yanında yumruk olmuştu. Lanet olsun. Onun duygularını incitmişti. Bu umurunda olmamalıydı. Başka bir görevde, başka bir kadınla olsaydı umursamazdı. Ama karşısındaki Emma'ydı ve Derick'in onu incitmek gibi bir arzusu yoktu. Onu geri çevirmek için verdiği ters cevaplarında daha nazik olmalıydı. "Ama bu görünüş sana yakışmış."

"Teşekkür ederim." Emma'nın gülümsemesi yine alçak gönüllü bir hal aldı, ama en azından içtendi. Derin bir nefes aldı. "Şimdiden uyarayım, seni baştan çıkarmak için geldim."

"Ne?" Elindeki kalem o zaman kırıldı, çıkan ses odada sertçe yankılanmıştı. Kurnazlığın Emma'nın yeteneklerinden biri olmadığını biliyordu, ama yine de...

Emma'nın alnında bir çizgi belirdi ve kafa karışıklığıyla kaşları çatıldı. "Biz daha küçükken aşçının yabanmersini pastalarını nasıl aşırıldığını hatırlıyorum. Birkaç yıl önce emekli oldu, ama ben onun tarifini buldum ve kendim denedim. Belki seni işlerine biraz ara verip hoş bir piknik yapmak için baştan çıkarabilirim diye düşündüm."

Tabii ya. Emma'nın bazen kelimeleri kulağa geldiği şekilde kullanmadığını ya da her zaman tam manasıyla anlamadığını Derick'in hatırlaması gerekiyordu. Yine de vücudu Emma'nın onları ne anlamda söylediğini umursamıyordu. O odaya girer girmez Derick'in alarm durumuna geçen sinirleri, o dudaklardan "seni baştan çıkarmak" kelimeleri çıkınca çılgına dönmüştü.

"Bu oldukça baştan çıkarıcı," diye mırıldandı Derick. "Yine de bu listeleri halletmem gerekiyor."

Emma onu yalnız bırakmak yerine, odanın içinde daha

da ilerledi. Derick sanki onunla ikisi görünmeyen bir bağla bağlanmışlar gibi Emma'nın tüm hareketlerini hissediyordu. O ne kadar yaklaşırsa Derick'in bedeni de beklentiyle o kadar geriliyordu.

"Bir ara yemek yemen gerekecek," diyerek kaygısız bir tavırla tatlı sözlerle onu ikna etmeye çalıştı Emma, "ve ben öyle herkes için bir şeyler pişirmem. Aslında, daha önce kimse için yemek yapmadım." Masanın önüne yerleştirilmiş koltukların arasında durup hoş yaz güneşinin içeri dolduğu pencere doğru başını eğdi. "Dışarıda muhteşem bir gün var..."

Özellikle de o bu kadar uğraşırken onu hayal kırıklığına uğrattığı için Derick kendini sıkıcı ve huysuz biri gibi hissetti. İçinden bir ses, Emma'nın daha önce hiç böyle bir şeye kalkışmadığını söylüyordu. Aslında rahat ses tonundaki hafif titreme ve amber gözlerindeki fazla parlaklık ne kadar savunmasız olduğunu ele veriyordu. Ancak hem onun hem de kendisinin iyiliği için yapılacak en doğru şey aralarındaki etkileşimi mümkün olduğunca iş seviyesinde tutmaktı.

"Keşke yapabilseydim," dedi Derick, bunu söylerken en azından bir parçasının ciddi olduğunun farkında olarak, "ama gerçekten bitirmeliyim. Sonra da olası vekilharçlarla görüşme ayarlamam gerekiyor."

Emma'nın yüzünde bir kaş çatışı belirdi. "Vekilharç mı? Diğer mülklerin için mi?"

"Hayır. Kale için."

"Öyle demek." Yumuşak bir şekilde iç çekerken alt dudaklarını ısırdı. "Ben kaleyi sen idare edeceksin sanıyordum."

Burada yaşamaya karar verip bir yargıç —ve onun "or-

tağı” — olunca yani. Emma bunu söylemese de Derick anlamıştı.

“Kalmaya karar vermedim, Emma.” Hâlâ Emma’nın işbirliğine ihtiyacı vardı, bu yüzden onu yanlış yönlendirdiği için suçlulukla ezilse de bu olasılığı açık bıraktı. “Ama kalsam bile, böyle bir şeyi yapana kadar biraz zaman gerekir. Bir vekilharcın doğru bir şekilde başlatabileceği bazı iyileştirmeler var.”

Emma başıyla onayladı. “Katılıyorum. Aslında uzun bir süredir düşünüyordum da, malikânede kullandığımız bazı çiftçilik teknikleri senin arazinde de kullanılabilir. Birkaç gün harcaayıp arazilerimin nasıl sürülmesinden hoşlandığıma dair sana bilgi vermeyi çok isterim.”

Derick gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Şehvet ve keyfin tuhaf bir karışımıyla dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ya da yeni adamını bilgilendirebilirim, eğer öyle tercih ediyorsan,” diye ekledi Emma aceleyle. Derick yüzündeki ifadeyi onun yanlış anladığından emindi.

Derick’in keyfi buharlaşıp uçtu. Onun bir adama herhangi bir şeyinin nasıl sürüleceğini göstermesi fikri sıcak bir yumruk gibi göğsüne çarptı. Bilmese, boğazındaki yumrunun kıskançlık olduğunu düşünürdü, hem de daha işe alınmamış bir vekilharcı. Saçma.

“Bölgeden biriyle anlaşmak istediğini sanıyorum. Aklında belirli bir kişi var mı?” diye sordu Emma.

“Evet. Burada beş isim var.” Boğazını temizledi, listesindeki adamların azgın arazi-sürücüler olduğunu düşünmemek için kendini epey zorluyordu ve bundan zerrece hoşlanmadı.

“Güzel. Madem benimle pikniğe gelmeyeceksin...”

Emma elini çalışma masasının üzerinden uzattı. Derick ona sadece bakınca, buyurgan bir tavırla parmaklarını bük-tü. “Bırak listeni göreyim. Buradaki herkesi tanırım. Sana kendi izlenimlerimi söyleyebilirim.” Listeyi adamın elin-den aldı ve onun tam karşısındaki çukur koltuğa oturdu. “Gerçi pastalar ve bir şişe şarap daha eğlenceli olabilirdi,” diye mırıldandı çok alçak bir sesle.

Onun bu sessizce söylenmesi Derick’in keyfini yerine getirdi.

Emma eteklerini etrafında düzeltirken, alışılmadık bir şekilde Derick’in aklında tuhaf bir düşünce belirdi. İnci gibi parlak porselenimsi koltuğun üzerinde oturur ve etekleri bacaklarını sarmaladıktan sonra ayak bileklerinin etrafında parlarken Emma tahtının üzerindeki bir deniz-kızı kraliçesine benziyordu.

Bu görüntü Derick’i çok daha eski anılara götürdü. Eskiden çayın en derin kısmında yüzerken Emma genellikle denizkızı prensesiymiş gibi yapardı, değil mi? Aveline arazilerinin doğu sınırına yakın olan o eski mağarayı doldu-ran kısımda. Evet. Bunu tamamen unutmuştu, ama şim-di... Anıları hızla geliyordu; teninde hissettiği sıcak güneş, çalıntı pastalarla doymuş karnı ve Emma’nın, onun deniz erkeği hizmetkârı rolü yapana kadar onunla bir kez daha Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri oynamayı red-detmesi. Derick nasıl da surat asıp yaygara koparırdı, ama yine de o nihayet bu salak, kız oyunundan sıkılıp merha-mete gelene kadar Derick’e sahte yiyecek içecekler, çiçek-ler ya da başka ne emrederse onları getirirdi. Oradan ayrıldıklarında arazilerde koşup *eğlenceli* oyunlar oynarlardı.

“Neden gülümsüyorsun?” Emma’nın şaşkın sesi onu geçmişten çekip çıkardı.

“Ben—” Gülümsüyor *olduğunu* bilmiyordu. “Bir nedeni yok,” dedi onun sorusundan kurtularak. Ama hâlâ devam eden keyif halinden kurtulamıyordu. Çocukluğuyla ilgili hoş bir şey hatırlamayalı yıllar olmuştu. Bir zamanlar olduğu o çocukla ilgili... Ne kadar uzun zaman geçmiş ve o ne kadar uzağa gelmişti ve gitmişti.

Artık yetişkin bir adamdı. Sahte kimlikler, tehlikeli ve çirkin anılarla geçen yıllara sahip bir adam.

Ancak her zaman böyle değildi, değil mi?

Geçen gece Emma’nın söylediği kelimeler zihninde yankılandı.

Hareketlerinde çok fazla gurur vardı. Çünkü yerini biliyordun.

Derick koltuğunda arkasına yaslandı, aniden dengesini kaybetmiş gibi hissetmişti. Eski koltuk onu sağlam tutabilirmiş gibi omuzlarını sorguçlu deriye yasladı. Tanrım. Onun bir yeri yoktu. Bir yeri *hiç* olmamıştı. Sadece o zamanlar bunu bilmiyordu. Kendisine miras kalacak vikontluğa ve sevdiği ülkeye karşı bir kan sahtekârı olduğunu bilmiyordu.

Fakat o gururu ve kim olduğunu ya da nereye ait olduğunu bilme hissini yeniden elde etmeyi nasıl da dilerdi. Tüm bildiklerini unutamazdı ama bir zamanlar Emma’nın gördüğü o ufuk açıcı parçasını ortaya çıkarabilir miydi? Çocukluğu bir kez daha önüne serilse, onu bulabilir miydi? Yakalayabilir miydi? Üzerinde bilinmeyen bir gelecek inşa etmek için yanına alabilir miydi?

Derick’in içindeki her şey, kendini burada bulamazsa, hiçbir yerde bulamayacağını söylüyordu ona.

Aptalca bir düşünceydi. Lanet olsun, o günleri hatırlamakta bile zorluk çekiyordu.

Bakışları Emma'ya kaydı. Genç kadın hâlâ vekilharç listesini inceliyordu, onun yoğun bakışlarının farkında bile değildi.

Kendisi hatırlayamıyordu, ama *Emma* hatırlayabilirdi.

Emma bir süre dudağını ısırıktan sonra listeyi ona geri verdi. "Ben olsam Smalls'la görüşmeyi es geçerdim... Adam ayyaş. Ogleby de düşünme konusunda berbatır, bir vekilharçta istediğin şeyler bunlar olmaz. Diğer üçü gayet güzel iş çıkaracaktır."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Aralarına tuhaf bir sessizlik çöktü. Emma'nın gözleri hızla kapiya gitti, ama alt dudağını dişlerinin arasına alıp kapiyı kapattı. Gitmek istemediği çok açıktı. Derick de onun gitmesini istediğinden artık o kadar emin değildi.

Sonunda Emma boğazını temizledi. "Pekâlâ, bu öğleden sonra tamamen işe gömülmemize karar verdiğine göre söyleyeyim, soruşturmamızda yeni bir şey öğrendim."

"Molly'nin ölümünden mi bahsediyorsun?" Derick kaşlarını çatı. "Hâlâ yapanın Harding olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir, tabii ki. Ama ben tamamen ikna olmamıştım. Böylece sen yokken..." Duraksadı, yüzüne şiddetli bir merak yayıldı, nereye gittiğini ona söylemesini umuyordu muhtemelen. Derick söylemedi. Neyse ki Emma vazgeçti. "Kasabaya gittim, daha çok soru sorup daha derini araştırdım. Ve tahmin et bakalım ne buldum."

Derick başını iki yana salladı, bekliyordu.

"Birkaç haftadır etrafta dolanan bir yabancı varmış."

Lanet olsun. Emma'nın tesadüfen Farnsworth'ü bulma-

sını ya da ajanın —ve ilaveten kendisinin— neden orada olduğunu öğrenmesini istemiyordu. “Bir yabancı mı?”

“Evet. Bir avare. Bir sürü kişi onu görmüş, ama kimse nerede kaldığını ya da neden burada olduğunu bilmiyor. Belki de aradığımız adam *odur*.” Titredi. “Yıllardır tanıdığım birinin böyles korkunç bir şey yaptığını düşünmek-tense buna inanmayı tercih ederim. Geçen birkaç günde onu bulma şansım olmadı, ama bu öğleden sonra beni geri çevirdiğine göre...” Emma ayağa kalkıp eteklerini düzeltti. “Sanırım kasabaya dönüp araştırmama devam edeceğim.”

Derick de koltuğundan kalktı. Farnsworth’ün hâlâ ci-varda olabileceğini duymaktan memnundu ama ajanın onunla hâlâ temasa geçmemesinin iyi bir nedeni olsa iyi olurdu. Ne olursa olsun, Emma’nın ondan önce adama ulaşmasına izin veremezdi. “Biliyor musun, bir pikniğin tam da ihtiyacım olan şey olduğuna karar verdim.”

Emma’nın başı hızla kalktı. “Gerçekten mi?” Onun mutlu tebessümü Derick’i duraksattı, cesaretini kırma niyetini hatırlamıştı. Bunu, onun dikkatini dağıtmak için öne sürmüştü. Emma’nın olması gerekenden daha fazla bu pislige bulaşmasını istemiyordu.

“Bir ara yemek yemem gerekecek,” dedi, Emma’nın sözlerini kullanarak. “Ama bir ricam var.”

Emma yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle başını yana eğdi. “Evet?”

“Pikniğimizi eskiden oynadığımız o mağarada yapmak isterim. Orayı hatırlıyor musun?”

Emma güldü. “Elbette...”

“Güzel. Şimdi bir koşu eve gidip üzerine maceraya daha uygun bir şey giy,” dedi. *Vé daha az çekici*. “Hatta belki

biraz eski de olabilir. Tırmanmaya uygun bir şeyler. Ben de aynısını yapayım, seninle bir saat içinde malikânede buluşalım. Sen de bana o pastalar ve bir şişe şaraptan daha çok bahsedebilirsin.”

Emma kısırağının yanında at süren adama yandan bir bakış attı. Güderi pantolonu ve basit pamuklu gömleğiyle Derick çok daha... Dayanıklı görünüyordu. Emma onu kravatsız görmekten hoşlanmıştı, beyaz yakasının altındaki kaslı boynu esmerdi. Parlak siyah saçlarının da her zaman-ki eksiksiz tarzıyla şekillendirilmediğini fark etti. Sanki her gün maskesinden bir parça daha indiriyor ve Emma'nın tanıdığı genç adama daha çok benziyor gibiydi.

Emma bir planın oluşmasından hoşlanırdı. Derick'in onun tasarılarına mükemmel şekilde uygun hareket etmesi, Emma'nın, planlarının doğruluğuna daha çok ikna olmasına neden oluyordu.

Derick onun davetlerini çevirince Emma birkaç dakika için şüpheye düşmüştü. Ve tabii bir de flört girişimlerine karşılık vermemesi vardı. Ama yola gelecekti, değil mi?

“Pikniğimiz hakkında fikrini ne değiştirdi?”

Derick'in ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Derick ona dönmemişti gerçi ama Emma bunu profilden görebiliyordu. “O pastaları ne kadar çok sevdiğimi hatırladım,” dedi.

Emma sırtışını bastırdı. Pastaların iyi bir fikir olduğunu biliyordu. Ve yanında getirdiği iki şişe şarabın da. Derick'in fikrini değiştirmesiyle heyecanlanmıştı, çünkü hâlâ kasabada olmaması bile muhtemel bir yabancıyı arayarak verimsiz bir gün daha geçirmek için pek sabırsız-

lanmıyordu. O adanın bahsini ilk duyduğunda, suçlunun kendi uşağı çıkmadan da Molly'nin cinayetini çözebileceğini umarak heyecanlanmıştı. Ancak bu gizemli yabancıyı bulma konusunda şansı yaver gitmemiş ve bu Emma'yı sonsuz bir hüsrana itmişti. Derick'le geçecek bu öğleden sonra ona fazlasıyla ihtiyaç duyduğu molayı sağlayacaktı.

Mağara, Derick'in topraklarında olsa da Wallingford Malikânesi sınırlarından çok uzak değildi. Bu da çocuklukları sırasında orayı ideal bir oyun alanı yapmıştı. Yolu şimdi otlar bürümüştü; diplerindeki soluk sarı yapraklarla kısa-yapraklı, ince-saplı çuhaçiçekleri, kızılıcık benzeri küçük kırmızı yemişleriyle kartopu çiçekleri ve lavanta rengi dört yapraklı mezeryonlarla kaplanmıştı. Çiçek açmış çalılar güzel bir halı görünümü almıştı. Emma atlarla üzerlerinden geçmenin bir suç olduğunu düşünecekti neredeyse.

"Bu patikamın tamamen aşınmış olduğu dönemi hatırlıyorum," dedi Emma. "*Benim* ayaklarım tarafından."

Derick o zaman dönüp ona baktı. "Evet. Her zaman *benim* favori mekânımda ortaya çıkıyor gibiydin."

Emma kahkaha atarak hafifçe omuz silkti. "Seni bulmamın garanti olduğu tek yer orasıydı."

Derick'in derin gülüşü onunkine katıldı. "Biliyor musun, tam bir baş *belasıydın*."

Emma köpürdü. "Her ne kadar homurdanıp söylensen de yine de her gün oradaydın." Havalı olmasına uğraştığı bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Bulunmak istediğini söyleyebilirim."

Emma yüzündeki gülümsemeyi sürdüremedi. O zamanlar nasıl bulunmak istediye, Derick'in bunu şimdi de

istediğinden emindi. İlk denemesinde Derick'i tamamen yalnız bir şekilde mağaraya götürmeyi aklına bile getirmemişti ve bu fikir Derick'ten gelmişti. Sanki kendi tahrik edilme sürecinin senaryosunu yazıyordu... Bilinçaltında bir yerlerde Derick uzlaşmak istiyor olmalıydı. Çünkü Derick derinlerde bir yerde, Emma'nın ortaklık —başlangıçta iş temelli olacaktı ama Derick bu fikre alışınca bunun daha fazlasının geleceğinden şüpheleniyordu Emma—teklifiyle ona önerdiği şeyi, bir yere ait olmayı istiyordu.

Derick'in yüzü boş bir hal alarak, düşünceli ve yoğun bir ifadeye dönüştü. Ormanın daha derin ve daha gölgeli kısmına girerlerken bile bu ifade Emma'yı uyarır gibiydi. "Belki de haklısın," dedi Derick.

Samimi bir sessizlik içinde devam ettiler, yol daraldıkça atları giderek birbirine yaklaşıyordu. Ormanın bu kısmında ağaçların alçak gölgelikleri üstlerinde birleşerek doğal bir tünel oluşturunuyordu. İnsan yabani orkidelerin, canlı ve sık bitkilerin kokusunu alabilirdi, duyulara kuvvetli bir ziyafet gibiydi.

Gölgeler onları içine alırken Derick'in sesi Emma'ya doğru sürüklendi. "Neden hep bu ormana kaçtığımı biliyorum, Emma. Annemden kurtulmaya çalışıyordum." Derick duraksayınca Emma ona baktı ve gözlerindeki merakla anlayışı gördü. "Peki sen neden kaçıyordun?"

Bu beklenmedik soru karşısında Emma'nın midesi düğümlendi. Sadece onun yanında olmak istediğini, bir genç kızlık sevdası olduğunu söyleyebileceğini düşündü ama bu yalan kendi kulaklarına bile yanlış geliyordu.

"Baban mıydı?" diye sordu Derick cesurca. "Sert bir adam olduğunu duyduğumu hatırlıyorum. Kimseye sabır göstermeyen, talepkâr bir adam."

“Öyleydi.” diye itiraf etti Emma. “Aynı zamanda zor beğenen ve o sırada hangi matematiksel teorem üzerinde çalışıyorsa onu takıntı yapan biriydi. Diğer herkese karşı çok az ilgi gösterir, aptallara katlanamazdı.” *Ya da kız çocuklarına.*

“Sen asla bir aptal olmadın, Emma.”

“Hayır, ama cinsiyetimden dolayı bir hayal kırıklığıydım. Ve bunu unutmama asla izin vermezdi, tek kelime etmediği zamanlarda bile.” O tanıdık sızıyla omuz silkti. “George için daha da kötüydü aslında, çünkü *oğlu* oydu. Babasının mirasını devam ettirebilmesi gereken adam... Ama George’un aklı, babamı ve benimkinin çalıştığı şekilde işlemiyordu. Babam her zaman bunu üzücü bulurdu. George benim hatırlayamayacağım kadar zaman önce evden ayrılmıştı ama büyürken ikisinin arasındaki husumetle ilgili bazı şeyler duydum.”

“Hımm,” dedi Derick düşünceli bir şekilde. “Hiç tartıştılar mı?”

“Hayır. Annem hayattayken George nadiren eve gelirdi, öldükten sonra hiç gelmedi. Babamın ölümünden sonra dizginleri ele almak için geri dönene kadar.”

“O evde yaşamak senin için yalnızlık dolu olmalı.”

Emma’nın göğsü sızladı. Babası hakkında hiç konuşmaz, onunla ilgili duygularını elinden geldiğince içine gömerdi. Ama her nasılsa gölgelerin içinde Derick’leyken, onları dile getirmek kendini özgürleştiriyormuş gibi hissediyordu. “Öyleydi. Babamın ben doğmadan önce daha fazla çocuk istediğini biliyorum. Başka bir oğul, onun işlerini devralması umulan biri. Ama annem tekrar hamile kalana kadar on beş yıl geçmiş ve o zaman da işe yaramaz bir kız doğurmuş işte.”

“Emma...”

“Hayır, işç yaramaz olmadığımı biliyorum,” dedi Emma. “Ve babam da bir şekilde yola geldi, kendi bildiği şekilde yani. Yeteneklerini kabullenip teşvik etti, ama her zaman bir... Gücenme iması vardı.”

“Sen ona *bunun* için gücendin mi?”

“Evet,” diye fısıldadı Emma, söylemek iyi gelmişti. “Onun istediği düzeye ulaşmak için uğraştığım ve bunu asla yapamayacağımı bildiğim için gücendim. Beni her zaman değersiz olarak düşündüğü için.”

“Sen asla değersiz olamazsın.”

Emma somurttu. “Bunu söylemen çok hoş,” dedi tatlı bir şekilde, havayı dağıtmaya çalışıyordu. “Sanırım tüm o yazlar boyunca seni her yerde takip etmemin sebebi buydu. Bana bir baş belasıymışım gibi davranıyordun, evet, ama aynı zamanda eşitinmişim gibi de davranıyordun. Bana bir şeyler öğrettin, bunu istemeyerek yapmadın, orada olduğum için yaptın. Seninleyken, kolaylıkla... Orada olabiliyordum.”

Emma bunu ona itiraf ettiğine inanamıyordu. Aralarında sessizlik büyürken, bunları söylememesi gerektiğini düşünerek endişelendi.

“Buna memnunum, Emma,” dedi Derick nihayet. “Sanırım seninle olmak da benim için aynı şeyi ifade ediyordu.”

O sırada tekrar gün ışığına çıktılar ve o gerçeküstü an bozuldu. Emma derin bir nefes alarak temiz orman havasını içine çekti. Derick ne demek istemişti? Dönüp ona baktı ama Derick doğrudan karşıya bakıyordu. Yine de, bir şeyler değişmiş, ormanın gölgesinde aralarında bir şey yerleşmişti.

Fakat o an geçmişti. Çaydan gelen su sesleri şimdi kullaklarına ulaşıyor, suda hızlı ilerlemeyi seven küçük ve bodur su karatavuklarının cıvıtlı haykırıları da bu sese eşlik ediyordu.

“Taurım,” dedi Derick, sesi hayretle yumuşamıştı. “Az önce büyümlü bir tünelden geçip zamanda geriye gitmişim gibi hissediyorum.”

Emma, Derick’e baktı, son yaptıkları konuşmayı unutmaya gönüllü gibi görünmesine minnettardı. Bu öğleden sonrayı, şimdiki halleriyle, Derick’le beraber eğlenerek geçirmek istiyordu sadece. Derick’in bakışları önlerindeki manzaraya odaklandı; şırıldayarak bitki örtüsünün arasından kıvrılarak ilerleyen ve yirmi beş metre kadar önlerindeki mağaraya dolan çaya baktı. Eyerinde öne eğildi, hedeflerine ulaşmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

O sırada Derick ona dönünce Emma’nın nefesi tekle-di. Derick’in arkasında, gökyüzünde duran güneş, başının etrafında altın hale oluşturmuştu. Siyah saçları koyu bir ışıltıyla parlıyor, ışınlar tenine parıltı veriyor ve keskin yüz hatlarının güzelliğini vurgulayan gölgeler oluşturunuyordu. Fakat Emma’nın nefesini ciğerlerinden çeken şey onun yüzündeki çocuksu sırtıştı. Aynı zamanda kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. *Bu* onun tanıdığı Derick’ti, her zaman sevdiği Derick... Emma kelimeleri çok erken yumurtlamamak için başka yöne bakmak zorunda kaldı. *Emma*, onun için en iyisinin ne olduğunu biliyor olsa da Derick’in bu kaçınılmaz sonuca varmasının biraz zaman alacağını düşünüyordu.

“O zaman baştan çıkarılmaya direnmediğin için memnunsun?” Emma bunu soru sorar gibi vurgulamıştı, ama aslında değildi.

Emma ona düşünmemeyi tercih ettiği bir şeyi hatırlatmış gibi, Derick'in gülüşü soldu ve gözleri hafifçe karardı. Gülümsemesi yüzünde bir daha belirdiğinde, az önceki kadar içten görünmüyordu. "(O) pastaların ne kadar güzel olduğuna bağlı," dedikten sonra atını mağaraya doğru hızlandırdı.

Emma, Derick'in onun kısırağını bağlamasına izin verdi ve getirdiği sepeti alıp örtüyü yere yaydı. Bereketli yağmurdan sonra ıslak olmayan en yumuşak yeri buldu, soğuk suyla vıcık vıcık olmuş bir battaniye tahrik etme girişini için pek de uygun bir yer sayılmazdı. Hoşuna gidenden biraz daha fazla kayalık bir bölgeye yerleşmek zorunda kaldı. Hem mağaranın ağızına, hem de akan suyun yatıştırıcı ritminin keyfini çıkaracak kadar çaya yakındı.

Her şeyi ayarladıktan sonra Emma gözlerini kapatıp yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve bir an için günün mükemmelliğinin tadını çıkardı.

"Hatırladığımdan daha güzel."

Kulağının hemen yanında Derick'in alçak sesini duyunca Emma'nın gözleri açıldı. Derick'in zümrüt gözleri etraflarındaki canlı manzaraya değil, ona odaklanmıştı. Her zaman fazla keskin olan o gözler her şeyi aynı anda görüyor gibi Emma'nın yüzünde ve vücudunda dolaşıyordu. Göz kapakları alçaldı. Emma'nın teninde tüylerinin ürpermesine benzer bir his saplandı, ama bu daha sıcaktı.

Anın yoğunluğuna hazırlıksız yakalanan Emma kekeleydi, dışarının parlaklığının da bir yardımı olmamıştı. "Ö-öyle." İstemsiz bir şekilde geriye doğru bir adım attı, sonra kendine engel oldu. *Bir sersem gibi davranmayı kes, Emma. İstediğin bu değil miydi?* Evet. Evet, buydu. Bir ne-

fes alıp, en azından adamı öpecek cesareti toplayana kadar sakince oynamaya karar verdi. İki arkadaş piknik yapıyorlardı sanki.

“Daha kusursuz olamazdı,” dedi neşeyle. “Sadece bu yaz, alıştığımız şekilde çayda yüzmek için suyun çok soğuk olması yazık oldu.”

Derick gözlerini kırıştırdı, gözkapakları önce yavaşça kapandı, sonra bunu hızlı kırışırlar takip etti. Derick de bir adım geri çekildi. “Evet.” Ardından bir kahkaha attı, ama bu Emma’nın kulağına biraz zorlama gibi gelmişti. “Gerçi bu günlerde deniz adamı hizmetkârı olmayı kolaylıkla kabul edeceğimi sanıyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın demektir.”

Emma ona yağırdığı otoriter emirleri hatırlayınca kızardı. “Ne kadar çok Lancelot oynamak zorunda kaldığım göz önüne alınırsa, ancak öylesi adil oluyordu.” Çok küçüklerken bunu sorun etmiyordu ama ergenliğe yaklaşıncaya durum değişmişti. “Hem de senin Guinevere’in olmayı gerçekten çok isterken.”

Derick başını eğdi, gözleri dalgın bakıyordu.

Emma kendi gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Tanrım, bunu yüksek sesle mi söylemişti? Kahrolası koca ağzı. Derick onun gafına bir yorum yapamadan önce Emma onun kolunu kavrayıp piknik örtüsüne doğru çekti. “Bugün deniz adamı hizmetkârlığı için endişelenmene gerek yok, nasılsa,” dedi. “Aslında niyetim sana hizmet vermek.”

Derick sendeledi ve kaslı kolu Emma’nın elinin altında kasıldı. Emma’nın kulaklarına tuhaf bir öksürük sesi geldi.

Yanlış bir şey mi söylemişti? Derick’in, gürültülü bir

kahkaha patlatmamak için büyük gayret gösteriyormuş gibi dudağını ısırmasına bakılacak olursa, kesinlikle söylemişti. Tekrar düşündü.

“Hizmet etmek demek istedim.” Emma’nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Hissettiği gerginlikle yanlış fiil kullanma sorunu geliştirmişti.

Derick’in dudaklarından bir kahkaha kurtuldu, ama gözleri keyiften çok daha fazla bir şeyle parlıyordu. “Ne?” diye sordu Emma, gülümsemesi bir parça soldu. Bir fiilde çuvallamışsa ne olmuş? Bu gerçekten de bu kadar komik miydi?

Ancak Derick daha şiddetle gülerken kolunun üzerinde duran elin üzerine elini koyup örtüye doğru yaklaşmayı sürdürdü. “Yok bir şey,” dedi, hâlâ biraz gülererek. “Hizmet ver bakalım.”

Derick’i örtünün üzerine yerleşmesi için bırakan Emma sepetin önünde diz çöktü. İki sade kadeh, bir şişe şarap, ahşap tabaklar, bir kalıp peynir ve sıcak kalmaları için ince bir beze sardığı pastaları çıkarırken, Derick’in bakışlarını ensesindeki hassas tende şiddetle hissediyordu. O bakışlar ağır bir ateş yakıyor gibiydi.

Fakat elindekilerle dönünce Derick’in yüzünün, bir süre önce kendisinin yaptığı gibi güneşe doğru kalktığını gördü. Örtünün üzerine oturup ellerine yaslanmış, uzun bacaklarından biri önünde uzanır, diğeri de dizinden bükülmüş vaziyette o tembellik ediyordu. Rahatlamış görünüyordu. Huzurlu. Yine de...

Emma, Derick’in her an tam alarını durumuna geçebileceğini hissetti. Tıpkı yanına ulaşına kadar onu neredeyse hiç duymamasına neden olan sessizce hareket etme yete-

neği gibi, casusluk günlerinde hayatta kalmak için sürekli hazır halde bulunma kabiliyeti kazandığını tahmin edebiliyordu.

Emma, Derick'in gözleri kapalıyken önündeki manzaradan yararlanarak bakışlarını onun üstünde gezdirdi. Derick'le ve uzakta olduğu zamanlarla ilgili merakını cezbeden bir sürü şey vardı. Bu adam kimdi? Henüz bir çocukken Derick'in hayattan ne istediğini biliyordu, ama o zamandan beri ne kadar değişmiş olduğu düşünülürse, onun için önemli olan şey artık neydi? Derick'i ne etkilerdi? Vücudundan bütün yumuşak çizgileri silen vahşi fiziksel özelliklerinin ötesinde ne kadar değişmişti? Ya da yaşla beraber gelen doğal olgunluğun ötesinde ne vardı?

Emma'nın bir parçası, her şeyi öğrenmek adına onu soru yağmuruna tutmak için can atıyordu. Ancak Derick'i yeniden keşfetmek için önünde yıllar vardı. Bir ömür vardı. Şimdilik durgun bir öğleden sonra geçirmeleri yeterliydi.

"Pastalarınız, sevgili efendim."

Derick ellerini uzatıp ona doğru eğilirken yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı. Pastayı saklayamadığı bir sevinçle aldı ve Emma ona bir kadeh şarap doldurmak için ilerledi.

"Bunların tadı hatırladığım kadar iyiye, kısa süre içinde kendimden geçeceğim," dedi Derick, tatlıyı köşesi ağzına gelecek şekilde çevirdi, yalayıp yutmaya hazırdı.

Derick'in yüzündeki memnuniyet verici beklenti ifadesi, Emma'nın bu sabah mutfaktaki beceriksizliğinin her anının buna değmesine sebep oldu, hatta yanan parmağının bile. O parmağı diliyle rahatlatarak çabaları için Derick'in ne düşündüğünü görmek için bekledi.

Derick'in bembeyaz dişleri kabuk kısmını ısırdı ve çenesi harekete geçerek çiğnemeye başladı. Ağzındaki lezzetin tadını çıkarıyormuş gibi zaman yavaşladı. Yine de... Tadını çıkarıyorsa, ağzı neden neredeyse yüzünü buruşturmuş gibi büzülmüştü? Ve neden gözleri kocaman açılmıştı? Ve eli neden boğucu bir öksürüğü saklamak için ağzına gitmişti?

"Sevmedin mi?"

"Hayır, ben—" Kelimeleri öksürüğün içinde kayboldu. "Yani evet, tabii ki sevdim. Sadece hatırladığımdan farklılar."

Emma kaşlarını çatı. "Sevmedin."

Derick tekrar öksürdü. Çılgın gibi kadının elindeki şarabı işaret ediyordu. Emma ona kadehi verince büyük bir yudum aldı. Sonra bir tane daha.

"Hayır," dedi, kadehi boşaltınca. "Hayır, sevmedim. Aslında—" Göğsünden bir kıkırdama yükseldi. "Çayın zemininde eskiden yaptığın o yosunlu çamur keklerini yemeyi tercih ederim."

"Ama eskiden severdin!" diye haykırdı Emma kederle. Yanlış mı yapmıştı acaba?

Derick'in kaşları sözde anlayışlı bir hareketle yukarı aşağı hareket etti. "Belki de onları aşırıldığını için o kadar çok seviyordum. Haksızca elde edilen şeyler her zaman dürüstçe aldıklarından daha lezzetlidir." Derick'in yüzündeki bakış, onun duygularını incitmemek için çabaladığını gösteriyordu Emma'ya.

"Mükemmel olmaları gerekiyordu. Tarifini harfi harfine uyguladım." Emma elini uzattı. "Onu bana ver." Pastayı alıp dudaklarına götürdü ve büyük bir ısırtık aldı.

“Öğğ.” Emma öğürdü. Yutmayı deneme zahmetine bile girmedi. Dönüp sepeti karıştırarak bir peçete aldı ve iğrenç tatlıyı gizlice tükürdü. “Şekerle tuzu karıştırmışım.”

Derick’in kahkahası yüksek sesle patlayarak, çayın ortasındaki bir kayaya tünemiş beyaz boyunlu bir su karatavuğunun öfkeli bir ötüşle yerinden uçmasına neden oldu.

“Ne? Mutfak en yetenekli olduğum yer değil. Ve birbirlerine benziyorlar,” diye üsteledi Emma, kendini savunmak adına.

“Emma. Yüzündeki o bakış. Tadına bakmadın mı?”

Emma topuklarının üzerine oturarak burnunu kırıştırdı. “İhtiyaç duymadım. Sırf emin olmak için bütün malzemeleri iki kez ölçtüm. Sayıları bir denklemde yerine koymak gibi olması gerekiyordu. Kusursuz bir sonuç vermeleri *gerekiyordu*.”

“Vermişler de,” dedi Derick, şarap şişesine uzanmak için dizlerinin üzerinde doğrularak. “Kusursuz bir şekilde korkunçlar.” Kıkırdamaları çoğunlukla sessiz bir hal almıştı, ama göğsünü hâlâ düzensiz ataklarla sarsıyorlardı.

Emma onun keyfini paylaşmaya engel olamadı. Bu bulaşıcıydı. Kendine gülme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı, ama Derick ona öyle bakarken bir şekilde kendini azarlayamıyordu. Yine de denedi. “Sanırım şimdi gününü mahvettim, değil mi?”

Derick yüzü ona dönük bir şekilde topuklarının üzerine oturdu, ikisi de dizlerinin üstündelerdi. Şişeyi hâlâ elinde tutuyordu ama diğer elini uzatıp onun yanağını avuçladı. Emma onun avucuna doğru yaslandı, kendine mani olamıyordu.

“Hayır, Emma,” diye fısıldadı Derick, sesi ve ifadesi yumuşak ve ciddi bir hal almıştı. “Günümü güzelleştirdin.”

On Beşinci Bölüm

Emma'nın midesinden gelen şiddetli guruldama Derick'i kurtardı. Emma elbette kartopu çiçeklerinin yemişi gibi kıpkırmızı kesildi, karnının uygunsuz bir şekilde araya girmiş olmasına lanet ediyordu muhtemelen. Ancak Derick için bu bir lütuftu.

Emma'yı neredeyse öpecekti. Yine. Daha önce de kahrolası nostalji hissiyle çok yaklaşmış, ama neyse ki Emma utanarak geri çekilmişti. Fakat bu sefer utanmayacaktı ve Derick kendine engel olabileceğinden emin değildi.

"Bu konuda bir şey yapmamız gerekecek," dedi Derick, bu geri çekilme şansı için minnettar kalarak. "Orada bir kalıp peynir mi gördüm?" Ayağa kalkıp piknik sepetinin etrafına dizilmiş yiyeceklere doğru yürüdü.

"Evet," dedi Emma, kalkmak için hamle yaparak. "Ben sadece—"

"Hayır, hayır, denizkızı prensesim." Derick elini ona doğru salladı. "Bu sefer bırak ben sana hizmet edeyim."

Derick peynirden kalın bir parça kesmek gibi sıradan

bir görevi memnuniyetle karşıladı, kendisi üzerindeki hâkimiyetini biraz olsun sağlayabilmek için kontrollü hareketlerde bulunuyordu. Ama kontrolünün elinden kaydığını hissedebiliyordu. Her şeyi olurluna bırakmak için baştan çıkmış durumdaydı. Kahrolası lanet şey, buna engel olmak için bir şeylere sınırsız tutunmak yorucu bir işti.

Ama mecburdu. Emma'nın iyiliği için. Kaleye geri dönebilirdi, ama bu yeri bırakmaya gönülsüzdü. Vadiden geçtiğinden beri kendini... Yıkanmış gibi hissediyordu. Anlayamadığı, sihirli bir merhemle kaplanmış gibiydi. Bildiği tek şey, yıllardır —hatta belki ezelden beri— kendisinden kaçan huzurlu bir duygu hissettiği idi. Bu şey her neyse, Derick onu burada bulmayı beklemiyordu, Derbyshire'da değil, İngiltere'de değil. Emma'yla değil.

Tüm İngiltere'deki *en gürlütlü* kişiyle yani. Derick'in arkasında bir yerlerde, Emma kıpırdandı, örtüyü hışkırttı, oturdu, inledi ve biraz daha kıpırdandı. Derick'in yüzüne bir sırıtış yayıldı. Bu kadın ne halt ediyordu? Elinde şarap ve bir tabak peynirle döndüğünde onun oldukça tuhaf bir şekilde oturduğunu fark etti. Bacaklarını dizlerinin altından bükmüş ve poposunu kısmen yerden yüksekte tutacak şekilde belini kıvrırmıştı. “Kayalar,” dedi, açıklama niyetine.

Derick ona bir kadeh ve tabak verdikten sonra kendisi de örtünün üzerine yerleşti, ama aralarında münasip bir mesafe bırakma konusunda dikkatliydi. Deneme niteliğinde hareket etti, ama altında hiç kaya hissetmedi, sadece kumaşın yumuşaklığı vardı.

“Pastalar için *üzgünüm*,” dedi Emma, bir parça peynir yuttuktan sonra. Girişiminin iyi sonuç vermemesine öyle

şışırılmış ve öyle küçük düşmüş görünüyordu ki, Derick tekrar gülmek zorunda kaldı.

“Üzüline. Pastalar... Unutulmazdı,” dedi Derick, şarabını yudumlayarak. “Üstelik yemek pişiremediğini bilmek rahatlatıcı,” diye ona sataştı. “Kimse kusursuz birinden hoşlanmaz.”

“Ben mi? Kusursuz mu?” Emma bir homurtu çıkardı, rahat ve kayasız bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi sol tarafını hareket ettirdi. Yeni duruşunu denemek için poposunu salladı. Derick yutkundu, izlememek için çabalıyordu. “*Böylesine* yanıltıcı bir şeyi düşünebiliyorsan, o pastaların içinde tereyağı, yabanmersini ve tüm o yanlış baharatlardan daha fazlası olmalı.”

“Ciddiyim,” diye itiraz etti Derick ve gerçekten de öyle olduğunu fark etti. Lanet olsun, Emma’yı rahatsız edici bulmaktan, kadının meziyetlerini Emma’nın kendisine karşı savunma aşamasına ne zaman geçmişti? “Emma, sen pek çok açıdan güzelsin.”

Emma somurttu, başını iki yana sallayarak bakışlarını kupağındaki şarap kadehine indirdi.

Derick peynirden bir ısırık daha aldı, tadını almıyordu bile, düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu. Emma nasıl bir çelişkiye dönüşmüştü böyle? Emma’nın son birkaç günkü sözleri ve hareketlerinden anladığı kadarıyla, hem kabiliyetleri hakkında yüksek bir görüşe hem de kendisi hakkında düşük bir görüşe sahipti. Derick aynı zamanda Emma’nın onun görüşlerine fazlasıyla değer verdiğini de biliyordu.

Belki de onun Emma’ya nasıl ihtiyacı varsa, Emma’nın da ona aynı şekilde ihtiyacı vardı. Tek farkla, Emma, Deri-

ek'e kendisini *eskiden* olduğu gibi görmesi konusunda yardımcı olmaktan fazlasını yapıyordu...

"Keşke kendini *benim* gözlerimle görsen," diye mırıldandı Derick.

Emma'nın başı hızla kalktı, kaşları çatılmıştı. Gözlerinin amber derinliklerinde gördüğü o kırtılganlığın yanında Derick'in gördüğü kıvılcım neydi? Umut? İnanma arzusu?

Emma tekrar kıpırdandı, geriye çekilerek bacaklarını diğer tarafa doğru bükte. Onu rahatsız eden şey, ister gerçekten örtülerinin altındaki kayalar olsun, ister Derick'in sözlerinin arkasındaki duygular, Derick bir karar verdi.

Şarabıyla tabağını bir kenara bırakıp bacaklarını önüne doğru yaydı ve elini uzattı. "Buraya gel, Emma."

Emma başını eğip temkinle ona bakmaya devam edince Derick parmaklarını onu çağıran bir hareketle kıvrıdı ve diğer eliyle de yanındaki yere vurdu. Emma'nın bu kadar yakınında olması kontrolü açısından riskliydi ama söyleyeceği şeyi Emma'nın duyması önemliydi ve Derick onun yakınında ve gözlerine bakabileceği bir yerde olmasını istiyordu. Ve durum onun için rahatsızlık verici olunca kaçmayı denerse, kollarını ona sarabilecek durumda olmak istiyordu. "Kral Arthur, Guinevere'nin sivri kayaların üstünde oturmasına müsaade etmezdi, ben de etmeyeceğim. Sunabileceğim daha yumuşak bir yer varken olmaz."

Emma tereddüt etti, düşünürken alt dudağını çiğniyordu. Fakat sonra ayağa kalktı, aralarına giren o birkaç adımı attı ve elini onun elinin içine koydu.

Heyecan yüklü bir şey aralarında aktı... Ümit veren, önemli bir şey... Emma'yı yanına doğru çekmeye başla-

dığında genç kadın rotayı değiştirip doğrudan Derick'in kucağına oturdu. Ve şiddetli tahrik, her şeyi yakıp geçti.

Kahretsin. Onu *bu kadar* yakınına çekmek niyetinde değildi. Ama artık burada olduğuna göre, onu itemezdi. Öyle bir dileği de yoktu zaten. Kendini kontrol edemiyordu... Şu an, Emma içindi.

Derick onu bacaklarının üzerine yan oturttu ve parmaklarını Emma'nın kalçasının kıvrımına gevşekçe sardı. Ancak tutuşunu sıkılaştırmaya direnemedi ve açık avuçlarını onun yumuşak kıvrımının üzerine yerleştirdi.

Emma gerildi.

"Bana bak."

Emma başını çevirip amber bakışlarını onunkilere odakladı. Cesur kız.

"Şimdi, dediğim gibi. Sen *güzelsin*, Emma. Ah hayır—" Emma itiraz etmek üzere ağzını açtığı anda Derick onu kollarında sıktı. Emma sessiz kaldı, gerçi dudaklarını birbirine o kadar sıkı bastırdı ki, Derick bunun onun için zor olduğunu anladı.

"Seni tekrar gördüğümde bunu beklemiyordum. Ben, yüzüne çok büyük gelen gözleriyle tuhaf küçük kaba bir kız hatırlıyordum." Ve on beş yaşındaki bir kıza göre bile bahsetmeye değer bir fiziği yoktu, ama Derick bunu söylemeyecekti. Emma'nın başını sallayarak onunla hemfikir olmasından, kendini hâlâ öyle gördüğü anlaşılıyordu. "Zavallı sevgilim," diye mırıldandı Derick. "Ne kadar çekici olduğun hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?"

Emma'nın gözleri inanmaz bir ifadeyle kısıldı ama adamın gözlerinden ayrılmadı. Tanrı şahidi olsun, Derick onu ikna olmadan kucağından indirmeyecekti. "Seni tek-

rar gördüğünde, Emma, sen..." Doğru kelimeyi bulmak için debelendi. "Sen beni tutsak ettin. Büyüyüp erkeklerin havalini kurduğu türden bir kadın olmuşsun."

Emma bir homurtu çıkardı.

"Bundan şüphe etme." Derick parmaklarını çözüp bir elini onun yüzüne götürdü. "Dudakların dolgun ve hafif kavisli." Başparmağını nazikçe o dudakların üstünde gezdirdi ve nefes nefese aralandılar. "Öpülmek için yalvarıyorlar."

Emma'nın yüzünü daha fazla kavradı, başparmağı yağmasına devam ediyordu. "Elmacık kemiklerin çıkık ve güçlü, burnun kalkık ve sevimli ve gözlerin... Gözlerin, Emma, orada binlerce farklı düşünce, sır ve anı yüzüyor." O gözlerin amber derinliklerinde bir an kaybolduktan sonra mırıldandı, "Bir adam onlara bakınca, içlerine dalıp araştırmak ister. Bir süre kalmak ister." *Sonsuza dek kalmak.*

Emma'nın nefes alıp verisi sığlaşmıştı. Onunki de. "Bir adam mı, Derick?" diye fısıldadı. "Yoksa sen mi?"

Ah Tanrım, ben! diye haykırmak istiyordu Derick. Talep etmek, sahiplenmek istiyordu. Ama yapamazdı. Zihinsel dizginini kavradı ve sıkıca çekti.

"Ama fiziksel caziben ne kadar nefis olsa da," diye sözüne devam etti Derick, Emma'nın sorusunu görmezden gelerek, "seni gerçekten güzel yapan şey onlar değil."

"Biliyorum," dedi Emma. "Aklım yapıyor."

Derick burnundan nefes verdi, Emma'nın en azından bu alanda kendine olan güveni karşısında sınıtışını bastıramadı. "Öyle," diyerek ona katıldı. "Zekân inanılmaz cezbedici. Ama ben ruhundan bahsediyordum. Sen tamamen tutkuyla dolusun, Emma. *Şefkatle*. İnsanları önemsiyor-

sun, köylüleri, ağabeyini, tamamen ve büsbütün yabancı olan insanları.”

Derick'in eli Emma'nın saçlarına daldı, başıboş bir tutamı alnından geriye itip kulağının arkasına sıkıştırdı. Derick'in vücudu arzuyla titriyordu. Cinsel arzu kesinlikle vardı, ama Emma'ya ne kadar olağanüstü olduğunu anlatıp onu inandırma ihtiyacı daha da güçlüydü. Gerçekten inandırılmalıydı.

“Beni *gerçekten* tutsak eden şey bu. Yanında olduğum her seferde bunu görüyorum,” dedi, sesi alçak ve hararetlidir. “İnsanlar seni takdir ediyor, Emma. Sana güveniyorlar. Sana değer veriyorlar. Seni *seviyorlar*. Bunu göremiyor musun?”

“Görüyorum,” diye fısıldadı Emma. Ve görüyordu. Kalbi hapsedildiği yerden fırlayıp özgür olmak ister gibi göğüs kafesinde hızla çarpıyordu. Bu defa. “insanlar” derken kendisini kastedip etmediğini sormadı. Sormasına gerek yoktu, Derick'in gözlerinde, saçlarını şefkatle yüzünden geriye okşamasiyle ve kalçasında hissettiği ısrarcı sertlikte bunun cevabını anlayabiliyordu.

“Görüyor musun?” diye mırıldandı Derick. Genelde keskin bir yeşille parlayan gözleri, etraflarını kuşatan yosunların tonuna büründü.

Derick nasıl onun yüzünü sevgiyle okşuyorsa, kendisi de ona bunu yapabilmek için Emma kollarını hareket ettirip onun göğsünden yukarı doğru çıkardı. “Görüyorum,” dedi tekrar ve Derick'in dudaklarını kendininkilere çekti.

“Emma,” diye inledi Derick, sesi neredeyse acı çekiyormuş gibi çıkıyordu. Emma gerildi. Yanlış mı anlamıştı?

Ama o anda Derick'in kolları onu kendine çekti ve dudakları onunkilerin üzerinde açıldı.

Kusursuzluk *buydu*. Emma'nın kanı damarlarında bir Bach konçertosunun matematiksel hassasiyetiyle çağlıyordu. Vücudu, Derick'in ona gösterdiği ve ulaşabileceği zirve noktasını canlı bir şekilde hatırlıyor ve oraya varmak için acele ediyordu.

Sadece nefes alamıyordu. Her sinir ucu alev almıştı ve yanmaya devam etmek için Emma'nın çektiği nefesten daha çok oksijen emiyorlardı. Tanrım, bu hisler giderek artarak geçen seferkinden daha mı güçlü oluyorlardı? Ne bekleyeceğini artık bildiği için mi? Ya da onun nazik sözleriyle duyguları fazla mı coşmuştu?

Bilmiyordu. Tek bildiği, Derick'in de aynı onun gibi yanmasını istediğiydi.

Emma öpücüğü kesti. Derick'in göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu. Emma gülümsedi. Adam da onunla aynı durumda gibi görünüyordu, bu bilgi günahkâr bir tatminle doldurdu içini. Emma onun omuzlarına tutunarak kendini kaldırdı ve bacaklarını onun kucacağının her iki yanında açarak ata biner gibi üstüne oturdu.

"Ah," diye inledikten sonra Derick'in dudaklarını bir daha ele geçirdi. Bacaklarının arasında hissettiği sertlik, tuhaf bir şekilde yatıştırıcı olduğu kadar ateşleyiciydi de, sanki vücuduna, rahatlamasına yol açacak olan istediği her şeyi kısa bir süre içinde elde edeceğini ve biraz yavaşlamasını söylüyor gibiydi.

Derick'in elleri poposunu kavradı ve Derick inleyerek onu iyice kendine çekti. Emma ondaki değişimi ve vücudunun gerilimini hissetti. Kollardan biri Emma'nın vücudunu bıraktı ve aniden yuvarlandılar.

Emma, Derick'in ağzına doğru iç çekerek ona tutun-

du. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Derick onun sırtını sardı ve Emma'yı nazikçe örtünün üstüne bıraktıktan sonra kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi, kash kolları Emma'nın başının her iki yanındaydı. Emma enfes bir şekilde yerine sabitlenmiş hissediyordu ve bunun zevkine vardı.

Derick bacaklarını açıp onun kalçalarının yanına yerleştirdikten sonra yükseldi ve Emma'yı çekip kendi bacaklarının arasında yarı-yaslanır bir pozisyona getirdi. "Bu. Çıkmak. Zorunda," diye mırıldandı, Emma'nın muslin elbisesini çekerek.

Emma'nın midesi kasıldı. Derick onu güzel bulduğunu söylemişti, ama onu tamamen kıyafetsiz görünce de öyle düşünmeye devam edecek miydi? Parlak gün ışığının altında hem de?

"Emma," diye homurdandı Derick, onun tereddüdünün nedenini hissetmiş gibi. Emma yutkundu ve kollarını kaldırıp elbisesini başından çıkarırken ona yardım etti. Derick'in uzun parmakları doğrudan onun korsesine giderek bağcıkları çekiştirmeye başladı, ta ki çıplak vücu-duyla Derick'in bakışları arasında kalan tek engel olarak iç gömleği kalıncaya kadar. Emma uzun bir kalp atışı boyunca ona baktıktan sonra iç gömleğini titreyen ellerle çıkardı.

"Tanrım, Emma," diye soludu Derick, sesinin tekleme-si Emma'nın utancını bile delip geçen, zevk dolu titreşimler gönderdi. "Sen bir hayalden *daha güzelsin.*"

Onun sesindeki hayranlığı duyan Emma, kısa bir anlığına da olsa ona inandı.

Örtünün üstünde sırt üstü yatarken rahatladı. Derick kıpırdamadı. Sanki gözlerine onunla bir ziyafet çekiyor gi-

biydi. Emma gözlerini kapattı, böylece Derick'in onu izlemesini izlemek zorunda kalmazdı.

Fakat Derick buna izin vermedi. "Gözlerini aç, Emma," diye emretti.

Derick gözlerini daha da sıkı kapatıp başını iki yana salladı.

Derick göğüs ucunu ağzına alınca sıcak bir ısı onu içine çekti. Emma'nın nefesi kesilirken adamın dili vuruyor, bastırıyor, daireler ve helezonlar çiziyordu. Dişliyor ve emiyordu. Emma zevke soluk soluğa kaldığında aniden hepsi sona erdi.

"Gözlerini aç yoksa bunun daha fazlası olmayacak," diye, Derick'in kibirli sesi duyuldu.

Emma gözlerini kırptırdı, ardından gözlerini kısarak onun seksi bir şekilde sırtan yüzüne baktı. "Rezil adam," diye söylendi. Karşılık olarak gelen hızlı ısıtılı sırtış onu tamamen eritti.

Fakat sonra sırtış soldu ve yerini saf bir şehvetle dolu bir bakış aldı. "Kendini benim gördüğüm gibi görmeni istiyorum, Emma. Bana ne yaptığını görmeni istiyorum."

Derick uzun bir an için onun mücevher gibi parlayan gözlerine baktıktan sonra başını salladı.

Derick'in bakışları onun yüzünden kaydı, ama Emma onun yüzüne bakmaya devam etti. Adamın onun göğsüne baktığını biliyordu, ciğerlerine ürperti dolu bir gerilim çöktü. Derick ne düşünüyordu?

"Göğüslerin muhteşem," diye mırıldandı Derick. "Dik ve sıkı."

Emma bir nefes verdi. "Vücut tipime göre orantısızlar," diye mırıldandı.

Derick kaşlarını çattı, ama göğüslerini avuçlamadan önce anlık bir şeydi. “Tamamen doğrular.” Kavradı, sık-tı, başparmaklarıyla diğer parmakları art arda çalışıyordu. “Ellerimi nasıl kusursuz bir şekilde doldurduklarını görüyor musun?” Baş ve işaret parmaklarıyla göğüs uçlarıyla oynadı, okşuyor, deniyordu. “Görmüyor musun, sana bu şekilde dokunduğumda, kan nasıl da göğüs uçlarına akın ediyor, onları şişirip gül rengine çeviriyor, nasıl da leziz yemişler gibi sertleştirip büyütüyor?”

Emma bakmaya engel olamadı. Derick’in daha esmer tenini, süt gibi beyaz göğüslerinin ve parmaklarının arasında yuvarlanan koyu pembe göğüs uçlarının üzerinde görünce bacaklarının arasında bir ıslaklık birikti. İzlemek heyecanını yüz kat arttırıyordu.

“Onları tatma isteğiyle ağzımın sulanmasına neden oluyorlar,” diye gergin bir ses geldi Derick’ten, sonra da koyu renk saçlı kafası eğilip onu dudaklarının arasına aldı.

Emma gözlerini açık tutamadı, bu his o kadar güçlüydü ki. Ancak o sırada gelen keskin bir zevk ile acı karışımı, bakışlarını göğsüne indirmesine neden oldu. Derick onu ısırmıştı! Derick’in ışıltılı gözlerine baktı, ağzı yanına his-sini yatıştırırken bile uyarı niteliğinde gözlerini kısmıştı. Emma izlemeye devam edecekti, yoksa...

Emma anladığını belirtmek için başını sallayınca, Derick bakışlarını şehvetli görevine çevirdi.

Her emiş, her sıkıştırma sadece Emma’nın göğüslerini daha da ağırlaştırıyor ve sızlamalarına neden oluyordu. Ardından Derick onu ağzının derinlerine çekip emdi, ağzı çalışırken yanakları içeri göçüyordu. Zevk, Emma’nın merkezinde toplandı, daha önce ulaştığı o zirve değildi.

ama bir müjdeciciye yakın bir şeydi. Öyle olmalıydı, çünkü Emma tırmanmaya devam ediyordu.

Derick, Emma'nın diğer göğsüne de aynı zevkle davrandıktan sonra ağzını onun üzerinden çekti. Emma bakışlarını göğüslerinden çekemiyordu, aldığı nefeslerle ağır ağır inip kalkıyor, Derick'in dilinden gelen nemle parlıyorlardı ve göğüs uçları sertleşmiş ve şişmiş, şimdi koyu gül rengine dönmüştü.

Ancak Derick onun vücudunda aşağı doğru inmişti. Şimdi de dizlerini ayırıyordu, eli Emma'nın dar belini araştırdıktan sonra kalçalarını genişçe araladı.

"Tek kelime etme," dedi Derick, onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi tek kaşını kaldırarak. "Venüs'ün kalçalarına sahipsin," diye mırıldandı, avuçları kemikler ve tenin üzerinden neredeyse saygıyla geziniyordu. "Sımsıkı kavramak için kusursuz, ben seni—"

Söylemek üzere olduğu şey her neyse onu dememek için ağzını sımsıkı kapattı, ama Emma daha önce onun kalçalarını sıkıca kavradığını hatırlıyordu. Emma onun kucagında otururken onu sertliğine doğru çekmişti ve onun neyi hayal ettiğini biliyordu. İçinde daha da zevk dolu patlamalar yükseldi.

Emma bacaklarını birbirine bastırdı, bununla rahatlamayı umuyordu ama sadece daha çok kasılmaya sebep oldu. Bacaklarını açmaya çalıştı ama adamın dizleri ona engel oldu. Emma itiraz eden bir inlemeyle kalçalarını kaldırdı.

Derick'in gözleri alev aldı. "Tanrım, Emma. Sendeki her şey yanmama neden oluyor—" Derick hızla Emma'nın vücudunun üzerine doğru geldi. Pantolonunun

örttüğü sertliğini uzun bir okşamayla ona sürttü ve Emma bacaklarını iyice açtı. Derick'in pantolonun kaba kumaşı hassas-ötesi tenine sürtününce Emma'nın içine erimiş bir sıcaklık yayıldı. Bu ne kadar enfes bir şey olsa da, üzerinde tek bir kıyafet parçası olmayanı tek kişi kendisi olmayacaktı, öyle bir niyeti yoktu. Derick'i çıplak istiyordu. Şimdi.

Onun gömleğini çekştirip pantolonunun belinden kurtardı. "Seni görmek istiyorum. Ne de olsa, göze göz kaşa kaş, değil mi?" diye mırıldandı.

Derick sarsıldı, göğsü sıg nefeslerle inip kalkıyordu. "Dişe diş, Emma. Göze göz, diş diş. Ama..." Derick sanki bir an için onu reddedecekmiş gibi göründü. Emma'nın midesi kasıldı. Derick'in bunu kabul etmesinin ımkânı yoktu. Avucunu gömleğinin altına kaydırıp karnının sıcak tenine dokundu, ardından doğrudan pantolonunun üzerinden onun sertliğini okşadı, avcunu ona sıkıca bastırıyordu.

Derick'in gözleri kapandı ve nefesi kesildi, kontrol edemediği bir şeye yakalanmış gibi kendini Emma'ya doğru bastırıyordu. Emma bunu ona kendisinin yaptığını bileerek heyecanlandı. "Şimdi, gömleğini çıkar," diye emretti Emma, aniden hissettiği bir güç hissiyle kararlıydı.

İkisi birlikte, gömleği onun başının üstünden çıkardılar. "Tanrım," diye fısıldadı Emma, adamın geniş göğsü ortaya çıkınca.

Derick'in teninin altındaki kaslar dalgalandı, şişkin ya da külçe gibi değil, ama ince uzun ve güçlülerdi. Teni pürüzsüzdü, yüzeye serpiştirilmiş siyah kıllar vardı, kalın bir hat oluşturup karnına doğru iniyor ve koyu renk bir v çizerek pantolonunun kumaşının altında kayboluyordu.

şeye doğru... Emma bacaklarının arasında yeni bir ıslaklık hissetti. Daha fazlasını görmeye ihtiyacı vardı, hepsini görmeliydi.

Derick'in pantolonunu yakaladı, onları çıkarmak için delirmiş durumdaydı artık. Derick de aynı derecede delirmiş görünüyordu, acele ederken parmakları birbirine dolandı. Sonunda kumaş, kalçalarından indi ve o serbest kalırken Emma donup kaldı, gözleri son zamanlarda hissetmekten başka bir şey yapamadığı şeye odaklandı.

Derick hareket etmeye devam ediyordu, pantolonu aşağı indirdi ve bacaklarıyla ayaklarını çekip kurtardı. Ancak Emma gözlerini onun bacaklarının arasından gururla çıkıntı yapan kalın erkekliğinden ayıramıyordu.

Bir parça korku içine yerleşirken bile Emma'nın belinin aşağısındaki o yer, boşluktan kaynaklanan bir özlemle sızladı. Ona doya doya bakmak istiyor ama arada kumaş olmadan dokunmak için de sabırsızlanıyordu. Daha sonra bakabilirdi.

Elini onun üzerinde açtı ve Derick hareketsiz kaldı. Derick onun üzerinde durduğu için en kolay, avucunu sertliğinin alt tarafında gezdirmektir. Emma avcuyla yukarı doğru bastırarak onu uzun bir şekilde okşadı. "Tenime değen sıcak saten gibisin," dedi hayretle, onu sıkıyor ve deniyordu, bileğinin iç kısmındaki tenine yaslanan ağırlığın hem sert hem de yumuşak oluşu onu hayrete düşürmüştü.

Başını kaldırıp Derick'e baktı. Derick'in kafası geriye doğru düşmüştü ve yüzüne acı olması muhtemel, ama aynı anda zevk de olabilecek bir ifade yerleşmişti. Gözleri kapalıydı.

"Oyunun kurallarına uymuyorsun," dedi Emma, tıpkı

daha önce aynı suçu işlediği için adamın onu ısırması gibi, o da adamın uzunluğunu hızlı ve sert bir şekilde sıkı.

Derick'in gözleri açıldı ve ona bakış şekli Emma'nın göğsündeki havanın boşalmasına neden oldu. Derick bundan hoşlanmıştı. Emma onu yine sıkı—

“Yeter,” diye homurdandı Derick, onun bileğini kavrayarak. Emma'nın kolunu çekip vücudunun üstünde kaldırıırken onu örtüye sırt üstü yatırdı. Sonra da bileğini başının üstünde sabitledi.

Derick'in ağzı onunkine kapanmadan önce Emma'nın endişelenmek için sadece bir dakikası oldu. Adamın dili cesurca onun dudaklarından içeri girdi, Emma da onu hevesli bir inlemeyle emdi. Emma diğer kolunu da kendiliğinden kaldırıp başının üstünde duranın yanına koydu. Bu hareket göğüslerini yukarı kaldırıp oradaki sızlamayı biraz yatıştırdı.

Derick diziyle dürterek Emma'nın bacaklarını genişçe açtı, kendini tekrar onun bacaklarının arasına yerleştirirken uyluklarındaki kıllar tenine sürtündü. Bu defa aralarına giren hiçbir şey yoktu.

Emma, Derick'in bir parmağı içine girince baskıyı belli belirsiz hissetti, adam bir tane daha eklediğinde de neredeyse farkında değildi. Çıplak vücudunun onunkiyile örtülmesi karşısında hissettiği duygular onu dalga dalga yutmuştu, sıcak ten ve sert kıllar, kendi yumuşak kasları üzerinde hareket eden sert kaslar, sızlayan göğüslerinin enfes bir şekilde onun göğsüne sürtünüşü, ısrarla kıvrınlarına yaslanan sanimi sıcaklığı...

Derick kalçalarını kasıp onun içine doğru baskı yaptı. Çok içeri girmedi, ama Emma'nın bütün sinir uçlarını o

noktaya toplamaya yetmişti. Emma'nın teni yandı, gerildi ve bir şekilde daha fazlası için can atmaya başladı.

Derick'in diğer eli vücudundan yukarı doğru ilerledi, parmakları onunkilerle birleşene kadar kolundan yukarı çıktı. Diğer eliyle onun bileğini serbest bırakıp aynı şeyi yaptı. hâlâ Emma'yı sabit tutuyordu ama şimdi avuçları birleşmişti. Elleri samimiyetle birbirine dolanmıştı.

Derick öpücüklerini kesti ve yüzünü Emma'nın yüzüne doğru getirdi.

“Şimdi bana bak, Emma.”

Emma baktı. Derick nefes almaya çalışırken gözleri ateşle parlıyordu ve tatminle kararmıştı. Derick kalçalarını tekrar kastı.

Fakat bu sefer durmadı. Emma'yı gererek onu doldururken çenesi kasıldı. Emma hiç nefes alamıyordu, Derick'in bu yakın işgalinin her bir santimi boğucuydu. Tuhaf bir baskı gerildi, ardından bir hamleyle patladı ve aniden Derick tamamen içeri girdi. Kalçaları küçük heyecan sarsıntıları yaratacak şekilde onunkilere çarpıyordu.

Tüm bu süre boyunca Emma gözlerini onunkilerden ayırmadı. İkisi de başka yöne bakamıyormuş gibiydi. Derick'in hareket etmeye başladığı o an bile. Derick kendini geri çekti, geriye kayışı Emma'ya hem rahatlatmış hem de boş hissettirdi. Bu kayıp karşısında Emma inleyerek dizlerini kaldırdı ve onu içinde tutmaya çalıştı.

Derick ileri doğru tekrar hamle yaptı, sıcak ve büyüktü, Emma'yı güç ve amaçla doldurdu. Şimdi Emma'nın dizleri daha yukarıda olduğu için Derick sanki daha da derine girmiş gibiydi. Tekrar hamle yaptı. Tekrar. Tekrar. İstikrarlıydı ama bu girişler Emma'yı çıldırtıyordu. Daha

fazlasının olduğunu, olabileceğini hissediyordu. Gerilim içinde büyürken daha fazlası için *can atıyordu*. Ve Derick girişlerini hâlâ acımasızca kontrollü tutuyordu. Tekrar. Tekrar. Tekrar.

Tüm bunlar olurken Emma onun gözlerine bakıyordu. Ona dokunmak için yarıyor, ama elleri onunkiler tarafından sabitlendiği için bunu yapamıyordu. Bu yüzden yapabildiği kadar sıkıca uyluklarıyla onu sıktı, topuklarını Derick'in kalçalarına koyup onu ileri doğru itirdi.

Derick'in boğazından bir inleme koptu ve sertçe içine girdi. Başını eğip alnını kadminkine yasladı ve tekrar ileri doğru sıçradı.

"Evet!" diye çığlık attı Emma, Derick'in ritmi düzensiz ve sarsıcı hamlelere dönüşürken. Ve Derick elini aşağıda ona yaslayıp daireler çizerek okşamak için indirince Emma'nın ellerinden biri aniden serbest kalmıştı. Kolunu Derick'in boynuna doladı ve vuruşlarına devam ederken onu sıkıca tuttu, daha da yakın olabilmelerini dileyerek onu kalbine yaslamıştı. Gözlerini kapattı, artık sadece vücudunu yalayan alevlere odaklanabilirdi.

Ve sonra uçuyordu, sanki onu dünyaya bağlayan tek cankurtaran halatıymış gibi Derick'e yapışıp onu kavradı. Vücudu uğulduyor, kulakları çınlıyordu. Derick'in sert zevk haykırıışlarını kendisinden çok uzaklarda olan bir yerden duyuyormuş gibiydi, ama aslında tam üstündeydi. Bacaklarının arasında onun sarsıldığını fark etti, içinde samimiyetin sıcak ve sıvı taşkınına hissetti. O sırada süzüldü... Süzüldü... Süzülerek olduğu yere, gerçekliğe, Derick'in altında yattığı yere geri döndü. Gerçeküstüydü. Mükemmeldi.

Emma, Derick'in üstündeki ağırlığının giderek daha çok farkına varmaya başladı. Derick diğer elini de serbest bırakmış, başı Emma'nın omzunun üst kısmına düşmüştü ve sıcak nefesi boynunun yanını okşuyordu. Emma diğer kolunu da ona sardı, şimdi onu bacaklarıyla olduğu kadar kollarıyla da kucaklamıştı.

Gözlerini açtı, üstündeki mavi gökyüzü karşısında ne-redeyse şaşırmıştı. Ormanın sesleri ve görüntüsü giderek bilincine ulaştı, kuşlar cıvıldıyor, çay çağılıyordu, yeşilliğin üzerinde yer yer renk patlamaları vardı. "İşte ben," diyerek dalga geçti ani bir espriyle, "kır çiçeklerinin üstünde çiçeğimi verdim. Ne ayıp."

Fakat utançtan çok, daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen huzur ve mutluluk dolmuştu içine. Derick onu seviyordu. Bunu kelimelere dökmemişti ama başka kelimelerle, vücuduyla göstermişti.

Emma onu kendine doğru daha da sıkıca çekti. Kaç kez burada oturup bu anı hayalini kurmuştu? Şey, tam olarak bu anın denemezdi, çünkü az önce aralarında geçenlere *yakın* bir şeyi bile hayal edebilecek kadar bu konuda bilgisi yoktu. Fakat

Derick'le kendisini birlikte hayal etmişti. Âşık olarak.

Emma dalgın bir tavırla parmaklarını onun saçlarından geçirdi. Derick kıpırdandı. Bir an için onun üzerinde yattı, ardından kendini kollarıyla destekleyerek ağırlığını kaldırdı ve Emma'nın üstünde yükseldi. Derick'in yüzü onun-kine doğru kalkarken Emma gülümsedi, ama onun beyaza kesmiş benzini ve yüz hatlarının pişmanlıkla kıvrıldığını görünce gülümsemesi yüzünde dondu.

"Lanet olsun. Bu bir hataydı."

On Altıncı Bölüm

Emma irkildi. Başı arkaya düştü ve gözleri şokla büyüdü. Derick onu tokatlamış gibiydi. Kahretsin, tokatlamış kadar olmuştu zaten.

“Emma.” Derick’in sesi kendi kulaklarına bile kaba ve cansız geldi, kendine duyduğu tiksinti ve isimlendiremediği, iliklerine kadar işleyen bir korkuyla mücadele ediyordu. “Çok üzgünüm. Yanlış yaptım.”

Lanet olsun. En derin düşüncelerini ağzından kaçırıp veren *Emma’ydı*, o değil. Derick’in kendisi üzerinde bir kontrolü olması gerekiyordu, hareketleri, duyguları, kelimeleri üzerinde. Fakat yine de burada Emma’yla uzanırken, hâlâ onun tatlı bacaklarının arasında saten teniyle ve lavanta kokusuyla çarpıcı bir seks kokusunun karışımıyla kuşatılmışken ve Emma onu tahrik etmeye devam ederken, hiçbir şey üzerinde kontrolü yoktu.

Vücudundan bir sarsıntı geçti. Kahretsin, derinlerine kadar sarsılmıştı. Seks onun için daha önce hiç böyle olmamıştı. Kendini daha önce bir kez bile başka bir insanın

içinde böyle tamamen kaybetmemişti. Geri dönüş yolunu bulup bulamayacağını, bunu hiç isteyip istemeyeceğini merak etti bir an için.

Emma'nın elleri onu yavaşça bıraktı. Kollarını aşağıya, biraz önce Derick'in kendini kaldırdığı yere indirip göğüslerinin üzerinde bağladı. Aralarına bir duvar çekiyordu ve bu Derick'in içinde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu.

"O sözleri söylemeyi mi istememiştin, Derick?" Emma'nın sesi küçücük çıkıyordu, ama şaşırtıcı bir şekilde güçlüydü. "Yoksa benimle sevişmeyi mi?"

Şimdi Emma'nın sıcaklığının yokluğunda hissettiği soğuklukla Derick'in tenindeki tüyler ürperdi. Hâlâ samimi bir şekilde iç içe olsalar da Emma'nın ondan uzaklaştığını hissediyordu. Tek bir sözüyle onun içinde inşa etmeye çalıştığı kendine-güvenin her parçasını yıkmıştı. Pekâlâ, hem bu, hem de muazzam bir salaklıkla kontrol kaybı buna sebep olmuştu.

"Emma..." Derick ona cevap vermek istemiyordu. Emma'ya tüm gerçeği ya da sadece belirli bir kısmını söylese bile, sözlerinin yarattığı acıyı görmek istemiyordu.

Az önce methiyeler düzdüğü Emma'nın alt dudağı titriyordu. Dişlerinin arasına aldığı, ısırıldığı, emdiği ve yatıştırdığı o dudak... Aşağı doğru eğilip ona bakınca göğsü sızladı. Emma'nın ona karşı savunmasız olduğunu biliyordu ve onunla birlikte olarak Emma'yı daha da savunmasız kılmıştı. Ne kalpsiz bir serseriydi. Bunların hepsi de kahrolası aklını kaybettiği içindi, Emma'ya direnemediği için, kendini durduramadığı içindi, bu aklının almadığı bir gerçektir ama yine de oradaydı ve yüzleşmeye hazır olmadığı bilinmeyen sonuçlarla beraber ufukta belirmişti.

Ne var ki işleri Emma için de düzeltmese bile, ona gerçeği borçluydu. Kısa vadede böyle olacaktı. Uzun vadede ise, en iyisi buydu. Derin bir nefes aldı.

“İkisi de. O sözleri söylemek istemedim ama yapmamalıydım...” Derick yutkundu, ‘böyle kullanmamalıydım,’ diyememişti. Bu, aralarında alevlenen şey için çok duygusuzca ve soğuktu. Bir casus olarak geçirdiği yıllarda sayısız kadını *kullanmıştı*, çoğunlukla sahip oldukları bilgiler içindi ama bazılarında tutku da vardı. Pek çok kez kendisi de bu şekilde kullanılmıştı. Fakat kendisi asil kanlı İngiliz bir adamdan ne kadar farklıysa, Emma da o kadınlardan o kadar farklıydı.

Fakat “sevişme” kelimesini de kullanamazdı, bu fikir onaylayamayacağı kadar yabancı ve rahatsız ediciydi. “Sana dokunmamalıydım,” dedi nihayet.

Emma’nın göğsü titredi ve sonra onu sertçe itip başıyla yerinden etti. Onun altında mücadele edip ayağa kalktığında Derick hâlâ dengesini bulmaya çalışıyordu. Derick dizlerinin üstünde doğrulduğunda, Emma onun fırlattığı yerden iç gömleğiyle elbisesini alıyordu. Sert ve sarsak hareketlerle onları başından geçirdi ama korsesini es geçmişti.

“Bu akla yakın değil, Derick,” dedi Emma, başını elbisesinin korsajının yakasından çıkarınca. Sonra da kollarını elbiseye geçirdi. “Bana *dokunmaman* gerektiğine inanıyorsan, o zaman o kelimeleri söylemek *istemişsin* demektir.” Eteklerini düzeltti, amber gözleri nemlendi. “Sadece benim onları duymamı istemiyordun.”

Cümlelerin sonunda sesi çatladı ve tek bir damla yaş gözünden süzüldü. Bu sessiz, ıslak çizgi Derick’i ikiye böl-

dü. Başını yere eğdi, Emma'nın acısına bakacak durumda değildi. Gözleri örtüde dolaştı, onun önünde çıplak olarak diz çökmüş ne diyeceğinden emin olamadan, hareket edemeyecek bir halde kendini korkaklıkla suçlarken; yeşil, mavi ve sarı ekose desenler bulanıklaştı.

Yıllarca tüm birlikteliklerinde bu kısmı görecektik kadar çok kalmamıştı. Yanlarından ayrılırken kadınları mutlu bir halde bırakırdı, yataklarından ayrılırken kolay ve samimi-yetsiz yalanlar —duymak istediklerini bildiği şeyler neyse artık— dudaklarından rahatça dökülürdü. Kral ve vatan için ilişkiye girdiği herhangi bir kadını incitmiş miydi? İncitmiş olmalıydı, en azından birkaçını... Fakat bunu öğrenmeden çok daha önce oradan ayrılmış olurdu.

Neyse ki geri çekilen Emma olmuştu. Başını kaldırıp baktığında Emma'nın ona sırtını döndüğünü ve göründüğü kadarıyla botlarıyla uğraştığını gördü. Hiç hıçkırık duymasa da Emma'nın omuzları sarsılıyordu ve Derick bunun tek nedeninin giyinme çabasından kaynaklanmadığından emindi.

Derick ayağa kalkıp kendi kıyafetlerini topladı, seksten sonra yüzlerce kez yapmış olduğu gibi pantolonunu, gömleğini ve çizmelerini giydi. Yine de kıyafetlerinin her dikişi mükemmelen yerine otursa da kendini hâlâ çıplak hissediyordu. Teşhir edilmiş... Hayatında daha önce hiç olmadığı kadar çıplak...

Emma'ya tekrar baktığında, genç kadın doğrulmuştu ama sırtı hâlâ ona dönüktü. Çok katı ve çok... Ufak görünüyordu. Kendi içine çekilmiş gibi, her zamanki boyutlarından daha ufaktı. Kahretsin, bu Emma'nın hatası değildi. Derick aralarındaki mesafeyi kapatıp sessizce

onun arkasında durdu. Emma'nın şeyi düşünmesine izin veremezdi... Neyi? Bilmiyordu, bildiği tek şey, onun kendisini suçlamasına izin veremeyeceğiydi. Bir eksikliği olanın kendisi olduğunu düşünmemeliydi. "Emma, ben—"

Emma o zaman ona döndü, yanakları artık kuruydu, ama gözleri kızarmış ve burnu şişmişti. "İ hiçbirini istememiştin, değil mi?" Sesinin düz ve ifadesiz tonu Derick'i mahvetti.

Sonra Emma yüzünü buruşturup ellerini yumruk yaptı. "Peki, neden *tüm* o şeyleri söyledin?" diye haykırdı, Derick'in göğsüne vurarak. "Neden beni güzel olduğuna inandırmaya çalıştın? Beni önemsedğin için mi?"

Her kelime, Derick'in Fransızların elindeki mahkûmiyetinin ilk günlerinde yediği kırbaçlardan daha çok canını acıtıyordu. Kendisinin de Emma'nın canını yaktığını biliyordu.

"Emma," diye inleyerek ona uzandı. Onu sertçe kendine çekti, onu teselli etmek, belki de kendi acısı ve suçluluğunu dindirmek istiyordu. Burnunu onun saçlarına gömerek kokusunu içine çekti, kendi kokusunu onun üzerinde hissetti, bu her hücrelerine yayılan ve daha önce hiç hissetmediği ilkel bir özlem doğurdu. "Hepsinde dü-rüstüm," diye fısıldadı.

Bu sözlerin gerçekliği Derick'i delip geçti. Onları inkâr edemezdi. Napolyon dünyayı yönetime hırsından —sürgündeyken bile— vazgeçene dek kontrol eksikliğini suçlayabilirdi, ama kendine yalan söylemiş olurdu. Emma'yı kalbinin derinlerine almamış olsa bile, bir yanı hayatı boyunca Emma'yı istediği kadar hiçbir şeyi istememişti. Bir gelecekleri olmasa da Derick, Emma'nın bunun aksine inanmasına izin veremezdi.

Derick geri çekilip onun yüzünü kavradı. “Her kelimeyi, her öpücüğü, her dokunuşu.”

Emma’nın kaşları çatıldı, dudaklarının kenarları titredi; sanki kaşlarını mı çatsın yoksa ürkek bir şekilde gülümse-sin mi karar veremiyormuş gibiydi.

“Bu yüzden benden nefret etmelisin.” Derick onu is-tediğini kendine itiraf edebilirdi, ama Emma onun aslında kim olduğunu, ne yapmış olduğunu, yine de ne yapmak zorunda kalabileceğini bir bilseydi...

“Senden nefret etmek mi?”

“Buna hakkın var,” diye belirtti, başparmağını dalgın bir şekilde onun elmacık kemiğinde gezdirdi. “Masumiyetini aldım, Emma. Bu geri alınamaz. Ve sana karşılığında hiç-bir şey teklif edemem.” Gerçeğin en azından bu kadarını duyması gerekiyordu, görevin canı cehenneme. “İstediğin hiçbir şeyi.”

Emma hareketsizleşip adamın sarılışından kurtuldu. Derick bu tepkiyi bekliyor, bunu ve daha kötüsünü umu-yorsa da bu kayıp yine de canını yaktı. Emma ona bak-mıyordu, onun yerine adamın omzunun üzerindeki bir noktaya gözlerini dikmişti ve başparmağı diğer parmakla-rını ovuşturuyordu.

Doğrudan Derick’in gözlerine baktı. “Masumiyetimi sen almadın, Derick. Ben verdim.”

“Bana verdin...” diye tekrarladı Derick.

“Hatta planladım. Sıcak pastalar...” Emma irkildi, bunu sevimli bir şekilde alaycı bir sırıtış takip etti. “Gerçi itiraf etmeliyim ki, onlar umduğum etkiyi yaratmadı. *İki* şişe şa-rap,” derken sayıyı bir de parmaklarıyla gösterdi. “Gözler-den uzak bir piknik...”

Derick ağzı açık bakakalmıştı. *Hatta planladım.* Onun kendini ayartmaya çalıştığını biliyordu ama böylesi saldırgan bir kovalamaca beklememişti. Fakat beklemiş olması gerekirdi, ne de olsa Emma inatçının önde gideniydi. Yine de Emma'yı durdurmalıydı. Onun kendisinden başka biriyle yatmasının hata olduğuna inanmasına izin veremezdi.

“Pekâlâ bu doğruysa, yanlış iddialar yüzünden verdin,” dedi Derick. “Derbyshire’da yaşamaya karar vermemi ve bu şekilde önce ortaklar sonra nihayetinde de daha fazlası olmamızı umduğunu biliyorum.”

Derick’in dudağı tekrar titredi... Sadece anlıktı ama Derick görmüştü. O da inkâr etmedi.

“Bir daha asla olmayacak, Emma,” diye nazikçe bilgilendirdi Derick onu. “Olamaz. Bu yüzden ben... Senin için bu kadar kıymetli olan bir şeyi asla almamalıydım. Almaya hakkım olmadığı bir şeyi almamalıydım. Söylediğim ya da yaptığım şeylerin nedeni *buydu*, senin kollarında geçen tek bir saniyeden bile pişmanlık duymam değil. *Bu* yüzden benden nefret etmelisin. Çünkü sana hiçbir şey veremeyeceğimi düşünmeme rağmen sana sahip oldum.”

Emma’nın göğsü aldığı derin nefesle yükselip alçaldı. “Ben çocuk değilim, Derick. Yirmi dokuz yaşındayım. bekâretim uzun zaman önce değerini kaybetti, onu seçtiğim adama vermem bir şeye mal olmadı.” Emma, ona doğru bir adım attı, elini açıp avucunu göğsüne yerleştirdi, bu dokunuş, aradaki kumaşa rağmen Derick’in tenini yakmış gibiydi. “Ve o adam sensin. *Her zaman* sendin.”

Derick nefes almayı bıraktı. Elini Emma’nın elinin üstüne koyup göğsüne daha çok bastırdı. “Emma.” Yutkun-

dı, hissetmeye hiç hakkının olmadığı şiddetli bir sahip-
lenme onu ele geçirmişti. Bu kadına layık olmayı derinden
diledi ama bu noktadan çok uzaktı. “Beni benden aldın,”
diye fısıldadı.

Emma diğer elini, birleşmiş ellerinin üzerine koydu.
Şimdi Derick’in iki elinin sarmaladığı teni sıcak ve yumu-
şaktı. Gözleri birbirine kilitlenmişti. “Sen de beni benden
aldın.” Ayaklarını kıpırdattı, dili dudaklarını ıslattı. “Bana
istediğimi hiçbir şeyi teklif edemeyeceğini söyledin. Ama
ya tek istediğim sensen?”

Derick elini onun ellerinin arasından çekti. “Emma,
sen beni istemiyorsun.” Başka yöne döndü. “Bir zaman-
lar olduğum o çocuğu istiyorsun. Olduğumu *düşündüğün*
adamı istiyorsun. Gerçekten olduğum adam hakkında hiç-
bir şey bilmiyorsun, eğer bilseydin...”

Emma onun arkasını dönmesine izin vermeyecekti.
Derick’in peşinden gidip tam önünde durdu. “Bilseydim,
seni yine de isterdim.” Uzanıp onun elini tuttu ve bu defa
kendi kalbinin üzerine koydu.

Derick’in bir parçası buna inanmak için can atıyordu.
Yaptığı her şeye, incittiği insanlara, canlarını aldığı —hem
kendi elleriyle öldürdükleri, hem de topladığı bilgiler yü-
zünden öldürülen— insanlara rağmen Emma gibi birinin
sevgisini hak ettiğine inanmak istiyordu. Ama yapamazdı.
Ruhu karaydı, kanı daha da karaydı ve ikisini de değiştire-
mezdi.

Ve görevi biter bitmez İngiltere’yi arkasında bırakaca-
ğı gerçeğinden bahsetmiyordu bile. Emma, Amerika’nın
vahşi toprakları için evinden ayrılmayı asla düşünmezdi.
Derick de onun bunu yapmasını istemiyordu zaten.

“Hayır, Emma,” dedi Derick şefkatle. “İstemezdin.” Emma’nın ona inanmadığını görebiliyordu. Gözlerindeki umut, dudaklarını bastırışındaki azim ve elinin titreyişi de bunu gösteriyordu.

Derick hayatında yaptığı şeylerden dolayı cehennemde yanmasa bile, artık kesinlikle yanacaktı, çünkü böylesi bir masumu lekelemişti. Böyle bir meleği... Ve onun kalbini kırdığı için, onu hayal kırıklığına uğrattığı için birazdan yapacağı şey de buydu. Onun için yapabileceği en nazik şeyin bu olduğunu bilerek kendini avuttu.

“Pekâlâ, Emma. Sana ne çeşit bir adam olduğumu anlatacağım, ondan sonra hakkımda nasıl hissedeceğini göreceğiz.”

Derick’in sesindeki uğursuz ton Emma’nın titremesine neden oldu. Ama bir rahatlık da onu ele geçirmişti. Sevişmelerinin ardından Derick öyle büyük bir pişmanlık sergileyince Emma afallamıştı. Canı yanmıştı. öfkelenmişti, reddedilmişlikten bahsetmiyordu bile.

Sonra Derick’in gözlerindeki acıyı görmüş, kırık sesini duymuş ve onun reddettiği şeyin kendisi olmadığını anlamıştı. Vazgeçişinin altında başka bir şey vardı. Bu yüzden Emma kendi acısını bastırıp bunu mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyordu.

Bazen karmaşık denklemlerle çalışırken, Emma’nın bileşenleri ayırıp zorunda kalırsa çıkarması, her birini teker teker çözüp tekrar birleştirmesi gerekirdi. Bu yöntemi burada kullanmaya karar verdi.

Derick onu arzuladığını itiraf etmişti, bu da duygularını teskin etmek adına epey bir iş başarmıştı, bir parça çözüldü. Derick’in onun masumiyeti yüzünden hissettiği

suçluluğu görebiliyordu, bu yüzden kendini ona vermeye niyetlendiğini söyleyerek bunu denklemden çıkarmak için elinden gelenin en iyisi yapmıştı, başka bir parça daha çözüldü. Şimdi Derick'in kendini ondan geri çekmesinin gerçek nedenini bulup bunu çözmek için ne yapabileceğine bakacaktı.

Derick elini çekip yerde serili duran örtüye doğru yürüdü. Örtüyü kaldırıp silkeledi, ardından tepede daha ileriye, çaydan uzağa taşıdı. Önce ikiye, sonra dörde katladı ve devasa sapsız meşenin önünde yere açtı. Ağaç o kadar büyüktü ki, Emma iki kolunu açarak gövdesine sarılmayı denese, dörtte birini bile tutamazdı. Derick ona kendisine katılmasını işaret etti.

Ona ulaştığında Derick elini uzattı. Emma elini onunkinin içine yerleştirdi ve böyle basit bir dokunuşun bile vücudunda yarattığı sarsıntı karşısında hayrete düştü. Örtüye doğru çömeldi ve yerleşene kadar Derick'in elinin desteğinden yararlandı.

Derick'in dudağı yukarı kıvrıldı. "Bu defa kaya yok mu, küçük denizkızı prensesim?"

Emma da karşılık olarak gülümsedi, ama kendini onun kucağına atmasını ve ondan sonra olanları hatırlayınca yanakları pembeleşti. Ancak olanlardan pişmanlık duyamıyordu. "Hayır. Bezelye gibi yumrular da yok hatta."

Derick'in ağzı yarım bir sırıtişla aralandı. Fakat sırtı gövdeye yaslanmış, ayakları yere düz basmış, bacaklarını büküp ellerini dizlerinin üstüne koymuş bir vaziyette Emma'nın yanına yerleşirken yüzündeki gülümseme silindi.

Emma ona dikey duracak şekilde, Derick'in kalçasına doğru kaydı. Bacaklarını büküp bağdaş kurarak oturdu. Belli belirsiz bir şekilde ona doğru eğildi.

Derick o zaman başını çevirip Emma'ya baktı. Sonsuz bir an boyunca onun yüzünü inceliyor gibiydi. "Anlamalı-sın ki, Emma, bir aziz değilim. Bazı şeyler yaptım..." Yüzünü ileri doğru çevirdi, avuçları dizlerinin üstünde kalsa da ellerini uzattı. Çenesi kasılıp yüzü sertleşti. Emma'nın tanıdığı adam gitmiş yerine başka biri gelmişti. Emma nefesini tuttu.

"Hükümet için çalışan bir ajanken, amirlerim sırları meydana çıkarmakta bir becerim olduğunu keşfettiler. Yıllar boyunca öncelikli görevim hainleri ve benim gibi çift taraflı ajanları ortaya çıkarmak oldu." Emma'ya doğru bir bakış attı. "Arada bir de onları... Ve İngiltere'nin sırlarını ifşa edenleri yok etmek için çağırıldım."

Emma dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak bir tepki vermemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Böyle bir şey bekliyordu, ne de olsa gerçek casusluk işinin çirkinleşebileceğini ve çocukluklarındaki casusluk oyunu gibi olmadığını biliyordu.

"Canlar aldım," dedi Derick daha yüksek sesle, Emma onu anlamamış gibi. Emma hiçbir şey söylemeyince, Derick bakışlarını ileri uzattığı ellerine çevirdi. "Kendi ellerimle. Erkeklerin canını, kadınların canını... Sayamayacağım kadar çok."

Emma yutkundu. Onun yüzündeki kasvetli ifadeden, ellerine bakış şekline sözlerinin tamamen doğru olmadığını bir şekilde anlamıştı. Derick her birini hatırlıyordu.

Emma da bakışlarını onun ellerine çevirdi. İnce uzun, zarif, uzun parmaklı, güçlü eller... Emma kendi avuçlarının terleyip kalbinin hızlandığını hissetti. Derick'in böyle bir şey söyleyeceğini bilse de kendisine öylesine şefkatle

dokunan, böylesine zevk veren ellerin aynı zamanda hayat da —hayatlar— aldığını gerçekten bilmek, içinde soğuk ürpertiler dolmasına neden oldu.

Bir daha ona aynı gözle bakabilecek miydi?

Emma kuruyan boğazını ıslatmaya çalışarak tekrar yutkundu. “Ne yapman gerekiyorsa onu yaptın. Savaş vardı, Derick. Ve o... İnsanlar ülkemize ihanet ediyorlardı. Masum canları almak gibi değil ki bu.”

Pek de gülümsemeye benzemeyen bir ifadenin gölgesi Derick’in yüzünden hızla geçti. Emma hâlâ onu profilden görüyordu. “Çoğunlukla değil.”

“Çoğunlukla mı?” diye sordu Emma, şaşkına dönerek.

Derick o zaman ona baktı. “Davaların çoğunda kanıtlar su götürmez şekilde kesindir. Ama arazideyken, işlerin o kadar da açık olmadığı zamanlar olur. Sadece edindiğim bilgiler ve sezgilerimle meydana inmek zorunda olduğum zamanlar. İçgüdüler ve olasılıklarla.”

“Ama olasılıklar sadece olasılıktır,” dedi Emma, şaşkınlıkla. İçgüdülerine güvenen biri değildi, bu yüzden bu konuda bir şey söyleyemezdi ama bir matematikçi olarak olasılığı anlıyordu. Ve her zaman hatasız çıkmadıklarını da biliyordu.

“Aynen öyle,” dedi Derick acımasızca. “Şimdi dehşete düştün, değil mi?”

“Ben...” Emma dağılan düşüncelerini topladı. “Hayır, sadece şaşırdım.” Derick geçmişi hakkında ne kadar konuşursa, yüzündeki solgun renk daha da beyazlıyordu. İncelmiş ağzının etrafında çizgiler oluşmuştu. Yaptığı şeylerden dolayı acı çektiği belliydi, hem de büyük ihtimalle Emma’ya söylediğinden ya da söyleyebileceğinden daha çok.

Sadece iyi bir adam böyle ıstırap duyardı. Derick'in kim-senin hayatını kolayca almadığını tüm kalbiyle biliyordu.

Bir elini ona doğru uzatıp Derick'in kolunun ön kısmı-na koydu ve nazikçe sıktı. Parmak uçlarının altındaki kas-lar gerildi, sanki kaynayan bir duygu teninin altında öfkey-le dolanıyormuş gibi dalgalandı. "Böyle bir kararı verme-yi hayal dahi edemiyorum. Böyle bir hareketi taşımayı... Ama yaptığın şeylerin İngilizlerin hayatını kurtardığından eminim ve seni bu yüzden suçlayacağımı, seni istemeye-ceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Derick nefesini sertçe bıraktı, omuzları düştü ve ba-kışları destek olmak için kolunda duran Emma'nın eline kaydı. "Daha fazlasını anlatmak zorunda kalacağımı göre-biliyorum."

Emma istemsizce onu daha çok sıktı. Daha fazlasını duymak istediğinden emin değildi. Ama Derick'in sözle-ri, Emma'nın onun kendini uzaklaştırmaya çalıştığına dair şüphelerini doğruluyordu. Emma çenesini sıkıp onun ko-lunu bıraktı. Pekâlâ, Derick'in söylemesi gereken her şeyi dinleyecekti, ama hiçbir şey aklını çeilemezdi.

"Çoğu casus, yani en iyileri, göze çarpmayanlardır. Or-talama boy, ortalama bir yapı. Ayırt edici yüz hatları ol-maz," dedi Derick. "Fark edilmeden bir yerlere girip çık-a-bilen insanlar... Akılda kalmayan insanlar..."

"O zaman sen bu konuda berbat bir iş çıkarmış olmalı-sın," dedi Emma, sözleri sadece yarı-şakaydı. Eğer daha az ortalama-görünen bir insan varsa, o da Derick'ti. Sırf uzun boyu bile kalabalığın üzerinde durmasına neden oluyor-du, hemen ardından gür siyah saçları, kusursuz yüz hatları ve dikkat çekici zünnrüt gözlerini fark ediyordunuz. Erkek

ya da kadın, onu gören birinin unutabileceğini Emma hayal dahi edemiyordu.

Karanlık bir gülümseme Derick'in dudaklarına dokundu. "Hayır, çok iyi bir casustum. Bana çoğundan çok daha farklı türde görevler verildi." O sırada yüzünü ovaladı, sanki devamını anlatmak istemiyordu.

"Sana, Fransızların beni apaçık ortada olan soyumdan ve İngiltere vikontluğu mirasından dolayı seçtiklerini söylemiştim. Bu doğrudu. Bunun önemli bir kısmı da tüm Avrupa'daki elit çevrelere girip çıkabilme becerimdi. Diğer görevliler evin içine bir hizmetkâr olarak girmekte haftalar harcalarken, ben sadece zenginliğim ve statümle anında içeri davet ediliyordum. Basit görünüşlü bir ajan olmasını kimsenin beklemediği kişi."

"Bu kusursuz bir şekilde mantıklı," dedi Emma, bunda ne gibi korkunç bir olasılık olduğunu düşünüyordu.

"Evet, şey, kusursuzca mantıklı gelen diğer bir şey de insanların bende fark ettiği şeyleri kullanmaktı."

Emma parmaklarını bacağına vurarak onun ayrıntılara girmesini bekledi.

Derick kuzguni kaşını kaldırıp ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Çoğu *kadının* bende fark ettiği şeyi, diyeyim o zaman."

"Ah!" diye haykırdı Emma, tıpkı zorlu bir denkleme uzun süre bakıp da apaçık ortadaki cevabı kaçırdığında olduğu gibi, anladığında neredeyse alnına vuracaktı.

"Anlamaya başladığını görebiliyorum," diye mırıldandı Derick. "Benim rolüm can sıkıntısından bunalan safahat düşkünü hovarda olmak ve Avrupa'nın balo salonlarında yolumu bularak gecelemektir. Kumarla ve içkiyle dolu,

yatağında her gece başka bir kadınla geçen bir hayat... Bazılarını baştan çıkardım, çünkü onlardan edinmem emredilen sırları gerçekten taşıyorlardı, kendilerine ya da yakınlarına ait sırları... Bazılarını da sadece maskeyi yerinde tutabilmek için yatağıma aldım.”

Emma ağzını açtı ama aklına söyleyebileceği bir şey gelmedi. Derick ülkeleri için tüm Avrupa boyunca bir sürü kadınla mı yatmıştı? Bu daha çok... “*On üç yıl bu şekilde mi yaşadın?*”

“Daha doğrusu, on, on buçuk yıl,” dedi Derick. 1804’e kadar hiçbir ülke için gerçekten casusluk yapmaya başlamadım ve Waterloo’dan sonra böyle bir aktiviteye pek ihtiyaç kalmadı.”

Yatağında her gece farklı bir kadın. On buçuk yıl boyunca? Emma bu fikirle mücadele etti, aklı kendiliğinden sonuçlar çıkarıyordu. Derick abartsa bile, yatağında her ay farklı bir kadın olsa bile, bu yüz yirmi altı farklı kadın demekti. Her hafta farklı bir kadın olsa? Beş yüz kırk altı kadın. Her gece farklı kadın olsa?

“Bu tam üç bin sekiz yüz otuz iki kadın demek! Artık yılları da sayarsam otuz dört.” Emma yanaklarından kanın çekildiğini hissedebiliyordu. Hayatında ilk defa çarpma yapmayı bilmiyor olmayı diledi.

Derick’in dudakları kıvrıldı, zümrüt gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. “Azıcık abartmış olabilirim.” Zalim bir keyifle bir homurtu çıkardı. “Yine de konunun özü aynı. Şimdi ne düşünüyorsun, Emma?”

Ne mi düşünüyordu? “Azıcık” denen şeyin kesin bir sayı olmadığını düşünüyordu. “Sen şeyi, az önce yapmış olduğumuz şeyi bu kadar farklı kadınla nasıl yapabildin?”

Emma ona yakın olmaya dayanamayarak ayağa kalkmaya çabaladı. Sırtı Derick'e dönük vaziyette birkaç adım ilerledi.

Emma başka bir adama, onun kendisine dokunduğu gibi dokunması için izin vermeyi asla aklından bile geçiremezdi. Başka bir adamı, ona yaptığı gibi kalbine yakın bir yerde sarımayı hayal edemezdi. Derick onun içinde hareket ederken bu ona derin ve tamamen kişisel gelmişti. Fakat Emma, Derick'e göre sadece düzinelerce kadından biri miydi? Emma'nın midesi bulandı.

"Seni şoke etmeyi başardım." Derick'in nefesi kadının kulağını okşadı. Emma dönünce onun tam yanında olduğunu gördü. Emma onun kahrolası sessiz casus adımlarına lanet okudu. "Ama seni, istediğin adamın ben olmadığımı da ikna etmeyi başarabildim mi?"

Aklı isyan ederken bile, *hayır*, diye haykırdı Emma'nın kalbi. "Ben... Bilmiyorum," dedi. "Bunların hiçbirini anlamıyorum." Önünde duran adama baktı, çok yakışıklıydı. Siyah saçlarından kalın bir tutam alına dökülmüştü, Emma kısa bir süre önce parmaklarını şefkatle o saçlarda gezdirmişti. Hevesli ve masum bir tutkuyla öptüğü o Lot-hario dudaklarına baktı. Daha başka kaç kadın onunla aynı şeyi —muhtemelen Emma'dan daha da iyi— yapmıştı? O kadınlardan herhangi biri Derick'i onun sevdiği gibi sevmiş miydi? Ve daha da önemlisi... "Hiçbiri sana bir anlam ifade etmedi mi?"

Derick onun omzunun üzerindeki bir noktaya bakarken yüzü hâlâ tuhaf bir şekilde sabit ve Emma'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde ifadesizdi. "Onlarla olan seks, mesleğim için bir araç ve sonuç, onlardan istediğimi

alışmak için gözlerini kısıtı. Yalnız kalmak rahatlatıcıydı, ama mağaranın dondurucu nemi, endişesini sadece biraz soğutabilmişti.

Aynı anda pek çok duyguyla mücadele ediyordu. Öfke, kesinlikle. Kafa karışıklığı. Tutku. Tiksinti. Utanç. Aşk. Hepsi onun üzerine doğru uçuyor, bombardıman ediyor ve boğuyordu. Tıpkı eskiden küçük bir kızken tam da bu mağarada onları rahatsız ettiği için üzerine doğru uçan yarasalar gibi.

Önde gelen duygu acımaydı, Derick'e ya da kendisine karşı, hangisi olduğundan emin değildi. Belki ikisine de... Gözyaşları ve işbirliğine yanaşmayan korsesiyle mücadele eden Emma'nın inlemesi mağarada yankılandı.

Derick ne söylemek üzcreydi?

Bir fark yaratacak mıydı? *Yaratabilir miydi?* Bilmiyordu.

“—sadece mağaranın içinde fosilleri ya da onun gibi bir şeyi kontrol ediyor.” Derick'in sesi ona doğru süzülerek acele etmesi gerektiğini hatırlattı.

Küçük çantanın içini araştırarak saç fırçasını aldı ve saçından geçirmeye başladı. Geçen günkü öpüşmeleri sırasında topuzu öylesine dağılmıştı ki gizlice odasına kaçmak zorunda kalmıştı. Böylece piknikleri sırasında Derick'i baştan çıkarmaya karar verince başarması halinde görünüşünü düzeltmek için hazırlıklı gelmişti.

Fırça durdu ve göğsünde bir sızı hissetti. Pekâlâ, son derece başarılı olmuştu. Ama sonuç olarak istediği gibi bir şey olmamıştı, değil mi?

“Sadece onu neyin meşgul ettiğini görmeme izin ver.” Derick'in sesi daha net ve daha yakındı şimdi.

Emma titreyen elleriyle fırçayı çantaya koydu ve saçını

toplayarak dairesel hareketlerle kıvırdı, kıvırdı ve ensesinde bir düğüm yaptı. İnsanların onda görmeye alışkın olduğu basit bir model. Burnunu çekti, yanaklarını yelpazeledi ve fazlasıyla kırılğan hissettiren bir gülümseme yaptırdı yüzüne. Bunun, diğer duygularının oluşturduğu hengâmeyi saklamasını umuyordu. Yapmacık bir sakin yürüyüşle girişe doğru yürürken en azından itibarını koruyabilmeyi umuyordu.

“Gerçekten de gelip bunları görmelisin, Aveline,” diye seslendi mağaranın ağzından çıkarken. “Özellikle deniz zambakları iyi korunmuş...” Ziyaretçilerini fark edince sahte bir şaşkınlıkla sözlerini kesti. “Arabacı John? Seni buraya getiren nedir?” Midesi gerçek bir korkuyla düğümlendi. Neden onu bulması için bir hizmetkâr gönderilmişti? Tabii şey olmadıysa... “George iyi mi?”

“Evet, hanımefendi.” Emma tekrar nefes almaya başladığı sırada hizmetkâr başını salladı. “Ama şimdi malikâneye dönmeniz lazım. Ormanda yeni bir ceset buldular.”

On Yedinci Bölüm

Derick, Wallingford Malikânesi'nin arka mutfaklarında sabırsızca volta atarak Emma'nın kıyafetini değiştirmesini bekliyordu. Ahırın önünde adamlar arabayı, fenerleri, ipleri ve Emma'nın merdivenlerden yukarı koşturmadan önce onlara emrettiği aletleri toplarken bağırışlar, metal ve tahtanın birbirine çarpmasıyla çıkan tıngırtı ve çınlama sesleri açık arka kapıdan içeri giriyordu. Arabacı John onları bulduğunda gün ışığının azaldığı düşünülecek olursa, bu gelişmeyi neredeyse zifiri karanlıkta yürüteceklerdi.

Derick'in arkasından aceleci ayak sesleri geldi. Derick dönünce Emma'yı hızla odaya dalarken gördü, bir daha o renksiz ve basit geniş elbiseyi giymişti. En donuk kıyafetler içinde bile olsa, sadece görüntüsü bile Derick'in içinde şehvet patlamalarına neden oluyordu. Geçen birkaç günde, Emma'yı her gördüğünde vücudunu ele geçiren şiddetli arzuya alışmıştı. Şimdi onun gerçekten tamamen tadına bakmışken? Şimdi içinde büyük bir işkenceyle kıvrılıyordu. Kahretsin. Emma'ya tekrar sahip olmadan nasıl yaşayabilirdi ki?

Tatsız bir pişmanlık midesini yaktı. Bunun tekrar gerçekleşmemesini sağlama almıştı, değil mi? Neden sadece o koca çenesini kapalı tutup da Emma'nın kollarında tanıdığı tuhaf sihrin, elinde tutabildiği sürece keyfini sürmemişti ki?

Derick gergin bir nefes bıraktı. Nedenini biliyordu. Emma, yatak çarşafı içinde birkaç günlük boğuşmadan fazlasını hak ediyordu. Bunun Emma'nın iyiliği için olduğunu bilmek, gerçekliğin ağzında bıraktığı o kül tadını daha iyi yapıyordu.

"Neredeyse hazırım," dedi Emma, ayaklarını sürüyerek yanından geçip vestiyere ilerlerken onun gözlerine bakmadı. Wallingford Malikânesi'ne dönüş yolculukları boyunca da bakmamıştı. Aslında tüm yol boyunca Arabacı John'un ikisinin arasında kalmasını sağlamıştı. Bunu gizlice yapmaya çalışsa da Derick onun ne yaptığını anlamıştı.

Tanrı'ya şükür, Arabacı John tam zamanında araya girmişti. Diz çöküp Emma'ya şey için yalvarmaya çok yakındı... Ne için? Affedilme? Bağışlanma? Derick somurttu. Emma sadece bunlardan birini yapabiliirdi ve ne olursa olsun hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Amerika'ya ne kadar erken giderse, o kadar iyi olacaktı.

Genelde yaklaşan kurtuluşunun düşüncesine eşlik eden rahatlama hissi bu defa gelmedi. Onun yerine, sinsî bir özlem ve Emma'yla kalıp onun kendisini sevmesine izin vermek için bir arzu göğsüne çöreklenirdi. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şey için duyulan bir arzu.

Emma görüldüğünde, başka bir devasa palto tarafından yutulmuş vaziyetteydi. İlk gece giymiş olduğu değildi, aslında bu daha da büyüktü. Derick onun ayaklarına bir

bakış atarak çamurla kaplanmış kocaman botlarına doğru kaşlarını çatı. “Kendi botların yok mu, Emma?” Derick, Derbyshire’den ayrılmadan önce ona en azından üç model palto ve onlara uyan botlar alacaktı.

Emma hâlâ ona bakmıyordu. Dalgınlıkla vestiyere doğru işaret etti. “Var. Orada bir yerde. Fakat acil durumlarda, en yakındaki şeyi kapmak daha hızlı oluyor.” Derick onu durdurup eldiveni genç kadının eline taktığında Emma arka kapıya neredeyse ulaşmıştı bile.

Onun dokunuşuyla Emma’nın nefesi kesildi. Derick’in hissettiği elektriği o da hissetmiş olmalıydı. Nihayet dönüp ona baktı. Emma’nın yoğun ve yaralı bakışlarını yakalayan Derick içinin utançla dolduğunu hissetti. Emma’nın altın gözlerindeki incinmişliğin yanında kafa karışıklığı da dolanıyordu. Pişmanlık, yalvarış ve vicdan azabı dolu sözler Derick’in dilinin ucuna kadar geldi. Fakat tüm söylediği, “Adam ölmüş, Emma. Senin ayağına uyan bir çift bot bulmanı bekleyebilir,” oldu.

Emma tartışmak üzereymiş gibi görünüyordu ama Derick ona engel oldu. “Karanlıkta sendeleyip o güzel boynunu kırmana müsaade edemem,” diye mırıldandı.

Emma başını iki yana sallasa da tekrar vestiyerin içinde kayboldu.

Kumaşlar hışırdayıp kapı eşiğinden bir dizi düşme sesi yankılandıktan sonra Emma göründü. Üzerinde bir şekilde daha kısa bir palto ve korkunç bir şekilde uyumsuz botlar vardı. Derick gözlerini devirdi. En azından ayağına doğru düzgün uyuyorlardı.

“Bir bekçiye ihtiyacım yok, Derick. Ve uygun bir ortak olmayacağını açık bir şekilde ortaya koyduktan sonra, hâlâ

neden burada olduğunu anlamıyorum,” dedi, sesi gergindi. “Bunu kendi başıma halledebilirim. Sen sadece eve git.”

Kendisinin sebep olduğu, aralarındaki bu uzaklık Derick’in içini acıttı ama dışarıdan sadece tek kaşını kaldırmakla yetindi. Geride kalmasının imkânı yoktu ve o da bunu kabul edecekti.

Emma döndü ve oflayarak çıktı. Derick buna memnundu. Onun akli karışık ve incinmiş olmasındansa öfkeli olmasını tercih ederdi. İngiltere’den ayrıldığında Emma kırık bir kalptense öfkesiyle daha iyi başa çıkardı. Derick onun peşinden dışarı çıktı.

Yanlarında savaş atına binmiş Derick’le beraber ormana doğru ilerlerken Emma, arabada arabacısının yanına oturmuştu. Arabacı John’un dışında, baş seyis ve üç tane güçlü kuvvetli adam gruba katılmıştı, cesedi bulan avcı da buna dâhildi.

Güneş batıda, ufukta gözden kaybolmuştu, ama geride hafif bir ışık vardı. Havayı sadece atların horultuları, arabanın gıcırıltıları ve yuvarlanan dalların çatırtıları dolduruyordu.

Derick gözleriyle araziye taradı, avcının ürktücü keşfinden önce oraya giderken çimlere basarak yaptığı izi kolaylıkla görebiliyordu, dönerken yaptığı aceleci izleri de... Patikalar birbirine yaklaşıyordu, giderek yaklaşıyor olmalarıydı.

Derick bulacakları cesedin Farnsworth’e ait olup olmayacağını merak ediyordu. Emma’nın avare raporu onu duraksatmıştı ama Derick geçen hafta pek çok kez ajanın onunla temasa geçemedeki başarısızlığının nedeninin, kötü

sonla karşılaşp karşılaşmadığını aklından geçirmişti. Öyleyse, Derick annesinin hâlâ yukarı Derbyshire'da bir suç ortağı olduğunu anlardı. Ve ceset Farnsworth'e ait değilse, belki de devam etmenin vakti gelmişti. Farnsworth'ün tam olarak hangi tanığı bulduğunu bilmeden, elinde hiçbir şeye dair bir kanıt olmazdı.

Birkaç dakika sonra, "Çok uzakta değil," diye titreyen bir ses geldi avcıdan, ama Derick'e bunu söylemesine gerek yoktu. Havaya sızan ve zehirli bir bulut gibi asılı duran ölümün kokuşmuş/şekerli kokusu onlara bir duvar gibi çarpmıştı.

"İşte şurada," dedi avcı boğuk bir sesle, bir eliyle burnunu kapatıp diğeriyle birkaç metre ötelerini işaret ederek.

Derick atını dizginledi. Ayaklanan içgüdülerini de. Atından atlayıp hayvanı arabaya bağladı. Emma'nın arabadan inip bir fener ve getirdiği küçük çantayı almakla meşgul olduğunu fark etti. Emma'nın gözlerindeki yaralı ifadenin kaybolup yerine normalde sergilediği verimli ifadenin yerleştğini görünce rahatladı.

"Beyler." Emma, arkalarındaki karanlığa karışmak istiyormuş gibi arabada oyalanan ve oldukça yeşil görünen adamlara işaret verdi. "Her biriniz bir fener kapıp adamın çevresine ışık tutun. Sekiz buçuk metrelik bir çember gayet iyi iş görür bence." Adamları kafalarını kaşır halde bırakarak döndü ve çantasını didiklemeğe başladı.

Emma onların hareket etmediğini fark edince, yüzüne alaycı bir ifade yayıldı. "Özür dilerim. Bu, çapı yaklaşık olarak üç metrelik bir çembere denk geliyor. Lütfen."

Emma didikleme işine döndü. Bir çift yün eldiven, büyüücü açısından başka bir şeye benzemeyen cilalı bir çubuk,

koyu renk bir şal çıkardı ve şalı ağzıyla burnunun etrafına doladı.

O hazırlanırken Derick, hâlâ kafaları karışık görünen adamları, doğru yerlerde ve birbirlerinden doğru mesafede durmaları için ihtiyatla yönlendirdi. İçlerinden biri çalılara kustuğunda bile fark etmemiş gibi yaptı.

Derick ılık çemberinin içine doğru ilerleyip kalıntılara baktı. İlk düşüncesi, adamdan geriye pek bir şeyin kalmadığıydı, böcekler ve leşçil hayvanlar ellerinden geleni artlarına koymamışlardı. İkincisiyse, bunun gayet de Farnsworth *olabileceğini* ama cesedin uğradığı zarara bakınca bunu kesin olarak söyleyemeyeceğiydi. Birinin çoğu olmak üzere her iki kolun dirsekten aşağısı yoktu. muhtemelen aç yırtıcılar tarafından koparılmıştı. Ve cesedin çevresinde bahsedilmeye değer kişisel bir eşya da yoktu.

Emma nazik bir leydiden çok bir haydut gibi görünerek yanma gelince Derick “Oldukça hazırlıklı görünüyorsun,” diye yorumda bulundu. Emma ona soğuk bir bakış atınca Derick Emma’nın onu görmezden gelebileceğini düşündü. Ona yukarı Derbyshire’a ilk geldiği zamanlardaki gibi davranmaya geri döndüğü için Emma’yı suçlayamazdı. Bugün onu o şekilde incittikten sonra değil.

O sırada Emma iç çekince şalının ucu nefesiyle titreşti.

“Kırşıtı-ım-ik—” diyen örtülü bir ses çıktı Emma’dan. Yukarı uzanıp şalı çenesinin altına indirdi. “Karşılaştığım ilk ölmüş insan bu değil.” Bir eline deri bir iş eldiveni giyip parmaklarını esnettikten sonra, diğer eliyle de aynı şeyi yaptı. “Ayrıca, mektuplaştığım yargıçlardan biri, böyle bir çantayı hazırda tutma fikrini verdi bana. Gerçi ona yazıp burnu tıkamak için nane ya da mentolle karıştırılmış bir çeşit merhem eklemesini tavsiye edeceğim.”

Derick bunun gerçekten de iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Emma şalını kaldırıp cesede yaklaştı ve yanına çömeldi. Derick geride durarak Emma'nın başı çekmesine müsaade etti. Emma incelemesini yaparken dürtmek, çekmek ya da kaldırmak için sopayı dikkatle kullandı. Emma onun üzerinde çalışacağı ne kadar az şeyin kaldığına bakarak, onun ne bulabileceğinden emin değildi.

Birkaç dakika sonra Emma ayağa kalkıp sırtıyla omuzlarını esnetti. Şalını tekrar aşağıya çekti. "Adamın nasıl öldüğünü gösteren hiçbir şey göremedim," dedi Emma, Derick gelmekte ısrarcı olduğundan, onu kendisinin dâhil etmesinin daha iyi olacağına karar verdiği belliydi. "Elbette, hayvanlar tarafından götürülen parçaları olmadan bunu öğrenmek zor olur. Ama tahminime göre yaklaşık üç haftadır buradaymış."

Derick cesede şüpheyle baktı. Ölümle itiraf etmek istediğinden daha çok deneyim sahibi olsa da, işin bu tarafını hiç görmemişti. "Nasıl emin olabiliyorsun? Daha çok aylar alacak bir çürümeye benziyor." Ve eğer aylarca sürmüştse, ceset Farnsworth'e ait olamazdı.

"Evet, pekâlâ, son zamanlarda fazlasıyla ıslanmış ve bu da süreci hızlandırır. Böceklerden ve hayvanların etkilerinden bahsetmiyorum bile," dedi Emma. "Ama dişleri ve bizdeki elinde olan tırnakları daha yeni gevsemeye başlamış. Bu da üç ila dört haftaya işaret eder."

Derick, Emma'nın bunu nereden öğrendiğini bilmek bile istemiyordu. Yüz ifadesinden de bu anlaşılıyor olmalıydı, çünkü Emma, "Çok okurum," dedi.

Ve hepsini de aklında tutuyor, diye hatırladı Derick. Yine

de... “Dünya üzerinde, *bunun* gibi bir şeyi öğrenecek ne okuyordun acaba?”

Emma omuz silkti. “Cerrahların cinayet ya da diğer şüpheli ölümleri soruştururken neye bakmaları gerektiğini anlatan bir sürü cilt var. Aklıma gelenlerden biri, Farr’ın *Tıbbi Hukuk İlminin Unsurları*. Gerçi söylemeliyim ki onu kusursuzluktan epey uzak buldum, hatta bazı yerlerde mantıklı bile değil.” Bir bezle sopasını temizleyip yine çantasına koydu. “Ama George Edward Male’in *Kanuni ya da Adli Tıbbın Özeti* geçen yıl basıldı ve büyüleyici bir şekilde faydalı.”

“Senin gibi,” diye mırıldandı Emma, hiç düşünmeden. Emma gözlerini onunkilere çevirdi ve sonra kaşlarını çatı. Derick gafını gizleme girişimiyle boğazını temizledi. “Biliyorsun, Emma, yeteneklerin burada taşrada harcanıyor. Hiç taşınmayı düşündün mü? Mesela...” —*New York*— “Londra ya da bilgilerinin suçları çözmek adına daha iyi kullanılacağı diğer büyük şehirlere?”

Tanrım, *bu* düşünce de nereden çıkmıştı? İki yıl süren bir bekârlıktan sonra biraz seks, beynini mi bozmuştu?

“Derbyshire’dan ayrılmak istemiyorum,” dedi Emma. “Ağabeyimin bana ihtiyacı var ve burası huzurlu, güzel bir yer. Burası benim evim. Arada sırada gerekli olunca yapıyor olsam da suçları çözmek istemiyorum. Onları engellemek istiyorum. Ve bir kadın olarak *bunu* yapmamın en iyi yolu, ahlaki istatistiklerle ilgili çalışmamı tamamlamak ve bana yardım etmek adına onu Parlamento’ya sunmaya gönüllü soylu birini bulmak.”

“Elbette,” dedi Derick, zihninin yaptığı radikal sıçramadan dolayı hâlâ sarsılmış durumdaydı ve onun bunu

umduğunu bilirken, bu kadın için o adam olamadığından suçluluk hissediyordu. Bir asil olmadığını bilirken, İngiltere’de kalıp öyleymiş gibi yapamazdı.

Emma’dan onunla Amerika’ya gelmesini de isteyemezdi. O gelse bile, bu Derick’in kim olduğunu değiştirmezdi. Ya da ne yaptığını... Hâlâ ona layık biri olmayacaktı. Hem onu işinden alıkoymak da istemiyordu. “Oldukça takdire şayan bir proje, Emma.”

Emma ona kısa bir baş onayı verip döndü ama Derick onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. Yine.

Derick bir elini yüzünden geçirdi. *Aklımı şu anki işe ver.* Doğru. Emma cesedin üç ila dört haftadır burada olduğunu söylemişti, zamanlama cesedin Farnsworth’e ait olma ihtimaline kesinlikle uyuyordu o zaman.

Emma arabaya yürüyüp sağlam bir örtü ve birkaç çuvala geri döndü. “İki feneri bana bırakın,” diye emretti adamlara. “Diğerlerini alıp etrafa dağılın ve bu zavallı talihsizin geri kalanını arayın. Kıyafetler, eşyalar, kemikler... Hayvanların etrafa saçabileceği her ne varsa... Belki de kim olduğunu bulabiliriz.”

Adamlar dehşetle nefeslerini tutarak ona baktılar ama Emma fark etmedi. Onun yerine, örtüyü cesedin yanına serdi ve geriye kalanları nazikçe diğerlerine elden ele vermeye başladı.

Derick bir fener ve çuval aldı ve diğerlerinin de aynı şeyi yaptıklarını gördü. Belki de içlerinden biri kullanabilecekleri bir şey bulurdu. Etrafa dağıldılar.

Fakat Derick yola çıkmadan önce bir an için düşündü. Ceset Farnsworth işe, onu öldüren her kimse, ajanın çantasını ve üzerinde ne varsa onu da yanında götürmüştü

muhtemelen. Yine de çizmelerini gözden kaçırmış olabilirlerdi. Ve Derick'in bulmayı umduğu şey de tam olarak bunlardı.

Üzerinde ağır çizme olan bacağı kapmak büyük bir hayvanın işi olabilirdi. Güneye doğru ilerleyen umut vaat edici bir grup hayvan izi Derick'in dikkatini çekti. Takip etmeye karar verdi.

Önünde bir fener tutup sağa sola sallayarak elinden geldiğince yolunu aydınlattı. Zifiri karanlık çöktüğü için pek de aydınlanmış sayılmazdı.

İzleri birkaç metre takip ettikten sonra, ayağı uzun yabani otların içinde bir şeye çarptı. Derick sendeledi, feneri aşağı eğip yakından baktı. Kahverengi deri, yeşilliklerin arasından görölüyordu, etrafında pençe izleri ve ezilmiş çimenlik bir alan vardı. Sanki hayvan, ziyafetini çıkardıktan sonra biraz yuvarlayıp kalıntıları götürmüş ve çizmeyi de arkasında bırakmıştı.

Derick uzanıp boş çizmeyi aldı. Üstelik sol tekiydi, bu şanslı bir durumdu, çünkü ihtiyacı olan buydu. Ayakkabıyı ters çevirdi, buraya nasıl geldiğini düşünmemeye çalışıyordu. Eldivenli bir parmağını topuğun dibinde gezdirmeye başladı... Şeyi arıyordu... Şeyi hissetmek için... İşte! Küçük kancayı bulup topuğu çevirdi ve gizli bölmeyi açtı, kendi bölümünde çalışan ajanlar ve ulaklar için standart bir durumdu.

Baş ve işaret parmaklarını küçük alana sıkıştırıp rulo halindeki minik kâğıdı çıkardı. Minik bir şişe de avucuna düştü. Farnsworth'ün son çare şişesiydi bu, tüm ajanların her ihtimale karşı taşıdıkları hızlı etki gösteren bir zehir... Derick çizmeyi çuvalına dikkatle yerleştirirken şişeyi düşürmemek için parmaklarının arasında sıkıttı.

Beklenti tüm vücudunda uğuldadı, casus olarak geçirdiği onca yılın ardından bile avın heyecanı her zamanki kadar güçlüydü. Belki daha da çoktu, çünkü görevini tamamladığında gidebileceğini biliyordu. Yeni bir hayata başlayabileceğini... Rulo halindeki mesajı açtı.

Derick nefesini sertçe bıraktı. Kaslarını rahatlama beklentisiyle o kadar germiştir ki, omuzlarına bir sancı girdi. Kahretsin. Cesetle ilgili bulduklarından öğrendiği tek şey, bunun gerçekten de Farnsworth olduğuydu. Kâğıtta kimlik bilgileri ve mesajları şifreleme-deşifre etme için yardımcı olabilecek yaygın şifrelerin listesinden başka bir şey yoktu. Görünüşe göre adam bu dünyadan ayrılırken hainin kimliğini de beraberinde götürmüştü.

Lanet olsun. Buraya ilk geldiği gecekten daha iyi bir durumda değildi. Aslında Emma'yı kendinden soğutmuş olduğuna göre daha da kötüydü.

Ülkesine aslında nasıl hizmet ettiğini nihayet açıkladığında Emma'nın yüzündeki dehşete düşmüş ifade onu bir daha iliklerine kadar sarstı. Fakat sonra ani bir keyifle bir homurtu çıkardı. Her gece bir kadın olsa, on yıl boyunca kaç tanesinin olacağını çarparak hesaplarken Emma'nın yüzünde beliren ifade ise... Ona paha biçilemezdi. Tıpkı Emma gibi.

Tanrım, onu tapılası buluyordu. Oysa Emma, Derick'in iğrenç biri olduğunu düşünüyor olmalıydı şimdi. Derick'in keyfi buharlaşıp uçtu.

Pekâlâ, Emma bugün öğrendiklerinden sonra onunla vakit harcamayı istesin ya da istemesin, buna mecburdu. Artık Farnsworth'ün Derbyshire'da öldürüldüğünü bildiğine göre, Derick onunla daha da yakın çalışmak zo-

rundaydı. Birileri, sırlarını gizli tutmak için bir adam öldürmüştü. Derick, Emma'nın diğer "şüpheli ölümleri" hakkında daha fazla şey öğrenmeliydi. Belki Emma kayıp ulaklara bir açıklık getirebilir ve bu bölgede kimin onları susturmak için en iyi fırsata sahip olduğunu anlamasına yardımcı olabilirdi.

Sadece bunu nasıl yapacağını ve ellerini Emma'dan nasıl uzak tutacağını bilmiyordu.

Bulduğu kâğıdı saklarken karanlıkta Derick'in önünde bir yerden kadının ses geldi.

"Peki, kim bu adam, Derick?"

Derick'in başı hızla yukarı kalktı, onu arıyordu. Bir an sonra Emma, adamın fenerinin sağladığı ışık menziline girdi.

Lanet olsun. "Sen nasıl—"

Emma botsuz ayak parmaklarını kıpırdattı. "Bende senin üstün sinsi casusluk yeteneklerin yok, bu yüzden geldiğimi göremeyesin diye botlarımı çıkarıp daha sessiz hareket ettim ve fener kullanmadan geldim," dedi.

"Ah. Peki, bunu neden—"

"Senin bana verdiğin, insanları nasıl okuyacağıma dair o faydalı dersler sayesinde. Neden diğerlerinden ayrıldığını merak ettim. Bir şeyleri araştırırken seni izledim, her ne arıyorsan onu bulduğunda *fazlasıyla* belirsiz bir şekilde olsa da doğrulduğunu gördüm. Onun peşinden nasıl da kararlı bir şekilde yola koyulduğunu gördüm."

Kahrolası zeki kadın. Kaldırdığı tek kaşı ve kendine güvenen bir edayla eğdiği başıyla kendiyle epey gurur duyuyor gibi görünüyordu. Rahatsız olsa bile, Derick de onunla gurur duyuyordu. Derick onun kendini tamamen Farnsworth'ü toplama işine verdiğini düşünmüştü.

Enıma bir adım yaklaşıarak ışığa daha çok girdi. Fenerin ışıltısı yüzünde titreyerek ağzının kenarında her saniye daha da derinleşen çizgilere gölge düşürdü. “O çizmeyi kaldırırken bir an bile tereddüt etmedin. Ne aradığını tam olarak biliyordun, tıpkı onu bulmayı beklediğin gibi... Ve topuğunda gizli bir şey olacağını da...”

Kahrolası, kahrolası zeki kadın. Çoktan bu kadarını çözdüyse, durumu keşfetmesi sadece an meselesiydi—

“Hâlâ hükümet için çalışıyorsun, değil mi?” Afallamayla alnı kırıştıktan sonra gözleri büyüdü. “Derbyshire’da bir görev üzerindesin. *Bu* yüzden döndün.” Bakışlarını tekrar kısıtı.

“Bu yüzden hâlâ buradasın.”

On Sekizinci Bölüm

“Bilmem gerekirdi,” diye mırıldandı Emma. Ve bilmesi gerekirdi de! Derick’in etrafında dolanarak mükemmel bir çember çizdi. Sanki ikisi de Galileo’nun dâhiyane geometrik pergelindeler ve Derick ortadaki sivri uç, Emma ise kalemidi. Kör bir kalemidi sanki.

“Onca yıldan sonra gelişini beklemlerini söyleyen mektubun Aveline Kalesi’ne vardığında bunun tuhaf olduğunu düşündüm.” Her şeye yeni bir gözle bakmaya çalışarak anılarını düşündü, küçük kızlara özgü bir karasevdayla değil... “Özellikle de sadece iki ay önce annen öldüğünde gelme zahmetine katlanmamışken. Ama sonra ben de herkes gibi, sadece mirasının bu bölümünü kontrol etmek için geldiğini varsaydım.”

Derick fenerden gelen titreyen ışığın altında taş gibi hareketsiz duruyor ve onun suçlamalarını reddetme zahmetine girmiyordu ve Emma buna minnettardı. Derick ona büyüklük taslamaya çalışmazken bile Emma kendini yeterince aptal hissediyordu zaten. Zihninde bir telaş vardı.

bildiğini sandığı her şeyi tekrar hesaplamak için mücadele veriyordu.

“Sonra geldiğinde, öyle kendini beğenmiş ve azametli davranıyordun ki...” Emma onun sorumsuz bir serseri değil de İngiltere için çalışan bir casus olduğunu öğrenince ne kadar rahatlayıp memnun olduğunu hatırladı.

Ardından Derick’in gizemli geçmişinin gün yüzüne çıktığı o geceyi hatırladı. Topuklarının üzerinde dönüp ona bir bakış attı, bir parmağını Derick’e uzatmıştı. “Sana neden bir züppe gibi davranmaya devam ettiğini *sordum*,” diye hatırlattı ona. “Kaledeki akşam yemeğimizden sonra gitmek üzereyken. Ve bana *yalan* söyledin!”

“Yalan söylemedim, Emma.” Derick zümrüt bakışlarıyla onu olduğu yere çiviledi, o bakışlar fenerin zayıf ışığında belirsiz bir yeşil gibi görünüyordu ya da belki bu şekilde görünmesinin nedeni, Emma’nın *onunla* ilgili bildiği her şeyin belirsiz olduğunu sürekli olarak öğrenmesiydi.

“Sana, çok uzun zamandır başkasıymış gibi yaptığımı ve artık gerçekten kim olduğumu bilmediğimi söyledim,” diye devam etti Derick, yüzü ve duruşu katıydı. “Bu da doğru.”

Bu sözleri ilk kez duyduğunda hissettiği aynı şefkatli acıma hissi, Emma’nın kırgınlığını yok etmekle tehdit etti. Emma kendi saçını yolmak istiyordu. Bugün öğrendiği onca şeyden sonra kahrolası adamı kollarına alıp onu rahatlatmak mı istiyordu? “Pekâlâ, ama kesinlikle gerçeğin tamamı değil, değil mi?”

Derick, cevap gerektirmeyen bu soruya cevap vermeyecek kadar sağduyu sahibiydi.

Emma iç çekti. Derick’in ona tüm gerçeği anlatamaya-

cağını düşünüyordu, değil mi? Gizliliğini ele vermeden yapamazdı. Soru şuydu ki, burada neden bir gizliliğe ihtiyaç duyuyordu?

“Ama savaş iki yıldan uzun bir süre önce bitti ve Derbyshire da ulusal sırların merkezi sayılmaz. Burada ne gibi bir görev olabilir?”

Cevabı bastırıyormuş ve ona söylemekten korkuyormuş gibi Derick’in gözleri ve ağzında çizgiler oluştu.

Emma, Derick’n ona bugün daha erken saatlerde söylediklerini hatırladı. *Öncelikli görevim hainleri ve benim gibi çift taraflı ajanları ortaya çıkarmak oldu. Şok, Emma’nın yüzündeki kanın çekilmesine neden oldu.*

“Derbyshire’da bir hainin mi yaşadığını düşünüyorsunuz?” İki haftadan kısa bir süre içinde huzur dolu köyü bir cinayetle baş etmek zorunda kalmıştı, başlarına şimdi bir de hain mi çıkmıştı?

Derick’in çenesi kilitlendi ve gözleri örtülü bir hal aldı. “Artık değil.”

Artık değil mi? Emma onun elindeki, ölü adamın çizmesini barındıran çuvala baktı. “Bulduğumuz bu cesedin kovaladığın haine ait olduğunu mu söylemek istiyorsun?” Rahatlama, göğsündeki gerginliği hafıfletti. Derbyshire’da yaşayan bir hainin olup olmadığını sormuştu ne de olsa. Bu adam kesinlikle ölmüştü. Bu civardan biri de değildi. Bölgeden biri kayboldsa Emma bunu bilirdi.

Aralarında bir hainle beraber yaşamadıklarını bilmekten memnundu. Yıllardır kendi ev halkından biri olarak yaşayan bir adamın muhtemel bir katil olduğunu kabul etmek yeterince zordu zaten.

Derick başını hızla iki yana salladı. “Hayır. Bu gece

bulduğumuz adam Thaddeus Farnsworth, Savunma Bakanlığı'ndan başka bir ajan. Ben başka bir olayı tamamlarken, o bu bölgedeki hıyanet faaliyetleri dedikodularını soruşturuyordu. Ama iki aydan kısa bir süre önce bizimle iletişime geçmeyi bıraktı, ben de onu bulmak üzere buraya gönderildim."

Emma'nın tedirginliği geri geldi. Onun ne demek istediğini çözmeye çalışırken alnı kırıştı. Bir casustan doğrudan bir cevap almanın Diyofantus denklemi çözmekten daha zor olduğu belli olmuştu. "O zaman burada bir hain olduğuna artık inanmadığını mı söylüyorsun? Öyleyse, Farnsworth'ün başına ne geldiğini düşünüyorsun?"

"Hayır. 'Artık değil,' dedim, çünkü hainin öldüğüne inanıyorum," dedi Derick. "Ama bir suç ortağı olmalı. Farnsworth'ün onun peşinde olduğunu öğrenen ve ajanımızı hazırlıksız yakalayabilecek biri. Bunun kim olduğunu bulmak için yardımına ihtiyacım var."

"Bekle bir dakika," dedi Emma. Bir şeyler uymuyordu. "Hainin öldüğünü nereden biliyorsun? Kim olduğunu bildiğin için mi? Ve yardımına ihtiyacın varsa, o zaman neden ilk geldiğin zaman bana gerçekleri anlatıp yardımımı istemedin? Sana yardımcı olmak için her şeyi yapacağımı biliyor olman gerek."

Eğer bu mümkünse, Derick'in bakışları daha da gizemli bir hal aldı, bu Emma'nın karnında panik ürpertilerinin yükselmesine neden olmuştu.

"Burada önemi olan tek şey, suç ortağını yakalamamız. Artık hükümetin peşine saldıgı ajanlar olduğunu bildiğin için, ne yapabileceğini söylemenin bir yolu yok. Geri kalanı tamamen Savunma Bakanlığı'nın işi."

Emma'nın göğsüne çöken tedirginlik yayılarak öfke patlamasına dönüştü. "Savunma Bakanlığıymış," dedi, kaba sözlerinden dolayı yanakları kızardı. "Önemli olan şey, *senin* bu kaçak güreşten vazgeçmen. Tüm bu zaman boyunca bunu benden saklıyor muydun?"

Kendini nasıl da sersem durumuna düşürmüştü... Derick'i kendisiyle çalışmaya ikna etmeye çalışırken, ona hayatı için yeni bir amaç bulmasında yardımcı olabileceğini düşünürken... Derick onun saflığına gülmüş olmalıydı.

"Eğer yardımımı istiyorsan, bana her şeyi anlatarak başlayabilirsin," diye talep etti. "En başta yapmış olman gerektiği gibi."

"Unuttun mu yoksa, Adalet Komisyonu'na uçuracağım tek haberle—"

"Durma yap," dedi Emma umursamaz bir şekilde. Derick'in tehdidinden artık korkmuyordu. Aslında daha önce de Derick sadece tipik şoven bir erkek gibi —bir kadının kendi ayakkabısını bile bağlayamayacağını düşünen bir asilzade gibi— davrandığı için korkmuştu. Ama artık Derick'in öyle biri olmadığını biliyordu...

Emma dondu, öfkesi buza kesti. Derick o zaman da böyle hissetmiyor olmalıydı. Onu yine de tehdit etmişti. Emma'yı, onun "yardımcı olmasına" izin vermesi için zorlamıştı. Böyle bir şeyi neden yapmıştı? Neden onu kızdırarak araştırmasına dâhil olmak için zorlamıştı?

"Molly'nin ölümünün de bunun bir parçası olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Derick onu dikkatli bir şekilde izliyordu. Fazla dikkatli bir şekilde.

"Hayır," dedi Derick. "Molly'nin ölümünün göründü-

ğü gibi olduğunu düşünüyorum, ters giden bir âşık kavgası.”

“O zaman niye onunla bu kadar ilgilendin? Dâhil olmak için neden ısrar ettin?” diye sordu Emma. Derick bakışlarını yere indirdi, daha önceki konuşmalarıyla ilgili her şeyi hatırlamaya çalışırken başparmağıyla diğer parmaklarını ovuşturduğunun farkında değildi. “Tabii, bana yakınlaşmaya çalışıyorsan o ayrı. Ama bir şeyler bildiğimi düşünmüyorsan bu pek mantıklı değil...”

O anda Emma’nın nefesi kesildi, aniden başını kaldırıp Derick’e baktı. “Hainin *ben* olabileceğimi düşünmedin, değil mi?”

Derick’in yüzünden çok ufak bir an için bir ifade geçti. Derick’i tanımayan biri gözden kaçırabilirdi, ama o ufak irkilme Emma’yı afallattı.

“Ama bu çok saçma! Derbyshire’dan hiç çıkmadım. Küçük dünyamın dışındaki insanlarla olan tek iletişimim arada sıra Peak Bölgesi’nden geçen gezginlerle olur ve o bile sınırlıdır, çünkü onlar da manzaralara ya da hanlara sıkışıp kalmaya meyilli olurlar. Bay Stubbins hariç, elbette.”

“Bunu sadece çok kısa bir an için aklımdan geçirdim,” diye mırıldandı Derick.

“Hiç geçirmemeliydin.” Emma elini sinirle salladı. “Gazetelerden okuduklarım dışında savaş ya da askeri gi-dışat hakkında bildiğim her şeyi bana anlatan tek kişi—” Kelimeler boğazında söndü. İnanamayarak ona baktı. “Benim... Ağabeyim.”

Elleri cansızca iki yanına düştü. Acı gerçek, karmaşık bir problemi çözmek için ihtiyacı olan bilinmeyen tamsayı gibi aklında belirdi.

“Ağabeyime yaklaşmak için beni mi kullandın?” Emma’nın sesi kendi kulaklarına bile farklı geldi.

Emma, Derick’in gergin durumunda ve sabırlı ifadesinde gerçeği gördü, bakışlarındaki acıma dolu şefkati tanıdı.

Emma’ya çarpan ilk duygu öfkeydi. Derick’e karşı. Kendine karşı. Bu kadar çocukça bir şekilde Derick’e tutulmuş olmasa, dikkatinin nerede olduğunu fark ederdi, en azından daha çok sorgulardı.

Fakat hayır, Derick’i sadece istediği şekilde görmüştü. Bir zamanlar tanıdığı çocuk, artık bir asil, ruhunu iyileştirmesi için Emma’ya ihtiyaç duyan yaralı bir kahraman olarak. Varsayımlarda bulunmuş, Derick’in her sözünü ve her hareketini aptal denklemine uydurmuştu, böylece onunla sonsuza-kadar-mutlu-olma hayalini kurabilmişti.

Emma’nın göğsüne keskin bir acı saplandı, boğazına ve burnuna batarak gözlerini yaktı.

“En başta,” diye itiraf etti Derick ve Emma’nın göğsündeki acı şiddetlendi. “Ağabeyin, Fransızlara iletilen türden askeri sırların en muhtemel kaynağı.”

“Ağabeyim bir savaş kahramanıydı, Tanrı aşkına!” diye haykırdı Emma.

“Evet, öyleydi. Ve ben de Avrupa’nın balo salonlarında gezinen, safahat düşkünü genç hovardaydım sadece...”

Tanrım, ne kadar da aptaldı. Ve o! Emma dönüp Derick’e bir bakış attı. O...

Ben iyi bir casustum. Bana çoğundan çok daha farklı türde görevler verildi sadece.

Derick’in sözleri Emma’nın zihninde çınladı.

Bazılarını baştan çıkardım, çünkü onlardan edinmem emredilen sırları gerçekten taşıyorlardı, kendilerine ya da yakınlarına ait sırları.

Emma'nın dünyası tepetaklak oluyordu. Bu onu sabit tutacakmış gibi uzanıp havayı yakalamaya çalıştı.

"Emma?"

Emma, Derick'in sesini çok uzaktan duyuyordu. Derick onun yanında belirip destek olmak için uzanınca Emma irkildi. Adamın tek bir dokunuşu, vücudundan sıcaklık dalgaları geçmesine neden oldu, ama bu cinsel sıcaklık aniden farklı türden bir yangına dönüştü. Emma, adamı sertçe itti.

Derick geriye doğru tökezledi, Emma'nın şiddetindeki güç karşısında afallamıştı. Gerçeği öğrenince buna mutlu olmayacağını biliyordu, ama bu kadar güçlü bir tepki vermesini beklemiyordu. Emma'nın o küçük zeki zihninde neler dönüyordu?

Yüzünü göremediği için bunu anlayamıyordu. Emma onu ittikten sonra omuzlarını kamburlaştırıp kollarını karnına sarmıştı. Kendini karnına bir yumruk daha yemekten korumak isteyen bir boksöre benziyordu. Bir de ışık çemberinden geriye çekilip karanlığın sınırına geçince, Derick onun birkaç adım ötede olduğunu bilse de ürktütücü bir şekilde yalnız kaldı. Emma'nın gergin nefes alıp verişlerini duyabiliyordu.

"Sana ağabeyimin aleyhinde delil sağlayabileceğimi düşündüğün için beni baştan çıkardın." Emma'nın sesi, şimdi gece havası etraflarında soğuduğu yerden yükselen hafif sisle beraber Derick'e ulaştı.

En başta Derick konuşmadı. Emma'nın ona olan inancını *bu* muydu? *Elbette düşündüğü şey bu olacak, seni göt herif.* Sadece birkaç saat önce onu kendinden uzaklaştırmak için günahlarını öve öve göklere çıkarmamış mıydı?

Fakat sonra haklı bir öfke Derick'in dilini yaktı. Ona direnmek için çektiği onca çileden sonra... "Böyle bir şey yapmadım. Çalışma odasında *beni* öpen *sendin*, hatırlarsan."

Karanlıktan bir burundan soluma sesi geldi ve bunu şüpheli bir burun çekme sesi takip etti. "Peki ilk öpücüğü bir bahis konusu yapan kimdi? Tecavüzünden kurtulmak için her şeyi riske attığımı biliyordun."

Emma'nın oku hedefini vurdu. Niyeti bu olmasa da onları bu yola sokan Derick'ti.

"Evet, peki, o şehvetli elbisenle bugünü nasıl açıklayacaksın? Hani *şalsız* olan," diye hatırlattı Derick. "Pastalarını ve *iki* şişe şarabı?" Çektiği onca ıstıraptan sonra, Derick'in kararı —özverili kararı da diyebilirdi— Emma'yı dokunulmamış olarak bırakmaktı. Bu arada Emma da onu akıl sınırlarını zorlayacak derecede baştan çıkarmak için elinden geleni yapmıştı. Şimdi bir de *onu* suçlama cüretinde mi bulunuyordu?

"Ne düşündüğümü biliyordun! Ortak olacağımızı sanmıştım. Burada kalacağını sanmıştım. Demiştin ki—"

"Hayır, Emma. Bunların hiçbirini kabul etmedim. O kusursuz hafızanı kullan. Yanlış varsayımlarımı düzeltmemiş olabilirim, ama sana asla yalan söylemedim. Ve seni asla baştan çıkarmaya çalışmadım."

Uzun sessizlikte Derick'in göğsü daraldı. Emma'yı karanlıkta, hatırlamaya çalışırken, başparmağı öfkeyle diğer parmaklarını ovuşturur halde gözünün önüne getirdi.

Emma ışığa döndü ve Derick onun gözyaşlarıyla tahrir olmuş yüzünün karşısında benzinin attığını hissetti. Emma yüzünü silip neredeyse kurutmuş olsa da; gözleri,

yanakları ve burnu benek benek ve kırmızıydı. Kollarını sıkıca kendine dolamıştı.

Fakat onun dudaklarından kurtulan tatsız kahkaha Derick'in göğsünü burktu. Ondan duyduğu hiçbir sese benzemiyordu. Kısmen öfkeli, kısmen incinmiş, kısmen yenilmişti.

"O zaman ülkenin bir numaralı kadın peşinde koşan casusu olmama şaşmamak gerek," dedi Emma düz bir sesle. "Baştan çıkarma işini bile bana yaptırдын."

Derick sadece kısa bir an için gözlerini kapattı. Emma'ya bakmazsa hissettiği suçluluğu ve acıyı yok edebilirmiş gibi. Fakat işe yaramadı. Lanet olsun, işleri birbirine katmıştı. Emma da âdeti olduğu üzere, her şeyi üzerine alıp kendi kabuğuna çekilmişti. Belki bu sefer, tekrar çıkma girişiminde bulunmayacak kadar derinlere çekilirdi. Derick bunun olmasına izin veremezdi. İçtenliğini gözlerine, ifadesine ve sesine yansıtmaya çalışarak konuşmaya başladı. "Emma, öyle olmadı."

Emma'mn yüzüne acı yayıldı. "Beceriksizce baştan çıkarma girişimlerime nasıl da kahkahalarla gülmüş olmalısın."

"Gülmek mi?" Derick başka kimseden görmediği o masum coşku karşısında kendini kaybetmişti.

"Aynen öyle. Aslında, benim gibi fazlasıyla deneyimsiz biriyle bu işi yapmak durumunda kalmanın tatsız bir çile olduğuna eminim. Ama düşününce, bunu ülken için yaptın sanırım. Gözlerini kapa ve İngiltere'yi düşün. Bu kadar."

"Bu kadarı yeter!" diye kükredti Derick, ikisini de şaşırtarak.

Emma geriye doğru sıçrayıp temkinli gözlerle ona baktı. Derick onu böyle ürkütmüş olmaktan anında pişmanlık duydu, ama en azından Emma korumacı bir şekilde kendine sarılmıyordu artık.

“Kahretsin, Emma, beni dinleyecek ve bu aptalca fikri kafandan atacaksın. Evet, asistanınmış gibi davranmama izin vermen için seni zorladım, ama külotunun içine girmek için değildi. Sadece bölge sakinleriyle işimi kolaylaştırmaya ihtiyacım vardı. Deneyimlerini ve sezgilerini paylaşmana, sormaya ihtiyaç duyabileceğim sorular için bana bir zemin hazırlamaya ihtiyacım vardı.”

Emma aşıkâr bir şekilde inanmayan bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. “Ağabeyimle ilgili bilgi toplama peşinde değil miydin?”

Derick bir elini hüsrarla saçlarından geçirdi. “Evet, peşindeydim. Ama bunun için seni *baştan çıkarmaya* ihtiyacım yoktu. Bana zaten laf arasında ağabeyinden ve onunla iletişime geçen insanlardan bahsetmiştin.”

Emma yüzünü başka yöne çevirdi. “O zaman sanırım bu beni çoğundan daha kolay biri yapar.”

Bu sözler aralarına taş gibi düştü.

“Yeter,” diye homurdandı Derick ona doğru ilerleyerek. Emma’nın kendini cezalandırmasından bıkmıştı. “Lanet olasıca, kahretsin—”

Fakat Emma teslimiyetle tek elini kaldırdı ve bu kırılan hareket Derick’i dondurdu. Doğrudan ona baktığında Emma’nın gözlerindeki kırılgan bakış, vücudunu soğuklukla yıkadı.

“Sadece kes,” dedi Emma sessizce ve dönerek karanlığa doğru yürümeye başladı.

“Nereye gidiyorsun, Emma?” diye sordu Derick, hızla feneri ve çuvalı yerden kapıp onu takip etmeye hazırlandı.

“Bay Farnsworth’ten geri kalanları toplayacağım,” dedi Emma, sesi Derick’e doğru süzülürken. “Sonra da eve gideceğim.”

Emma hizmetkârları uyandırmayı istemediğinden arka mutfak kapısından girdi ve ardından kilidi güvenle çevirdi. Savunma Bakanlığı’nın talihsiz ajanından kalanlara dair bulabildiklerinden hepsini toplamak saatler almış ve malikâneye getirip soğuk bodruma yerleştirmek bir saat sürmüştü. Emma yarın burada daha derin bir soruşturma yürütecekti.

Neyse ki artık Derick’le daha fazla yalnız kalmasına gerek yoktu. Emma ayaklarını yere vurarak arabaya döndüğünde, Arabacı John ve diğer üç adam onları bekliyordu ve Wallingford Malikânesi’ne kadar onlara eşlik etmişlerdi. Emma, Derick’in yalanlarını daha fazla dinleyebileceğini sanmıyordu.

Derick’in kandırmacasını düşündüğünde, içine daha fazla acı işlemesini bekledi ama tuhaf bir şekilde uyuşmuştu. Uyuşmak iyiydi, gerçi. Bu, sefil duygularının altında gizlenmiş olanları düşünüp hatırlama becerisini kullanmasına izin veriyordu.

Paltosunu ve çamur kaplı botlarını çıkarıp dikkatle vestiyere doğru yürüdü. Pekâlâ, palto başkasınındı. Bildiği kadarıyla annesine aitti ama tam hatırlayamıyordu. Fakat botlar kendisininindi. Derick ısrar etmişti.

Karanlıkta sendeleyip o güzel boynunu kırmama müsaade ede-

mem. Derick'in üstünlük taslaması karşısında duyduğu bir öfke dalgası, Emma'nın uyuşukluk halini deldi. Derick'in hiçbir şeyi umursadığı yoktu.

Botlarını, olması gerekenden daha sertçe yere attı. Botlar yerde sekip ters yönlerle devrildi, ama ikisi de her boydan ve benzer bir şekilde çamur kaplı bir bot yığınının yanına düştü. Emma'nın, ağabeyinin... Hatta belki bazıları babasının ve annesinin botlarıydı. En yakın olan hangisiyse onu kaparak hepsini geçen yıl boyunca giymişti muhtemelen. Vestiyeri gerçekten temizlemesi gerekiyordu. Kocaman olan paltolarla uymayan botların hepsini iltiyacı olan insanlara vermeliydi, tabii üstlerindeki kiri temizledikten sonra.

Ne halt yemeye bir grup lanet botu düşünüyordu şimdi? *Belki de diğer şeylere odaklanmak istemiyorsundur, kızım, mesela avanaklığına, aptallığına.*

"Kes sesini," dedi kafasındaki karamsar sese, onu duyduğuna neredeyse şaşırarak. Geçen birkaç gün boyunca genellikle epey suskun kalmıştı. O günlerde o ses yerine mutlulukla Derick'i düşünmüş ve onunla olmuştu.

Pekâlâ, şimdi intikam almak için geri dönmüştü, değil mi? Emma yorgun bir şekilde iç çekti. Ses, genelde endişeli ya da yorgun olduğunda gelirdi ve bugünkü olaylar yüzünden ikisini de hissediyordu. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Bazı sancıları, itinayla Bay Farnsworth'ün kalıntılarını toplarken eğilip çökmekten kaynaklanıyordu. Fakat bazı alışılmadık yerlerdeki ağrıların Derick'le sevişmenin bir sonucu olduğunu fark edince içini bir utanç kapladı.

Sevişmek. O şeye bu adı verebilir miydi gerçekten? Derick için hükümet-sebepli bir seksti, değil mi? Yoksa öyle

mi? Derick ondan iltiyacı olan şeyi almak için Emma'yı baştan çıkarmak zorunda olmadığını söyleyerek acı verici bir noktaya parmak basmıştı.

Emma neye inanacağını bilmiyordu. Fakat bir şeye karar vermişti. Derick'in kollarında geçirdiği zamanı hep sevişmek olarak hatırlayacaktı, çünkü *kendisi* için bu şekilde olmuştu.

Bir ıstırap parçası uyuşukluk halini parçaladı ve Emma da buna izin verdi. Acı, görevini ne kadar erken yerine getirirse Emma o kadar erken unutulabilirdi. Bir homurtu çıkardı. Hayır, asla unutmayacaktı. Ne tek bir sözü, ne tek bir anı... Bu onun yeteneği ve lanetiydi.

Bu kadar yorgunken uyuyabileceğini sanmıyordu. Belki bir-iki kadeh şeri yardımcı olurdu. Mutfaktaki ateşle bir kandil yaktı. Çoraplı ayaklarıyla koridorda sessizce ilerleyerek salona doğru gitti.

Salonun açık kapısına ulaşmasından hemen önce gü-rültülü bir çat sesi duydu. Kaşlarını çattı. Fransız kapılardan gelmişti sanki. Derick konuşmalarını tamamlamak için eve sızmaya mı çalışıyordu? Emma tek kelime etmeden bodrumdan ayrılırken Derick'in attığı karanlık bakış, konuşmalarının henüz bitmediği sözünü veriyordu. Derick belki de harekete geçmek için yarın sabahı beklemek istememişti.

Hay incirin çekirdeği! Derick onun lambasından gelen ışığın kapiya doğru yaklaştığını karanlık salonun içinden görmüş olmalıydı, bu da gizlice kaçma ya da saklanmanın söz konusu olmadığı anlamına geliyordu.

"Bence bu tartışmanın ne yeri ne de zamanı," dedi Emma sertçe, odaya tamamen girdiğinde gözleri onu arı-

yordu. Soğuk bir esinti bileklerine dolandı ve kandilde camın içindeki ateş titreşerek tuhaf açılarla hâlâ açık olan kapılardan parladı. Ancak Derick orada yoktu. Kimse yoktu. İhtiyatla kapılara doğru ilerlerken alını kırıttı.

Hafif bir horultu Emma'nın çığlık atmasına neden oldu.

Horultu sert bir homurtuya dönüştü.

Emma sese döndü, o çelimsiz alev, ışık kadar koruma da sağlayacakmış gibi lambasını önünde tuttu. Üç adım sonra, şöminenin yanında, sönmeye yüz tutmuş ateşin neredeyse bitmiş korlarına karşı oturan birine ait gölge- li bir figür görüş alanına girdi. Fakat ortada koltuk yoktu. Bu alanı hep boş bırakırlardı, çünkü burayı en çok seven kişi... "George!" diye haykırdı Emma, ağabeyinin teker- lekli sandalyesine rahatça yerleştiği yere doğru koşturarak.

"Ne? Kim?" diyen uyku sersemi sesi geldi ağabeyinin. Gözlerini kırptırdı. "Em?"

"Burada karanlıkta ne yapıyorsun?" diye sordu Emma, lambayı yandaki masanın üzerine koyarak. "Hem de bu saatte?" Emma şöminenin üzerindeki raftan bir tutuştur- ma tahtası alıp lambaya döndü. Lambanın cam kısmını kaldırdı ve piring gaz yuvasındaki kolu çevirerek fitili daha da uzattı. Işık çemberi büyüdü. Tutuşturma tahtasını aleve tuttu ve şöminenin iki tarafındaki duvar apliklerini yak- mak için kullandı.

Aydınlıkta dönüp George'a bir bakış attı. Ağabeyi tek eliyle uykulu gözlerini ovuşturuyordu, diğeriyle de etra- fında sıkıca dolanmış kucağına örttüğü battaniyeyi kavra- mıştı. Emma aceleyle onun yanına gidip elini alnına koy- du. "George, donuyorsun. Neden sönmüş ateşle, burada tek başına oturuyorsun?"

Emma ağır bir şömine demiri kaptı, soğuk şömine demirine dokunmak dondurucu hissettirdi. Korlar kırmızıya dönene kadar ateşi canlandırdıktan sonra yeni bir odun attı.

“Çalışanların ormanda ölü bir adam bulunduğuna dair fısıldaştıklarını duydum,” dedi George, sesi uykudan kalın çıkıyordu. “Doğru olup olmadığını öğrenmek için seni beklemeye karar verdim. Uyuyakalıp ateşin söndüğünü fark etmemiş olmalıyım.”

İlki yanınca Emma şömineye ikinci bir odun attı. “Evet, pekâlâ, Perkins bunun hesabını verecek. Neden hizmetkârlardan biri seni kontrol etmeye gelmedi?”

“Perkins’e ya da hizmetkârlardan birine tek kelime etmeyeceksin, küçük kardeşim. Çünkü hiçbiri burada olduğumu bilmediği için beni kontrol edemezdi.” George ona kaşlarını çatınca, orta yaşlarındaki bir adamdan çok asık suratlı bir ergene benzedi. “Tamamen yatalak değilim. Çalışanlar uyuduktan sonra sandalyemi ittirerek salona gelebilecek *durumdayım*.” Dudakları düz bir çizgi halini alırken ekledi. “Günlerdir kendimi daha iyi hissediyorum.”

Emma, George’un arkasına geçip onu artık gürleyen ateşe daha da yaklaştırdı. “Pekâlâ, kimsenin haberi olmadan bir yerlere gitme fikrinden hoşlanmıyorum. Ya düşseydin?”

“Ben iyiyim, Emma, yani endişelenmeyi bırak,” dedi ağabeyi huysuzca. “Şimdi, peşinden gittiğin ölü adam kimmiş peki?”

Derick’in işini gizli tutacağına dair ona bir söz vermişti. Ancak yaşamak için yalan söyleyen bir adama verilen sözü bozmak, gerçekten bozmak anlamına gelir miydi? Emma

burnundan nefes verdi. Evet, o anlama gelirdi. Ve sırf Derick dürtüst davranmadığı için Emma'nın da öyle davranması gerekmiyordu.

“Sadece zavallı bir talihsiz,” dedi Emma. “O kadar kötü parçalanmış ki, başına ne geldiğini bile söyleyemiyorum. Bir kaza olabilir, sanırım.”

George'a hiç yalan söylememiştii daha önce. *Teknik olarak bu bir yalan sayılmaz*, diye fısıldadı Emma'nın vicdanı. *Farnsworth gerçekten talihsizdi, başına ne geldiğini tam olarak bilmiyorsun ve bir kaza da olabilir. Yüzde üç ihtimalle de olsa.*

Harika. Şimdi de Derick gibi konuşuyordu.

“Pekâlâ, kaza olsun olmasın,” dedi George, “duyduğuma göre hizmetçinin ölümü kaza değilmiş. Ormanda tek başına dolaşmanı istemiyorum.”

Emma elini salladı. “Yalnız değildim, George. Yanımda üç iri yarı uşak ve köyden bir avcı vardı. Ve Derick de, elbette.”

“Aaaah,” dedi George, rahatsız-edici-ağabey-sesiyle. “Şu gelişen ortaklık... Nasıl gidiyor peki? Son zamanlarda o kadar çok dışarıda oluyorsun ki hiçbir şey bilmiyorum.”

George onu korkuttuğunda hissettiği tüm adrenalin gittiği için Emma aniden kendini çok yorgun hissetti. Emma'nın omuzları düştü. “Bir ortaklık olmayacak.”

George'un kaşları burun köprüsünün üzerinde birbirine yaklaştı. “Ne demek istiyorsun?” Gözleri kısıldı. yumruğu örtüyü hâlâ tutarken kucağındaki kumaşı büküyordu. “Üzgün görünüyorsun, Emma,” dedi, sesi daha da derinleşip yükseldi. “Aveline seni kızdıracak bir şey mi yaptı?”

Emma onu sakinleştirmek için ağabeyinin omzuna eli-

ni koydu. İsteddiği son şey, George'ı öfke nöbetlerinden birine sürüklemektir. Ayrıca Derick'le arasında olan biteni ağabeyiyle konuşmaya niyeti yoktu. "Hayır, George. Tabii ki hayır. Ben sadece ortak olarak uymayacağımıza karar verdim. Üstelik Derick'in Derbyshire'a yerleşmeyi düşündüğünü hiç sanmıyorum ve burayı bırakmak gibi bir niyetim de yok."

George'un yüzü ifadesizleşti ve Emma nefesini saldı.

"Benim yüzümden mi?" diye sordu adam sessizce.

"Ne?"

"Benim yüzümden mi Derbyshire'dan ayrılmak istemiyorsun?" George'un kaş çatışı geri döndü, bu seferki daha da karanlıktı. "Seninle Aveline arasındaki eşleşmenin, onunla arazisine ya da Londra'ya gitmen gerekeceği için yürümeyeceğini düşünüyorsan... Mutluluk şansını bana olan sadakatin yüzünden çöpe atmanı istemiyorum."

"George, sadece o değil ki," dedi Emma, eğilip ağabeyinin omuzlarına sarıldı. Sözlerinde ciddi olduğunu ona göstermek için doğrulmadan önce onu bir kez daha sıktı. "Derick'in buna uygun olmamasının bir sürü nedeni var, bunların en ufağı da coğrafya."

Hiç taşınmayı düşündün mü? Mesela... Londra ya da bilgilerin suçları çözmek adına daha iyi kullanılacağı diğer büyük şehirlere? Derick, onun da kendisiyle gelmesini istediğinin işaretini mi vermişti? Bu sözleri söylerken, Emma'ya büyüleyici bir şekilde faydalı demişti ve ona bakış şekli—

Emma kendine zihinsel bir tokat patlattı. Tanrı aşkına ne yapıyordu böyle? Derick'in sözlerinden yine hayali niyetler mi çıkarıyordu? *Avanak*. Derick için o lanet olası görevi dışında bir şey ifade etmediğini ne çabuk unutmuştu.

Serin bir rüzgâr Emma'nın bileklerinde dolanıp eteklerinin altına sürünerek titremesine neden oldu.

Ağabeyini görtüp irkildiğinde açık olan Fransız kapıları ne çabuk unutmuştu. Onları kapatmak üzere giderken omzunun üstünden bakarak sordu. "George, buraya geldiğinde Fransız kapılar açık mıydı?"

"Ben... Ben sanmıyorum." Ağabeyi yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Kapılar açık mı? Fark ederdim... Değil mi?"

Emma kilitlenene kadar kilitlerini çevirirken kaşlarını çattı. Duyduğu çatırtı rüzgârın kapıları iki yana vurma sesi olabilirdi, ama en başta nasıl açılmışlardı ki? Perkins odasına çekilmeden önce tüm evi gezerdi.

Kapıları rüzgâr itip açmış olamazdı. çünkü dışarı doğru açılıyorlardı. Acaba kapıları rüzgârın onları çekmesine neden olacak kadar aralık tutacak şekilde kapı mandalı mı bozuktu? Emma kapıları sertçe zorladı. Daha da sert zorladı. Mandal çalışıyordu.

Birisi Wallingford Malikânesi'ne kasten salon kapılarından girmeye çalışmıştı. Fakat kim? Derick mi? Ya da bir başkası?

Ağabeyin, Fransızlara iletilen türden askeri sırların en muhtemel kaynağı.

Emma bu gece o kadar kızgındı ki, Derick'e hainin kimliğini açıklaması ya da burada olmasının gerçek nede-niyle ilgili daha çok şey açıklaması adına ısrar etmemişti. Derick'in ona gerçekten söylediği tek şey, hainin öldüğüne ve bir suç ortağı olması gerektiğine inandığıydı.

Emma'nın aklında korkunç bir düşünce belirdi. Ya hain, ağabeyini tatlılıkla ikna ederek ondan bilgi almışsa? Suç ortağı da bunu biliyor olmalıydı. Ya o adam, ağabeyini

yarım kalmış bir iş olarak görüp tamamlamaya karar ver-diyse?

Bu ani korkunun tutuşundan kurtulabilecekmış gibi, kalbi şiddetle atmaya başladı.

Kendine gel, Emma. Doğrudan sonuçlara atlıyorsun. Üstelik Derick, ağabeyinin en muhtemel kaynak olduğunu söyle-mişt, gerçekten kaynağın kendisi olduğunu değil. Emma bu gece ağır bir ders almıştı: Derick sözlerini özenle seçi-yordu.

Arada bir, İngiltere'nin sırlarını ifşa edenleri yok etmek için çağırıldım.

Emma'nın kanı damarlarında buza keserek titremesine neden oldu. Hayır. Hayır. Hayır! Derick'in George'a zarar vermek gibi bir niyeti olduğuna inanmayı reddediyor-du. Ne de olsa, asıl hainin öldüğünü söylememiş miydi? Ağabeyi bunun içindeyse, tek sebebi birinin ondan yarar-lanmasıydı, kendi payına herhangi bir kötülük ettiğinden değil. Elbette Derick bunu anlardı.

Yine de George'un hayatıyla kumar oynamayacaktı. Fransız kapıları kilitledi ve aceleyle, yine kendinden ge-çiyor gibi görünen George'un yanına döndü. Emma onu çevirdi. "Hadi, George. Seni odana götürelim."

Perkins'i uyandırdı, George'u nasıl bulduğunu anlatın-ca adam yerin dibine girdi. Emma baş uşağa ağabeyinin odasının kapısının dışına, koruma olarak en güçlü uşağı yerleştirmesini emretti. Sonra kâhyayı uyandırmasını ve evi gözden geçirip tüm kapı ve pencerelerin güvenli ol-duğundan emin olmalarını istedi. Hiçbir açıklama suna-mıyordu ama Perkins —Tanrı onu kutsasın— hiçbir şey sormadı.

Gece yarısı atının hazır olmasını talep ettiğinde inşallah baş seyis de bir şey sormazdı.

Bizzat kendisi gidip Derick'ten bazı açıklamalar talep etmek niyetindeydi, saatin geçliği umurunda bile değildi.

On Dokuzuncu Bölüm

“Ne demek Harding burada değil?” Derick, Wallingford Malikânesi’nin baş seyisine baktı. Fenerin sarı ışığının altında yaşlı adamın alnında ter parlıyordu.

McCandless sert görünüyordu, ön kolları ve boynuyla omuzlarının birleştiği yerdeki kaslar savunmacı bir şekilde kasılmıştı. “Gözümü onun üzerinde tutacağımı söyledim, ama burası hapishane değil, lordum. Sadece bu kadarını yapabiliyorum. Ben, Bayan Wallingford ve sizleyken, ormandayken sıvışmış olmalı. Pılını pırtını toplamış.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Derick. Harding, annesine ihanet planında yardım eden adam gibi görünüyordu. Ne de olsa, annesi Farnsworth’ten önce öldüğü için, o yapmış olamazdı. Ama Farnsworth annesinin peşindeyse, Harding’in işin içine girişini öğrenmiş ve uşak için bir tehdit haline gelmiş olmalıydı. Derick artık, zavallı hizmetçi Molly’nin kıskançlık değil de bir şeyler öğrenmenin kurbanı olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü kız, annesinin evinde hizmetçi ve bir de Harding’in âşığıydı.

“Sizce o adamı öldüren kişi Thomas mı?” diye sordu uşak. Tüm o gücüne kuvvetine rağmen, McCandless solgun ve titrek görünüyordu. Ormandaki dehşet verici getir-götür işlerinden sonra Derick elinde olmadan ona karşı anlayış hissetti.

“Bilmiyorum,” dedi Derick, ama sesinden tam tersinin anlaşılmasına engel olmadı.

Baş seyisin dudakları incelererek korkunç bir çizgi halini aldı. McCandless ne düşünecekse düşünsündü. Haber artık kasabada da yayılacaktı, hem de muhtemelen güneş doğmadan çok önce. Derick’in Harding’i tekrar sorgulaması gerekiyordu ve bu ancak uşak yakalanıp teslim edilirse mümkün olacaktı. Köylüler onun gerçekten tehlikeli olduğunu —ki gayet de olabilirdi— düşünürlerse, bu kaçak uşağa karşı daha tetikte olurlardı.

Derick artık Farnsworth’ün öldüğünü ve burada Derbyshire’da öldürülmüş olduğunu bildiğinden, tüm görev daha keskin bir hal almıştı. Birisi kendini korumak için bir aydan kısa süre önce cinayet işlemişti. Katil ister suç ortağı olsun ister asıl hain, suçları artık uzak geçmişte değildi. Durum kısa süre önce ölümcül bir hal almıştı.

Derick, uzun adımlarla ahırdan geceye çıkarken, “Harding ortaya çıkarsa ya da biri onu görürse, hemen Bayan Wallingford’a ve bana haber gönderildiğinden emin ol,” diye talimat verdi McCandless’a. Malikâneye doğru ilerledi. Harding potansiyel bir tehlike olabilirdi ve Emma’nın tehlikeden haberdar edilmesi lazımdı. Ayrıca bu karmaşanın geri kalanını çözüme işine girişmek istiyordu. Emma’nın geçirdiği günden sonra çok fazla uyuduğundan şüpheliydi zaten. Kendisi uyuyamayacağını biliyordu.

Taurını. Emma'nın yaralı bir hayvan gibi büzülüp tökezleyerek ondan uzaklaşmasını, ışıktan geriye çekilmesini asla unutmuyacaktı. Emma'ya yapmış olduğu şeyden nefret ediyordu, onu bu gece yine rahatsız ederek işleri mulitemelen daha da kötü bir hale getirecek olmasından nefret ediyordu. Emma hâlâ sersemlemiş durumda olmalıydı. Ona daha fazla zaman —Derick'in dönüşünden beri ikisinin arasında olan her şeyi, söylenen her sözü incelemesi için o harikulade hafızasını kullanması için biraz zaman— verebilseydi, Emma Derick'in niyetinin asla onu incitmek olmadığını belki anlardı.

Derick homurdandı. Bunun bir önemi vardı sanki. Cehenneme doğru giden döşenmiş yolda, çizmelerinin altında gürültüyle çatırdayan şeyin çakıl taşları olmadığını biliyordu. Emma'yı *incitmişti*. Korkunç bir şekilde... Emma için yapabileceği en iyi şey, bu işi bitirip onu huzur içinde bırakmaktır.

Ev halkını uyandırmaktansa eve arka mutfak kapısından girip onu aramaya karar verdi. Sessizce verandaya ilerleyip kapıya uzandı. Kapı kolunu çevirdi ama açılmadı. Kahretsin. Kapı kolunu bir daha hızla salladı ama aynı sonuçla karşılaştı. Kilidi incelemek için öne eğildi. Çok karmaşık görünmüyordu. Biraz uğraşırsa—

Kapı hızla açılınca Derick geriye doğru sendeledi, aynı anda doğrulmaya ve dengesini kazanmaya çalışırken neredeyse verandanın alçak kenarından aşağı kayıyordu. Kim—

“Emma?” Ormanda giydiği o üzeri lekeli palto hâlâ üzerinde ve yaptığı o basit düğümden bir sürü saç buklesi kurtulduğu göz önüne alınırsa, Emma kapı eşiğinden gelen loş ışık silüetini çizerken, saçma denecek kadar güzel

görünüyordu. Üstelik ölümüne yorgun düşmüş gibi görünüyordu.

Ve öfkeli.

“Yani o *sendin!*” Emma verandaya doğru saldırgan bir adım atarak Derick’e daha da geri çekilmekten başka bir şans tanımadı. Amber gözlerinde ateş parladı, ama rahatlama da vardı. Emma bu iki tepkiye de neyin sebep olduğunu bilmiyordu.

“Pardon?”

“Neden evime gizlice sızmaya çalışıyorsun?” Emma’nın elleri iki yanında yumruk oldu ve ağırlığını diğer ayağına verdi. Derick bilmeseydi, onun savaşa hazırlandığını düşünürdü.

“Nazik davranmaya çalışıyordum,” diye karşılık verdi savunmaya geçerek. “Seninle konuşmam gerekiyordu ve tüm ev halkını uyandırmak istemedim. Yatak odanın penceresinden girmeme memnun olacağını da düşünmedim.”

“Konuşmak istediğin bense, o zaman ben geldiğimde salonda kalmak yerine neden kaçtın?” Emma onun yalanını yakalamış gibi, gözlerini uğursuz bir şekilde kıstı. “Yoksa peşinde olduğun kişi gerçekten ağabeyim mi?”

Emma onun sorgulama taktiklerini gayet iyi bir şekilde kapmış gibi görünüyordu. Ama onun ilk ithamından sonrasını pek duymamıştı. “Salonunda biri mi vardı?”

Emma başıyla onaylayınca Derick’in hisleri huzursuzlukla dolarak içgüdülerini alarm haline getirdi. Harding miydi? Potansiyel bir katilin Emma’nın yakınlarında olması fikri Derick’in ağzının kurumasına ve kanının kaynamasına neden oldu. “O ben değildim, Emma. Ahırda, McCandless’la konuşuyordum.”

Emma'nın kavgaya hazır duruşu rahatlamıştı ama en-dişe, ifadesini hızla gölgeledi ve Emma alt dudağını dişle-riyle sıkıştırdı.

"Tam olarak ne gördüğünü söyle bana," diye emretti Derick.

Emma burnunu kırıştırdı. "Daha çok duydum," dedi. "Bir gece içkisi almak için salona doğru gidiyordum ki Fransız kapılar çatırdadı."

Derick biraz olsun rahatladı. Emma tam olarak birini görmemişti. Emma bugün çok fazla şey yaşamıştı. Aslında şimdi Emma'nın hiddetinin bir kısmı geçmişken, Derick onun elinin titrediğini fark etti. Sadece sinirleri bozulmuş olabilirdi.

"Gelenin sen olman gerektiğini düşündüm," dedi Emma, "Daha erken saatlerde başladığımız o konuşma-yı tamamlamak istediğini sandım." Yavaşça başını salladı. "Zihnim bir şeyler uyduruyor sanırım. Ama odaya girdi-ğimde kapılar sonuna kadar açıldı."

"Muhtemelen öyle bırakılmış—"

Fakat Emma başını iki yana sallıyordu. "Hayır. Perkins geceleri düzenli olarak kilitler. Rüzgâr da itip açmış ola-maz. Kapı mandalını bizzat kontrol ettim."

Kahretsin.

"Sen olduğunu sanıp odaya girmeden önce seslendim. Belki de onu korkutup kaçırmışımdır." Şimdi de başını olumlu anlamda sallıyordu, sesi daha güçlüydü. "Ya da çoktan gitmiş ve kapıları arkasından kapatmamış da ola-bilir."

Ya da daha önceden gelmiştir ve hâlâ evdedir. Derick, Emma'yı gereksiz yere korkutmak istemiyordu. Ama yeterin-

ce dinlemişti. Emma'nın yanından geçip mutfığa girdi ve salona yöneldi. Tam yanından geçerken Emma'nın elini de kapıp onu kendisiyle beraber çekti. "Gel." Güvende olduğundan emin olana kadar gözünü onun üzerinden ayırmayacaktı.

"Derick!" Emma ondan kurtulmaya çalışarak elini çekti ama adam tutuşunu gevşetmedi. Emma ofladı. "En azından yavaşla," diye homurdandı.

Yavaşlamadı ama adımlarını kısaltarak kadının daha kısa bacaklarına uyum sağladı.

Salon boştu ama parlak bir ateş ve duvar aplikleriyle iyice aydınlatılmıştı. Tuhaf bir şekilde, Emma artık elini onun tutuşundan çekmeye çalışmıyordu, salonun karşı köşesinde kapalı Fransız kapıların önünde dururken bile. Hatta Emma'nın kavrayışı sıkışmıştı. Bugün aralarında geçen onca şeyden sonra, Emma'nın rahatlığı onda araması Derick'in içine dokundu. Karşılık olarak o da Emma'nın elini sıkı.

Bu hareket büyüğü bozmuş olmalıydı, çünkü Emma elini çekip yumruk yaparak karnına bastırdı. Derick'in avucu üşüdü, onun dokunuşunun kaybı geride soğuk bir sızı bırakmıştı. Derick hissettiği tuhaf yumru karşısında boğazını temizledi.

"Pekâlâ. Burada birinin olduğuna dair bir kanıt bulabilecek miyiz bakalım." Derick kilidi çevirip kapıları açtı ve geceye adım attı. Öncelikle kapıları inceledi. Kapı kollarının yanında bir zorlama izi yoktu, ama böyle kapı kilitlerinin çocuk oyuncuğu olduğunu kendi deneyimlerinden biliyordu. Yeri araştırdı. Salonun dışında küçük bir avlu vardı, oradaki taş döşeme herhangi bir ayak izi bulma çabalarını boşa çıkarıyordu.

Derick taşın kenarına ulaştığında gece karanlığı herhangi bir şeyi görmeyi çok zorlaştırmıştı. “Emma,” diye seslendi arkasına doğru. “Bir lamba getir.”

Dakikalar sonra Emma ona katıldı. Derick ne aradığını ona açıklayınca Emma ışığı aşağıda tutmak için eğildi ve avlunun çevresinde dolandılar.

“İşte,” dedi Emma, uzak köşedeki karanlık bir şekli işaret ederek. Yaklaşırken, şekil çamurlu bir ayak izine dönüştü. Kesinlikle bir erkeğe ait olacak boyuttaydı ve tam olarak kurumamıştı. Gerçi bu düşük sıcaklıkta, geçen birkaç saat içinde herhangi bir anda olabilirdi. Yönü eve doğruydı.

Emma ışığı önlerinde biraz daha ileri doğru tuttu. İlk adımın gerisinde bir tane daha vardı, o daha belirgindi. Çamur çizmeyi aşındırmış gibi eve yaklaştıkça daha yıpranmış gibiydi ama kapıya ulaşmadan epey önce izler tamamen kayboluyordu.

Avlunun kenarına geldiklerinde iki tane çok belirgin ayak izi çifti —biri geliş diğeri gidiş yönündeydi— taş döşemenin dibindeki nemli zeminde görülebilir durumdaydı.

“Gelenler her kimse geldikleri yoldan gitmişler gibi görünüyor,” dedi Emma.

“Evet.”

Derick karanlık çimlere doğru baktı. Kesinlikle ahırdan gelmiş olabilirlerdi ama birkaç metre ötede çakıllı araba yolu vardı, bu da davetsiz misafirin buradan geçerek gitmiş olabileceği yönü bulmayı zorlaştırırdı. Derick izleri takip etmeyi daha sonra, Emma yanında yokken deneyecekti ama bir işe yarayacağından şüpheliydi.

Lambayı Emma'dan alıp izlere daha yakından bakabilmek için çömeldi. Ortalama bir erkek botu gibi görünüyordu ve Harding de o boylardaydı. Ya da belki... "Bugün bu yoldan gelmediğine emin misin? Erkek botlarının içinde etrafta dolaşmadığına?"

Emma başını iki yana salladı. "Hayır. Mutfaktan girmeyi tercih ediyorum. Ama iyi bir noktaya parmak bastın. Bu herhangi biri olabilir. Doğrudan yanlış bir sonuca varmak konusunda dikkatli olmalıyız." Sesi alçaldı ve devamında ne dediğini duymak için Derick kendini zorlamak durumunda kaldı. "Son zamanlarda öğrendiğim acı verici bir ders bu."

Emma bu hançeri ister kendisine ister ona hedeflemiş olsun, her türlü Derick'e saplandı. Ama başını kaldırıp ona baktığında, Emma ondan tarafa hiç bakmıyordu. Bakışları uzaklara odaklanmıştı. Derick karanlıkta emin olamıyordu, ama Emma daha çok düşüncelerinde kaybolmuşa benziyordu. Ya da anılarında.

Bilinmedik bir özlem, Derick'e ayağa kalkıp kollarını Emma'ya dolmasını ve onu kucaklamasını söyledi. Ellerini yatıştırıcı bir şekilde Emma'nın sırtında gezdirmeli. başını çenesinin altına yerleştirip kokusunu içine çekmeliydi.

Fakat böyle bir şey yapmadı. Kendisinden gelecek bir şefkat gösterisi, en iyi ihtimalle eğreti durur, Emma'nın da artık istemediği geçici bir merhem görevi görürdü. Hayır. Emma için yapabileceği en iyi şey —lanet olsun, kendisi için yapabileceği en iyi şey—onun düşüncelerini yine soruşturmaya çekmekti. Çünkü bu iş bitince, Derick gidecekti. Ve İngiltere kıyılarından uzaklaştığı her kilometreyle

bu herbat sızı tamamen kaybolana dek dinecekti. Her ikisi için de.

Lambayı Emma'ya verip ayağa kalktı. "Harding olabilir." Ona uşağın kayboluşunu anlattı.

Emma yüzünü buruşturup tutan migrenini bastırmak istermiş gibi parmaklarını alnına koydu. "Ben geldiğimde George salonda uyuyordu. Sence bu kişi —Harding ya da bir başkası— ona zarar verme niyeti gütmüş olabilir mi?"

"Bu mümkün. Eminim, ormanda bir ceset bulduğumuz haberi çoktan yayılmıştır. Adam ağabeyini bir engel olarak görüyorsa..." Daha da kötüsü, ya adam Emma'yı soruşturmayı yürüttüğü için artık bir tehdit olarak görüyorduydu? Bu düşünce Derick'in buza kesmesine neden oldu. Kahretsin. Pekâlâ, bazı eşyaları için Aveline Kalesi'ne haber göndermeliydi. Emma'yı korunmasız bırakmayacaktı.

Emma'ya gelince, Derick onun aklının hızla çalıştığını, amber bakışlarında düşüncelerin çalkalandığını ve soruların döndüğünü görebiliyordu. Derick onun bunları dilendirmesini bekledi.

Fakat Emma bu seferlik bunu yapmadı. Sessizlik büyüyüp aralarında daha önce hiç olmadığı kadar tuhaf bir hal aldı. Derick'in, toy gençlik günleri ya da en azından casusluğunun ilk acemilik döneminden beri hissetmediği kadar tedirgin ve sıkılğan hissetmesine neden oldu.

Emma kararlı bir şekilde başını sallayıp topuklarının üzerinde döndü, hızla salona doğru ilerledi.

Derick onun peşinden gitti, ama Emma eve varınca da durmadı. Aksine daha da hızlanarak koridordan aşağı doğru ilerledi ve merdivenlere yürüdü. Üçüncü basamağa

vardığında Derick onu dirseğinden yakaladı. “Nereye gidiyorsun?”

Emma basamakta yarı yarıya dönüp ona tepeden baktı. Üç basamak kadının onun ancak yarım baş kadar uzun olmasını sağlasa da bu, onun boyundaki bir adam için her zaman kaygı uyandırıcıydı. Yine de çocukluğundan beri böyle dezavantajlı bir durumda kalmamıştı. Onu bu kadar gergin yapan tek şey pozisyonları değildi ve bunu biliyordu. Eli, Emma’nın kolundan düştü. Bugün aralarında olan her şey, açığa çıkan her şey, dokunulan her şey... Onu keyifsiz kılanlar bunlardı.

“Evraklarımı incelemek için çalışma odama gidiyorum,” dedi Emma, sesi Derick’in daha önce hiç duymadığı bir tondaydı. Duygulardan yoksundu. Onun sıklıkla bir şeyler hakkında konuştuğu tarzda gerçekçi değildi ama tuhaf bir şekilde... Kopuktu.

Bu, Derick’i aynı anda hem üzdü hem de kıskançlıkla doldurdu. Görünüşe göre Emma daha önce ormanda yaptığı gibi verimlilik pelerinini giymişti. Bu, Derick’in çok iyi bildiği ve bir görevi yerine getirirken arkasına saklandığı bir kıyafetti. O zaman bu şey neden bugün Derick’ten kaçıp onu böylesine açıkta bırakmıştı? Böylesine acemi ve kararsız.

“Farnsworth’ü kendi başıma bulsaydım, şimdi ne yaptığımı bilmeden senin ajanın ölümünü ‘şüpheli’ olarak nitelendirirdim,” dedi Emma. “Sanırım bu tarz diğer ölümlerin kayıtlarını inceleyip aralarında bizi kesin bir yöne doğru yönlendirecek benzerlikler bulabilecek miyim diye bakmanın vakti geldi.”

Derick ona katıldığını belirtmek için başını salladı, onun

“biz” demesi karşısında rahatlamıştı. Aralarında olan şeylerden sonra işbirliği yapması için onu zorlamak zorunda kalacağından korkmuştu. Fakat onun küçük Pigme’si daha sert bir doğası olduğunu kanıtlıyordu, değil mi?

Yine de. Eğer kendisi, böyle meselelerde daha deneyimli bir adam olarak hissettikleriyle mücadele halindeyse... “Sen iyi olacak mısın, Emma?” diye sordu yumuşak bir sesle, kendi iyiliği kadar onun iyiliği için de. “Yani biz beraber çalışırken, hem de şeyden sonra...”

Emma’nın çenesi titredi. Neredeyse fark edilemeyecek bir şeydi, sakın bir denizdeki ufacık bir dalgaydı, ama Derick görmüştü. Onu derinlerinde hissetti. Onu yatıştırmak isterdi. Lanet olsun, ikisini de yatıştırmak isterdi. Oldukları yerde dururken, Emma ondan üç basamak üstteyken, Derick’in onu belinden yakalayıp kendine çekmesi için ideal yükseklikteydi. Arzu, Derick’in onu rahat bırakma kararını neredeyse bertaraf ediyordu.

Ancak o sırada Emma’nın narin çenesi katılaştı. “İyiden daha da fazlası olacağım. Ağabeyim tehlikede ve ben de onun zarar görmesine izin vermeyi reddediyorum, ne bir hainin suç ortağı tarafından ne de senin görev ve *ihтимallerinin* bir kurbanı olarak.”

Emma’nın bakışı iddiasını çürütmesi için Derick’e meydan okur gibiydi. Fakat Derick bir şey söylemedi. Emma onu gerçeklerle alt etmişti. Eğer hain onun ağabeyi çiksaydı, Derick yapması gerekeni yapardı. Eğer iş oraya varırsa, bunu şimdi de yapardı.

Bir düzine yıldan da uzun süredir ilk kez, başka biriymiş gibi davranmaktansa, başka biri *olmayı* diledi Derick. Gördüklerini görmemiş, yaptıklarını yapmamış biri... Bunun

sadece tek bir nedeni olabilirdi, Emma'nın onun hakkında ne düşündüğünü umursuyordu. Çünkü Emma'nın onu sevmesini istiyordu.

Tanrım, bu ne zaman olmuştu?

Derick'in yeni keşfettiği bu kavrayışın hedefi, omuzlarını kaldırıp başını eğerek gözlerinin aynı hizada olmasına neden oldu.

Emma'nın gözlerinde öfke parlıyordu. Fakat Derick o ifadenin arkasında kadının arzusunu görebiliyordu. Derick'le olma arzusu... Onu kendine saklama arzusu... Derick nefes almayı bıraktı.

"Beni kolayca kandırmış olabilirsin. Kendime sadece ne görmek istediysem onu görme izni vermiş olabilirim..." Emma'nın sesi çok hafifçe çatladı, ama Derick sanki kendi içinde bir şeyler çatlamış gibi hissetti. Çünkü Emma'nın acısının onun yaptığı şeyden değil, her şeye rağmen kadının hâlâ onu istemesinden kaynaklandığını biliyordu. "Ama herhangi bir şeyin beni bu davayı çözmekten alıko-yacağını sanıyorsan: beni, benim gerçek seni tanıdığımdan daha az tanımışsın demektir. Bu da hiç tanımadığın anlamına gelir."

Sonra Emma ona arkasını dönüp kararlı adımlarla merdivenlerden çıktı. Derick olduğu yerde kaldı, hareket edemiyor, onun gidişini seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Emma kendini ondan uzaklaştıran her adımı, niyeti bu olmasa da sanki Derick'in maskesinden geri kalkanları bir kenara atıyor ve onu merdivenlerin alt kısmında gerçeklerden saklanamayacak halde bırakıyordu.

Tüm insanlar içinde sadece Emma gerçek Derick'i tanıyordu. Diğer insanlardan, hatta belki Derick'in kendisinden bile daha iyi tanıyordu onu.

Ve yine de onu sevebiliyordu.

Eğer her şey farklı olsaydı, nelere sahip olabileceğini bilmek Derick'in kalbini kırdı.

Emma karatahtalarından birini bezle temizleyerek geride sadece siyah zemin kalana dek formülleri ve karalamaları sildi. Yandaki duvara da işaretlenmemiş bir harita işneledi. Her şeye yeni gözlerle bakmak istiyordu.

Tercihen akmamış gözyaşlarıyla yanmayanlarla...

Derick onu merdivenlere kadar takip etmişti. Onun arkasında olduğunu duyduğunda Emma parçalara ayrılmaktan korkmuştu. Dışarıda avludayken bir an için ve sonra bir kez daha merdivenlerin dibinde, Derick'in gözlerindeki bir şey Emma'nın kendini onun kollarına atıp tam bir aptal durumuna düşmek istemesine neden olmuştu. Ne var ki kimsenin orada saklanmadığından emin olmak için kadının çalışma odasını aradıktan sonra, Derick evin geri kalanını aramaya gitmişti. Emma soluk alabileceği bu süre için minnettardı. Derick'in uzakta olduğu zamanı, savunmalarını kaldırmak için kullanabilirdi.

Emma içinde dönen hengâmeyi ondan saklamakta takdire şayan bir iş çıkarmıştı ama bir bedel ödemediği söylenemezdi. Ya gerilmekten ya da gerçekten fiziksel olmadığını bildiği bir ağrıdan dolayı her yanı sızlıyordu. Ağrı kendini böyle gösteriyordu sadece.

Bunların hepsini kendinden uzaklaştırmanın tek yolu tekrar işe koyulmaktı.

Düşün, Emma. Eğer matematik, evrendeki tüm soruların cevabını verebiliyorsa — ki Emma verebileceğinden

emindi— bir katili bulmak için onu nasıl kullanabilirdi? Şu anda üzerinden devam edebileceği çok az şey vardı. Derick'in bildiği her şeyi ona anlatmasını sağlamak zorunda kalacaktı ama belki o anlatınca, Emma da onu bu adama götürecek olan yolu görebilirdi. O zamana kadar da, alakalı olabileceğini fark ettiği üç şüpheli ölümün, şimdi çalışma masasında duran eski raporlarını gözden geçirecekti.

Yirmi dakika sonra, haritada Farnsworth'ün cesedinin bulunduğu yeri haritada işaretlerken Derick sessizce odaya girdi. Emma onu duymaktan çok hissetmiş, sinirleri aniden alarm haline geçip karıncalanmıştı. Sanki vücudu artık onunkine samimiyetle aşına olduğu için Derick'in yakında olduğunu kolaylıkla anlayabiliyordu.

“Ev temiz,” diye mırıldandı Derick onun arkasından. “Perkins ve çalışanlarının yardımıyla bütün kapı ve pencereler sıkıca kilitlendi. Gerçi bir nebze yeteneği olan ve içeri girmeye niyetli birine pek engel olmazlar ama hiçbir şey yapmamaktan iyidir.”

“Hımmm,” diye onayladı Emma dalgın bir şekilde. İşte. Cesetlerin bulunduğu dört yer artık haritada işaretliydi. Emma geriye çekilip rastgele görünen işaretlere baktı. Bunların bir anlamı olmalıydı. Onların kendisine bir şeyler anlattığı dili keşke çözebilseydi.

Derick gelip onun yanında durdu, yaptığı şeyle ilgilendiği belliydi. Emma'nın kollarındaki tüyler sanki onlar metal iplikçikler, adam da mıknatısımış gibi anında diken diken oldu. Ona doğru çekiliyorlardı. Tıpkı Emma gibi.

Ah, gülünç davranmayı kes. Emma dönüp ona baktı. Derick'in aldatıcı yüzünü görmenin ona karşı neden küçümsemeden başka bir şey hissetmemesi gerektiğini hatırlatacağından emindi. Fakat bu bir hataydı.

Derick'in siyah saçından bir tutam alına düşmüştü. Bu onu daha genç ve bir şekilde daha savunmasız göstermişti ve ayrıca dışarıda çimlerde yuvarlanmış ve bunun her anından keyif almış gibi dağınık bir tarzda yıkıcı bir şekilde yakışıklıydı. Hain vücudu Derick'in gerçekten de çimlerde yuvarlandığını hatırlatınca Emma kızardı. Kendisi de yuvarlanmıştı.

Ve her şeye rağmen bunu tekrar yapmak istiyordu. Emma dudaklarını büzdü. Savunmalarını ne de güzel yükseltmişti böyle.

"Bu nedir?" diye sordu Derick, onun haritasıyla karahtaya karaladığı denklemleri inceleyerek.

"Sana söylemeyeceğim," diye cevap verdi Emma. "Sen tam olarak neler olduğunu bana anlatana kadar olmaz. Her bir detayı, en başından başlayarak." Denklemlerine döndü. "Bana yalan söyleyip söylemediğini anlayacağımdan da değil ya," diye homurdandı, bu defa, Derick duyar mı diye umursamadı.

Derick akıcı bir adımla onun önüne geçti, iri vücudu onun dışında bir şey görmesine engel oluyordu. "Kahretsin, Emma," dedi Derick, sesi alçak ve hayal kırıklığıyla samimiyet arasında bir yerdeydi. "Ben sana yalan söylemedim. Açık sözlü davranmadım ama tamamen sahtekârlık da etmedim."

"Öyle demek." Emma kafasını geriye atarak kavgayı berbat etti. Kalbine, Derick'in onun için neden bu kadar yanlış olduğunu hatırlatmak için ihtiyacı olan buydu. Çünkü açıkça bu aptal organ bunu henüz anlamamıştı. "Bu çok komik. Yürümek için ince bir sınır, değil mi?"

"Benim durumumda olunca, bazen elinde olan tek şey

o ince sınırdır,” diye karşılık verdi Derick. “Yıllar boyunca o sınırı pek çok kez geçtiğimi itiraf etmeliyim. Yapmasaydım hayatta kalamazdım. Ama sen inan ya da inanma Emma, ama bilmen gerek, seninleyken asla o sınırı geçmedim. Geçmem de.”

Emma dudak büktü, Derick’in parlayan gözlerinde görünen içtenliğe öfkeliydi. Bir adım geri çekildi. “Sana güvenebileceğime inanmamı mı bekliyorsun? Ne bilmek istersem isteyim bana dürüstçe cevap vereceğine?”

Derick ağır ve kasıtlı bir adımla onu takip edip öne doğru eğilerek yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Evet. bana güvenebilirsiniz.”

Keşke ona inanabilseydi. Bu çok baştan çıkarıcıydı... Ta ki—

“Aha!” Emma geriye çekilip aralarına çok ihtiyacı olan o mesafeyi koyduktan sonra ona arkasını döndü. “Ama bana dürüstçe cevap *vermeyeceksin*.” Bir parmağını ona doğrulttu. “Senin numaralarını biliyorum. İlk soruma cevap vererek ikincisini yok saydın, böylece kendine yalancı olmadığınızı söyleyebiliyorsunuz.”

Derick uzun ve öfkeli bir tavırla iç çekti. “Sana her zaman dürüstçe cevap vereceğim, Emma,” dedi. “Sadece sorduğun şeyle ilgili gerçeği hakikaten bilmek istediğinden emin ol.”

Elektrik yüklü bir şey, Emma’nın anlayamadığı bir şey aralarında asılı kaldı. Derick’in teninin altında bir tür duygunun kaynadığını biliyordu, merdivenlerin alt basamağında dururken de bunu görmüştü. O şey her neyse, şimdi daha da güçlü görünüyordu.

Mağarada Arabacı John araya girmeden önce ona sor-

duğu soru dilinin ucuna geldi. Sevişmeleri Derick'E bir şey ifade ediyor muydu, yoksa Emma da görev için baştan çıkardığı başka bir kadın mıydı sadece?

Emma tereddüt ederek ağzını açtı. Cevabını bilmek istemiyordu, değil mi? Her iki türlü de cevabı kaldırabileceğini sanmıyordu. Derick ona sadece diğerleriyle aynı olduğunu söylese, bu Emma'yı harap ederdi. Ama ona karşı herhangi bir şekilde hisleri olduğunu söylese, bu daha da kötü olabilirdi...

En sonunda cesaretini kaybetti. "İyi. şimdi sadece tam olarak neler olduğunu bilmek istiyorum."

Derick bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünse de başıyla onayladı. "Tamam." Emma'nın karatahtalarının önünde ağır ağır volta atmaya başladı, bir keresinde Londra Kulesi'ndeki hayvanat bahçesinde gördüğü kafesteki gösterişli ve fırsat kollayan türden aslanları andırıyordu. "Savaş sırasında hainleri avladığımı biliyorsun zaten. Senin şimdi düşmanlık bittikten sonra da görevime devam ettiğim sonucunu çıkardığından eminim. Anlaşılır biçimde, Savunma Bakanlığı, İngiltere'ye ihanet edenlere nazik davranmaz ve yaşamlarını sürdürüp bunu tekrar yapmalarına da müsaade etmez."

Derick'in sesi karanlık bir hal alırken bir parça tehlike iziyle cınladı ama bu Emma'yı titretmeye yeterliydi.

"Anlaşılır biçimde," dedi Emma, sadece bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi görüldüğü için. Ve gerçekten de... İnsan böyle bir şeye nasıl cevap verebilirdi ki?

"Geçen iki yıl boyunca," diye devam etti Derick, "seçilen diğer ajanlarla beraber savaş sırasında çalışan potansiyel hainlerle ilgili toplayabildiğimiz son istihbarat par-

alarını takip ettim. Dedikodulardı daha çok. Farnsworth yılın belli dönemlerinde Fransa'ya gönderilen önemli askeri bilgilerin izini sürmeye çalışıyordu. İki ay kadar önce, kaynağa yaklaştığı haberini gönderdi Fransa'dan. Fransızlardan biraz işbirliği, biraz da sorgulamayla sızıntının en muhtemel kaynağının yukarı Derbyshire'a yakın bir yerde olduğu sonucuna varmıştı."

"Yani ağabeyimi suçlayan o mu?"

"Hayır. O kimseyi şüpheli olarak nitelendirmedi. Her şey *ihtimaller* dâhilinde olduğunda," dedi Derick tek kaşını kaldırıp onun ihtimallerle ilgili attığı taşın hedefini vurduğunu anlamasını sağladı, "kesin bir kanıt olmaksızın kimseyi işin içine karıştırmamak konusunda dikkat ederiz. Farnsworth bu kanıtın peşindeydi. Ama sonra amirlerim ondan bir daha haber alamadılar. En son buraya doğru yola çıktığını bildikleri için, onu aramamız gereken ilk yerin burası olduğuna karar verdiler."

"Böylece sen de gelmeye gönüllü oldun."

"Hayır." Derick somurttu. "Ben emekli olalı üç gün bile olmamıştı. Ama burada bir mülküm olduğundan ve bu nedenle ortaya çıkışımın sorgulanmayacak mantıklı bir nedeni bulunduğundan en makul seçenektim. Burada fazlasıyla göze çarpabilir ve hızla yerleşebilirdim. Farnsworth hangi kılıfın arkasına saklanmış olursa olsun, şüphesiz benim gelişimi duyardı; çünkü çok uzun süredir burada olmadığım için mutlaka dedikodusu yapılacaktı. Eğer Farnsworth buradaysa, onun temasa geçeceği varsayılıyordu. Ondan sonra eğer ihtiyacı varsa ona yardım edebilirdim."

Yani Derick'i geri getiren şey berbat bir tesadüf müv-d? "Eğer bu görev için olmasaydı, buraya hiç dönecek miydin?"

Derick'in gözleri kapandı. "Hayır."

Onlarınkinin gerçekleşmeyecek bir ilişki olduğuna dair bir kanıt daha. Aslında Emma'nın daha fazla kanıta ihtiyacı da yoktu. Kahpe kaderi suçlamak istiyordu, ama kendini buna zorlayamadı. Çünkü her şeye rağmen bir parçası, Derick'in onun hayatına tekrar girmesine fazlasıyla memnundu. Kısa bir an için de olsa. Ne kadar acı verici de olsa. *Ah, Tanrı aşkına Emma. Sen hastalıklı bir şahsiyetsin.*

Yine de anlamak istiyordu. Ve Derick onun önüne koyduğu her soruya cevap vereceğine söz vermişti. "Neden?"

Derick ona bir bakış atarken dudakları düz bir çizgi halini almıştı, sanki Emma'yı ona verdiği sözü sömürmekle suçluyordu. Belki de sömürüyordu. Umurunda değildi. Derick ona en azından bu kadarını borçluydu. Beklentiyle iki kaşını da kaldırdı.

Derick gözlerini kapattı. "Derbyshire'dan ayrıldığım gün, annemle berbat bir kavga etmiştik. O zaman bir daha buraya adım atmayacağıma yemin ettim. Ben—" Bastırılmış bir duygu dalgası Derick'in yüzünden geçerek gözlemini açmasına neden oldu.

Emma o kavganın neyle alakalı olduğunu sormak için ölüyordu. Her zaman merak etmişti, ama bu artık gerçekten verilen sözden faydalanmak olurdu. İçinden bir ses, Emma'ya onun konuşmasına izin vermesini söylüyordu.

"Onunla barışmayı dener miydim bilmiyorum, yani gi—" Derick öksürdü. "İngiltere için olan görevim tamamlandıktan sonra, demek istiyorum."

Söylemek üzere olduğu şey neydi?

"Ama böyle bir şansım hiç olmadı," diye devam etti Derick, Emma bu meselede ona ısrarcı olacak bir yol düşü-

nemededen önce. “Annem canına kıydığında, Fransa’da, son görevimde ne yapmam gerekiyorsa onun üzerindeydim,” dedi sessizce. “Ben haberi almadan haftalar önce gömülmüştü.”

Emma düşüncelerini unutup, o ilk geldiğinde annesinin cenazesini kaçırdığı için onu nasıl suçladığını hatırlayarak suçlulukla kızardı. Derick kendini savunmamıştı, ama Emma nedenini ancak şimdi anlıyordu. Onun bir casus olduğunu anlaması beklenmeyen bir durumdu, diğer şeylerle birlikte. Ve Derick’in annesine duyduğu bu öfkenin arkasında ne olduğunu hâlâ bilmese de, bunun ona nasıl büyük bir acı verdiğini açıkça görebiliyordu.

“Bunun bir önemi yok,” dedi Derick. “Bunca yıldır ona beslediğim kin ne olursa olsun, bir haine dönüştüğünü görmekten hoşlanmazdım.”

Yirminci Bölüm

Emma nefesini tuttu. “*Annen mi?*” İnkârla başını iki yana sallayınca parlak kestane saçlarından daha çok tutam, topuzdan kurtuldu. Daha fazla odaklanması gerektiğini bilmesine rağmen Derick, bu öğleden sonra olduğu gibi o saçların tamamen serbest ve yayılmış halini hayal ederken buldu kendini, bunu bir daha görmek istiyordu. Bir an için dile gelmemiş arzusunu Emma’nın da duyduğunu düşündü, çünkü Emma o düğümü sabırsızlıkla çekip saçlarının dalgalar halinde omuzlarına dökülmesine izin verdi. Ama sonra hızlıca toplayıp kıvırdı ve hepsini tekrar topladı.

“Hadi biraz geri gidelim,” dedi Emma düğümü sertçe çekerek. Verimli Emma dönmüştü. “Biri askeri sırları Fransızlara yolluyordu.” Bir noktaya işaret koyuyormuş gibi başparmağını kaldırdı. “Farnsworth onları yukarı Derbyshire’a kadar takip ettikten sonra kayboldu.” İşaret parmağını kaldırdı. “Sen Farnsworth’ü aramak için gel din,” dedi orta parmağı da diğerlerine katılırken, “buraya kadar gelmeyi başardığından emin olamasan da. Buraya kadar doğru muyum?”

Derick gözleri kırpıştırarak Godiva-vari* fantezisinden uzaklaşmaya çalıştı. “Evet. Fransa’dan ayrılmış olması gereken zamanın hemen öncesinden itibaren ondan haber alamadık, ama bir ajan avlanırken bu anormal bir durum değildir. Ancak Farnsworth’ün sessizliği uzayınca, onu bulmak üzere buraya gönderildim.”

“Neden buraya? Neden Fransa’ya değil? Bilinen son yeri orasıymış.”

“Doğru. Başka bir ajan sadece emin olmak için oraya gönderildi, ama burayı işaret eden başka şeyler de vardı.”

“Ne gibi?”

Derick evi ararken Emma’ya göreviyle ilgili her şeyi anlatmaya karar vermişti. Emma çoğu parçayı çoktan bir araya getirmişti zaten. Geri kalanını da yerleştirmek için Emma’nın muhteşem aklını kullanmasını istiyorsa, bulmacanın tüm parçalarına ihtiyacı olacaktı.

“Gözümüzü yukarı Derbyshire’a çevirdiğimizde, bu bölgeden geçmesi beklenen iki ulağın hedeflerine asla varamadıklarını fark ettik. Savunma Bakanlığı’ndan hiç kimse bu bağlantıyı daha önce kuramamış maalesef. Öncelikle ulakların ölümü arasında yıllar var ve savaş halindeyken pek çok adamın kaybedildiği de üzücü bir gerçek. Ve tıpkı Farnsworth gibi, başladıkları yerle ulaşmaları gereken yer arasında herhangi bir yerde öldürülmüş olabiliyorlar. Ama aniden, Savunma Bakanlığı için çalışan, kaybolmuş olduğu muhtemel üç adam vardı ve hepsi de Derbyshire gibi sapa bir yerle bağlantılıydı.”

*Godiva: Leydi Godiva 11.yy’da, Coventry’de lord olan kocasıyla halkın vergisini düşürmesi için yaptığı anlaşma sonucu tüm şehri çıplak olarak at üstünde gezmiştir. Bölge sakinleri leydilerini utandırmamak adına o geçerken evlerine girip camlarını kapatır. -ç.n.

Emma dinlerken kollarını göğsünde bağlamıştı ve işaret parmağını dudaklarına vuruyordu. “Bu, kulağa önemli geliyor, istatistiksel olarak.” Kollarını çözüp ona döndü. “Bekle. *Bu yüzden* ‘şüpheli’ diye nitelendirdiğim ölümlerden ilk bahsettiğimde bununla çok fazla ilgilendin. Ben de sadece benim becerilerimi sorguluyorsun sanmıştım.”

“Onu da yapıyordum,” diye itiraf etti Derick. “Ama senin gibi zeki bir kadından şüphe duymayacak kadar akıllıca davranmam gerekirdi.”

Emma’nın yüzünde hüzünlü bir gülümseme uçuştı, daha dün olsa onun övgüsü karşısında gözleri ışık saçardı. Şimdi ondan gelen bir iltifata bile güvenmiyordu.

Belki de Emma’nın yardımını daha önce istememekle hata etmişti. Farnsworth’ün Derbyshire’a varabildiğinden bile emin değilken Kraliyet’in işlerini kendine saklamak ihtiyatlı olur gibi gelmişti. Ama şimdi... Emma’nın vatan hainliğiyle uzaktan yakından alakası olmadığına karar verdikten sonra ondan yardım isteseydi, bugün ona verdiği kalp kırıklığının bir kısmından kaçınılabilir miydi? Yoksa Emma’nın gidip ağabeyini uyarma riskini almamakla doğru olanı mı yapmıştı?

Bilmiyordu. Geçmiş de değiştiremezdi. Sadece ileri gidebilirdi. “Sanırım o faili meçhul ölümler bizim kayıp ulaklar olabilir.”

Emma başıyla onayladı. “Uyabilecek üç dosyayı çıkardım.” Elini çalışma masasına doğru salladı. “Şimdi artık neyi aradığıma dair daha çok şey bildiğime göre ikisini birbirine bağlayan muhtemel bir bağ saptayabilecek miyim, ona bakacağım.”

“Güzel.” Bu Derick’in tam olarak umduğu şeydi.

“Sizi Derbyshire’a yönlendiren şeyler olduğunu söyledin. Çoğul olarak,” diye hatırlattı Derick’e.

“Dediğim gibi,” dedi Derick, kendini hazırlayarak. Emma bunun devamından hoşlanmayacaktı. “Bir de ağabeyinin burada yaşaması meselesi vardı. Onun bir savaş kahramanı olarak ünü gayet iyi biliniyordu, elbette. Aynı zamanda Fransızların teslim aldığı türden bilgiye ve tecrübeye sahip birkaç kişiden biriydi. Doğal olarak askeri sırların düşmana aktarıldığını öğrendiğimizde açıkça şüpheliydi. Derbyshire yolu görününce...”

“Anlıyorum,” dedi Emma, sadece az bir gerginlikle. “Ve bu sırların tam olarak ne zaman aktarıldığı iddia ediliyor?” Derick onun duygusal önyargılarını meseleden uzak tutup mantığına başvurmak için uğraştığını görebiliyordu, bu, Derick’in onda giderek takdir ettiğini fark ettiği bir özellikti.

“Söyleyebileceğimizin en iyisi şu, ilki 1808 yılında, ağabeyinin eve gelişinden az bir süre sonra. Bilgi akışı savaşın sonuna kadar devam etti. Ve sen sormadan söyleyeyim, ulaklardan biri 1809 yılında kayboldu, ama diğeri 1813’te.”

“O zaman George’tan nasıl şüphelenebildin?” Emma duygularıyla olan savaşı değil de, en azından bir çarpışmayı kaybederken sesi biraz yükselmiş ve rengi koyulaşmıştı. “Geçirdiği kaza bunu imkânsız—”

Derick itiraz etmek için elini kaldırdı. “Biz bunların hiçbirini bilmiyorduk. Emma. Bakanlığın şu ana kadar ağabeyinin ordu dışındaki hayatını incelemek için bir nedeni yoktu. Eğer hiç akıllara geldiyse bile, eminim onun baronetliğini miras aldığından beri taşrada yaşamayı tercih ettiği varsayılmıştır.”

Emma başını salladı, onun açıklamasıyla tatmin olmuş gibiydi.

“Buraya gelip de kısa bir süre için onu gözlemleyince, durumuna bakarak böyle uzun süreli bir kandırmacayı yürütme için gereken becerilere sahip olmadığını fark ettim. Ve fiziksel olarak, ikinci ulaşı ortadan kaldırarak kişi de o olamazdı.”

“Pekâlâ, annen de yapamazdı! Eğer o elli kiloysa ben de üç metreyim.” Emma konuşurken parmak uçlarında yükseldi.

“Onun bunları yalnız başına yaptığını sanmıyorum. Ve bence ona yardım eden kişi her kimse, şimdi de kendi kucığını kurtarmaya çalışıyor. Tahminlerin doğruysa, Farnsworth öldürüldüğünde annem çoktan ölmüştü.”

“Ben de bunu düşünüyordum,” dedi Emma. “Farnsworth’ün cesedini bulduğumuz yeri haritada işaretlediğimde, St. William’s Çayı’nı besleyen soğuk kaynağa yakın olduğunu fark ettim. Herhangi bir şey varsayabileceğimizi sanmıyorum. Kalıntıları baharda kaynaktaysa ve onu bulduğumuz yere son selde geldiyse, tahmin ettiğimden daha önce de ölmüş olabilir.”

“Çünkü soğuk, çürümesini yavaşlatır...”

“Aynen öyle.” Emma iç çekti. “Bak, George’la kimlerin vakit geçirdiğiyle neden bu kadar ilgilendiğini artık anlıyorum ve Leydi Scarsdale onun en yakın... Sırdaşı olsa bile,” dedi incelikle, “onun hain olduğunu gerçekten düşünüyor olamazsın.”

Derick eliyle burun köprüsünü sıkıştırdı, kendi duyguları endişe vericiydi. Emma’nın kendi kanından olmayan birinin Derick’in baş şüphelisi olduğunu öğrenince mut-

lu olacağını düşünmüştü. Kendisinin olacağını biliyordu, annesinin muhtemel bir şüpheli olması fikri ona içten içe eziyet ediyordu. *Kendi* kumaşına bakınca bu onu şaşırtmıyordu. Kandırmak belli ki onun kanında vardı. “Nedenlerim var.”

“Pekâlâ, onları bana açıklamam gerek, çünkü onu tanıdığım süre boyunca kendisinden başka bir şeyle ilgili konuştuğunu görmedim. Savaşla birazcık bile alakalı herhangi bir şeyle ise hiç. Ne Fransa’ya yönelik vatansever yorumlar ne de İngiltere’yi kötüleyici cümleler.”

“Hiçbir iyi hain, dikkatleri kendi üzerine çekmez. Emma. Yaşamak istiyorlarsa bunu yapmazlar.”

“Ama gerçekten inanıyor musun onun yapabileceğine—”

“Gerçekten de inanması bu kadar zor mu? Annem, sırlarını ağzından alabilmek için ağabeyini baştan çıkarmış, tıpkı benim bir sürü kadına yaptığım gibi,” dedi Derick tersçe. “Bu bizim ailenin bir özelliği olmalı.”

Derick bu patlamadan anında pişman oldu. Lanet olsun, Emma onun annesini inatla savunmadan da bunu tartışmanın kendisi için yeterince zor olduğunu göremiyor muydu? Ailesinin ayıbını, kendi ayıbını itiraf etmekten keyif almadığını anlamıyor muydu? Derick derin bir nefes aldı.

Emma kocaman açılmış gözlerle ona baktı. Ardından omuzları düştü. “Burada görüldüğü gibi olan kimse yok mu?”

Sadece sen, demek istedi Derick ama demedi.

Onun yerine, yorgun bir şekilde konuştu. “Bu senaryoyu doğrulayacak kanıt buldum. İstersen daha sonra bizzat

inceleyebilirsiniz ama annemin ölümünden haftalar önce paranoyaklaştığı ortada. Ayrıca bilinmeyen bir adamın, ki bu Farnsworth olmalı, onunla ilgili sorular sorduğuna —onu araştırdığına— dair bir şeyler duydum. Bence ifşa olmaya yaklaştığını biliyor olabilirdi ve bu yüzden de kendini o kayalıktan aşağı attı.”

Emma ırkıldı. Merhametli kederi ağır geliyormuş gibi kaşları aşağı düştü. “Böyle bir şey yaptığını göre buradan gerçekten nefret etmiş olmalı,” diye fısıldadı. “Bu şeylerin herhangi birini yaptığını göre. Nasıl da göremedim—”

“Yapabileceğin bir şey yoktu, Emma.” Derick ona her şeyi anlatacağını fark etti. Geri kalanını paylaşmaya niyeti yoktu, annesinin öfke ve gözyaşları içinde Derick’le ilgili gerçeği savurduğu o uzun günden beri taşıdığı o berbat sırrı... İngiltere’ye olan görevi onu tekrar buraya getirene kadar Aveline Kalesi’ne ayak bastığı o son günü... Ama sadece tüm kartlarını açarsa durum adil olurdu, Emma bu şekilde sadece bunu anlamakla kalmaz, belki bir gün diğer her şeyi de anlardı. Derick’in neden bu hale geldiğini... Bunların hepsi olurken neden çekip gittiğini...

“Annem buradan nefret ederdi. İngiltere’yi bir hapishane olarak gören tatsız bir kadındı,” dedi Derick. “Ve annem için burası öyleydi de. Fransa’ya dönme özlemi çekiyordu, özellikle de buraya, kaleye sürgün edildikten sonra. Ama Scarsdale ona asla izin vermezdi.”

“Neden? Anneni önemsiyor gibi görünmüyordu ve annenin de onu önemsedığını hiç hissetmedim. Bildiğim kadarıyla yirmi yılı aşkın süredir ne birbirlerini görmüş ne de konuşmuşlar.”

“Konuşmadılar. Ama görüyorsun, annemin İngilte-

re'den nefret ettiği kadar, Scarsdale de ondan nefret ediyordu. Onun burada çürütmesini, onu cezalandırmayı istiyordu.”

“Onu bir kulçye kapamak gibi mi? Bu barbarlık,” dedi Emma. “Böyle bir tutumu hak edecek ne yapmış olabilir ki?”

Benimle onun en iyi olduğumuz şeyi. “Onu aldattı. Ailesinin ısrarıyla Scarsdale’le evlenip Fransa’nın bozulan politik durumundan uzaklaşmayı kabul etti. Bu iki aile için de faydalıydı. Scarsdale’in kasasının dolması gerekiyordu, annemin ailesinin de sığınmaya ihtiyacı vardı, ama aynı zamanda aristokratik kanlarının başka bir asil kanla karışmasını istiyorlardı. İngiliz olması gerekse bile... Ama annem evlendiğinde Scarsdale’in haberi olmadan Fransız âşığını da getirdi ve yıllarca Scarsdale’in arkasından onunla olan ilişkisini sürdürdü.”

Emma’nın amber gözleri kocaman açılmıştı ama Derick onun henüz aşikâr sonuca varmadığını görebiliyordu, ve gerçekten çok açıktı. Derick ona en kötü durumunu anlatmak zorunda kalacaktı.

Bunu hiç kimseye söylememişti ve birine söylemesi gerekiyorsa, bu kişinin Emma olması doğru geliyordu. Onu zaten herkesten iyi tanıyan Emma, bundan sonra her zaman bu özelliği taşıyacaktı. Derick gerçeği bir daha asla söyleyebileceğini sanmıyordu. Yine de midesindeki düğümler içinde kıvrılarak boğazına yükseldi. “Öncelikle Scarsdale’e karşı olan görevini yerine getirseydi, zinası affedilebilirdi ama annem bunun yerine ona onun olmayan bir vâris doğurdu... İngiliz bile olmayan bir vâris.” Yutkundu, bakışları Emma’ya kilitlendi. “Beni.”

“Ah.” Fısıltı halindeki bu sözcük, Emma’nın dudaklarından döküldü. Derick’in onun gözlerinde döndüğünü görebildiği sorulara rağmen, Emma’dan başka söz çıkmadı. Sanki Emma iki harflik bir cevaptan fazlasını oluşturma yeteneğini kaybedecek kadar şaşırmıştı.

Aynı şekilde Derick de nefes alma yeteneğini kaybetmişti. Emma’ya arkasını döndü. Onun ne düşündüğünü her şeye rağmen öğrenmek istemiyordu. İmaları gözden geçirmesini görmek; onu farklı görmediğine ya da kanın önemli olmadığına dair güvenceler ve kibar yatıştırıcı sözler duymak istemiyordu. Sadece bunun bitmesini istiyordu, böylece kimsenin onun adını bile bilmediği bir yere gidebilirdi.

“Yıllar boyu düzinelerce haini ortaya çıkardım,” dedi Derick, kendini muhtemelen bu zamana kadar hissettiğinden daha da yorgun hissederek. “İnsanların hainlerin sayısı kadar çok sayıda farklı nedenle vatan hainliği yaptıklarını fark ettim, ama genelde dört farklı kategoriye ayrılıyorlar: Başka bir ülkeye olan bağlılık, ideolojik görüşler, para ve nadiren olsa da intikam. Ama bence annem isteği dışında İngiltere’de yaşamaya zorlanmaktan nefret ediyordu. Belki de Fransa’ya savaşı kazanmasında yardım ederse eve dönebileceğini düşünmüş olabilir.”

Emma bir sersemlik halinden çıkıyormuş gibi boğazını temizledi. “Şey, buradaki yemeklerden ne kadar iğrendiğine dair sürekli dırdır ediyordu.”

Emma ister şaka yapmak için söylemiş olsun, ister tapılastı özelliğiyle onun sözlerini kelime kelime algılamış olsun, Derick bu sözler karşısında keyifli bir homurtu çıkarmaya engel olamadı. Önemi yoktu. Aralarındaki kasvetli hava

kırılmıştı ve Derick buna minnettardı. “Pekâlâ, ana kıtada geçen o kadar yıldan sonra, bu konuda ona katılmam gerek. Geleneksel İngiliz yemekleri, epeyce tat ve hayal gücünden *yoksun*.”

“Ciddi ol, Derick,” dedi Emma katı bir şekilde, ama ağzının kenarındaki çizgiler gevşemişti ve yukarı kıvrılmakla tehdit ediyordu.

“Ama ciddiylim,” diye karşılık verdi Derick, ufak espriden ve neredeyse aralarındaki yakınlıktan gelen rahatlıktan keyif alarak. Bugün aralarında geçen onca şeyden sonra küçük bir mucizeydi bu. “Uzakta olduğum yıllar boyunca kimse beni o kanlı sosise katlanmaya ikna edemedi.” Derick, Titreyerek Emma’yı güldürmeyi denerdi. “Fransız hapishane yemekleri bile bundan güzeldir.”

“Hıh.” Derick onun ciddi ifadesini korumaya çalıştığını görebiliyordu, ardından Emma epey kibirle ekledi. “Ben gayet lezzetli buluyorum.” Burnunu havaya kaldırdı, ama gözlerinde neşeli ışıltılar parlıyordu. Bunu gören Derick’in ruh hali düzeldi.

“Emma.” Derick parmağıyla sevgi dolu bir şekilde onun çenesine dokundu. “Derbyshire’den ayrılman *şart*.”

Ne yaptığının farkına varınca elini nerdeyse hızla geri çekti ama Emma onun bu rahat dokunuşundan irkilmemiş benziyordu. Aslında o anlık tereddüdü ve göz kırpması sayılmayacak kadar uzun süre gözünü kapatışını yanlış okumadıysa, Emma’nın bunun tadını çıkardığını söyleyebilirdi.

Elini yavaşça indirirken Derick’in kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Bugün onun hakkında öğrendiği korkunç şeyler Emma’nın tiksinsmesine yol açmamış olabilir miy-

di? Kandırmacası, bir ajan olarak görevlerini yerine getirme şekli, gayrimeşruluğu?

“Öyle mi?” diye mırıldandı Emma, amber gözleri dummanlanmış ve pahalı brendi rengi bir alevle ısınmıştı. “Sence nereye gideyim?”

Ormandayken düşündüğü o delice düşünce geri gelirken umuda benzeyen tamamen yanlış bir his, genç adamın göğsüne doldu. Emma onunla beraber gelir *miydi*?

Hayır. Hayır. Bunu düşünmek bile delilikti. Kusurlu bir ruhtu, hem kan hem de tohum olarak. Emma onun gibi kelimenin tam anlamıyla piç olan birine razı olsa bile, Emma’nın masumiyetine ve zarafetine sahip olan biri bundan çok daha fazlasını hak ederdi.

“Güzel bir Fransız restoranı iyi bir başlangıç olabilir,” dedi Derick hafif bir sesle, ama bu kayıtsız ses için kendini zorlaması gerekmişti. O sırada Emma’dan uzaklaştı ve evi arayıp buraya döndüğü sırada Emma’nın işaretlediği haritanın olduğu duvara doğru yürüdü.

“Artık bildiklerimi sana anlattım,” dedi Derick. “Tüm bunları açıklama sırası sana geldi.” Kolunu bir yay gibi uzatıp tahtayla haritayı işaret etti.

Emma uzun bir süre için kıpırdayamadı. Derick ona “bildiklerinden” fazlasını söylemişti, değil mi? Bugünün açıklamalarının yayılım ateşi Emma’nın neredeyse katlanamayacağı kadar çoktu. Çok fazla parça, anı ve düşünce şimdi yeni bir tür anlam kazanıyor, ama yine de hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sanki Derick’e sınırlarını bulanıklaştıran bir kaleydoskoptan bakıyordu ama bu bir fark yaratmamıştı, çünkü Emma hâlâ güzel ve baş döndürücü bir şeydi. Şimdi bir bilek hareketiyle camlar hizalanmış ve

Derick tüm kusurları görünür halde keskin ve katı bir görünüm almıştı.

Ve Emma onu daha da güzel buldu.

Tanrım, deli bir kadındı. Duyguları haritada bir o uca gidiyor, sonra bir diğerine dönüyor ve böyle sürüyordu. Hislerine güvenemezdi zaten, özellikle de Derick söz konusu olduğunda.

Hayır. Onları tamamen bastırmalı ve Derick'in ona sorduğu şeye odaklanmalıydı. Onunla aralarında hâlâ bir yalan kalıp kalmadığını daha sonra analiz edebilirdi.

"Ee... Bu," dedi Emma, haritaya doğru ilerleyerek, "her bir cesedin bulunduğu yer. Üç tane şüpheli ölüm var. ama bu işaretlerden, sizin ulaklardan biri olması ihtimali en az olanı kaldırmamız gerekecek. Ve bir de Farnsworth."

"Anlıyorum," dedi Derick, genelde onun ne dediğini anlamadıklarında insanların bunu söylediği şekilde. "Ama sen tam olarak ne görmeyi umuyorsun?"

"Şey, düşünüyordum da... Ya bu cinayet mahallerini katilin yaşadığı yeri saptamak için kullanabilirsek?"

Derick haritaya daha da dikkatle baktı. "Bunu yapabilirsen, sırf kadın olduğun için yargıç unvanını kaybetmekten endişelenmene gerek olacağını sanmıyorum. Seni muhtemelen Bow Sokağı'nın başına getirirler." Kalkkaha atarak omzunun üzerinden Emma'ya baktı ve sonra gözleri kısıldı. "Ciddisin, değil mi?"

"Evet." Aklındaki açıklamanın basit bir yolunu düşünmeye çalıştı. "Diyelim ki sana, ben odadan ayrıldıktan sonra bir ağzı dolusu suyu etrafa püskürtmeni söyledim. Geri döndüğümde, her damlanın düştüğü konumu ölçüp bir formüle yerleştirirsem, başlangıç noktasını, ya da bu

durum için söyleyecek olursak, püskürtürken tanı olarak nerede durduğunu ispatlayabilirim.”

“Bu biraz mantıklı geliyor, ama bir katil bir noktada durup cesetleri elinden geldiğince uzağa fırlatmayacağı için pek benzer olmadı,” diye belirtti genç adam.

“Elbette hayır. Ama bence birden fazla kez öldüren biri, arkasında bir *çerçeve* desen bırakır. Biri gelip de insanların gerçekten boş bir levha olarak mı doğduklarını yoksa kişiliğin doğuştan mı geldiğini sonsuzluk görüşüyle layıkıyla açıklayana kadar oturup tartışabiliriz. Ama karakterimiz bir kez oturduğunda, alışkanlıklarla dolu yaratıklar olduğumuz düşünülüyor. En azından bu önermeye katılıyor musun?”

“Kesinlikle. Çoğu zaman bir hainin eninde sonunda yakalanmasını sağlayan şey budur. Eski davranışlarına geri döner ve benim daha önce gözlemlemiş olduğum bir tavır veya hareketi tekrarlar.”

Emma’nın kanına heyecan doldu. Gerçekten de bir şeyi çözmüş olabilirdi. Araştırmasını yaparken suçların sebeplerinin sıklıkla birbirine benzer olduğunu öğrenmişti. Uygulamaları gereken yol bu olabilir miydi?

“Pekâlâ, belki katiller de aynı şeyi yapıyorlardır. Belki bir adam her seferinde aynı şekilde öldürür, çünkü onda işe yarıyordur ve bununla rahattır. Ya da belki belirli bir bölgede öldürüyordur, çünkü evine kolay bir yürüyüş mesafesindedir, bilmiyorum. Gerçek katillerin kendilerinden daha çok veri toplamalıyım, şimdi üzerinde çalıştığım suç istatistik haritalarıyla yaptığım gibi yani. Sonra gerçek bir analize müsaade edecek o tarz kanunları ayarlayabilecek—”

“Gidip katillerle kişisel olarak görüşme yapmayacaksın.”

Emma somurttu, Derick'in fazlasıyla otoriter sözlerine hazırlıksız yakalanmıştı. "Teorik olarak konuşuyordum, Derick. Ama ileride bir tarihte bu şekilde bir araştırma yürütmeye karar verirsem, bu senin üstüne vazife olmaz, değil mi?"

Emma bu soruyu bir cevap beklemeden sormuştu, ama şimdi Derick'in yüzünden geçen çelişkili ifadeleri görünce onun cevabını gerçekten de duymak istediğini fark etti. Derick onun üzerinde otorite kurmayı yürekten istiyor gibiydi, ama bu hakka sahip tek kişi sadece bir koca olurdu ve o da bunu biliyordu. Emma izlerken inatçı korumacılık beklentiye, beklenti özleme ve özlem de... Pişmanlığa dönüştü.

"Hayır, sanırım olmaz," diye mırıldandı Derick ve Emma şiddetli bir pişmanlık sızısı hissetti.

Emma bastırduğu nefesini verdi. "Ne olursa olsun, burası endişelenmesi gereken büyük bir nüfusa sahip olmayan, küçük ve ıssız bir bölge olduğu için teorimin prensiplerinin ilave verilerle desteklenmesi gerekebilir," dedi. "Ama öncelikle bu üç şüpheli ölümden hangi ikisinin sizin ulaklar olabileceğini saptamam gerek."

Çalışma masasına yürüdü, arkasına geçip yerleşti ve üç raporu aldı. Üçünün içinden hangisini haritadan çıkarmak gerektiğini bulması beş dakikadan az sürdü, gerçi tüm bu süre zarfında Derick'in yoğun bakışları onun üzerinde olduğundan odaklanmakta zorluk yaşamıştı. O bakışları canlı bir şeymiş gibi hissetmiş, tenini ısıttığını duyumsamıştı.

"Bu adamın cesedinin üzerinde kişisel eşyaları varmış." Masasından kalkıp haritaya doğru ilerledi ve işaretlerden birini çıkardı. "Kimliğini belirtecek bir şey yok ama yine

de bir şeyler var. Diğer ikisi tıpkı Farnsworth gibi kıyafetleri dışında tamamen soyulmuş ama hiçbiri onun gibi hayvanlara terk edilmemiş. Elbette sabah mezarlarını açıp çizmelerinde gizli bölme var mı diye bakabiliriz. Ama bu kalıntıların bu akşamki hedefimiz olan sizin iki ulağınız olduğu varsayımının güvenli olduğunu hissediyorum.”

“Mantıklı.”

“Şimdi sadece suçların coğrafik karakterlerine erişmem lazım.” Emma tekrar masasına dönüp çekmecedeki geometrik pergeli ve bir cetvel aldı. “Aklımdaki şey için en basit yöntem, bir çember çizmek ve birbirine en uzak iki suç mahallinin aynı çizgi üzerinde olduğundan emin olmak.” Pergeli ağzına alıp cesetlerin bulunduğu yerler arasındaki mesafeleri cetvelle ölçerek tahmini merkezi hesaplamaya çalıştı. Sonra pergeli o noktaya yerleştirip çevirdi. Böylece kalem büyük bir çember çizerek ihtiyaç duyulan düzenlemeyi gerçekleştirdi. “Bu yöntemle, çember bize katilin cinayet işlediği alanı gösteriyor ve orta noktası da onun evinin muhtemel yerini işaret ediyor.”

İşini bitirdiğinde pergeli kaldırıp bir adım geri çekildi. Hem o, hem de Derick haritayı incelediler. “Hımm.” Orta nokta, Aveline Kalesi’yle Wallingford Malikânesi’nin tam ortasında, hatta neredeyse çocukken oynadıkları mağaranın tam üzerindeydi. Bir de bu öğleden sonra orada yetişkin olarak oynamışlardı. Bu hatıra eşlik eden sıcaklığın utançla bir alakası yoktu.

Emma haritaya daha yakından baktı. Hayır, mağaralarında değil, ondan çok uzak olmayan ve daha da küçük başka bir tanesinin üzerindeydi, ama yine de bir katilin yaşamasının beklenmediği bir yerdi.

“Hımm,” diyerek Derick onun yorumunu tekrarladı.

“Ortada mağarayı mesken tutmuş ve geçen on yıldır arazilerimize izinsiz yerleşen keşiş bir hain yoksa, bunun işe yaramadığını söyleyebilirim.”

“Şey, bu zaten çok basit bir yöntemdi.” dedi Emma. Bir tebeşir kapıp tahtasına doğru yürüdü. “Merak ediyorum da... Suç mahallerinin x ve y koordinatlarıyla grafiğini çizersen...” Emma hızla bir grafik çizip haritadaki konumları koordinatlara dönüştürürken tebeşir tahtanın üzerinde seri bir çabuklukla ilerliyordu.

“Belki de ortalaması, katilin nerede yaşadığını bize söyler.”

Emma ihtiyacı olabilecek denklemleri işaret edip işe koyuldu.

Fakat tuhaf bir şekilde, Emma’nın aklının bir kısmı kendiliğinden matematiğe yoğunlaşırken, diğer kısmı bugün —Derick’i, kendini, onları— duygulardan bağımsız olarak düşünmek için serbest kaldı. Konu ile ilgisi olmayan detayların ötesini görüp meselenin özünü anlamasını sağlayan fazlasıyla mantıklı kısmıydı bu, sanki insan duyguları kullanmadan bir meselenin özünü anlayabilirmiş gibiydi. Bir paradokstu.

Peki, dün kendini Derick’e âşık olarak düşündüğü anla bugün arasında ne değişmişti? Şey, onun bir casus olarak rolünün kendisinin hayal ettiğinden daha... Farklı olduğunu öğrenmişti. Kendisinden önce gelen bir sürü kadınla sonsuza dek kıyaslanma fikrinin, doğal güvensizlikleri ortaya çıkarması bir kenara konulursa, bu durum Derick’in yine de bir kahraman olduğu gerçeğini değiştirir miydi? Ve Derick’in ona bu gece itiraf ettiği şeylere bakılırsa, eskisinden daha da yaralı bir kahraman değil miydi? Emma’nın ona vereceği sevgiye daha mı az ihtiyacı vardı?

Yani Emma onun Derbyshire'da olmasının tüm nede-
ninin bir kandırmaca olduğunu öğrenmişti. Ama asil bir
amaç için yapılan bu kandırmaca yanlış olmak zorunda
mıydı? Ya da kişisel olarak Emma'ya karşı mı yapılmıştı?
Kendisi de, işi en iyi şekilde yerine getireceğini bildiği için,
ağabeyinin yargıçlık yapabilecek kapasitede olduğuna dair
hükümeti bir şekilde kandırmamış mıydı?

Ayrıca, Derick ona kasten yalan söylemediğini açıkladı-
ğında, Emma ona inandığını fark etti. Bu, yapılanı doğru
kılmıyordu, ama Emma'nın son birkaç yıldır yaptığı gibi
yaşayan bir adam için en azından kendi çapında onurlu bir
hareketti. Emma incinmiş duygularını bir kenara koydu-
ğunda, Derick'in onu baştan çıkarmaya çalışmadığını da
anlayabiliyordu. Emma'nın tamamen gönüllü olduğunu
biliyor olmalıydı. Bu onun için en kolay hareket olurdu
aslında, ama Derick o yola girmemişti. Emma'ya saygı
duyduğu için mi, yoksa Emma daha önce sahip olduğu
hedeflerinden farklı olduğu için miydi bu?

Uzun süre düşündükten sonra Emma tekrar, hem me-
cazi, hem de somut olarak ıssız bir noktaya gelmişti. So-
mut olarak, denklem yine Aveline Kalesi'yle Wallingford
Malikânesi'nin arasındaki bir bölgeyi gösteriyordu, ama
bu defa kaleye daha yakındı. Mecazi olaraksa, Emma, De-
rick'le arasında bir şey olup olmamasını istediğinden hâlâ
emin değildi. Hayal kırıklığıyla iç çekti.

"Belki de ortalama yerine medyanı denemeliydim,"
diye mırıldandı Emma, tekrar işe koyularak. Bu defa ma-
tematikten başka bir şeye odaklanmadı.

Sonuçları kendilerini tersine çevirerek bu sefer de Wal-
lingford Malikânesi'ne yaklaştı.

"Einına." Derick uzanıp onun elini kavradı ve tebeşi-

ri nazikçe parmaklarından kurtardı. Başparmağıyla Emma'nın avucunda daireler çizerek tebeşiri çok sıkı tutmaktan hissettiği ağrıyı hafifletmek için masaj yaptı. Dokunuşu şefkatli, yatıştırıcı, inanılmaz derecede erotik ve Emma için değerliydi. "Kendini üzme," diye mırıldandı Derick. "Gereğinden fazlasını, senden isteyebileceğimden fazlasını yaptın."

"Sadece yeterince veri noktam olduğundan emin değilim." Emma elini onunkinin etrafına kapatıp hafifçe çevirince Derick'le avuçları birleşti. "Denkleminin yeterince karmaşık olduğundan da. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bazı varsayımlarda bulunmam gerek." Derick'in elini bırakıp bakışlarını onun yüzünden çekti. Tahitasına bakmaya başladı. Güvenli bir yere. "Ama vazgeçmeye hazır değilim."

Bunları söylerken, sözlerinin sadece önündeki sorunu değil, Derick için hissettiklerini de kapsadığını fark etti.

Emma'nın Derick hakkında bildiğini sandığı her şey bugün alt üst olmuş, hayatın gerçekliğiyle karşı karşıya gelen çocukluk hayalleri gibi lime lime olmuştu. Artık ondan emin olmak için yeterli veriye sahip değildi. Ve o aptalca küçük Derick denklemi? Emma bir homurtu çıkardı. O denklem, adamın olduğu ya da olmadığı her şeyi hesaba katacak kadar karmaşık değildi.

Emma'nın öğrendiği tüm şeyleri düşünmek için, kavramak için zamana ihtiyacı vardı ve evet, daha önce bilmediği bu yeni bilgilerle bazı varsayımlarda bulunması gerekecekti. Emma, Derick'in geçmişi, şimdiki zamanı, hatta kendi geleceğiyle de ilgili varsayımlarda bulunmalıydı. Fakat ondan vazgeçmeye hazır değildi. Belki sabaha olurdu, ama henüz değildi.

“Bunun üzerinde düşünmeye devam edeceğim sadece,” dedi Emma, Derick’in onun katil denklemini kastettiğini sandığını biliyordu.

“Mükemmel. Aklını bir şeyle daha meşgul etmek istiyorum. Annem günlük tutmuş, ama kadın sanki lanet bir dedikodu yazarı gibi yazarak asla isimlerden bahsetmemiş, sadece kim hakkında konuştuğunu tarif etmek için olayları ve özellikleri sıralamış. Belki onları okursan, stratejik zamanlarda yazdığı kişileri tanıyabilirsin. Biz de onun suç ortağı olabilecek ve ağabeyinden başka biriyle bir ilişkisi olup olmadığını anlayabiliriz.”

“Pekâlâ,” diyerek kabul etti Emma.

“Bana gelince, sabah mezarları açmayı dört gözle bekliyorum. Belki ulakların birinin çizmesindeki bölmede soruşturma için önemli olabilecek bir şey vardır. Hiç olmazsa kimlikleri ortaya çıkmalı ki doğru düzgün bir şekilde gömülebilsinler. Bu, ailelerine biraz huzur verir belki.

“Sonra tüm şüphelilerimizi tekrar ziyaret edeceğim. Baş şüphelimiz Harding olmalı. Ağabeyine en iyi erişime o sahipti, annemle bağlantılıydı ve belli ki her şey olurken burada, Derbyshire’daydı. Eline geçirdiği ilk fırsatta kaçmış olmasından bahsetmiyorum bile. Yarın ilk iş onu ele geçirmek için bir soruşturma yürütmeliyiz.”

Derick volta atarak ondan uzaklaştı, artık tamamen iş üzerinde görünüyordu. Emma buna memnundu ve en iyisi ona uyum sağlamaktı.

“Biliyorsun, bunu yapan Harding ise ve Molly’yi o öldürdüyse, o zaman ya kızın ölümü görüldüğü gibi değilse? Başka bir şey olamaz.”

Derick onaylayarak başını sallıyordu bile. “Evet. Bu benim de aklıma geldi.”

Emma haritasına ve denklemlerine bir göz attı. “Belki onun cesedini bulduğumuz yeri de formüllerime ekleyip bir fark yaratır mı diye bakmalıyız?”

“Yardıma olacağını düşünüyorsan yapalım. Ben dışarıda Harding’i avlarken, sen de burada ve kalede çalışanları onun cinayetiyle ilgili tedbirli bir şekilde sorgulayabilir misin? Yeni bir şey keşfedip keşfedemeyeceğine bir bakarsın?”

Derick’in ona son sefer göstermesinin ardından bunu yapmasını istemesi karşısında memnun olan Emma, “Elbette,” diye yanıtladı.

“Güzel. Şimdi, diğer iki şüphelimize gelelim. Bahsettiğin o turisti, yani Stubbins’i bir araştırması için birkaç gün önce bir arkadaşıma rapor yolladım. Peak Bölgesi’ne sıklıkla gelen bir gezgin olarak, ulakların ölümünden sorumlu olan kişi kolaylıkla o olabilir.”

Emma kaşlarını çatarak o sevecen Bay Stubbins’i katil olarak düşünmeye çalıştı. Gerçi adam kesinlikle fiziksel güce sahipti ama...

“Farnsworth’ün öldürüldüğünü tahmin ettiğin zaman sürecinde onun burada olup olmadığını hatırlayabilir misin?”

“Şey, Farnsworth’ün sonunun tam olarak ne zaman geldiğinden artık emin değilim,” diye hatırlattı Emma, “ama Stubbins geçen birkaç ay içinde bir süre *buradaydı*. Sözel ve yazılı bir kayıt olmadan tam olarak ne zaman olduğundan emin olamam.” Geçmiş düşünerek Bay Stubbins’le kesin bir tarih belirten bir şey konuştular mı diye hatırlamaya çalıştı. “Bilemiyorum, hiçbir referans noktası gelmiyor aklıma.

“Ancak,” diye devam etti Emma bir anda hatırlayarak.

“annenin intiharından bir hafta önce *buradaydı*. Biliyorum, çünkü bu yıl havanın tekrar ne kadar soğuk olduğundan bahsetmiştik. Tambora Yanardağı’nın dünyanın öteki yarısında patladığı tarihin üzerinden iki yıl geçtiğini belirtmiş ve havanın şimdiye kadar kendini toparlaması gerektiğine dair söylenmişti. Bu, 10 Nisan’da olmalı ve annen 19 Nisan’da bulundu. O sırada hâlâ kasabada olabilir, tabii bu bir fark yaratırsa.”

“Hımm. Muhtemelen yaratmaz ama geçen ay tam olarak nerede olduğunu bilmek isterdim, hatta bu durumda o bertaraf etmeden önce bu gece nerede olduğunu da. Yine de Savunma Bakanlığı’ndan onunla ilgili haber alana kadar beklemek zorundayız. Smith-Barton’a gelince, onu yarın öğleden sonra tekrar sorgulayacağım.”

“Tekrar mı? Sen Albert’a mı gittin?” Emma, bozulan nişanını düşününce o tanıdık yetersizlik hissinin gelmesini bekledi. Bunun yerine o adama bağlı olmadığı için kalbine bir minnettarlık doldu. Eğer o aşâğılık kaba adam işi evliliğe vardırıyorsa, Emma, Derick’le beraber geçirdiği şu birkaç haftayı yaşayamazdı.

Emma iki adamı aynı odada hayal etmeye çalıştı. Albert ince, solgun ve en azından Derick’le karşılaştırılınca biraz efemineydi. Derick uzun, esmer ve tamamen erkeksiydi, öyle bunaltıcı bir şekilde değil ama yanında olmanın bile Emma’yı nefessiz bıraktığı incelikli ve doğal bir erkeksiliği vardı. Emma her şeye rağmen, başka bir adamla bir ömür geçirmektense Derick’in kollarında bir öğleden sonra geçirmeyi tercih edeceğini fark etti.

Bu, Emma’nın bütün sorularına cevap değil miydi? Bilmiyordu, ama şu anda Albert’ı tartışıyorlardı. “Ona ne söyledin acaba?”

Derick'in dudaklarını kaldıran hafif gülümseme, Emma'nın o duvarda bir sinek olmak istemesine neden oldu. Albert muhtemelen berbat bir şekilde ürkmüştü. Bu düşünce Emma'ya suçlulukla karışık bir neşe verdi.

"Gitmene izin verdiği için lanet olası bir aptal olduğumu söyledim ona."

Derick'in gözlerindeki ani ateş karşısında Emma'nın nefesi tekleli. Aralarındaki şey her neyse, güçlü ve ender bulunan türdendi. Emma incinmişliğini, öfkesini ve güvensizliklerini bir kenara bırakınca tüm tecrübesizliğine rağmen bunu fark edebiliyordu.

Derick'in gitmesine izin verse *kendisi* de lanet bir aptal olur muydu? Asıl soru buydu, değil mi? Ve Derick'le aynı odadayken, o duygularını ayartır ve düşüncelerini dağıtarken cevap veremeyeceği bir soruydu. Muhtemelen onunla aynı evdeyken doğru dürüst düşünmeyi bile beceremezdi.

"Evet, geç oldu ve ikimiz de yatağımıza gitmeliyiz."

Derick'in siyah kaşları yukarı kalktı.

"Yataklarımıza demek istedim." Emma teninin kıpkırmızı olduğunu hissetti. "Sabah seninle kalede buluşmamı ister misin? Annenin günlüklerini senin buraya getirmen-dense, benim oraya gelmem daha mantıklı görünüyor."

Derick'in gözleri daha önce ormanda olduğu gibi, aynı yosun yeşiline büründü. "Sabah kaleye giderken sana bizzat eşlik ederim. Ben bu gece malikânede kalıyorum, Emma."

"Burada mı?" Emma'nın vücudundan gergin bir titre-me geçti. "Neden?"

"Daha bu akşam biri evinize girmeye çalıştı ve bir katilin serbestçe gezindiğinden artık eminiz. Belki sadece duriş izleyecektir, Farnsworth'le ilgili bulduklarımın muh-

temelen diğer ulaklarda bulduğundan farklı olmayacağını düşünüyordur. Ya da belki hayalet gibi etrafta geziniyor, Farnsworth'ün ona ne kadar yaklaştığını bildiği için yakalanmamayı garanti altına almak adına senden kurtulmayı düşünüyordur. İki şekilde de burada yalnız başına korunmasız bir şekilde kalmaya izin vereceğimi düşünüyor olamazsın."

"Ama—"

"Perkins bana bir oda hazırlıyor. Mavi Oda dedi sanırım."

"Ama o oda, koridorda benim odamın tam karşısında!"

"Seni korumak için daha iyi, canım." Yüz ifadesine eşlik eden ağır gülümseme açık bir şekilde kurtları andırıyordu.

Evet, ama Emma'yı kendisinden kim koruyacaktı?

"Alt katta, George'a daha yakın bir yerde uyuman gerektiğini düşünmüyor musun?" diyerek şansını denedi Emma. "Gerçekten tehlikede olan kişi o olabilir."

Derick ona bir adım yaklaştı, gülümsemesi yüzünden siliniyordu. "İstersen ağabeyini koruması için oraya bir uşak daha koyarız, Pigne. Ama senin güvenliğinin benim için daha önemli." Uzanıp eliyle Emma'nın yüzünü avuçladı, başparmağını yavaşça yanağında gezdirdi.

"Bana böyle hitap etme," dedi Emma otomatik olarak, ama hiç öfke gösterisi yoktu. Derick'in yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı ve ardından gitmek üzere döndü.

Tanrım. Derick'in ondan sadece birkaç metre ötede uyuduğunu bilirken, düğüm olmuş düşüncelerini nasıl toparlayacaktı?

Ve daha da önemlisi, kendini gece onun yanına gitmekten nasıl alıkoyacaktı?

Yirmi Birinci Bölüm

Derick, Mavi Oda'da, Wallingford Malikânesi uşaklarından birinin yaktığı gürleyen ateşin yanındaki bir koltukta oturuyordu. Doğal olmayan bir şekilde maviye boyanmış deri, ilk bakışta epey temkinli davranmasına neden olmuştu, ama görüldüğünden çok daha rahattı. Derick buna memnundu, çünkü yakın bir gelecekte uyuyabileceğinden şüpheliydi.

Mindere daha çok yerleşti, deri itiraz eder gibi gıcır darken kambur durarak kristal bir kadehi göz seviyesine kaldırdı. Kadehi çevirerek içindekini döndürürken kristalin içinden ateşi izledi, bardağının içindeki brendi alevlerin şeklini bozuyordu. Bu da amber sıvıya içinden yansımış gibi bir görüntü veriyordu. Tıpkı Emma'nın altın gözleri gibi.

İçkiyi yanındaki masaya koydu, hiç dokunmamıştı. Bu şeyi bir daha hiç içemeyebilirdi, bu da kahrolası bir ayıptı. Brendiyi *severdi*. Fakat her zaman Emma'yı ve geride bırakmayı seçtiği şeyleri hatırlatacaktı.

Onu geride bırakacaktı. Emma, Derick'in geçmişinin bir parçasıydı, belki de en iyi parçasıydı, ama yine de bir parçasıydı işte. Ve geçmişi, içindeki acı verici hatıralarla birlikte Derick'in unutmak istediği bir şeydi. Daha önce işe yaramıştı, tekrar yarayacaktı.

O zaman neden Amerika'ya gitmek üzere yola çıkma fikri Derick'i birden bire boş ve sığ hissettiriyordu?

Masada duran kadehe bir baktı. Bir içki, boşluğu doldurabilirdi, en azından geçici olarak. Derbyshire'dan ayrılmıca bu şeye tövbe edebilirdi, ama hâlâ buradayken biraz tatmaktan zarar gelmezdi, değil mi?

Tabii ki hayır. Kadehe uzanıp bir yudum aldı. *Emma'yla son günlerinizin tadını çıkarmaktan da zarar gelmez*, diye fısıldadı bilinci, karanlık bir şekilde.

Derick öksürdü, içki boğazından aşağı tüm yolu yakıp indi. Evet, zarar gelirdi. Ya Emma'ya, ya ona, ya da ikisine birden, ama kesinlikle bir zarar gelirdi.

Kadehi kenara koydu, ağır bardak ahşap masa yüzeyine değince sert bir ses çıktı ve Derick bir elini saçlarının arasından geçirdi. Emma nasıl bu kadar çabuk ve bu kadar derin bir şekilde derisinin altına işlemişti? Derick kimse-nin içeri girmesine izin vermeksizin kaç yıl ve kaç kadın atlatmıştı? Ve şimdi hepsini arkasında bırakmaya *bu kadar* yakınken; ufak tefek, inatçı bir kadın tamamen içeri girmişti ve Derick buradan gittiği zaman bile Emma'nın girdiği o yeri terk edeceğini zannetmiyordu.

Belki de bunun sebebi, Emma'nın hep Derick'in içindeki o yerde olmasıydı. Bilinçli bir şekilde değil, hatta açık bir şekilde de değil, daha çok Derick'in hayat dokusuna işlenen tek bir altın rengi ilmek gibiydi. Derick gençken

onu fark etmemiş, ilgisini daha canlı renkler çekmişti, kırmızılar, yeşiller, maviler. Fakat o canlı renkler uzun zaman önce kirlenmiş, koyulaşmış, cansızlaşmış ve altının daha da çok parlamasına neden olmuşlardı. İşte hepsinin ama hepsinin arasında en değerli ilmek Emma'ydı.

Ve şimdi, altının kıymetinin gayet farkında olan bir adam olarak artık bunu gözden kaçıramazdı —Emma'yı gözden kaçıramazdı— ve onu artık fark ettiği için bir daha görmeden yapamayacağından fazlasıyla korkuyordu.

Famat elinden gelenin en iyisini yapacaktı, lanet olsun.

Odasının öteki ucunda kapısı yumuşak bir şekilde çalındı, vuruş ne tereddütlü ne de güçlüydü. Emma. Derick'in bütün duyuları şehvet dolu bir alarına geçti. Onu şimdi içeri almak tehlikeli olabilirdi. Uyuyormuş gibi yapmalıydı...

Fakat Emma ona bu şansı tanımadı. Kapı kolu döndü ve Emma bir fısıltı gibi içeri girip neredeyse o hızla yanına ulaştı. O yanından geçip ateşin önünde dururken lavantanın temiz kokusu Derick'in burnuna doldu.

"Uyanıksın," diye mırıldandı Emma.

Derick koltuğun kollarını daha sıkı kavradı. Emma geceliği ve sabahlığıyla önünde duruyordu, soluk yeşilin basit ve sade karışımı, Derick'in bu zamana kadar çözdüğü en açık kadın çamaşırından bile daha cezbediciydi. Emma belli ki yeni banyo yapmıştı, çünkü teni sıcak su ve ovalamadan dolayı gül rengine dönmüş, saçlarıysa —görkemli kestane saçları— nemli ve kurumakta olan bukleler halinde sırtına ve yüzünün etrafına dökülüyordu.

"Burada olmalısın," diye karşılık verdi Derick. Emma'nın onda her zaman ortaya çıkarıyor gibi görüldüğü

o köpüren arzuyla sesinin boğuklaşmaya başladığının farkındaydı.

“Haklısın. Olmamalıyım.” Emma bir an için etrafına bakındıktan sonra onun tam karşısına bir tabure çekip oturdu. O kadar yakındı ki, biraz ileri uzansa ellerini Derick’in dizlerinin üzerine koyabilirdi. Doğrudan Derick’in gözlerinin içine bakarak bakışlarını ona sabitledi. “Ama sen gitmemi talep etmediğin sürece gitmeyeceğim.”

Derick yutkundu, yapması gerektiğini bilse de o kelimeleri söyleyemiyordu. Ve Emma’nın da bunu gördüğünü biliyordu. Emma onun tereddüdünü görmüştü. Görmüş ve oradan saldırmıştı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Emma o sırada uzanıp iki eliyle onun uyluklarını okşamaya başladı.

Derick inleyince Emma onu mahvetmekle tehdit eden ağır ve şehvetli bir tavırla gülümsedi. “Emma...”

“Sana sormam gereken bir soru var. Ve unutma, gerçekten bilmek istediğimden emin olduğum sürece bana her zaman gerçeği söyleyeceğine söz vermiştin.” Emma’nın gülümsemesi soldu ve kendine güvenen sesine rağmen adamın bacaklarındaki elleri titriyordu. Derick kendi kemiklerindeki ufak sarsılmayı hissediyordu. Her ne sormak üzereyse, Emma bunun cevabından fazlasıyla korkuyor olmalıydı.

Derick’in kalbi hızlandı. Emma’nın soracağı her neyse, cevap vermeyi onun istediğinden daha fazla istemeyeceğinden fazlasıyla emindi. Ama başıyla onayladı. Söz vermişti. “Pekâlâ.”

Emma’nın titremesi arttı. Derick ellerini onunkilerin üzerine koyarak Emma’nın avuçlarını uyluklarına bastırdı.

Emma derin bir nefes aldı.

“Sen—” Emma yutkunarak başını salladı. Tekrar başladı. “Seviştiğimizde, bu senin için bir iş gibi miydi? Diğer hepsinde olduğunu söylediğin gibi görevin için bir araç mıydı?”

Lanet olsun.

“Benim için hiçbir şey hissetmedin mi?” diye fısıldadı Emma.

Derick’in zihni, korkmuş bir kocakarı gibi, ‘*Yalan söyle!*’ diye haykırdı. *Ona yalan söyle! Böylesi daha nazikçe olur.*

Fakat Emma’nın gözlerinde gördüğü savunmasızlık Derick’e müsaade etmedi. Bunu yapamazdı. Olduğundan daha az anlam ifade ettiğini düşünmesine izin veremezdi.

Derick gözlerini sımsıkı kapattı ve çenesindeki bir kas attı. Derick onun, hızla çarpan kalbiyle eş zamanlı olarak attığını hissediyordu. “Sen kollarımdayken hissettiklerimi hiçbir zaman tecrübe etmedim, Emma. Bu sanki...” O sırada gözlerini açıp derin bir şekilde onunkilere baktı ve ona bildiği en dürüst cevabı verdi. “Sanki benim de ilk seferim gibiydi.”

Bunu kelimelere dökmek Derick’in içindeki bir şeyleri yıktı. Bir baraj, bir duvar, bir kabuk. Ve bu canını yaktı, keskin ve delici bir acı kalbine saplandı.

“Bu senin sadece seks yapmayıp *seviştiğin* ilk seferdi,” diye fısıldadı Emma, sanki Derick onun şüphelendiği bir şeyi onaylamış gibi kafasını sallayarak. Derick’in ellerinin altındaki ellerini çevirdi, şimdi onunla avuç avuca duruyorlardı. “Benim de ilk seferimdi. Ama...” Emma’nın dili gerginlikle dudaklarını ıslattı. “Son seferim olmasını istemiyorum.”

Derick kâhkahayla boğazındaki tuhaf yumrunun arasından boğulur gibi bir ses çıkardı. “Son seferin olmayacak. İnanılmaz ve çekici bir kadınsın. Başkası olacak, daha iyi bir ada—”

“Hayır,” diye fısıldadı Emma hararetle. “Her zaman sadece sen vardın. Her zaman sadece *sen* olacaksın, Derick.” Emma dizlerini onunkilerin arasından geçirip tabureyi geri itti ve kayıp bir günahkârın ruhu için dua etmeye hazırlanan, yeşillerle sarmalanmış, yalvaran bir melek gibi topuklarının üzerine oturdu. “Şimdi beni geri çevirirsen, beni aşksız bir hayata mahkûm etmiş olacaksın. Her gün dudaklarımda senin adınla uyanacağım. Yatağımdaki her yalnız gecede yas tutacağım. Her zaman ama her zaman seni isteyeceğim. Ve senin de beni isteyeceğini düşüneceğim.”

Derick isteyeceğinden şüpheleniyordu. Her an. Ama birlikte olmaları gerektiği anlamına gelmezdi bu. “Emma, sen daha fazlasını hak ediyorsun.”

“Ama ya daha fazlasını istemiyorsam?” diye haykırdı Emma.

“O zaman ben senin *için* daha fazlasını istiyorum,” diye homurdandı Derick. Tanrım, kapana kısılmış gibi hissediyordu. Emma, bacaklarının arasında çömelmiş dururken onu tekmelemeden ayağa kalkamaz, incitmeden ellerini onun sıkıca kavrayışından kurtaramazdı. Alnında boncuk boncuk terler birikti ve teni kaşınmaya başladı. “Bir piçten fazlasını, hilekâr bir heriften, kendine ait bir ülkesi olmayan lanet bir sahtekârdan fazlasını...”

“Öyle mi?” Emma diz çökmüş vaziyette dururken topuklarının üzerinde yükselebileceği kadar yükseldi. Yüzü

Derick'inkine yakındı ve gözleri ya öfke ya tutku ya da her ikisiyle birden yanıyordu. "Pekâlâ, ben de senin için daha fazlasını istiyorum. Nedensiz bir utançtan fazlasını, hak edilmemiş bir kendinden nefret etme halinden ve kendine ait bir *evin* olmadan gerçekleşecek lanet bir gelecekten fazlasını..." Sonra sesi ve bakışları yumuşadı. "Sana verebileceğime hiç benzemeyen bir gelecekten..."

Onun bu hararetli beyanı karşısında Derick nefes almayı bıraktı, oysa Emma'nın derin derin nefesler alırken göğüsleri yükselip alçalıyordu.

Emma ellerini onunkilerden kurtardı ve doğrulmak için bir daha onun uyluklarına bastırdı.

Tanrı'ya şükür. Derick koltuktan kalkıp aralarına mesafe koymak için yanıyordu, o lanet olası geri çekilir çekilmez de öyle yapacaktı.

Fakat Emma çekilmedi. Ayağa kalkınca Derick'in bacaklarının arasında sıkıca durdu. Uzanıp onun yanaklarını ellerinin arasına aldı ve ona doğru eğildi.

"Derick, daha önce her ne olduysa bir önemi yok, her ne yaptıysan ya da her kim olduysan bir önemi yok... Umurumda değil. Tekrar başlayabilirsin. Benimle. Çünkü hiçbirinin bir önemi yok, *ben seni tanıyorum*. Ve seni seviyorum."

Dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı, daha fark edilmeden gelip giden tatlı ve titrek bir öpücüktü.

"Sen de beni sevmeyecek misin?" diye fısıldadı Emma, Derick'in dudaklarına doğru.

Derick'in nabızı hızlı ve sert bir şekilde atmaya başladı, tutku —hem fiziksel hem de tehlikeli ve alışılmadık bir şekilde duygusal bir tutku— damarlarına pompalanarak direncini her atışta uzağa, uzağa, uzağa itti.

Emma ondan daha iyisini hak ediyordu. Ve o da Emma'dan çok daha kötüsünü hak ediyordu. Ama...

Emma'yla temiz bir başlangıç yapabilir miydi? Emma'nın aşkı onun geçmişini silebilir miydi? O sürekli onun yanında, kim olduğunu ve nereden geldiğini Derick'e hatırlatırken kötü şeyleri nasıl unutabilirdi?

Derick uzandı ve tıpkı Emma'nın yaptığı gibi o da onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Emma'nın sırtını, gözlerini görmesine yetecek kadar geri itti ve nefesi tekledi. O gözler Derick'in yıllardır hissetmediği bir duyguyla doluydu. Nerdeyse unuttuğu bir duyguyla... Umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir duyguyla...

Umut.

Derick bacaklarını daha da açarken ellerini onun yüzünden çekip omuzlarına götürdü. Emma'yı kucağına doğru çekip uyluklarının üstüne oturturken dudaklarını dudaklarıyla kavradı. Derick'in ağzı onunkini ezdiğinde Emma inledi, ama Derick bunun korkudan çok rahatlamadan kaynaklandığını biliyordu. Yine de nazikleşti ve ellerini nazik bir okşamayla Emma'nın yüzünde dolaştırmaya geri döndü.

Tanrım, Emma'nın tenini saygıyla okşarken bir delikanlı gibi titriyordu. Biraz önce ona söylediği şey doğruymuş da bunu daha önce hiç yapmamış gibiydi. Ve hiç yapmamış olduğunu fark etti. Emma'yla birlikteyken bile yapmamıştı, çünkü o zaman Emma'yı sevdiğini *bilmiyordu*.

"Emma," diye soludu öpücüklerin arasında, ondan nefes alacak kadar bile uzun bir süre ayrılmak istemiyordu. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı Derick, daha o dururamadan gerçek dudaklarının arasından dökülmüştü.

Emma'yı içine çekebilmek, onu diğer duyularıyla yaşamak için gözlerini kapattı. "Tanrım, o kadar ihtiyacım var ki."

"Biliyorum," diye inledi Emma. "Sonunda bunu anladığına memnunum."

Derick'in gözleri açıldı ve şaşkın bir kahkaha attı. Aklındaki söyleyiverme, onun sevgili Pigme'sinin işiydi. Geri çekilip Emma'nın yanağını okşadı. "Pekâlâ," dedi gülererek, "biz senin kadar zeki değiliz, aşkım. Bazılarımızın anlaması diğerlerinden uzun sürüyor."

Emma kızarak narin bir gül rengine büründü. "Onu demek istemedim—"

"Biliyorum." Ve Emma'yı tekrar öptü.

Derick onun dudaklarıyla oynayarak uzun süre harcadı. Dilleri birbirine dolandı, birbirine sürtündü, okşadı, dans etti ve tekrar sürtündü. Derick böyle bir samimiyeti hiç tecrübe etmemiş gibiydi. Emma'yla onun ağızlarının bir arada olmasının verdiği zevk dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

"Derick," diye inledi Emma. "Lütfen..." Derick'in bileğini çekti, ellerini yüzünden çekip herhangi bir yeri okşaması için yalvarıyor gibiydi. Ya da her yeri...

Derick gözlerini kırptırarak pusun içinden çıkmaya çalıştı. Onun içinde kaybolmuş ve dünyada onun öpüşünden başka bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Daha önce hiç böyle hissetmiş miydi? Başka bir insanla birleşmek için, kendisinin nerede bitip onun nerede başladığının bilmeyinceye kadar onun içinde erime arzusu duymuş muydu?

Hayır. Bu kendini kaybetme, unutmaya becerisi inanılmazdı. Fakat şimdi Emma ikisinin de filizlenen iltiyaçla-

rına dikkat çektiğine göre Derick de şiddetle hissediyordu. Bir kolunu onun dizlerinin altından geçirip diğerini sırtına koyarak, koltuktan kalkarken onu da kaldırdı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Emma, Derick’in ağzının kenarına minik öpücükler kondururken.

“Sana bu defa bir yatakta, doğru düzgün bir şekilde sahip olacağım.”

Emma başını çevirip kocaman, dört direkli ve değişken gölgeler oluşturan mavi kadife perdeli karyolaya baktı. “Hayır, lütfen. Çok karanlık. Bana dokunduğunda yüzünü görmek istiyorum...” Emma’nın kirpikleri alçaldı, sesi kısıldı. “İçindeyken de.”

Emma’nın sözleri, Derick’in ayaklarının durmasına neden oldu, ama nabzını her zaman olduğundan daha çok hızlandırdı. Hatta onu işkence edip öldürmek zorunda bırakan bilgileri elde etmek üzereyken olduğundan daha da çok...

“Ateşin önünde,” diye önerdi Emma boğuk bir sesle.

Derick yine yatağa doğru harekete geçince Emma itiraz ederek inledi. “Sadece yatak örtüsünü alacağım, aşkım,” diye söz verdi Derick, arkalarındaki kalın battaniyeyi alıp yönünü değiştirirken. Şömineye ulaştıklarında Emma’yı nazikçe indirdi, o ayaklarının üzerinde durana kadar vücudunun kendi vücuduna dayalı bir halde ağır ağır kaymasının keyfini sürdü. Emma sessizce yatak örtüsünün bir ucunu tutarken Derick de diğer ucunu aldı. Katlayıp şöminenin önüne serdiler.

Örtü serilince orada durup birbirlerine bakıp aç bakışlarının dışında bir şey yapmadılar. Tanrım, Derick sınırdaydı, zevk dışında hiçbir amacı yokken nasıl ilerleyece-

ğinden emin değildi. Emma ile onun arasındaki seks bir araç değildi ama bir şekilde bir insana şefkat göstermek ve o insanın da ona şefkat göstermesine izin verme yoluydu.

Emma anlamış görünüyordu. Bir adım öne çıkarak Derick'in elini tuttu ve onu battaniyenin üzerine çekti. "Burada dur," diye mırıldandı. Derick bacaklarını omuz genişliğinde açarak durdu. Bakire bir gelin gibi gerginlikle hareket ettiğinin farkındaydı. Kahretsin.

Emma onun elini bırakıp avucunu Derick'in karnına koydu. Dokunuşunun altında orası sıçradı ve sıcak bir heyecan Derick'in tüm vücuduna çarptı. Ardından Emma onun etrafında yavaşça daire çizdi, elini onun kalçasına düşürdü. Kolunu kaldırıp da onun altından geçmesine izin verene kadar Derick'i dürttü, elini poposundan kaydırды. Çember çizmeye devam ederken aynı şeyi yaptı. tekrar onun önünde durana kadar öbür kalçasını okşadı. Derick'in daha önce hiç hissetmediği bir sıcaklık, Emma'nın çizdiği o çizginin altından ve üstünden yayılıyordu.

Ancak Derick'in yaptığı şehvetli bir dokunuştan fazlasıydı. Bir araştırma, bir sahiplenmeydi. Ve bu Derick'in tamamen daha çok yanmasına neden oluyordu.

Emma onun gömleğini pantolonundan kurtardı ve iki avucunu da kumaşın altına yerleştirip Derick'in karnının çıplak tenine yasladı. "Emma," diye soludu Derick. Emma'nın onun dudaklarına ilk öpücüğü kondurduğu andan itibaren tüm vücudu kaya gibi sertleşmiş ve katılaşmıştı. Orada öylece daha fazla nasıl durabileceğini bilmiyordu ve bu da lanet derecede gülünç bir durumdu. Emma onun vücuduna adamakıllı dokunmamıştı bile! Ama yine de Derick ona olan aşkını kabullendiğinden beri, Emma'nın

onu heyecanlandırma ve ayartma yeteneği tavan yapmıştı. "Her ne yapacaksan, çabuk yap."

Emma'nın yüzünü tamamen tahrik edici bir sırıtış kapladı. "Benim için eğil," dedi ve Derick onun dediğini yapınca gömleğini başından çekip çıkardı.

Derick'in ağız pamuklu kumaştan kurtulur kurtulmaz Emma kendi ağızıyla onunkini yakaladı, her şey duyular ve duygular, dokunuş ve adanma pusuna dönüştü. Derick'in zihni onun dokunduğu yerlerin izini pek süremiyordu, kendi dokunduğu yerlerin de. Dudaklar boyuna, dil kulağa, el göğse, ağız göğüs ucuna iniyordu. Zevk ve ihtiyaç dolu inlemelerin hepsi gizliden gizliye şefkat ve kendini Emma'ya vermenin alışılmadık hissiyle yüklüydü.

Sevişmek böyle mi hissettirirdi? Derick her zaman her hareketini ölçerdi, her zaman kontrol onda olurdu. Kendisinden hiçbir şey ele vermezken, bir kadının ona en karanlık sırlarını vermesi için onu nasıl çılgına çevireceğine odaklanırdı sadece. Ancak Emma ona dokunduğunda, tüm düşünemediği bu oluyordu. Ve tüm ruhunu ona açıklamanın eşiğindeydi. Emma'ya şu an her şeyi verebilirdi.

Daha önce birlikte olduklarında, Emma onu belirli bir yere kadar bilinçli kontrolünün ötesine zorlayabilmişti ama Derick kendine bir bütün gibi hissetme iznini vermemişti. Ama artık ona olan aşkını kabullenmişken buna engel olamazdı, Emma'nın elinin her dokunuşuyla, her okşayışla, aşk kelimesinin her fısıldanışıyla içinde isyana kalkan duyguları durduramazdı.

O sırada bir şekilde pantolonu gitmişti. Emma'nın yeşil korsajı da göğüslerinin altına inmiş, etekleri belinde toplanmış ve Derick onun üzerinde, vücudunun girişinde

kendine yer bulmuştı. Hâlâ öpüşüyorlardı. çaresizlikle, açlıkla, samimiyetle. Öpüşmeye devam ederken Derick onun içine girdi, ikisi de birbirine karışan alçak sesli inle-meler çıkardılar.

“Emma,” diye fısıldadı Derick, onun içine tamamen girerek sıcaklığıyla kaplanıp aşkıyla kuşatılırken. Emma ona tutunurken ıslak kayışın tadını çıkararak yavaşça geri çekildi. Tüm bu süre boyunca Emma’nın onun üzerindeki etkisinin fiziksel olmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

“Emma,” dedi Derick tekrar, onun derinlerine girerken. “Emma. Emma. Emma.” Onun adı dudaklarında bir duaya dönüştü, her girişte tekrarlıyor ve Emma’nın tutku çılgınlıklarında yankılanıyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Bu aciliyet, bir doğruluk hissiyle harmanlandı. Derick ait olduğu tek kişiyle birleşiyordu.

İçindeki hengâme tırmandı. Emma’nın içinde de aynısı oluyordu, Derick etrafındaki kasılmaları hissedebiliyordu. Aklını yitirmiş bir şekilde Emma’nın kalçalarını kendine daha sertçe çekerek girmeye devam etti. olağanüstü bir kendinden geçme haliyle onu kendisiyle beraber çekti.

İkisinin de üzerinde patladı, *önce bende*, diye düşündü Derick, ama onun vahşi uğraşı Emma’nın da hemen ardından rahatlamasını tetikledi. Beraber uçmaya başladılar: zevk onları örseler, bir kasırganın içine atıp geri fırlatırken birbirlerine tutundular. Zevk, acı verici olmanın sınırına dayanacak kadar yoğundu, en azından Derick için. Muh-temelen bunun nedeni, Emma’ya vücudundan çok daha fazlasını vermiş olmasıydı. Sadece Emma’ya.

Bilinci yerine geldiğinde fark ettiği ilk şey Emma’nın

yumuşak yanağının kendininkine yaslanmış halde ve terden ıslak ve sıcak olduğuydu. Sonra ikisinin de hızlı nefes alıp verişlerini duydu, onunkiler ve kendisinininkiler birbirine karışıp nefes kesici bir kreşendodan sonraki son hareket gibi tatmin edici bir harmoni oluşturunuyordu.

Derick'in kolları titriyordu, kasları zayıf ve tükenmişti. Hareket etmeliydi. Emma'yı eziyor olmalıydı, ama ondan ayrı olma fikrini de aklı almıyordu. Asla. Yan dönerken Emma'yı da kendisiyle çekti, böylece iç içe kalmaya devam ettiler. Derick başka bir derin ve ağır öpücükle dudaklarını mühürledi, aralarında yeni oluşan bu samimiyeti sonsuza kadar uzatmaktan başka bir şey istemiyordu.

Emma sıcak günışığı, temiz hava ve vaat tadındaydı, imkânsızdı biliyordu, ama Emma öpücüğü sanki sonsuz yaz günleri tekrar önünde uzanıyormuş gibi hissettiriyordu ona. Derick'in hayatı geri alınamaz bir şekilde değişmeden önce olduğu gibi o tasasız günler.

Emma ayrıca tuzlu... Gözyaşı tadında mıydı? Panik Derick'in iyimserlik halini kovaladı. Onun canını mı yakmıştı? Emma onu hâlâ adamın onu öptüğüne denk bir şefkatle öpüyordu. Derick'in kollarında gerilmemişti ve acıya dair bir ses çıkarmamıştı. Ama yine de Derick bütün acıların fiziksel olmadığını biliyordu. Her şeye lanet olsun, Emma'ya duyduğu arzuya teslim olursa içlerinden birinin canının yanacağını biliyordu.

Derick elleriyle onun yüzünü tutup geri çekildi. Ona neden ağladığını sormaya ve onu yatıştıracak herhangi bir şeyi yerine getirmeye hazırlanıyordu. Emma'nın amber gözleri derin bir altına dönüşmüş ve yaşanmış bir tutkuyla irileşmişti... Ama aynı zamanda tamamen kuruydu.

Derick dudaklarını yaladı, gözyaşı tadı orada hâlâ güçlüydü. Emma yumuşak bir şekilde nefesini tuttu. Elini uzatıp Derick'in yüzüne dokundu ve yanağını okşadı. "Derick," diye fısıldadı.

Derick kaşlarını çatıp elini kendi yanağına götürdü ve sıcak ıslaklığa dokundu. Ağlayan *kendisi* miydi? Evet. Sessizce, bilinçsizce, kollarında bulduğu güzellikten etkilenmiş bir halde.

Şaşkınlığına rağmen, daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir huzur Derick'in içine yerleşti. Mümkün olduğunu hiç sanmadığı bir şeydi bu. Emma onu seviyordu. Emma'yı kendine daha da çok çekti, kadın yüzünü onun boyun kıvrımına gömülünce eridi.

Derick onun gitmesini hiç istemiyordu.

"Emma," diye fısıldadı, "benimle gel." Elini onun saçlarında gezdirdi, parmakları ıslak buklelerin arasında geziniyordu. Bu bir hata olabilirdi. Bu, Emma'ya haksızlık olabilirdi, ama Derick her zaman aralarında olan bu şeyle daha fazla savaşmak istemiyordu. Yanılmıyorsa, bu şey sonsuza dek sürecekti. "Benimle Amerika'ya gel... Karım olarak."

Karısı mı? Coşkulu bir sevinç Emma'nın göğsünde patladı ve kalbi yıldızlara doğru yükseldi... Ta ki hız kaybedene... Uçuşunun yarısında donana... Ve kontrolsüz bir dönüşle dünyaya tekrar çarpana dek. "Amerika'ya mı?"

Derick'i doğru duyamamış olmalıydı.

Emma başını kaldırıp, Derick'in sarılışının müsaade ettiği kadar geri çekildi. "Amerika mı dedin sen?"

Derick'in çenesi kararlı bir baş onayıyla hareket etti. "İngiltere için olan görevim tamamlanınca evimi kurmaya niyetlendiğim yer orası."

“Ama—” Emma kıpırdanarak onun kollarından kurtuldu. Neler söylüyordu böyle? Emma onun sıcak teninin bu kadar yanına sokulmuş ve sarhoş edici kokusu tüm duyularını puslandırırmış haldeyken doğru dürtüst düşünemiyordu. Doğrularak oturur pozisyona geldi ve hafifmeşrep görüntüsüne baktı. Kesinlikle yarı çıplakken de düşünemiyordu. Korsajını yukarı çekince yumuşak pamuklu kumaş hâlâ hassas olan göğüslerini sıyırdı. Bu hareketle Derick’in gözleri alev aldı, Emma onları görüş alanından çıkardığı için üzülmüş gibiydi. Emma geceliğinin eteğini bacaklarına örterek onları Derick’ten uzaklaştırırken elleri titriyordu. Derick bu durum karşısında gerçekten iç çekti.

Aralarına koyduğu bir parça mesafe Emma'nın düşünceleri üzerindeki kontrolünü kazanmasını sağladı ama bu sadece ufak bir oranda oldu. Derick'in ondan sadece birkaç santim ötede tembelce uzanan muhteşem bir şekilde kash ve tamamen çıplak bedeni hâlâ dikkatini dağıtıyordu. "Ama," dedi tekrar, "İngiltere'ye olan görevin asla bitmeyecek. Casusluk içinden emekli olabilirsin ama sen bir viktorsun, Derick. Sorumlulukların—"

“Ben vikont değilim,” dedi Derick sertçe, bacağına çevirerek oturur pozisyona geçti. Gerilimle titriyormuş gibi görünürken tüm tembellik görüntüsü buharlaşmıştı. “Fransız bir piçim, Emma. İngiliz bir aristokrat değil.”

“Tamamen zırvalık!” Bir adamı olduğu kişi yapamın kanı olduğuna dair olan bu hatalı fikre neden böylesine yapışıp kalmıştı? Emîna kendi sorusuna yanıt verdi, çünkü çoğu insan hâlâ buna inanıyordu. Kan bağları her şey olarak düşünülüyordu. İnsanlar aptaldı.

Fakat Derrick değildi ama bunca yıldır içinde taşıdıysa

inançlarının kök salması mümkündü. Uzanıp ona dokunmak istiyordu ama bunun, bu meseleyi ele almak için uygun yöntem olmadığını hissetti. Onun üzerine titirse, Derick muhtemelen kendi kendine, Emma'nın onun kusurlu olduğunu düşündüğünü kabul etmektense onu teskin ettiğini söyleyecekti. Bu yüzden Emma saldırgan bir tavırla bir parmağını ona yöneltti, yanıldığını kanıtlamak için mantığını kullanmaya kararlıydı. "Kendin dışında herkesin gözünde sen İngiliz bir vikontsun."

Derick ona kaşlarını çatı. "Çünkü bilmiyorlar—"

"Bilseler ne olurdu ki?" diye karşı çıktı Emma. "Kanunlara göre yasal bir birleşme altında doğan her çocuk meşrudur. Sadece bu, seni Scarsdale yapar."

"Aah," diye homurdandı Derick, ayağa kalkarak. Yürüyerek Emma'dan uzaklaştı ve o anın gerilimine rağmen Emma onun esnek ve kuvvetli erkeksi vücuduna hayran olmaya engel olamadı. Derick'in onun içinde nasıl da güçlü bir şekilde hareket ettiğini hatırlamaya engel olamadı, aralarındaki gerilim büyüyerek geri kalan her yerinin gerilmesine neden olurken Emma'nın içi sıcak ve yumuşacık oldu.

"Buradaki mesele o değil," diye ısrar etti Derick.

"Değil mi?" Emma da ayağa kalkıp onu takip etti, Emma'nın bu kavgadan kaçmasına izin vermeye niyeti yoktu. "İyi. Yani Aveline ailesinin soyundan gelmiyorsun. Bunun da bir önemi yok. Tarih, Kral'a bulundukları hizmetlerden ötürü ödüllendirilerek onlar için unvanlar oluşturulan adamlarla dolu. Sıradan halktan doğan adamlar bile var, ki sen öyle de değilsin," diye belirtti, ama Derick'in öyle olabileceğini de sanıyordu, en azından kısmen. Annesi bir

Fransız kontunun kızı olsa da, gerçek babası olan adamın kim olduğu hakkında Emma'nın en ufak bir fikri yoktu. "Yaptığın onca şeyden sonra, tüm o insanların içinde senin böyle bir onurla layık görüleceğini düşünmüyor musun?"

"Emma..." diye uyardı Derick, gözleri karanlık ve fırtınalı bir hal alıyordu.

"Haklıyım ve sen de bunu biliyorsun. Ama senin için yeni bir unvan oluşturulmasına ihtiyacın yok, çünkü bir tanesinin içine doğdun."

"Ben bir yalanın içine doğdum," diye bağırdı Derick, ona dönerek. "Ben bir yalanı yaşıyorum." Yumruğunu göğsünün ortasına vurdu. "*Ben* bir yalanım."

Emma'nın nefesleri hızlı ve sık bir hal aldı, meselenin kalbine geldiklerini hissediyordu. Elini uzatıp kararsız bir şekilde onun yumruğunun üzerine koydu, hayatının en önemli ispatına girişmeye hazırdı, matematiksel ya da değil.

Bunu yapabiliirdi. *İlk adım, tüm fikirlerini ve fikirleri doğru çıkaran tüm mantıkları sırala.*

"Hayır, Derick," dedi yumuşak bir sesle. "Bir yalanın içine doğmuş olabilirsin, ama sana yaşamın için *sunulan* hayatı yaşıyorsun. Damarlarında akan Fransız kanı olabilir, ama hareketlerinle, İngiltere'ye olan hizmetlerinle en az burada doğan herkes kadar İngiliz olduğunu kanıtladın. Hatta *daha fazla*. Kesinlikle ülkene daha fazlasını verdin."

"Senin ülkene," diye mırıldandı Derick, öfkeden yoksun bir şekilde. Emma ona ulaşıyordu. Bunu biliyordu.

"*Bizim* ülkemize."

Derick'in gözleri kapandı, gece yarısı kadar kara kirpikleri, ona karanlık bir melek görüntüsü kazandıracak şekilde yanaklarına doğru düştü.

Onu neredeyse ele geçirmişti. Sadece birkaç adım daha. Fikirler ve mantıklar doğru sonuca ilerliyordu. “Kalbinde İngiltere’yi sevdiğini biliyorum, Derick, yoksa hayatının son on dört yılını onu korumak için yapman gereken şeyleri yaparak geçirmezdin.”

Derick’in gözleri açıldı ve oradaki safı hüznün Emma’nın gözlerine yakıcı yaşların dolmasına neden oldu. “İngiltere’yi seviyorum. Ve onun için elimden geleni yaptım. Memnuniyetle.” Hâlâ Emma’nın avucuyla sarılı yumruğunu göğsünden kaldırıp tekrar vurdu. “Ama bunun bedeli de oldu, Emma. Ruhumdan asla geri alamayacağını parçaları alıp götürdü.”

Emma, göğsü birleşmiş elleriyle çarpıyormuş gibi onun acısını hissediyordu. Çöken bir korku karnına yerleşti. Bu, matematiğin onu yüz üstü bıraktığı yerdı... Gerçek insanların karmakarışık dünyasına bunu uygulamaya çalıştığı zaman. Keşke onlarla da sayılarla olduğu kadar becerikli olsaydı. Ama sayıların duyguları olmazdı. Her şeyi mahveden anıları olmazdı.

Derick, Emma’nın elini kendininkinin üzerinden çekip onun iki elini birden sıcak tutuşuyla kavradı.

“Daha önce, tekrar başlayabileceğimi söylemiştin. Her zaman amacım bu oldu, ama bugüne kadar gerçekten mümkün olabileceğine inanmamıştım. Ama sen bana umut verdin, Emma. İnanıyorum ki seninle yeniden başlayabilirim.”

Ama bu olur gibi görünüyordu. Emma daha dudakları kıvrılmadan önce içinden bir gülümseninin yükseldiğini hissetti. “Derick, yapabilirsin.”

“Ama burada değil,” dedi Derick sessizce. “Derbyshi-

re'da olmaz. Hatta İngiltere'de bile olmaz.” Emma'yı ne-redeyse kendine çeker gibi ellerini sertçe sıktı. “Benimle gel.”

Emma'nın gülümsemesi yüzünde dondu, göğsü o kadar sıkıştı ki nefesi tekledi. Onunla gitmek mi? Her zaman ama *her zaman* onun karısı olmak istemişti. Hatırlayabildiği kadarıyla, bunu artık hayal etmeye bile cesaret edemediği zamanlarda bile. Ve işte şansı dönmüştü, ama... İngiltere'den ayrılmak? “Yapamam. Ağabeyim—”

“Bizimle gelebilir.”

Emma başını hararetle iki yana salladı. “Ve *iki* unvanı geride mi bırakalım? Senin görevlerini terk etmeyi planlayan yeterince kötü zaten. Ama ya Wallingford toprakları, kiracılarımız ve onlara karşı olan sorumluluklarımız ne olacak?”

Derick'in çenesinde bir kas attı. Ülkesine verdiği onca şeyden sonra, görevlerinden kaçtığını ima ettiği için Emma kendini alçak gibi hissetti ama bu doğrudu! Soylu sınıftan biriyseniz, göreviniz asla sona ermezdi.

Derick'in sesi gergin ve alçaktı. “Sen de benim gibi, işinin ehli bir vekilharç tut.”

Emma yüzünü asıp elini onunkilerden kurtardı. Derick'e arkasını dönüp ateşe baktı, ondan başka odaklanabileceği bir şey olduğu için minnettardı. “Buradaki insanlar bundan daha iyisini hak ediyorlar. Orada olan ve onların refahını önemseyen toprak sahiplerini hak ediyorlar. Üstelik çalışmam var—”

“Onu da Amerika'dan yapabilirsin.” Derick şimdi arkasında duruyordu. Sesi Emma'nın kararlılığını sarsan bir yalvarma ifadesi taşıyordu. Nefesi Emma'nın boynunu

okşuyor, kadının umutsuzluğunu kesen özlem dolu titremelere sebep oluyordu. “Mektuplaşma biraz daha uzun sürer, ama yapılabilir. Arkadaşım Stratford Kontu, senin fikirlerini burada Parlamento’da sunmaya kolaylıkla ikna edilebilir. Tam bir mücadele adamıdır. Bu tam da ondan rica edilebilecek türden bir şey.”

Derick ellerini onun omuzlarına yerleştirip yavaşça kendine çevirdi. “Ya da daha iyisi, çalışmanı Amerika için yap. Bunu bir düşün, genç bir ülke, yöntemleri henüz tam oturmamış. Daha az medeni. Düşünsene, eğer suçlar ve suçlular hakkında bulduklarını orada kullanırsan, hayatını buradaki yüzyıllardır süregelen yerleşik kanunları değiştirmek için mücadele ederek harcayacağına, orada kanunların *biçimlenmesine* yardımcı olabilirsin.”

Emma, kendisini baştan çıkardığı için, taktiklerini kendisine karşı kullandığı için, hatta mantığını kendine karşı kullandığı için Derick’e lanet okudu. Ama bu defa bunun mantıkla bir alakası yoktu. Bunun Derick için de mantıkla bir alakası yoktu, değil mi? Yine de, “Hayır,” diye fısıldarken sesi çatladı. “Hayır,” dedi daha katı bir şekilde. “Ben yerimi biliyorum, o da burası.”

Derick’in onun omuzlarındaki tutuşu sıkılaştı. “O zaman sana imreniyorum, Emma.” Yeşil bakışları onu delip geçiyordu. “Ben yerimi bilmiyorum. Ama burası *olmadığını* iyi biliyorum. Olmadığım bir şey gibi, olmadığım *biri* gibi davranarak bir gün daha geçirerek yaşayamam. Bunu göremiyor musun?”

“Hayır,” diye haykırdı Emma. “Benim gördüğüm şey, *olduğun* kişi gibi *davranmayarak* bir gün daha yaşayamayacak bir adam! Kanında ne olduğu umurumda bile değil,

Derick. Sen tepeden tırnağa bir İngiliz'sin. Tıpkı benim gibi, buraya aitsin."

Emma, onun yüz hatlarına yerleşen hüsrân dolu özlemlî bakışın kendininkini yansıtıyor olması gerektiğini biliyordu. Hiç böyle bir çaresizlik, dünyasına etki etmekte böyle bir yetersizlik hissetmemişti. Bu, ustalıkla çözebileceği bir denklem değildi. İşleri yoluna koymak için eşitliğin herhangi bir tarafında toplama ve çıkarma ya da çarpma ve bölme yapamazdı. Bu gerçek onu delip geçti.

Derick'in mücevher renkli gözlerindeki ışık sönünce, Emma başarısız olduğunu anladı. "Hayır, Emma." Derick elleri omuzlarından düşerken arkasını döndü. "Değilim."

Yirmi İkinci Bölüm

Son Vikontes Scarsdale'in bitişik ve akıcı el yazısı — Emma'nın kendi düzenli ve becerikli karalamalarına benzemiyordu — Emma'nın gözlerinin önünde bulanıklaştı.

Aveline Kalesi'nin çalışma odasındaki bir koltuğa kurulmuştu ve görünüşe göre saatlerdir okuyordu. Şafaktan hemen sonra çağırılmış ve Derick'i, Emma'nın evinde alt kattaki salonda onu beklerken bulmuştu. Derick onu huzursuzca kaleye bıraktıktan sonra Harding'i aramak üzere gitmişti.

Emma, onun bitkin görüntüsünden sapkın bir zevk almıştı, çünkü Derick gecenin son birkaç berbat saatini aynı onun gibi geçirmişe benziyordu, yalnız, uykusuz ve acı çekerek. Ama sonra suçluluk hissetti tabii ki. Derick'in, kendisinin çektiği gibi ruhuna işleyen bir sızı çekmesini gerçekten istemezdi, ikisinin de böylesi bir acı çekmesi tamamen Emma'nın hatası olsa da.

Emma iç çekerek bacaklarını iyice altına çekti. Leydi Scarsdale'in deri kaplı günlüklerinden biri kucağında

unutulmuştu. Bu onun olduğundan daha çok Derick'in hatası mıydı? Onun İngiltere'den ayrılmaya dair inatçı ısrarı, Emma'nın kalmaya dair olanından daha mı fazlaydı?

Evet, hepsine lanet olsun. Öyleydi. Derick'in Amerika'yla bir bağı yoktu, Emma'nın tüm hayatı burada Derbyshire'daydı. Geçen on dört sene boyunca Derick ana kıtada dolaşmıştı, oysa Emma başka bir yerde hiç yaşamamıştı. Derick uyum sağlayan türden biriydi, oysa Emma...

Gitmeye korkuyordu. Burada, küçük dünyasında hayatının kontrolü elindeydi. Hayatı tam da hoşlandığı şekilde derli topluydu. Dağınık palto dolabı ve çalışma odasındaki ölçülü karmaşa gibi karışıklıkları bile Emma öyle olmasını seçtiği için o şekildeydi. Burada kim olduğunu tam olarak biliyordu. Burada her şey, onu rahatlatacak ve hoşnut edecek türde bir Emma meydana getiriyordu.

Bunda yanlış bir şey yoktu, değil mi? Sırf Derick, *olduğu* kişiden kaçmak için kararlı diye Emma bildiği her şeyi bir kenara mı atmalıydı?

Emma aklını kucagında duran günlüğe dönmesi için zorladı. Vikontes'in yazdıkları kadının kendisine fazlasıyla benziyordu, zekâ kıvraklığı ve iğneleyici bir alaycılığın ilginç bir karışımıyla beraber hoppa ve sığdı. Aynı zamanda Emma'nın tanımadığı bir kadına dair ufak belirtiler de vardı. Yalnız bir kadın... Üzgün bir kadın... Kızgın bir kadın...

Günlükteki bazı kayıtlar Leydi Scarsdale'in, etrafındaki küçük-kasaba topluluğuyla ilgili gözlemleriyle doluydu. Bunlar alaycı bir şekilde komik kısımlardı. Vikontes be-timleme üzerine bir yeteneğe sahipti. Annesinin günlükteki insanlardan ismen bahsetmediğini söylerken Derick

yanılmasa da, Emma kendisi de dâhil olmak üzere, genel olarak çeşitli arkadaşlarını ve komşularını ayırt edebilmişti. Ve şüphelilerinin her birini de. İsimleri not etmiş, soruşturmalarında önemli olan tarihlere karşılık bir örüntü arayarak her birinin yanına tarihleri eklemişti.

Diğer kayıtlar yas ve keder, öfke ve dargınlıkla doluydu. Sayfadaki düşünceler, kayıp bir aşka duyulan özlem ile kadede, Scarsdale'e ve kendisiyle âşığı arasına giren diğer her şeye lanet okumak arasında değişiyordu.

Emma'nın göğsü daraldı. Derick'ten ayrıldıktan birkaç yıl sonra kendisi de böyle mi hissedecekti? Aşkın başka bir ülkede, uzanamayacağı bir yerde olduğunu bilerek? Fransa kadar yakın, komşu bir ülkede de değil, koca bir *okyanus* uzaklıkta. Onsuz olmak Emma'yı tatsız ve soğuk mu yapacaktı?

Ayrılıklarının sebebinin kızgın bir kocanın zorlaması değil de, hem onun hem de Derick'in birlikte olmaktan korkmaları olması her şeyi daha mı iyi yapardı? Yoksa bu üzücü gerçek her şeyi son derece kötü bir hale mi sokardı?

Bir gözyaşı damlası sayfanın üzerine düşüp mürekkebi yayarak daha eski, uzun zaman önce kurumuş olan göz yaşlarına karıştı, Leydi Scarsdale de yıllar önce ağlamış olmalıydı. Emma damlayı başparmağıyla sildi, bu da sadece cümlenin bir kısmını lekelemeye yaradı.

Emma kendinden iğrenerek burnunu çekti. Bu kendisiyle alakalı değildi. Bu günlükleri sadece Vikontes'in hain olduğuna dair bir kanıt aramak ve suç ortağının kim olabileceğini anlamak için okuyordu.

Günlükleri inceleme işine dönerek Leydi Scarsdale'in genç kadının ağabeyiyle olduğu tarihleri özellikle not aldı.

Bilgilerin mektuplaşarak gönderildiği tarihler Derick'in elinde olabiliirdi belki.

Tüm bu süre boyunca Emma, Vikontes'in şehvet dolu sevişme anılarını George'dan başka biriyle yaşamış gibi düşünmek için kendini fazlasıyla zorladı. Yine de Derick'in annesinin Emma'nın ağabeyine karşı hiç sevgi beslemediğini anlamak kolaydı, gerçi kesinlikle bir çekim vardı. Öte yandan, oğlunun babası olan Fransız'a öldüğü güne kadar açık bir şekilde özlem duyarken Leydi Scarsdale, George'u nasıl sevebilirdi ki?

Emma, Derick'in Amerika'ya gidişinin ardından başka bir sevgili bulmayı hayal dahi edemiyordu.

Şimdi neden yine onu düşünüyordu ki?

Birkaç saat kadar sonra, Emma son günlüğün kapağını kapattı ve ayağa kalktı. Kollarını başının üzerine kaldırıp gerinerek karıncalanan kaslarına tekrar kan gitmesini sağladı. Derick'i aklından uzaklaştıramamıştı, bu yüzden okuma olması gerekenden daha uzun sürmüştü. Elbette Derick birazdan araştırmasının nasıl gittiğine dair haberlerle geri dönerdi.

Emma ciltleri toplayıp Derick'in çalışma masasının üzerine düzgünce yerleştirdi ve ardından sağlama yapması gereken notlarını toparladı.

Onlara bir daha göz gezdirirken bile zihninde bir şeyler yerine oturmuyordu.

Tüm okuması boyunca Emma, Leydi Scarsdale'in canına kıymayı tasarladığına dair bir ize rastlamamıştı. Ne bir açıklama ne de melankolisinin son zamanlarda olması gerekenden daha az ya da çok yoğun olduğunu gösteren kırmızı bir bayrak vardı.

Hatta günlükteki kayıtlar, Emma'nın Leydi Scarsdale'in intiharını daha çok sorgulamasına neden olmuşt . Derick'in, annesinin keşfedilmek üzere olduğundan korkup yakalanmaktansa canına kıymayı seçtiği teorisi en azından bunu açıklıyordu ama hâlâ Emma'ya doğru gelmiyordu.

Yani peki ya...

Peki ya bunu yapmamışsa?

Emma, Leydi Scarsdale'in George'a kendisinden ya da Harding'den daha kolay ulaşılabildiğine dair Derick'in dile getirdiği teoriye karşı çıkmazdı. Ya da bölgede, uzun süreli bir aldatmacayla suç işleyecek kadar Fransızlarla bağlantısı olan en olası kişinin Vikontes olduğunu da inkâr edemezdi. Savaş sürecinde oğluna ne olduğunu öğrenecek kadar bağlantısı olduğu kesindi. Ve Derick. Aveline Kalesi  alışanlarının, annesinin hayatının son günlerinde çok endişeli ve ürkek olduğunu anlattıklarını söylemişti.

Peki, tüm bunlar ne anlama geliyordu? Pekâlâ, eğer Leydi Scarsdale hain değilse, ama hainin suç ortağı olmuşt sa... Hatta belki istemeden? Ve bir şeylerin yanlış gittiğinden ş phelenmişse ve bu yüzden endişeliyse... Belki gerçek hainle yüzleşmiş bile olabilirdi. Peki ya onun ölümü de göründüğü gibi değilse?

Ne de olsa bu sapkın masaldaki diğer her şey göründüğü gibi değildi.

Emma arkasındaki duvara baktı. Derick'in geldiği ilk gece Emma'nın işaretlediği için kızdığı harita tekrar yerine asılmıştı. Uzanıp onu tuttu ve bir kez daha çerçevesinden çıkardı. Bildiği dört cesedi zihninden işaretledi: İki ulak, Farnsworth ve Molly.

Molly'nin cinayetini de hesaplarına ekledikten sonra,

Emma bu dört veri noktasının, denkleminin işe yaramasına hâlâ yetmediğini fark etmişti. Ama belki beş tanesi, haydudun evini tespit etmeye yeterli olurdu. Yeterince veri noktası olmadığı için bir denkleminin işe yaramadığı ilk sefer değildi bu. Eğer içgüdüleri yanılıyorsa...

Leydi Scarsdale'in cesedinin bulunduğu noktayı işaretledi.

Elleri titremeye başladı. *Bu iş bitince Derick yine gidecek.*

Emma gözlerini kapattı. *Ve bu defa geri dönmeyecek.*

Öyle bile olsa, bir katilin yakalanması gerekirdi ve yargıç olarak onu yakalama sorumluluğu nihayetinde Emma'ya aitti. Burası onun eviydi, ne de olsa.

Mesafelerin ölçülerini almak için bir cetvel bulmak biraz hafiyelik gerektirdi ama artık beş cesedin de mesafesini ölçtükten sonra bu bilgiyi kırtığı formülüne ekledi.

Katilin yaşadığı yeri göstermesi gereken yeni koordinatlara bakmaya başladı.

Ardından haritanın üzerine çizdi.

Derick dizginlerini Kuğu ve Geyik'teki seyis çocuğa verdi. "Sadece su," dedi seyise. "Çok kalmayacağım."

Delikanlı, başını sallayıp atı ileri götürdü.

Derick hanın ve barın girişine doğru ilerlerken gölgesi arkasındaydı. Güneş gökyüzündeki tepe noktasından geçeli çok olmuştu ve artık geçen her saatte batıya doğru daha da ilerliyordu.

Onayların ve düş kırıklıklarının günü olmuştu. Sabah yapılan mezardan çıkarma işlemi Emma'nın tahmininin doğru olduğunu kanıtlamıştı ve iki kayıp ulak artık resmi

olarak bulunmuştu. İki botta da adamların kimlikleri vardı, son çare şişeleri de oradaydı ve hâlâ doluydu.

Fakat Harding'in nerede olduğuna dair tek bir söz yoktu. Görüntüye göre kimse adamı ne görmüş ne de duymuştu. Köydeki seyislerle yaptığı görüşmeler Derick'e, uşağın eğer gemiyle kaçmadıysa kasabadan bir araba almadığını anlatıyordu ve kimse çalınan bir at rapor etmemişti. Harding ya yaya olarak yolculuk ediyordu ya da daha büyük bir ihtimalle bölgede bir yerde saklanıyordu. Durum buyssa, Derick adamın yüzeye çıkmasının günler, hatta belki haftalar alabileceğini gayet iyi biliyordu.

Emma'yla arasındaki gergin ortaklıkla geçecek günler veya haftalar... Tıpkı bu sabahki gibi tuhaf ve eziyetli sessizliklerle dolu, ikisinin de çaresizce birbirini istediği ama ikisinin de vermeye niyetli olmadığı bir şeye ihtiyaç duyduğu günler veya haftalar... İşkence dolu günler veya haftalar...

Ya Harding yüzeye hiç çıkmazsa? Derick'in adamın temelli gittiğine ikna olarak güvende hissetmesi ne kadar sürecekti? Emma'yı kendi koruması olmaksızın geride bırakacak kadar güvende hissetmekten bahsediyordu. Ortak ıstırapları sonsuza dek sürebilirdi.

Tabii sen kalmaya karar vermedikçe...

Derick çizmelerini yere sürerek meyhaneye girmeden önce Derbyshire'in çamur topaklarını temizledi. Gereğinden daha sertçe sürttüyse bile, fark edecek kimse yoktu.

Lanet olsun, neden gitmek zorunda olduğunu anlamadığı için Emma'yı suçlamıyordu. Güvenliği ve benliği burada, İngiltere'de yatarken Emma nasıl anlayabilirdi ki? Derbyshire'da. Derick ona imrendiğini söylerken ciddi-

di. Onunla geçirdiği şu günler, Emma'nın çocukluk anılarını, aynı şekilde hissetmenin nasıl olduğunu neredeyse hatırlamasına yetecek kadar açığa çıkarmıştı. Kendisi için bundan vazgeçmesini istemenin acımasızca olduğunu anlamasına yetecek kadar.

Böylece bu son durağına da uğrayıp kaleye dönecek ve dün hiç yaşanmamış gibi Emma'yla bu süreci tartışacaktı. Emma'nın bulduklarını dinleyecek ve dizlerinin üzerine çöküp kendisiyle gelmesi için ona tekrar yalvarma dürtüsüne teslim olmayacaktı. Ona bugün öğrendiklerini ve öğrenemediklerini anlatacak ve tüm bu süre boyunca kalbi göğsünün içinde kanamıyormuş gibi davranacaktı. Ardından ona evine kadar eşlik edecek, odasının karşısındaki odada tüm gece uyanık bir şekilde yatacak, vücudunun koridoru geçip Emma onun karısı olup onunla beraber ülkeyi terk etmeyi kabul edene dek ona tekrar tekrar sahip olma talebini görmezden gelecekti.

Derick meyhaneye girerken alçak kirişe çarpmamak için başını eğdi, gözleri odada bar sahibini aradı.

“İyi günler, lordum,” diye onu selamladı iri adam barın arkasından, neredeyse nezaketle. Bu, son ziyaretinden sonra bir değişiklikti. Aslında Derick meyhanenin müşterilerine göz atarken, çoğu daha öncekiyle aynı olan yüzleri gördü ama güvensiz bakışlardansa baş selamları ve hafif gülümsemeleri de fark etmişti.

Bunun sebebinin Emma olduğunu biliyordu. Emma onu kabul ettiğinden beri diğer kasabalılar da yola gelmişti, tam da Derick'in ona yakın olmaya karar verdiğinde planladığı gibi. Maalesef Derick onun ruhuna sızma yeteneğini hesaba katmamıştı, yoksa görevini tamamlamak için başka bir yol bulurdu.

Yalançı. Derick her şeyi tekrar yapacağını fark etti. Anılar ona daha sonra ne kadar fena bir halde işkence edecekse etsindi. En azından Emma'yla birlikteyken nasıl *hissedeceğini* hatırlamıştı ve bu bir armağandı.

"Eminim Thomas Harding'i aradığımı duymuşsundur." Derick bar tezgâhının üzerine bozukluk koydu. "Son günlerde onu gördün ya da bir haber aldın mı?"

Bar sahibi parayı bir eliyle tezgâhın karşısına çekip aynı zamanda diğer eliyle Derick'e bir bira bardağı kaydırıldı. "Hayır ama bana birkaç dakika verebilerseniz, duymakla ilgilenebileceğiniz başka bir şey var."

"Elbette."

"Marie!" diye bağırdı Derick omzunun üzerinden, tezgâhın sonunda kupaları kurulayan ve onunla aynı irilikteki bir kadına doğru. "Git çocuğu getir." Bar sahibi sonra Derick'e dönüp başıyla köşedeki masayı işaret etti. "Buradaki işimi bitirir bitirmez gelip size katılacağım."

Merakı uyanan Derick çizilmiş ahşap sandalyeye yerleşti, sırtını duvara vermişti, böylece tüm odayı inceleyebiliyordu. Barmenin ona ne söyleyebileceğini hayal edemiyordu, ama bilgilerin en az beklediği yer ve zamanda ortaya çıktığını kesinlikle biliyordu.

Beklerken birasından büyük bir yudum alarak dilini yıkayan basit ve güçlü tadının keyfini sürdürdü, Fransa, Belçika ve Viyana'da tattığı daha hafif mayalı içkilerden farklıydı. Amerika'daki biraların tadını ve ondan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti.

Bu düşünce, Amerika'da yaşamaktan *hoşlanıp hoşlanmayacağını* daha önce hiç merak etmediğini fark etmesine neden oldu. Orası daha çok, yeni bir başlangıç yapabileceği ve Avrupa'dan oldukça uzak bir yerdi. Fırsatlarla dolu bir

yer, adının hiçbir anlam ifade etmediği bir yer, unutabilece—

“Sabrınız için teşekkür ederim, lordum.” Kuğu ve Ge-yik’in sahibi masaya yaklaşarak diğer sandalyeyi çekti, kaşı soru dolu bir ifadeyle kalkmıştı. Derick başını salladı ve adam otururken sandalye gıcırdadı. “Dediğim gibi, Harding’i günlerdir görmedim ama daha dün, size o bahsettiğim diğer arkadaşlardan birini gördüm.”

Derick sandalyesinde doğrulurken ensesindeki tüyler de bu harekete eşlik etti. “Dün mü?” Barmen ona bir yabancıdan ilk bahsettiğinde Derick onun Farnsworth’ten bahsettiğini sanmıştı. Ortada tamamen başka bir oyuncu mu vardı? Yoksa adam başıboş gezen bir serseri ya da bir gezgin miydi? “Nerede? Tam olarak ne zaman? Ne yapı-yordu?”

“Kasabada ne yaptığını bilmiyorum,” dedi adam, “ama burada ahırımın ahırımın arkasındaki araziye geçerken gördüm, köyden uzaklaşıyordu. Neredeyse karanlıktı diyebilirim.”

“Hangi yöne doğru?”

“Doğuya, daha çok güneydoğuya.”

Aveline Kalesi ve Wallingford Malikânesi’yle aynı yöne. Kahretsin.

“Ve gördüğünün Harding olmadığından tamamen emin misin?”

Bar sahibi dudaklarını büzdü. “Tabii ki.”

Bu yabancı kimdi? Onlar Farnsworth’ü toplarken Wallingford Malikânesi’ne sızan adam o muydu? Ve Derick ne halt edip nasıl onu bulacaktı?

“O adamı tekrar görüp görmediğimi duymakla ne kadar ilgilendiğinizi gördüğüm için seyislerimden birini onun

peşinden yolladım,” dedi barmen sinsi bir gülümsemeyle. Etlı ellerinden birini kaldırıp parmaklarını çıtlattı. Genç bir delikanlı ayaklarını sürüyerek masaya doğru geldi, başı eğikti. “Williamı sizi doğrudan ona götürebilir.”

Enerji Derick'in vücudunda çok sayıdaki soruyla beraber vızıldamaya başladı. “Harika, ama bu yabancıya tek başıma bir ziyarette bulunmayı tercih ederim.” Bu adam bir şekilde hıyanete ve cinayete karışmışsa, Derick seyisi, barmenin onu attığından daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu. Çocuğun görülmeyecek kadar akıllı davrandığını umuyordu, sadece onun korunması için değil, adamı korkutup kaçırmak da istemiyordu. “Onu tam olarak ne-reye kadar takip ettiğini tarif edebilir misin?”

Çocuk başıyla onayladı. “Evet, efendim. Mağaralardan birine gitti, çayın kuzeyine. Büyük olana değil, ama şu anahtar deliğine benzeyene. Onu biliyor musunuz?”

“Evet.” Derick parmaklarını yavaş bir ritimle çizik masaya vurmaya başladı, düşüncelerinin zihninde nasıl hızla döndüğünü maskeliyordu. Emma'nın denklemiyle ilk sonucu orayı göstermemiş miydi? Evet, mağarayı mesken tutmuş ve son on yıldır orada yaşayan bir keşiş şakası yaptığını hatırlıyordu. Ama bu tuhaf bir durumdu, değil mi? Keşişler görülmemişlerse de, arazi sahipleri ve kasabalılar tarafından iyi tanınıyorlardı, hatta bazıları geçimlerini böyle “inziva yerlerinde” sağlıyorlardı. Bu adamı her kimse, bir keşiş değildi.

Ya bu adam orayı bölgede olduğunda karargâh olarak kullanan bir katil ve bir hainse? Ya Emma bu kısmı doğru çözmüşse?

Derick ayağa kalkarak masaya birkaç bozukluk bıraktı, bazıları bar sahibi, daha fazlası da çocuk içindi. “Teşekkür-

lerimle beraber.” dedi omzunun üzerinden, atına doğru aceleyle ilerlerken.

Bir an için Emma’yı da almayı düşündü. Fakat hayır, o güvenli bir şekilde annesinin günlükleriyle birlikte Aveline Kalesi’ne tıkmış durumdaydı. Genç seyisi attığından daha çok tehlikeye atmayacaktı onu. Bu yabancıyı sorguladıktan sonra öğrendiklerini en kısa sürede Emma’ya da aktaracaktı.

Yarım saat sonra atını mağaradan dört yüz metre kadar ileriye bağladı. Yolun geri kalanını yürüyerek devam edecekti. Tabancasını kontrol etti ve ihtiyaç duyma ihtimaline karşılık çıkardı. Sonra da ormanın derinlerine daldı.

Önce duman kokusunu aldı, esintinin içinde hafif bir kokuydu, sanki ocak ateşiymiş gibi. Kısa bir süre sonra onu kızaran et kokusu takip etti. Derick adımlarını yavaşlattı, daha sessizce hareket etmeye başladı. Anahtar deliği şeklindeki mağaranın olduğu küçük açıklığa daha da yaklaştıkça, çimlerin üzerindeki ezilmeler en az bir kişinin buradan sıklıkla düzenli bir şekilde geçtiğini gösteriyordu. Mağaranın ağzındaki sahipsiz ateşten yükselen duman bulutlarını görebiliyordu artık. Ucuna büyük bir tavşan saplanmış gibi görünen uydurma bir şiş, ateşin üzerine yerleştirilmişti.

Derick çömelerek büyük bir meşenin arkasına saklandı ve yabancının kendini göstermesini bekledi. Bu gerçekten de peşinde olduğu adam mıydı? Öyleyse, bu durum verdiği cevaplardan çok sorular doğururdu ama bu da yeni bir şey değildi. İşler genelde görüldüğünden daha karmaşık olurlardı, özellikle de söz konusu vatan hainliğiyse. İçgüdüleri ona, artık gerçeği ortaya çıkarmaya yakın olduğunu söylüyordu ve avının kendini göstermesini beklerken avın heyecanı damarlarında pompalanıyordu.

Çok beklemek zorunda kalmadı. Bir dakikadan az bir süre geçmişti ki bir adam mağaranın ağzından çıktı. Uzunca bir adamdı, aşırı uzun olmasa da ince yapılı ve koyu renk saçlıydı, tam da Kuğu ve Geyik'in sahibinin tarif ettiği gibiydi. Ateşten çıkan gri bir duman dalgası adamın yüzünü Derick'in görmesini engelliyordu, ama duman açılırken adam döndü ve şimdi sırtı Derick'e dönük bir halde duruyordu. Akşam yemeğini kontrol etmek için çömeldi.

Derick yabancıyı hazırlıksız yakalamak için bu fırsatı kullandı. Tabancasını çekti, buna ihtiyaç duymayacağını umuyordu ama her ihtimale hazırlıklı olmak niyetindeydi.

"Yaptığın şeyi derhal bırak ve ellerini görebileceğim bir yere koy."

Adam gerildi —Derick bunu gördüğü kadar hissetti de— ama onun dediğini yaptı. Adamın elleri görüş alanına girdiğinde, Derick onun beklediğinden daha yaşlı olduğunu fark etti; eklemleri daha belirgin, teni daha kırıktı. Yine de Farnsworth'ü öldürecek kadar güçlü olduğuna dair bahse girebilirdi.

"Şimdi yavaşça ayağa kalk ve arkanı dön."

Yabancı ona itaat etti ve Derick adamın yüzüne ilk kez baktı.

Kalbi şiddetle atmaya başladı, neredeyse tabancasını düşürecekti. Tabanca neredeyse unutulmuş gibi yana kaydı. Derick'in ilk düşüncesi, adamın buna hazırlıklı olmasının imkânsızlığıydı. İkincisi düşüncesiye, gözünü dikip Derick'e bakmasıydı.

Adam Derick'i ayna karşındaymış gibi hissettiren tanıdık gözlerle bakıyordu.

"Merhaba, oğlum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Derick silahını daha sıkı tutup düzelterek Fransız'ın kalbine nişan aldı. "O sen miydin?"

Dünyaya gelmesine neden olan adamla nihayet tanıştığında söyleyeceği ilk şeyin bu olacağını pek düşünmemişti, ama işte olmuştu. Elbette, onunla bu şartlar altında karşılaşmayı da beklememişti.

Kahretsin. Şu hayattaki herhangi bir insan, onunkilerden daha ikiye bölünmüş bir anne babadan doğmuş olabilir miydi acaba? Şimdi parmağına iğne batırsa, yaradan akan kan, hem Derick'in hem de onu dünyaya getiren adamın ortak özelliği olan abanoz saçları kadar kara aksa şaşırmayacaktı.

Derick, Charles Moreau'ya bakmayı bırakamıyor gibiydi. Onunla hiç tanışmasa da Derick onun adını iyi biliyordu. Annesiyle o son çirkin yüzleşmesi sırasında, kadın ona, aşığının şerefine Derick'e ikinci adı olarak Charles adının verilmesi konusunda nasıl ısrarcı olduğunu ve Scarsdale'in, Fransız olduğu kadar yaygın bir İngiliz adı olan Charles'tan hiç şüphelenmediğini zevkle anlatmıştı.

"Kim, ben miydim?" diye sordu Moreau dikkatle. İngi-

lizcesi çok gelişmişti, çok doğaldı ama neden olmayacaktı ki? Scarsdale'in onları keşfetmesinin öncesinde adam annesinin gizli âşığı olarak on yıldan fazla süre İngiltere'de kalmıştı. Moreau ellerini hâlâ havada tutuyordu ve gözleri Derick'in ona doğrulttuğu tabancadan ayrılmıyordu. Kaşlarının arası kafa karışıklığıyla kırıktı.

Moreau'yu görmenin şaşkınlığı zayıflayınca, Derick net düşünmeye başladı. Moreau'nun bunda açıkça payı vardı. Ama bu Fransız, annesinin suç ortağıysa, kadın kendini öldürdüğünde neden İngiltere'den gitmemiştir? Hâlâ buralarda olması pek mantıklı gelmiyordu... İngiltere'de koruyacağı bir itibarı yoktu ki.

Bir şeyler yanlıştı. Kelimelerini dikkatle kendine saklasa iyi ederdi, Moreau'nun konuşmasına izin verirse gerçeği öğrenebilirdi.

Derick tabancasını tutmayan omzunu sahtelikle sıradan bir şekilde silkti. "Arazimi işgal ediyorsun. Bazı şeyler duyup araştırmaya geldim."

"Anlıyorum." Ama siyah bir kaş inanılmaz bir edayla havalandı. Derick sık sık yaptığını bildiği bu hareketi kendisi yaptığında da aynı şekilde kibirli görünüp görünmediğini merak etti. "Ve bir göçebeye dair haberler, tabanca mı gerektiriyor?"

Derick gözlerini kıstı. "Evet. İngiltere'de ne halt ediyorsun?"

Moreau'nun da gözleri aynı şekilde kısıldıktan sonra bir kez daha tabancaya yöneldi. Adam omuzlarını dikletti. "Neden? İngiliz babamın tehdidini yerine getirmeyi mi planlıyorsun?"

"Ne?" Derick kaşlarını çattı ama sonra anladı. Scarsdale'in gerçeği öğrenince Moreau'yu iyice dövdüğünü anne-

si anlatmıştı. Fransa'ya gönderilmeden önce Moreau İngiliz topraklarına bir daha ayak basacak olursa öldürülmekle tehdit edilmişti. Derick yavaşça tabancasını indirdi. "Tabii ki hayır."

Fransız sertçe başını salladıktan sonra ellerini indirdi. "Merci."

"Soruma cevap vermedin."

"Sen de benimkine cevap vermedin. Neden tabanca? Burada gerçekten kimin olabileceğini düşündün?" diye sordu, sesindeki şüphe açıldı.

"Ben sana neden burada olduğumu söyledim."

Moreau bir homurtu çıkardı. "İyi. Sırlarını sakla. Tanrı bilir onları dürüstçe elde etmişsindir." Moreau, Derick'e arkasını dönüp çömelerek şışteki tavşana döndü. Bu yüzden Derick'in acı gerçek karşısında irkildiğini görmedi. "Tıpkı benim gibi senin de anneni öldüren adamın peşinde olduğunu sanmışım."

Annemi öldüren— Moreau'yu doğru duymuş olamazdı. Derick, Fransız'ın yüzünü görebilmek için ateşin etrafından dolandı. "Annem intihar etti."

Moreau doğrulup gözlerini Derick'e doğru kaldırdı. Oradaki katı matem Derick'in bakışlarını kaçırmak istemesine neden oldu. Bu, bakması zor bir matem ve açık bir aşktı, bunca yıldan sonra bile. Derick nefes alamadı. Eğer daha önce aynaya bakıyor gibi hissettiyse bile, bu his şimdi daha da artmıştı... Sadece gelecekte nasıl görüneceğine bakıyordu artık. Emma'yı her düşündüğünde böyle olacaktı.

"Vivienne asla böyle bir şey yapmazdı."

Elbette Moreau, Fransa'dan buraya onca yolu sırf annesinin intihar edeceğine inanmadığı için gelmemiştir.

Öyleyse, bu çok üzücü bir durumdu ve Derick onu gerçeğe ikna eden kişi olmak istemiyordu. Ancak öyle olmak zorunda kalacaktı. “Normal şartlar altında yapmazdı, belki,” dedi Derick beceriksiz bir nezaketle. “Ama bilmediğin şeyler var.”

Moreau galeyanın ya da belki inkârın coşkulu bir hareketiyle elini salladı. “Senin de bilmediğin şeyler var.”

Evet, vardı. Annesi hakkında, Moreau hakkında, Moreau’nun neden bugün burada olduğu hakkında... Ve Derick hepsini bilmek istiyordu. “O zaman neden bana söylemiyorsun?” diye sordu, en çok hangi cevabı öğrenmek istediğinden emin olamayarak.

Moreau’nun omuzları rahatlarak başını salladı. “*Oui*. Neden burada olduğumu sana söyleyeceğim. O zaman Vivienne’imin intikamını almama yardım edebilirsin.” Şişlenmiş tavşanını ateşten aldı. “Gel, benimle otur.”

Derick, Moreau’yu mağaranın ağzına kadar takip etti, burada ilkel bir kamp alanı oluşturulmuştu. Derick, adamın kızarmış et teklifini geri çevirdi, ama oturmak için kullanılmak üzere çekilen bir kütüğün üzerine oturdu.

“Ayrı olduğumuz o yıllar boyunca annen bana yazdı. Savaş döneminde, mektuplar o kadar düzenli bir şekilde ulaşmıyordu, ama her zaman gelirdi. Yıllar boyunca ona gelmesi için, kaçıp Fransa’da bana katılması için yalvardım. Ama Vivienne, asla gelmeyecekti.”

“Neden?” Derick her zaman annesinin elinden gelse, göz açıp kapayıncaya kadar Fransa’ya gideceği izlenimi edinmişti.

“Başlangıçta bunun sebebi, Scarsdale’in onu eğer terk etmeyi denerse ailesinin ödeneğini kesmekle tehdit etmediydi.”

Derick başını salladı. Bu mantıklıydı.

“Ama sonra,” diye devam etti Moreau, “annesiyile babası öldükten ve kız kardeşleri evlendikten sonra bile, o yine gelmedi.”

Derick, Moreau’nun üzüntüsünü, kafa karışıklığını hissedebiliyordu. O sırada adam tek omzunu kaldırdı ve acı tatlı bir gülümseme dudaklarında belirdi.

“Eminim sana annenin şımartılmış olduğunu söylemeye gerek yoktur. Güzel bir kaleden daha aşağısında yaşamadı ve bu, benim ona sunamayacağım tek şeydi. Scarsdale’le evlenmeye zorlandığı zaman, onun peşinden İngiltere’ye gelmek için her şeyden vazgeçmiştim, anlıyorsun ya. Çok gençtik. Aptaldık. Fakat Vivienne’le olmak için her şeyden vazgeçmemiş olsam bile, ailemin parası ve işleri İhtilal döneminde yitip gitti. Artık tek varlığım kendi kazandıklarım ve bu onun için asla yeterli olmadı. Küçük bir kulübede yaşamak ya da ev işi yapmak gibi bir niyeti asla olmadı.”

Moreau oturduğu yerden kalkıp volta atmaya başladı. “Benim için bunu anlamak zordu. Vivienne’le birlikte olduğum sürece, nerede yaşadığımı umursamıyordum. Buraya gelir, bu mağarada yaşar—” Coşkulu bir hareketle kolunu salladı. “—Scarsdale’e yakalanma ihtimaliyle hayatımı riske atardım, sırf annenle olabilmek için.” Moreau uzun ve acı dolu bir iç çekti. “Ve o aynı şekilde hissetmeyince öfkeleniyordum.”

Derick başını iki yana salladı. Bu zavallı adam, böyle bir adanmışlığı hak etmeyen bencil bir kadına o kadar abayı yakmıştı ki... Emma o kadın gibi değildi, o aşka değerci.

“Hayat. sevdiğinle birlikte olmamak için fazla kısa,” dedi Moreau. Derick’in vücudu taşa döndü. Bir daha asla

ayak basmamak üzere uyarıldığı bir ülkeye, sırf Emma'nın yanında olmak için gelip hayatını riske atar mıydı? *Lanet olsun, evet.* O zaman neden onunla birlikte olmak için İngiltere'de kalmayacaktı?

Moreau tekrar konuşmaya başladı. "Ama Vivienne bana beklemem için yalvardı. Scarsdale ondan çok daha yaşlıydı. Eminim biliyordur, ailesi ona fazlasıyla cömert bir dul hissesi ayırmıştı. Annen, Scarsdale ölünce o parayı hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimiz bir şato almak için kullanacağımıza söz verdi. Onu o kadar çok seviyordum ki, bundan mahrum edemedim. Böylece bekledik. Ve bekledik. Yirmi üç sene bekledik."

Bu tam bir cehennem azabı olmalıydı. Derick, Emma'sız geçen *bir* yılı hayal edemiyordu. Lanet olsun, bir *haftayı* bile düşünemiyordu ki.

"Ve nihayet Scarsdale'in öldüğünü bildiren bir mektup aldım ondan. Ah, o mektup." Büyük bir mutluluk anını hatırlıyormuş gibi Fransız'ın gözleri yavaşça kapandı. "Tamamen neşe, heyecan ve vaatlerle doluydu. Vivienne bana İngiltere'ye gelip ona burada katılmamı, arazi ve kendi kontrolündeki hisse ayarlanana dek onun yanında olmamı teklif ediyordu. Sonra yıllar önce nasıl birlikte geldiysek, yine birlikte İngiltere'yi terk edecektik."

Nasıl da aptaldı. Derick, annesiyle babası gibi olmayacaktı. Kendisiyle Emma'nın aşkı arasında hiçbir şeyin durmasına izin vermeyecekti. Emma Amerika'ya gelmeyecekse, Derick burada kalacaktı. Başka türlüünü yapamazdı.

"Ama o mektubu aldıktan iki gün sonra başka bir mektup geldi, bana olduğum yerde kalmamı söylüyordu. Vivienne başının belada olduğunu ve yakın zamanda gelmesini beklememi yazmıştı."

Derick'in dikkati tekrar tamamen Moreau'ya odaklandı. "Yanına gelmeyi mi planlıyordu?" Bu, kıymetli eşyalarını hararetle toplamasını açıklıyordu. O zaman, Moreau'ya aceleyle bir mektup yazmasıyla kayalardan atlaması arasında ne olmuştu? Farnsworth mü onu yakalamıştı? Adaletten hiçbir şekilde kaçış olmadığını mı anlamıştı?

"Evet, ama hiç gelmedi. Ben de birkaç gün bekledikten sonra buraya geldim... Ve sadece öldüğünü öğrendim. Sonunda kavuşmaya bu kadar yaklaşımsken Vivienne'in kendini öldürdüğüne asla inanmayacağım. *Non.*"

Moreau'nun hikâyesi pek çok açıdan endişe vericiydi. Derick sadece göreviyle alakalı olan kısma odaklanmayı seçti. İçgüdüleri ona, Moreau'nun anlattığı masala inanmasını söylüyordu, bu yüzden karşılık olarak adama karşı dürüst olmaya karar verdi. Ayağa kalkıp onunla yüz yüze geldi.

"Annemin başı *beladaydı*, bu yüzden tutuklanmaktansa kendini öldürdü." Derick kendi açısından olayları kabaca özetledi —annesinin George Wallingford'la uzun-süreli ilişkisinden bahsedince Moreau'nun nasıl irkildiğini fark etmişti— ve bir hain olarak yakalanmaktansa kendi canına kıydığını anlatarak bitirdi.

Derick'in anlatışı sırasında Moreau'nun sağlıklı ten rengi, yükselen duygularıyla kızardı. "Annenle ilgili nasıl böyle bir şeye inanabilirsin?"

"Pekâlâ, ikinci dereceden kanıt yığınınına ek olarak, benim annem kendisi dışında kimseye karşı bir şey hissetmeyen bir yalancı ve hilekârdı," dedi Derick. Ama az önce öğrendiği şeyin ışığında, "Belki bir de sana," diye ekledi.

"Bu doğru değil! O *seni* seviyordu. Sen onun oğluydun!"

"Benden nefret ediyordu!" diye karşılık verdi Derick, eski yaralar ve taze öfke birlikte kaynıyordu.

“Hayır, Derick. Annenin sana ne kadar düşkün olduğunu hatırlıyordun olmalısın.”

Bir anılar silsilesi; onu sıkıca kucaklayan parfümlü kollar, canlı sesinin Fransızca ninniler söyleyişi, öpücükler ve sarılmalar Derick’in üzerine saldırıp eski özlemlerle içini burktu. Annesini çok sevmiştir ve annesi de onu sevdiğini küçük bir çocuğun kesinliğiyle biliyordu. Annesinin bu ani soğukluğunun onu bu kadar ağır yaralamasının sebebi de buydu. “O beni, sen gidene kadar sevdi. Sonra benden nefret etti.”

Moreau’nun gözleri hüznle doldu. “Senden asla nefret etmedi. Scarsdale beni uzağa gönderdiğinde annen sana sığındı, sadece kendi çocuğu olarak değil, benden ona kalan bir parça olarak da. Scarsdale senin ona ifade ettiğin anlamı fark etmeye başladığında, bu şekilde seni de ondan aldı. Annene senin, onun vârisi olduğunu —bir şekilde sahip olabileceği tek vâris sendin— ve senin Fransız bir fahişe değil, bir İngiliz tarafından yetiştirileceğini söyledi. Bu, onu buraya yolladığı zaman oldu.”

Derick afallamış bir şekilde gözlerini Moreau’ya dikti.

“Onu ziyarete geldiğinde sana iyi davranmadığını Vivienne’in mektuplarından biliyorum. Anlamalısın Derick... Onun için hem neşe hem de keder kaynağıydın, sahip olamadığı her şeyin hatırlatıcısıydın. Ben. Sen. Sevgi. Scarsdale’in seni buraya yalnızca ona işkence olsun diye yolladığına inanıyordu. Asla seni incitmek istemedi... Sadece o sırada başka bir şey yapabilecek durumda değildi.”

Derick gözlerini kapatarak Moreau’nun yalvaran ve anlayışlı bakışlarını dışarıda bıraktı. Vivienne Aveline’in göründüğü kadar kalpsiz olmaması mümkün müydü?

“Ve onun hakkında yanılıyorsun. Fransa’ya gitmek üze-

re ayrıldığında, izini takip etmek için elinden geleni yaptı. Senin için duyduğu endişeyi mektuplarında bana yazdı. Zamanla savaşta oynadığın rolden şüphelenir oldu. İkiniz de öyle. O, İngiltere'ye asla ihanet etmez, seni tehlikeye atacak bir şey yapmazdı."

Eğer annesi değilse, kimdi o zaman?

"Vivienne'in mektubunda, görmemesi gereken bir şey gördüğü yazıyordu. Şimdi de sen burada bir hain olduğunu söylüyorsun. Belki de öldürülmesine neden olan bir şey görmüştür."

Derick'in gözleri açıldı. "Bekle, görmemesi gereken bir şey gördüğünü mü yazmıştı?"

"Evet."

"Ne olduğunu söyledi mi?"

"Non. Mektup çok kısaydı, aceleyle yazılmıştı, el yazısı da aceleci, çiziktirilmiş ve telaşlıydı."

Kahretsin. Bu her şeyi değiştirebilirdi. "Mektup sende mi?"

"Non. Onu, annenin bana gönderdiği diğer mektuplarla beraber Fransa'da güvende bıraktım. Ama sana söyleyeyim, orada sadece Fransa'da kalmam gerektiği, görmemesi gereken bir şey gördüğü, burada artık kendini güvende hissetmediği ve derhal bana geleceği yazıyordu."

Derick bildiğini sandığı her şeyi yeniden değerlendirmeye çalıştı. Ama önce Moreau'nun bildiği her şeyi öğrenmeliydi. "Yani buraya geldiğinde, annemin öldüğünü öğrendin. O zaman ne yaptın?"

"Buna inanmadım, bu yüzden Vivienne'imın gerçekten başına gelenleri öğrenip intikamını alana kadar burada kalmam gerektiğine karar verdim. Fazla param yoktu, uzun süre bir handa konaklayacak kadar değildi; bu yüz-

den paramı yemek için saklamaya ve ormanda kalacak bir yer aramaya karar verdim. Bu yeri buldum ve araştırma yapmaya başladım.”

“Kasabada onun hakkında sorular soran adam *sendin*,” dedi Derick.

“Evet, elimden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde... Fakat zaten bilmediğim bir şey öğrenemedim... Kazasından önce uzun yıllar boyunca Vivienne’in âşığı olan şu Wallingford denen adam dışında.” Moreau’nun yüz hatlarından kıskançlık dolu bir hoşnutsuzluk geçti ve bunu boyun eğme takip etti. “Bunu benimle asla paylaşmamıştı. Onu suçlayamam. Ben de bunca süre boyunca keşiş gibi yaşamadım. Ve annen güçlü tutkuları olan bir kadındı. Ama kalbinin bana ait olduğunu biliyorum, tıpkı benimkinin de ona ait olması gibi.”

Derick’in, annesini ve tutkularını düşünmeye niyeti yoktu. “Sonra ne yaptın?”

“Ne görmüş olabileceğini öğrenmek için Vivienne’in adımlarının izini sürdüm. Senin hizmetçilerinin birinden, Scarsdale’in ölüm haberinin geldiği gün, Vivienne’in muhtemelen bu harika haberi... *Arkadaşıyla* paylaşmak üzere Wallingford Malikânesi’ne gittiğini öğrendim. O mesafeye varabildi mi kimse bilmiyor, çünkü geri geldiğinde çok üzgünmüş ama hizmetçiye bir şey anlatmamış. İki gün sonra da Vivienne ölmüş.”

Kaleyle malikâne arasında ne lanet şey olmuştu?

“Sen geldiğinde, yardımını istemek için sana ulaşmayı düşündüm, ama bunu bir türlü yapamadım. Fakat annenin başına neler geldiğini bilmeden gidemedim de.” Fransız, hüsrarla homurdandı. “Böylece, onun gittiği son ver

olduğu için Wallingford Malikânesi'ni daha sıklıkla izlemeye başladım. Yapacak başka bir şey aklıma gelmedi."

"Wallingford Malikânesi'ni mi izliyordun?"

"Şüphe uyandırmadan ne kadar yapabilirsem."

"Dün gece orada mıydın?"

Moreau başıyla onayladı.

"Eve sızan sen miydin?"

Moreau hızla başını iki yana salladı. "*Non*. O başka bir adamdı."

"Onu gördün mü?"

"*Oui*. Dikkatimi çekti, çünkü gölgelere saklanma ve eve çok yakın durarak ilerleme şekli görünmek istemediğini anlatır gibiydi. Çok şüphe çekici görünüyordu. Eve ulaştığında çok ani bir şekilde durdu ve sonra açık bir çift Fransız kapıdan içeri girdi."

"Neye benziyordu?"

Moreau başını ileri geri eğdi. "Karanlıktı, bu yüzden pek göremedim. Ama ortalama boy ve yapıdaydı."

Harding de ortalamaydı ama bunun pek yardımcı olmamıştı. "Evden çıktıktan sonra ne yöne gittiğini gördün mü? Kasabaya doğru muydu, yoksa ormana mı—"

"Çıkmadı ki. O girdikten dakikalar sonra salonda ışık yandı ve Wallingford'un kız kardeşi görünüp kapıları kapattı."

Bu hiç mantıklı değildi. Moreau'nın miadı dolmuş olmalıydı.

"Çok geçmeden eve *senin* sinsice yaklaştığını gördüm, ama dediğim gibi kimsenin çıktığını görmedim."

İmkânsız. Derick, Perkins ve çalışanların geri kalanı evi tamamen aramışlardı. Orada kimse yoktu. "Dakikalar sonra derken, tam olarak ne kadar bir süreden bahsediyorsun?"

Moreau dudaklarını büzüp düşündü. “Bir dakikadan az diyebilirim.”

O zaman Emma onu gördü ama ışıkları yaktığında salonda gördüğü tek kişi... Hayır. O olamazdı. “Emin misin, adamın girdiği andan benim gelişime kadar malikâne-den çıkan birini görmediğine kesinlikle emin misin?”

Moreau’nun Derick’e bakan gözleri kısıldı, oldukça dikkatliydi. “Vivienne’imi kimin öldürdüğünü biliyorsun...”

Bu bir soru değildi ama Derick yine de başını iki yana salladı. “Hayır.” Bu imkânsızdı. Yine de... Sade bir görüntünün altına saklanmaktan daha iyi olan şey, dermansız bir sakatlık taklidi yapmaktır. Şeytani bir şeydi ama imkânsız değildi.

Tanrım. Böyle bir şeyi nasıl gözden kaçırmıştı?

Çünkü akli Emma’ya fazlasıyla dolanmıştı, nasılı buydu.

Emma. Tanrı’ya şükür Emma güvenle kalede kalmıştı. Eğer başından beri hain ağabeyiyse... Bu onu mahvederdi.

Başka bir açıklaması olmalıydı.

“Gördüğün adamı tanıyabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Moreau’ya.

Fransız’ın burnu kıristi. “Sanırım tanıyabilirim.”

Derick adamın ifadesini dikkatle inceledi. Moreau’nun doğruyu mu söylediğinden yoksa “Vivienne’inin” ölümlüyle ilgili Derick’in bir şeyler bildiğinden şüphelendiği için geride bırakılmamak adına mı böyle bir vaatte bulunduğundan emin değildi. “İyi. İstersen benle gel.”

Moreau hızla başını salladıktan sonra ocak ateşini söndürdü. İki adam konuşmaya müsaade etmeyecek bir hızla Aveline Kalesi’ne doğru yola koyuldular.

“Emma?” diye seslendi Derick, peşinde Moreau’yla birlikte çalışma odasına girerken.

Ancak odada sadece Emma'nın hafif lavanta kokusu kalmıştı. Derick etrafına bakındı. Boş bir çerçeve duvara yaslanmıştı. Emma, Burnett haritasını yine çıkarmıştı. Neden? Çalışma masasına yürüdü, harita masanın yüzeyine yayılmıştı.

Gördüğü şey Derick'in kanının donmasına sebep oldu.

Emma, Derick'in annesinin cesedinin bulunduğu yeri de işaretlemişti, tıpkı Moreau gibi o da kadının öldürüldüğünden şüphelenmişti. Emma'nın matematiksel karamalarıyla dolu bir kâğıt parçası, Derick'e onun yine denklemi üzerinde çalıştığını söylüyordu ve bu sefer Wallingford Malikânesi birkaç kez daire içine alınmıştı. Emma'nın becerikli el yazısıyla yazılmış bir not, annesinin günlüklerinin üzerinde duruyordu.

Derick,

Katil benim evimde yaşıyor. Harding olmalı. George'u korumak için eve döndüm. Benimle orada buluş.

Emma

Derick'in kalbi göğsünde hızla atmaya başladı. Peki ya *George'dan* korunması gereken kişi Emma'ysa? Ya Emma teorisini onunla paylaşır, ağabeyi panikler ve her şeyi yanlış anlasalar da rahat duramayacağı kadar fazla yaklaştıklarını düşünürse? Sırrını korumak için öldürmeye gönüllüyse, kendi kız kardeşi olsa bile devam ettirmek için ne yapmaya gönüllü olurdu?

"Gel," diye bağırdı Derick, Moreau'ya ve Fransız'ın takip edip etmediğine bakma zahmetine girmedik.

Çok geç olmadan Emma'ya ulaşmalıydı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Neden odama iki uşak gönderdin?”

Emma bakışlarını kaldırıp çay servisinin üzerinden baktı, alt kattaki salonda ateşe yakın otururken kendisine ve George’a dalgınlıkla çay dolduruyordu. Aslında çay istemiyordu bile. Bu sadece onun beklerken kendini oyalamak için kullandığı İngilizvari yolun ta kendisiydi, öyle sanıyordu. Derick’in Harding araştırmasının haberleriyle gelmesini bekliyordu. Eğer yapacaksa, Harding’in George’a karşı bir hamle yapmasını bekliyordu.

Hain-çıkan-uşak hiç geri dönmeyebilirdi de, bunu biliyordu. Çoktan buradan uzaklara gitmiş, hazır yapabiliyorken Derbyshire’dan ayrılmanın en iyisi olduğuna karar vermiş olabilirdi. Yine de Emma ağabeyini korumak zorunda kalma ihtimaline karşılık dikkatle doldurup çay tepsisinde ulaşabileceği bir yere gizlice sıkıştırdığı, babasının eski tabancalarından birinin ahşap desenli kabzasına dokundu.

George’un iyiliği için yüzüne teskin edici bir gülüm-

sene yapıştırdı. Ne demeliydi? “Sadece bir önlem,” dedi tereddütle, onun bununla yatışmasını umarak. Bu, ruh haline bağlıydı.

George kucığına örttüğü battaniyesini çekip üzerinde daha da sıkıca sararken kaşlarını çattı. “Son gece yüzünden mi? Beni karanlıkta uyurken bulduğun için mi?” Kaş çatışı derinleşti. “Perkins’i azarladın mı? Sana bu işin peşini bırakmanı söylemiştim. Günün her saniyesi birinin beni izlemesine gerek yok.”

“Hayır, hayır, George,” dedi Emma onu teskin etmek için aceleyle, ağabeyinin çayını onun kolaylıkla ulaşabileceği bir yere koydu. “Bunun geçen geceyle bir ilgisi yok.”

“Emma...” George’un ses tonu, onun yalan söylediğini bildiğini gösteriyordu.

“Şey,” dedi Emma kaçamak bir şekilde, ellerini bükerek parmaklarını birbirine geçirerek, “bu tamamen doğru değil.” İç çekerek ona ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü. Derick’in sırrını saklamaya söz vermişti ama George’un tehlikeden haberdar olması gerekiyordu. Belki hikâyenin sadece bir kısmını anlatabilirdi? “Dün geceyle alakası var, ama senin düşündüğün şekilde değil.”

George gür kaşlarından birini kaldırdı.

“Görüyorsun ya, dün gece Thomas Harding kaçtı. Aveline Kalesi’ndeki hizmetçiyi onun öldürmüş olabileceğine inanıyoruz ve kanıtlayana kadar onu alıkoyuyorduk. O tehlikeli. Tekrar yakalanana kadar, üzülmeğe güvende olmayı tercih ederim.”

“Anlıyorum.” George başını sallayarak çayına uzandı, geçirdiği felçten önce sağ elini kullanıyor olmasına rağmen şimdi artık daha güçlü olan sol eliyle kavradı. “Korkunç bir

iş bu. Hâlâ bu Thomas konusuna inanamıyorum. Ama...” Fincanından bir yudum alıp dikkatle yerine yerleştirdi. “Anlamıyorum... Eğer hizmetçiye o öldürdüyse bile, neden bize karşı tehlikeli olduğunu düşünüyorsun ki?”

Emma dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bu konuşmadan kurtulmak için George’un nöbetlerinden birine tutulmasını dilerse, iyi kız kardeş ölçeğinden kaç puan düşerdi?

Yazıklar olsun sana, Emma!

Bunda *gerçekten* ciddi değildi. Öte yandan mantıklı sonucuna doğru bu sohbete devam eder ve George üzülürse, bu onu nöbetlerinden birine sokabilirdi. Yani onu birazcık kandırsa ölçek kaç puan *yükselebilirdi*? Hımm... Bir yerlerde denge noktası var mıydı?

Yine Derick gibi konuşuyorsun.

Evet, öyleydi. “Harding’in bundan daha kötüsünü de yapmış olabileceğinden korkuyorum, George. Dün ormanda bulduğumuz adamın ölümünden de sorumlu olabilir.”

“Thomas mı? Gerçekten mi? Neden böyle bir şey yap-sın?”

Emma omuz silkti, ölçülü olmaya çalışarak. “Herhangi biri böyle bir şeyi neden yapar?”

George gerçekten ona gözlerini devirdi. “Hiç kanıtın var mı?”

“Bence kalıntıların bulunduğu söylentisi çıkar çıkmaz kaçmış olması gayet etkileyici.”

“Emma,” dedi George azarlayıcı bir sesle. “Sen aceleyle sonuçlar çıkaran biri olmadın hiç. Harding’in o zavallı adamın başına her ne geldiyse ondan sorumlu olduğunu düşünmen için *bazı* nedenlerinin olması gerekir.”

Emma başını iki yana salladı. “Kesin bir şey değil... Sadece teoriler.” En azından bu doğrudu. “Ama tedbirli olmak için kanıtı ihtiyacım yok. Harding yakalanana kadar, sen —*bizim*— güvenliğimiz konusunda fazladan dikkatli olmayı planlıyorum.”

Ağabeyi kollarını kavuşturup başını eğdi ve Emma’nın doğrudan içini gördüğünü düşündüren bir tavırla onu süzdü. Muhtemelen görüyordu da.

George neden bugün eski kişiliğine bu kadar yakındı ki? Ağabeyi onun ve babasının paylaştığı matematik kafasına sahip olmayabilirdi, ama George her zaman kendi şekliyle zekiydi, en azından felçten önce.

“Daha önce benden sır saklayan biri de olmamıştın, Em. Yine de bana her şeyi anlatmadığını hissediyorum kesinlikle. Beni üzmemekten korktuğun için mi?”

Emma suçlulukla kıvrandı.

“Anlıyorum. Yeterliliklerim zayıfladıkça giderek daha çok üzerime titrediğini biliyorum, ama son zamanlarda keyfim yerinde hissediyorum. Ya da küçük kız kardeşimin bir şeye endişelendiğini bilmesem öyle olacaktı. Neden eskiden yaptığımız gibi, bunu benimle konuşmuyorsun?”

Emma dudaklarını büzüp sıkıca kapadı.

“Yoksa bunun sebebi, artık sırlarını paylaşacak başka birinin olması mı?” diye sordu George. “Aveline’in dün geceyi burada geçirdiğini biliyorum. Mavi Oda’da denildi bana.” George kaşlarını kaldırıp ona burnunun üzerinden baktı. “Bahse varım, o şüphelerine ortaktır.” Sesine incinmiş bir ifade yerleşmişti, bu Emma’nın kalbine dokundu.

“George...” Haklıydı. Ağabeyinin üzerine titriyor, herhangi bir tatsızlığı onun yakınına yaklaştırmamaya çalışı-

yordu. Ama ağabeyi gerçeği eninde sonunda öğrenecekti. Kendinde olduğu bir günde bunu Emma'dan duysa daha iyi olmaz mıydı? Derick hakkındaki gerçekleri söylemesine gerek yoktu, sadece Harding'i söylese yeterdi.

Emma başlamadan önce derin bir nefes alıp verdi. "Harding'in güvenlik önlemlerine başvuracak kadar tehlikeli olduğunu düşünmemin nedeni... Karışık. Öncelikle dün ormanda bulduğumuz adam sadece zavallı bir talihsiz değildi. Savunma Bakanlığı'nda bir ajandı."

George'un gözleri kocaman açıldı. Emma onu açıkça ürkütmüştü. "Ne? Sen nereden..." Öksürdü. "Savunma Bakanlığı mı dedin? Böyle bir şeyi nereden bilebilirsin?"

"Biz, ee, cesette gizlenmiş bir çeşit kimlik bulduk." Derick'in nereye bakacağını tam olarak bildiğini, çünkü onun da Savunma Bakanlığı'nda bizzat bir ajan olduğunu söylemesine gerek yoktu şimdi, değil mi?

"Gizlenmiş mi? Nerede?"

Emma küçümser bir tavırla elini salladı. "Çizmesinin topuğunda."

"Ah..." dedi George yumuşak bir şekilde. "Oraya bakmayı düşünmene sebep olan nedir?"

"Bu önemli değil. Önemli olan şu ki, aklıma bir şey takıldı. Dosyalarımı inceledim ve sadece eşyaların değil kimliği ele verecek her şeye kadar cesetlerin soyulmuş olduğu benzer iki ölüm daha buldum. Derick emin olmak için mezardan çıkarmalara nezaret ediyor, ama ben onların da dün bulduğumuz adamkiyle aynı şekilde Savunma Bakanlığı'nda çalıştıklarını gösteren gizli kimliği taşıdıklarından şüpheleniyorum."

"Tanrım," diye fısıldadı George, beti benzi atmıştı. Ne

olması gerektiğiyle ilgili şimdiden şüphelenmeye mi başlamıştı?

“Evet. Bizde Kraliyet’in, burada yukarı Derbyshire’da öldürülmüş üç ölü ajanı var.”

“Buradan sadece bir sonuca ulaşabilirsin...” diye mırıldandı George. Emma onun kucığında ellerini yumruk haline getirirken eklem yerlerinin beyaza kestiğini fark etti. Zavallı George. Harding ve muhtemelen Leydi Scarsdale tarafından nasıl da kullanıldığını fark edince kendini berbat hissederci, gerçi Emma Vikontes’in olaya dâhil olduğuna pek ikna olmamıştı.

“İçimizde bir hainle yaşıyoruz, evet.”

“Ve onun Harding olduğuna ikna oldun, öyle mi?” diye sordu George, yanlış görünen bir ısrarla. “Emin misin?”

“Öyle olmalı. Anlıyorsun ya, bana suçluluyla ilgili ne söyleyebileceğini görmek için tıpkı araştırmamda yaptığım gibi cinayetleri haritada işaretlemeye karar verdim ve her şey katilin burada yaşadığını gösterdi—”

“Emma.”

Derick’in sert sesi odanın karşısından çınlayınca Emma sıçradı. Dönünce onun kapı eşiğinde dikildiğini gördü, duruşu da sesi kadar katıydı. Emma’ya seslense de bakışları George’a odaklanmıştı. Suçluluk içine diken gibi batsa da Emma, Derick’e kaşlarını çattı. Yanlış bir şey yapmamıştı, onun sırrına ihanet etmemişti. Sadece en büyük tehlike içinde olan kişi *oyken*, George’un tamamen karanlıkta bırakılmayı hak etmediğini düşünmüştü.

Bakışlarını tekrar ağabeyine çevirdi ve onun gözlerinin nasıl kısıldığını, yüzünün aniden nasıl kızardığını fark etti. “George?” Aceleyle onun yanına gidip elini alına yerleş-

tirdi. Ağabeyinin teni avucuna yashyken kuru ve sıcaktı. Nefesi de sıg ve hızlı bir hal alırken göğsü alçalıp yükseliyordu. Belki de her şeye rağmen ona anlatmak bir hataydı. Nöbetlerinden biri hızla geliyor gibi görünüyordu.

“Bu Wallingford mu?” Emma’nın daha önce duymadığı bir ses, Emma’nın dikkatini tekrar eşige çekti. Derick’in saç rengine sahip saçları olan daha yaşlı bir adam odaya girip Derick’in yanından ağabeyine dikkatle baktı. İnceleyen yeşil gözleri tıpkı—

“Ama bu nasıl olur?” diye sordu yabancı, alını Derick’in yaptığında fazlasıyla benzer bir şekilde kırıştı. “Tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğu söylenmişti bana.”

“Sus,” diye emretti Derick.

Emma, Derick’e boş bir şekilde baktı, zihni gördükleriyle duyduklarını işleme mücadelesi veriyordu. Yabancı adam, George’la ilgili ne söylemişti? “Öyle zaten,” diye karşılık verdi otomatik olarak. George’un tekerlekli sandalyesi gayet açıktı.

“Non,” dedi adam tükürür gibi. Yabancı, Fransız’dı. O gözlerle, Derick’in gerçek babasından başkası olamazdı. Ama *burada* ne halt ediyordu? “Dün gece dışarıda gördüğüm adam *buydu*,” diye devam etti. “Gizlice bu eve girmeye çalışıyordu!”

“Ne?” Emma’nın bakışları, yabancının ithamıyla şaşır-mamışa benzeyen Derick’e kaydı. Hayır, Derick, George’a sivrisineği yakalayan bir örümcek edasıyla bakıyordu.

“Vivienne’imi öldürdüğünü düşündüğün adam *bu mu*?” Fransız ilerlemeye başladı ve sadece Derick kolunu onun önüne atınca durdu.

“Delirdiniz mi?” diye haykırdı Emma, korumacı bir şe-

kilde kendini George'un önüne atarak. Burada neyin döndüğünden tam olarak emin değildi ama yabancı, ağabeyine onu boğazlamak istiyormuş gibi bakıyordu.

Hiçbir şey mantıklı değildi.

"Emma," diye bağırdı Derick ve Emma sıçradı. "Buraya gel," diye çağırdı daha nazik bir şekilde. "Bana gel."

"Neden?" diye fısıldadı Emma.

Ne var ki sözcük, arkasından gelen bir ayak sürümüyle boğuldu. Emma arkasını dönmeye yeltendi ama George çay tepsisine uzanırken kolu onu engelledi ve ani bir şekilde diğer kolu da arkasından dolanıp Emma'nın kolunu belinin arkasında kısırdı.

"Çünkü sevgilin seni kalkan olarak kullanmamı istemiyor," dedi George, tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaşıırken. "Geri çekil!" diye homurdandı Derick'e ve Emma'nın sol tarafına, kaburgalarının altına sert bir şey dayandı. Emma aşağı bakınca ağabeyinin elinde babasının eski tabancasını gördü. Aptal gibi silaha bakakaldı, kaburgalarına batan keskin ağrı kesinlikle öyle olduğunu gösteriyor olsa da sanki namlu ona doğrultulmamıştı.

Sonra George'un hareket ettiğini hissetti. Hayır, arkasında, *ayağa kalkmıştı*. "George?" Emma'nın dünyası dönmeyi bıraktı, her şey yavaşlamış gibiydi, genelde hızlı olan zihni aniden olan biteni kavramakla uğraşıyordu. Kalçalarının etrafında iki kol vardı ve tabancayı tutan el Emma'nın vücudunda yukarı hareket etti, ta ki George onun sırtını kendisine yaslayıp kolunu göğsüne dolayana ve tabanca Emma'nın şakağına sıkıca yaslanana dek. Ardından ağabeyi onu çeğiştirip iteleyerek Fransız kapılara doğru kendisiyle beraber sürükledi.

“Yürürebiliyorsun.” Emma salak gibi apaçık ortada olanı yüksek sesle söylemekten kendini alamamıştı.

“Yıllar oldu,” diye onayladı George.

“Yıl mı?” Emma sesini ele geçirmiş olan embesilce tiz çatlaklıktan nefret etti. Düşünceler, anılar aklında dört dönmüyordu. Ama Derick’le olduğunda yaşadığına çok benziyordu, kalbi olaya dâhil olduğunda hafızası kesinliğini yitiriyordu. Sanki güvendiği zaman, aklı her şeyi tutmak zorunda olduğunu hissetmiyordu. “Hepsi bir entrika mıydı, George?” Soruyu sorarken bile cevabını biliyordu. Onun sağ kolundaki titremeyi hissedebiliyor ve ağabeyi onu sürüklerken o taraftaki zayıflığı fark edebiliyordu.

“Hayır, Em. Felç yeterince gerçektir. Ama duyularımı iyileştirmeye başlarken bunun arkasına saklanacak kusursuz bir paravan olacağını fark ettim. Beni aramaya gelen herhangi birinin şüphelerini bertaraf edecekti.”

“Dün bulduğumuz ajan gibi mi?”

“Evet. Şimdi sessiz ol, Emma.”

Tanrım. Nasıl bu kadar saf olabilmişti? Emma gözlerini Fransız kapılara dikti. George onu yarı yola kadar sürüklemeyi başarmıştı. Büyüyen bir panikle Emma’nın göğsü daraldı. George ne yapmak niyetindeydi? Bir planının olması mümkün değildi, her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Bu da onu daha çaresiz ve daha değişken yaptı.

“Gidebileceğin hiçbir yer yok, Wallingford.”

Derick. Onun sesi Emma’nın panisini delip geçti. Sesi çok sakin, rahat geliyordu. Emma bakışlarını ona çevirdi. Derick’e bakmaya ürkmüştü, duygularının üzerindeki son kırılgan kontrolünü de kaybetmekten korkuyordu. Ama şimdi can simidiymiş gibi Derick’in görüntüsüne tutun-

du. Derick rahat görünse de, Emma ruh halinin tam tersi olduğunu görebiliyordu. Derick bakışlarını bir an için George'dan koparıp Emma'yla göz teması kurdu ve ona cesaret vermek için fark edilmesi zor bir şekilde başını salladı. Metaneti, Emma'ya güç verdi.

O sırada George, "Yok artık," diye söylendi ve Emma'nın içi burkuldu. George iyileşerek gücünü topladığını saklamış olabilirdi, ama Emma tüm o öfkelerin sahte olabileceğine asla inanmazdı. Doktorlar, beyin felçle zarar gördüğünde bunun sıklıkla yaşandığını söylemişlerdi. Emma durumun nasıl kolayca tepetaklak olabileceğini biliyordu.

"Kardeşimi sevdiğini görebiliyorum."

"Ne?" dedi Emma pat diye. "George!" dedi alay eder gibi omzunun üzerinden, ama bakışları Derick'ten ayrılmamıştı. "Saçmalama..."

Ve sonra gördü. Derick'in gözleri parladı. Derick'in hoş bir şekilde kusursuz yüz hatlarını kontrol etmede yetersiz kalan öfkeyle mücadele veren sabit korkuya rağmen, gözleri... *Aşkla* parlıyordu. Derick'in onu korumak için her şeyi feda edeceğini vaat eden türden bir aşkla.

"Ah," diye fısıldadı Emma, afallamıştı. *Derick onu seviyor muydu?*

"Gerçekten de ah," diye karşılık verdi George yumuşak bir sesle. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan Aveline, dediklerimi aynen yapacaksın," diye devam etti, şimdi neredeyse sohbet eder gibiydi, dengesinin zayıfladığına dair endişe verici başka bir işaret bu. Tüm bu süre boyunca, ağabeyi onları kapıya doğru daha da yaklaştırıyordu. "Emma'yı beraberimde götürüyorum. Güvenle uzaklaştığımda, onu

bırakacağını. Ama bizi takip ettiğinden en ufak bir şüphe duyarsam, yemin ederim onu öldürürüm. İkimiz de bunun ilk cinayetim olmayacağını biliyoruz.” George tabancayı Emma’nın şakağına daha sıkıca bastırdı ve Emma bir inlemeyi bile bastıramadı.

“Sen ne dersen,” diyerek kabul etti Derick, ama yatıştırıcı sesi Emma’ya daha da keskin bir panik yolladı. Aptalca bir şekilde kendini inandığı kadar Derick’i tanımıyor olabilirdi, ama yalan söylediğini bilecek kadar onu anlıyordu. George’un onunla beraber çekip gitmesine izin vermeyecekti. “Sadece ona zarar verme.”

Emma’nın artık tanıyamadığı kişi George’du, tabii daha önce hiç tanımamışsa. Onun her zaman mı katilliği içinde barındırdığını, ya da beyninde oluşan hasarın mı bunu tetiklediğini bilemiyordu. George’un sözünde duracağını da güvenemiyordu. Derick onu kurtarmaya çalışır ve yaralanırsa —ya da Tanrı korusun, öldürülürse— Emma kendini asla affetmezdi. George, *Emma’nın* ağabeyiydi. Neler yapabileceğini görmüş olması gerekirdi. Emma kör gibi davrandığı için Derick kendini riske atmak zorunda kalmamalıydı.

Kapıya şimdi altmış santimden az kalmıştı. Tahminde bulunması gerekirse, elli yedi santim vardı. Emma, Derick’in vuruşu yapmaya hazırlanıyormuş gibi gerildiğini gördü.

Gözlerini kapattı. George’un silahı onun kafasında tutuş açısını tahminen hesapladı. Ağabeyinin boyunu kendisinininkiyle kıyasladı ve George’un güçlü elinin silahı tuttuğu ama zayıf olanın kendisini kavradığı gerçeğini hesaba kattı. Ona vurmak için dirseğinin açısının tanı olarak ne

olması gerektiğini ve zayıf bacağına bükmek için nasıl bir hamle yapacağını gözünün önüne getirdi. George'un ateş edebileceğini biliyordu; ama tabancanın nasıl yön değişti-receğini, yuvarlanırken kendi kafasının nereye geleceğini ve kendisine bağlı olarak kurşunun gidebileceğini muhtemel açıları değerlendirdi. Ölümcül bir vuruş olabilecek ihtimalleri hızla sınıflandırdı.

Gözlerini açtı ve onu bir titreme aldı. Hayatını olasılıklar üzerine bahse yatırmayı ciddi olarak düşünüyor muydu yani?

Derick'in sözlerini hatırladı. *Ama arazideyken, işlerin o kadar da açık olmadığı zamanlar olur. Sadece edindiğim bilgiler ve sezgilerimle meydana inmek zorunda olduğum zamanlar... İçgüdüler ve olasılıklarla.*

İçgüdülerini ona, George'un kendisiyle beraber kapıdan çıkmasına izin veremeyeceğini söylüyordu. Hamle yapmaya hazır görünen Derick'i tehlikeye atamazdı da. Bu iş burada bitmeliydi.

Wallingford, Emma'yı amansızca ondan uzağa sürüklerken Derick'in vücudundaki her kas enerjiyle uğulduyor ve adrenalini vücudunda çınliyordu. Eğer Wallingford'un üzerine atarsa, adam kendini saldırıdan korumak için silahı ona mı çevirirdi yoksa sadece tepki verip Emma'ya ateş mi ederdi? Tabanca kafasına bu kadar yakından bastırırken Emma o yaradan asla sağ çıkamazdı. Tanrım. Derick hayatında kendini hiç bu kadar aciz hissetmemişti. Pek çok kez bir haini köşeye sıkıştırmıştı, ama kimsenin gözlerinde şu an Wallingford'da gördüğü seviyedeki bir çaresizlik ve deliliği görmemişti.

Fakat onu en çok dehşete düşüren şey bu değildi. Em-

ma'nın gözlerini kapattığı an ve başparmağının şiddetle diğer parmaklarının üzerinde gezindiğini fark ettiği saniye, kalbi boğazında atmaya başlamıştı. Emma bir şeyler planlıyor, riski hesaplıyordu. Bu da Derick'i ölümüne korkuttu.

Emma o kadar hızlı hareket etti ki, Derick denemiş olsa bile ona yardım edemezdi. Yapabildiği tek şey, sanki her şey gözünün önünde olup bitiyormuş gibi dehşete düşmüş bir hareketsizlikle izlemek oldu. Emma'nın dirseği bulanık görünen bir hareketle savruldu ve sonra Emma görünüşe göre kendini Wallingford'un sağ uyluğuna fırlattı. Kükreyen bir bom sesi odada yankılandı ve sülfürlü barutun keskin kokusu odayı doldurdu.

"Emma!" Bu çığlık, Emma yığılırken Derick'in kuru boğazından koptu. Emma, Wallingford'un bacağına altından hapsederek bir ölü gibi düşmüştü ve *hareket etmiyordu*.

Emma'ya doğru koşarken bir parçası Wallingford'un kıvranarak kurtulduğunu, kapıya doğru ilerlediğini ve kaçtığını kaydediyordu. Fakat kariyeri boyunca ilk defa Derick bir hainin onu kovalamayı hiç düşünmeden kaçmasına izin verdi. Önemli olan tek şey Emma'ydı.

Emma'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü, onu omuzlarının altından kavrayıp kucığına çekti. Emma'nın kafası yana düştü, Derick'in boğazında safra yükselirken Derick onu boğan safi korkuyla mücadele etti. *Tanrım, çok kan var.* Kan Emma'nın yüzünün yan tarafını kaplamış, akmış ve saçını matlaştırarak kestane rengini daha koyulaştırmıştı. Emma'nın kanın lekelemediği teni bir ölü kadar solgundu.

"Tanrım, Emma," diye inledi Derick. Bu onun hatasıydı. Buraya geldiğinden beri pek çok hata yapmış, duygula-

nyla anılarına dolanıp çok fazla şeyi kaçırmıştı. Emma'ya dolanmıştı. Lanet olası dikkatsizliği sevdiği kadının hayatına mı mal olmuştu? O olmadan nasıl devam edecekti?

Emma'nın göğsü sığ bir nefesle yükseldi. Pek fazla değildi ama Derick onu gördü, hissetti ve rahatladı. Göz yaşlarını tutan keskin sızı boğazının ve göğsünün içinde sancıdı ve Derick yaşların yanaklarından sıcak bir şekilde akmasına izin verdi.

Anlık bir renk şeridi Derick'in yanından geçti. Derick, gırtlaktan gelen öfke dolu bir homurtu duydu ve onu arkasından bir yerden gelen, bir vücudun diğerinin üzerine atlayıp devirdiğine dair bir kütürtü takip etti. *Moreau*. Görünüşe göre Fransız, Wallingford'un adalet sağlanmadan kaçmasına izin vermeyi reddetmişti. Wallingford'un haykırıları aniden kesildi ve Derick kısa bir an için *Moreau*'nun adamın hayatını boğarak aldığını düşündü. Fakat umurunda değildi. Umursadığı tek şey Emma'ydı.

Yarayı bulmaya çalışarak çıplak eliyle Emma'nın yüzündeki kanı sildi ama kaygan sıcaklığı sildikçe, ne kadar çok ilerlerse, bakırımsı kokusu Derick'in ağzındaki metalik tatla o kadar bütünleşiyordu. Yırtılmış eti bulana dek eli Emma'nın kafasında yukarı çıktı. Parmaklarıyla nazikçe araştırdı, saçlar ve kandan yarayı göremediği için hislerine güveniyordu.

Yara derin gibi gelmiyordu. Mermi saplanmaktansa sıyırmış gibi sığ ve uzun bir yaraydı. Tanrı'ya şükür. Derick bunun, Emma'nın tehlikeyi atlattığı anlamına gelmediğini biliyordu ama kurtulma şansı, beynine bir kurşun saplanmasından çok daha fazlaydı. Derick onu nazikçe yere indirdikten sonra kravatını çıkarıp kanı durdurmak için ku-

maşı Emma'nın başına bastırdı. Emma inlemedi bile, bu da Derick'e onun tamamen bilinçsiz olduğunu gösterdi.

Derick'in etrafında, silah sesiyle korkan hizmetçiler odaya daldı. Arkasında, adamların Moreau'yu efendilerinin üstünden almaya çalışmalarını duydu. Perkins, Emma'nın yerdeki bedeninin yanında diz çöktü ve titreyen bakışlarını Derick'e doğru kaldırdı.

"Lordum? Ne, ne oldu?"

Derick, Moreau'nun ulumasını duyabiliyordu, avının üstünden çekilip alınmıştı. Wallingford'un boğulur gibi sık nefesleri adamın hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. Derick buna üzüldü. Wallingford ölseydi, hepsi için her şey daha kolay olurdu, özellikle de Emma için...

Her ne kadar etrafındaki dünyayı kapatıp Emma'yla kalmak, kendini onun iyi olduğuna ve yaşayacağına inandırmak istese de yapamadı. Durumu doğru bir şekilde ele almazsa, çalışanlar Moreau'yu yanlışlıkla yaralayabilirdi. Wallingford kaçabilirdi. Emma'nın hareketsiz yüzünü okşadıktan sonra Perkins'e yaraya sıkıca bastırması talimatını verdi. Derick ayağa kalkıp döndü ve mücadele eden Moreau'yla savaş veren adamlara bağırarak emirler verdi.

"Adamı serbest bırakın," diye bağırdı, kavganın içine girip Moreau'yu çekerek kurtardı. Fransız'ın nispeten zarar görmediğinden emin olunca, Wallingford'a döndü.

Emma'nın ağabeyi doğrultulup oturur bir pozisyona sokulmuştu. Wallingford Malikânesi'nin kâhyası onun üzerinde durmuş, adamın boynundaki mor ezikleri inceleyenlerken gıdıklıyordu.

Derick yavaşça ve kasıtlı adımlarla Wallingford'a doğru ilerledi, her adımda öfkesi büyüyordu. Kontrolünü, ha-

yatında hiç olmadığı kadar sıkı tutmak zorunda kalmıştı. Vücudundaki her nokta, tedirgin hizmetkârları yolundan çekip Moreau'nun başladığı işi bitirmesini talep ediyordu. Bu dürtüye direnebilmek için parmaklarını sımsıkı yumruk yapmak zorunda kaldı.

Derick daha güçlü kuvvetli görünen iki adama işaret verdi. "Lord Wallingford'u odasına hapsedin," diye emretti. "Ve kapılarla pencerelere nöbetçi dikin."

Pek çok kafa Derick'e döndü, ifadeleri kafa karışıklığı ve şokun çeşitli derecelerini yansıtıyordu. Pek çoğu hâlâ bilinçsiz halde yatan Emma'ya, sonra Moreau'dan Wallingford'a bakıp tekrar ona döndü. Derick hiçbir açıklama sunmadı ama onlar da emirlerini geri çevirmediler.

Derick, Emma'nın yanına dönmek için döndüğünde bir el çizmesini yakalayıp bileğini çekti.

"Emma?" dedi Wallingford, kurbağa gibi bir sesle.

Derick bakışlarını adama çevirdi, iğneleyici bir yanıt dilinin ucuna kadar gelmişti ama tuttu. Wallingford'un gözleri vicdan azabıyla gerilmişti ve gözleri kız kardeşiyle ilgili bir şey duymak için yalvarıyordu. Derick dişlerini gıcırdattı.

"Yaşıyor."

Rahatlama Wallingford'un yüzünü gevşetince, Derick'in öfkesi alevlendi.

"Güçlkle," dedi tükürür gibi. Çizmesinde duran adamın elini itti. "Kendi hayrına, en iyi umudun onun tamamen iyileşmesi. Yoksa sana yapacağım şeylerle kıyaslanınca, hayatının geri kalanını Newgate'te geçirmek cennet gibi gelecektir."

Yirmi Beşinci Bölüm

Derick, Wallingford'a odasına doğru eşlik eden uşaklara başını salladı. Çalışanların ne düşünüyor olması gerektiğini hayal dahi edemiyordu. Sadece salondaki dört kişi tam olarak ne yaşandığını biliyordu ve böyle kalması Emma için en iyisi olurdu. Moreau sessiz kalacağına dair söz vermişti. Gerçeğin gizli kalması için Derick'in sadece Wallingford'la ilgilenmesi gerekiyordu ve bunun Emma hâlâ kendinde değilken yapılması en iyisiydi. Emma'nın anlayış göstermesi için dua etti.

Derick sessizce içeri girdi.

Emma'nın ağabeyi, loşça aydınlatılmış odada ateşin önünde yavaşça volta atıyordu, alevler onu turuncu ışıkla bölünen titrek gölgelerle kuşatıyordu. Wallingford kasılmış bir şekilde yürüyordu. Günün olayları gücünden paylarına düşeni alıp götürmüş gibiydi, sağ tarafını fark edilmiş bir şekilde sürüklüyordu, olup biten her şey vücudundan çok daha fazlasına ağır bir şekilde çökmüş gibi omuzları ve başı aşağı doğru eğilmişti.

Derick, Emma uyandığında ondan uzakta olmak istemiyordu. Bunu bir an önce halletse iyi olacaktı. Odada ilerlerken ayak seslerini gizleme gereği duymadı. Wallingford durup sese doğru döndü.

“Aveline.” Adamın sesi yorgun ve kırk beş yaşından çok daha yaşlıymış gibi çıkıyor ve endişeyle çınliyordu. “Nasıl... Kız kardeşim nasıl?”

Şimdi delilik Wallingford’un gözlerini terk etmişken, adam masum görünüyordu. Hatta kırılğan... İnsanları okumakla geçen yıllardan sonra, Derick onun endişesinin muazzam olduğunu biliyordu. Ona biraz da olsa acıdı.

“Düzenli bir şekilde nefes alıyor ve kalp atışları güçlü,” diye karşılık verdi. Ama devam ederken sesi öfkeyle sertleşti. “Henüz kendine gelmedi, ama doktorlar bunun alışılmadık bir durum olmadığını söylediler. Merminin gücü onu ciddi bir şekilde yaralamış. Bugün yaşadığı şok ve kaybettiği kan miktarı göz önüne alınırsa... Bu kadar yavaş uyanmasına şaşmamak gerek.”

Wallingford başını eğdi. “Ama iyileşecek, değil mi?”

“İyileşmesi gerek. Doktorlar bunun, onun dışarıdan olduğu kadar içeriden de yaralanmış olup olmadığına bağlı olduğunu söylediler. Bir-iki güne öğreneceğim.”

Derick kasten “öğreneceğiz” dememişti. Eğer Derick istediği gibi ilerlerse, Wallingford bunu öğrenebilmek için civarda olmayacaktı.

Adam duyulur bir şekilde yutkundü. Muhtemelen anlamıştı. Derick anladığını umuyordu.

“Nasıl anladın?” diye sordu Wallingford. “Ormanda bulunan cesedin Savunma Bakanlığı’nda bir ajana ait olduğunu daha dün anladıysan, nasıl oldu da *bana* kadar izini

sürebildin, hem de bu kadar lanet derecede hızlı bir şekilde? Emma bilmiyordu, ama sen biliyordun. Gözlerinde gördüm.”

Derick, adamın cevabı bile bilmeden ölmesine izin vermeyi düşündü, ama tam tersine karar verdi. “Çünkü ben buraya senden şüphelenerek geldim.” Tam olarak kim olduğuna, olan her şeye ve Kraliyet’in ona dair kanıtlarına yönelik Wallingford’a kısa ve öz bir açıklama yaptı. Derick onun bir kurtuluş olmadığını anlamasını istiyordu.

“Seni göndermek çok zekice,” diye mırıldandı Wallingford. “Kız kardeşimle çok fazla zaman geçirmeye başladığında, sadece senin onun için bir *hassasiyet* geliştirmeye başladığını ya da eskiden beri olanı canlandırdığını düşündüm. Tanrı biliyor, Emma seni ezelden beri seviyor.” Acıklı bir gülümseme George’un ağzının bir kenarının yükselmesine neden oldu. “Aslında benim için burada olduğundan hiç şüphelenmedim.”

“Kız kardeşini seviyorum,” diye belirtti Derick. Bunu söyleme nedeninden emin değildi. Belki de bu öğleden sonra olanlara rağmen, George Wallingford’un kendi bildiği şekilde Emma’yı önemsedğini görebildiği içindi. “Onunla evlenmek niyetindeyim.”

George, Derick’in gözlerine uzun bir an için baktıktan sonra başını salladı. “Onun ilgilenilecek olmasına memnunum.” Wallingford parmaklarını seyrekleşmeye başlayan kahverengi saçlarından geçirdi. “Şimdi ne olacak?” diye sordu ağırbaşlı bir şekilde.

Şimdi normalde Derick’in bir haini, ondan alabileceği her türlü bilgiyi edinmek üzere idamından önce sorguladığı kısım gelmişti. Fakat Emma üst katta yatıyordu ve

Derick bu berbat işin sona ermesi ve o uyandığında onunla yeni bir hayata başlamaktan başka bir şey istemiyordu. Bu yüzden niyeti, Wallingford'a sadece üç soru sormaktı.

"Thomas Harding," dedi Derick. "Bir katil suçlamasıyla onun peşine düşmeli miyim?"

Wallingford yüzünü başka yöne çevirdi. "Hayır. Hizmetçiyi ben öldürdüm. Ben sandalyemden kalkmışken yanımından geçti. Şafaktan birkaç saat önce Harding'le yaşadığı bir âşıkla buluşmasından sonra gizlice gidiyordu. Bu, bacaklarımı güçlendirdiğim zamandı... Etrafta beni görececek kimse yokken. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Derick yumruklarını sıktı. Lanet bir saçmalık. Wallingford sırf bu yüzden bile ölmeyi hak ediyordu. Ama Derick'in hâlâ cevaplanması gereken iki sorusu vardı. "Annem. Ona ne oldu?"

Wallingford ona bakmadı bile. "O beni peşimden gelen ajanla mücadele ederken gördü. Fransa'daki bağlantımdan tetikte olmam yönünde bir haber almıştım, anlarsın ya. Bu yüzden etrafı araştıran bir yabancı geldiğinde, işi şansa bırakmadım... Onun yerinde onu hazırlıksız yakaladım. Vivienne'in o gün beni görmeye gelmesi... Talihsizlikti. Kaçtı ve başta onun gitmesine izin verdim. Yani, onu kendime göre seviyordum ve onun da beni sevdiğini sanıyordum. O an onu gördüğümü bildiğini düşünmedim bile ve ne yapacağını görmek için bekledim. Ama sonra paranoya yapıp onunla konuşmaya gittim. Biz... Tartıştık ve sonunda... Onun sırrımı saklayacağına güvenmedim."

Sessiz bir öfke Derick'in teninin altında kaynadı. Annesi hayatının son günlerinde, son anlarında dehşete kapıl-

miş olmalıydı. Hataları ne olursa olsun, böyle bir sonu hak etmemişti. Wallingford'un hiçbir kurbanı hak etmemişti. Wallingford muhtemelen yaşayacağı sondan çok daha kötüsünü hak ediyordu. Ama önce Derick'in son bir şey daha öğrenmesi gerekiyordu.

"Bana bak, Wallingford," diye emretti. Adam onun dediğini yapınca, Derick devam etti, "Kız kardeşin. *Onu* seviyor musun?"

Wallingford'un yüzü buruştu. "Evet."

Derick ona inandı.

Yatağa doğru yürüyüp oraya yaslandı. Topuğunu kaldırıp diğer dizine yasladı, hafifçe vurarak çizmesini tuttu. "Ben de onu seviyorum. Ve bazı yanlış sebeplerden o seni seviyor." Derick parmaklarını küçük bölmeye soktu ve artık on üç yıldan fazla süredir yanında taşıdığı son çare şişesini çıkardı. İçindekilerin hâlâ etkili olması gerektiğini biliyordu. Ve artık bu şeye ihtiyacı yoktu.

"Eminim, Kraliyet'e karşı olan görevimin, yüzeye çıkardığım hainleri yok etme kısmını anlamışsındır."

Wallingford gözlerini kapatıp başıyla onayladı.

"Ama bunun karımla aramda durmasını istemiyorum," dedi Derick. "Bu yüzden onun karar vermesine izin vereceğim. Biliyorsun, senin yaşamını seçecektir." Derick çizmesindeki bölmeyi kapattı ve ayağını yere indirdi. "Kraliyet'e teslim edilip ihanet suçundan hapsedileceksin. Ailenin itibarı —Emma'nın itibarı— çamura bulanacak. Bu onun için korkunç bir durum olacak." Derick şişeyi avuçlarının arasında yavaşça çevirdi. "Bunu atlatmasında ona yardımcı olmak için yanında ben olacağımı, ama bunun yüzünden acı çekeceğini biliyorsun."

Wallingford yüzünü titreyen elleriyle kapattı.

“Ya da bunu alabilirsin,” dedi Derick, küçük berrak şişeyi başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak. “Hızlı etkili gösterir ve hak ettiğinden daha iyidir.”

Wallingford’dan sessiz bir hıçkırık kurtuldu. Derick ona doğru yürüyüp şişeyi ona en yakın olan masanın üzerine koydu.

“Seçim senin, Wallingford,” dedi ve küçük şişe ahşap masada tıkırdadı. “Ben her türlü, Emma’nın yanında olacağım. Ama kardeşini seviyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Derick dönüp ondan uzaklaştı. Kariyerinde başka bir ilkti bu, bir hainin yaşamasına izin veriyordu.

Hayatının bu kısmını arkasında bırakıp Emma’yla yeni bir hayata adım atmak için kapıyı açarken Wallingford’un sessiz fısıltısını duydu. “Ona iyi bak, Aveline.”

Derick kapı eşiğinde durdu, ama dönüp ona bakma zahmetine girmede. “Niyetim o.”

Bilinç Emma’ya sinsice yaklaşmadı. Farkındalık onu uykusunun derinliklerinden nazikçe çekip almadı. Üzerine çullandılar, uyanması için öyle bir darbeye geldiler ki Emma görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırırken bile başı zonkluyordu.

Fakat başındaki ağrı durmadı. Hay incirin çekirdeği! Kendini at arabası çarpmış ya da çekiç darbesi almış veya... Veya *vurulmuş* gibi hissediyordu.

Anılar hızla geldi. “Derick!” diye soludu, görmeden ona uzanmaya çalışarak.

“İ Hişşt. Buradayım.”

Sesi solundan geliyordu, Emma kafasını ona doğru çevirdi. Derick’in sıcak eli Emma’nınkini kavradı ve genç kadın onu sıkıca tuttu. Bir an için Derick’ten üç tane gördü, lekeli haleler izlenimi veren loş ateşle geri plandan aydınlanan üçlü kara melekler. Ancak gözlerini birkaç kez daha kırıştırdıncaya birt düştüler. Bir tane görkemli, yakışıklı ve mükemmelen kusurlu bir adam —etrafına bakınca tanıdık mobilyaları fark etti— karanlık odasında yatağın kenarına oturuyordu. Buraya nasıl gelmişti?

Derick’in yeşil bakışları loş ışıktaki onu yalayıp yuttu, yüzü endişeyle kırışmıştı. Emma konuşmaya çalıştı, ama dili kireçtaşı tozu kadar kuru ve normalden dört katı büyük gibi geliyordu. Başındaki korkunç yanmayı rahatlatmak için elini kaldırdı ve gergin bir sargıyla sarılmış berbat bir şekilde hassas olan bir noktaya değince irkildi. Canı fena halde yanıyordu, ama yaşıyordu. Risk hesaplaması işe yaraymış olmalıydı.

Emma içine bir nefes çekti. “George!” diye ciyaktı. “Ağabeyim nerede?” Onu nasıl unutabilmişti? Düşünceleri zihninde, pekmezde gezinen sümüksümlükten daha yavaş gidiyordu.

Derick elini daha sıkı kavradı. “Odasında... Gözaltında.”

“Ama iyi, değil mi?”

“Onu son gördüğümde iyiydi,” dedi Derick.

Panik onu ele geçirdi, Derick ince ayrıntılı cevaplar verdiğinde onların pek çok anlama gelebileceğini biliyordu. Doğrulup oturmaya çalıştı ama ani hareket başının tek yöne dönmesine neden oldu ve midesi de içinde diğer

yöne daireler çizdi. Emma yürek parçalayıcı bir şekilde inledi.

“Onu *tam olarak* ne zaman gördün?” diye ısrar etti ama vücudunda dönmekte olan karmaşada kelimeleri nasıl dile getirdiğinden emin değildi.

“Aşkım.” Derick elini Emma’nın göğsüne bastırarak onu yine yastıklara yatırmaya çalıştı. “Doktor, kendine geldikten sonra bir süre halsiz olacağını söyledi. Dinlenmelisin.”

Fakat Emma onunla mücadele etti. “Ne zaman?”

Derick hareketsizleşti ve uzun bir soluk verdi. “Bir saat olmadı. Onu kontrol etmeye gittim ve ona birkaç soru sordum.”

Emma mide bulantısını bastırmaya çalışırken sık nefesler aldı, bulantı da muhtemelen hızla kalkmaya çalıştığı için olmuştu. Ancak Derick’in ona, George’un sadece Farnsworth’ü değil, Derick’in annesini ve zavallı Molly Simms’i de öldürdüğünü itiraf ettiğini açıklamasını dinlerken midesi daha da fena oldu. Ağabeyinin sebep olduğu onca acıyı düşünürken yaşlar gözünden kontrolsüzce akmaya başladı.

Yine de her şeye rağmen Emma, onun kardeşiydi. “George’u görmem gerek.”

Derick bunu bekliyormuş gibi başıyla onayladı. Ellerini Emma’nın omuzlarının altına yerleştirip doğrulup oturmasına nazikçe yardım etti.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Emma.

Derick onun koridordan aşağı ve alt kata, ağabeyinin yatak odasına doğru gitmesine yardım ederken konuşmadılar. Derick’e yoğun bir şekilde yaslansa da bu kadar uza-

ğa gitmek Emma'nın tüm gücünü alıyordu, konuşmaya gücü kalmamıştı.

Her neyse, konuşmalarına gerek de yoktu zaten. Emma, George'un kapısına doğru yaklaşıırken Derick'in büyüyen gerilimini ve onun için duyduğu yükselen endişesini hissedebiliyordu. Emma da endişeden titreyecek noktaya gelmişti.

Ağabeyine ne söyleyecekti? Onu anladığını mı? Anlamıyordu, anlayamazdı. Onu affettiğini mi? Yaptıklarının boyutunu bilmediğinden oldukça emin olsa da affetmişti. Buradan sonra nereye varacaklarını aklı almıyordu. George adaletin karşısına çıkınca onu bekleyen ve kendisini bekleyen korkunç şeyleri düşünemiyordu. Hayat nasıl da geri alınamaz bir şekilde değişecekti. Fakat bunu şimdi düşünemiyordu. Emma ağabeyine gerçekten söylemek istediği tek şeyin, onu sevdiği olduğunu fark etti.

Perkins ve Arabacı John, George'un kapısının iki yanında bekliyorlardı. Uzun süredir uşakları olan adamların onu gördüklerinde benizleri attı. Emma istemsiz olarak elini başını saran sargı bezine attı. Korkutucu görünüyor olmalıydı. Bu düşünce alışılmadık bir şekilde gülümsemesine neden oldu. Şimdi herkesin George'un ne yaptığını bilip bilmediğini merak ederken gülümsemesi hızla soldu.

Emma başını kaldırıp Derick'e baktı. Derick'in yüzü sabit ve kapalıydı... Ama gözleri ona her nasıl ihtiyacı olursa, yanında olduğunu anlatıyordu. Emma minnetle parmaklarını onunkilere doladı, hizmetkârların görmesi umurunda bile değildi. Derick onun desteğiydi, gücüydü ve ona şimdi ihtiyacı vardı. Kapiya üç kez vurdu.

George'tan bir cevap gelmeden geçen her an Emma'nın kalbi hızlandı. "Belki de uyumuştur?"

Derick cevap vermedi, sadece onun elini sıkıca sarıp kapıyı açtı.

Sönmeye yüz tutmuş ateş odayı aydınlatıyordu, ama çok zayıftı. Emma, George'u bulmak için alana bakındı. İşte oradaydı, Emma'nın düşündüğü gibi yatağın üzerinde uzanıyordu. Yine de... Oda Emma'nın tenindeki tüyleri diken diken eden tekinsiz bir sakinlikle çevriliydi. Emma, Derick'in yardımıyla George'un yatağına doğru aceleyle ilerledi, ama ona ulaşmadan çok önce ağabeyinin gittiğini biliyordu.

Hayatlarının çoğunda yüzünde iz bırakan gerilim, babalarının beklentilerini asla karşılayamamanın verdiği gerilim, felcinden gelen gerilim, ihanet eylemlerini bu kadar uzun bir süre saklamanın getirmiş olması gereken gerilim, ölümle yumuşamıştı. George, annelerinin hayatta olduğu zamandan beri Emma'nın hiç hatırlayamadığı bir şekilde... Huzurlu görünüyordu. Yaptığı onca şeyden sonra muhtemelen bu huzuru hak etmiyordu ama Emma onun bu hayattan sonra nereye gittiyse orada huzuru bulmasını şiddetle diliyordu.

Duygular burnuna battı, ciğerlerini düğümledi, kalbini sıkıştırdı. Yaşlarla dolu gözlerle Derick'e döndü. Derick şaşırmış görünmüyordu ve bu kalbinin kat be kat sıkışmasına neden oldu. "Bunu sen mi yaptın?"

Derick ona dönerek diğer elini de tuttu. "Hayır, Emma. Ben ağabeyinin yanından ayrılırken sağ ve iyiydi. Yemin ederim."

Emma konuşamadı, sadece yüzünün buruştuğunu hissederken başını salladı. Ağabeyinin hayatını Derick almış olsa Emma onu suçlayamazdı, ağabeyi onun annesinin ha-

yatını aldığı için Derick'in Emma'yı suçlamaması için dua ederken böyle bir şey yapamazdı. Fakat Derick'in bunu yapmamasına memnundu.

Emma ondan uzaklaşıp yatağa doğru yaklaştı. George'un elleri karnındaydı ve bir şeyin etrafında kıvrılmıştı. Emma uzanıp onun soğumakta olan tenine dokundu, parmaklarını kolayca açtı, ölüm sertliği henüz yerleşmemişti tabii ki. Sol elindeki küçük boş şişeyi alırken camın pürüzsüz dokunuşu Emma'nın tenine değdi. "Zehir," diye fısıldadı.

Sağ elinde Emma'nın adına bir mektup vardı. Emma titreyen elleriyle açtı ve George'un tanıdık el yazısını görünce dudaklarını ısırdı.

Çok sevgili Em,

Senden affını isteyemem, ama büyük ihtimalle sen her türlü onu bana sunarsın. Seni tüm diğerlerinden gerçekten ayıran şeyin kalbin olduğunu —zekân değil— her zaman biliyordum.

Senden benim için yas tutmamamı isteyebilirim. Hak etmiyorum.

Bu geceki seçimimin sana acı vereceğini biliyorum, ama gerçekten pişman olduğum tek şey bu. Ama umarım bir gün, en azından şimdi yaptığım şeyi, sevgiden yaptığımı anlayacak durumda olursun. Sen benim kalbindin, sevgili kardeşim, kalbimden kalan tek şey.

George

Emma hıçkırıklara boğulurken mektubu eğdiği altına dayadı.

Derick'in kollarının omuzlarına dolandığını hissetti. "Gel, Emma," diye mırıldandı genç adam.

Emma yüzünü elleriyle örttü ama Derick'in onu yaktan uzaklaştırıp küçük bir oturma odasına açılan iç kapıya yönlendirmesine izin verdi. İçeri girince Derick ona kollarını açtı. Hiçbir şey söylemedi, sadece onu kucakladı, bergamot ve defne kokusuyla, kendisiyle sarmaladı ve ağlarken kollarında tuttu.

Emma, zavallı Molly Simms ve ailesi için ağladı. Leydi Scarsdale ve Moreau için ağladı. Ve kendisi için ağabeyini kaybetmesine ağladı, ne olursa olsun, o tek ailesiydi.

Kendini geri çekilecek kadar güçlü hissettiğinde mektubu titreyen eliyle önünde tuttu. "Ama... *Nedenini* söylemiyor..." Kontrolünü kazanmaya çalışarak titrete bir nefes aldı. "*Nedenini* anlayamazken, bunu nasıl değerlendirebilirim ki?"

Derick onun yüzünü okşayarak başparmaklarıyla göz yaşlarını sildi. "Nedenini asla öğrenemeyebiliriz, Emma."

"Ama anlamıyorum!" diye haykırdı Emma. "George'la nasıl bu kadar farklı olabiliriz? Bu denklemin iki yanına da uymuyor! Kanımız aynıydı ve aynı fırsatlarla büyüdük. Evet, belki geçirdiği felç kişiliğinin kötü yanını kuvvetlendirmiştir, ama onun öncesinde de vatana ihanet suçu işliyordu. Bu nasıl olabilir?"

Derick onun tenini okşamaya devam ederken başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Bugün olan her şeyin büyüklüğü, Emma'nın göğsüne ezici bir ağırlıkla çöktü. Nefes almak için mücadele ediyordu. "Her şey gitti, Derick. George. Yargıcın yerine baktığım pozisyonum. Hayatımın yıllarını adadığım çalışmam bile artık bana *mantıklı* gelmiyor." Çenesini eğip başını Derick'in avuçlarına yasladı ve gözlerini kapattı. "Her

şey bir hiç için miydi? Bunca zaman sadece fırıldaklarla mı savaşıyordum?”

Derick’in gürleyen kahkahası irkilmesine neden oldu, başını kaldırıp gözlerini açarak ona baktı. “Fırıldaklar mı?” Derin bir kıkırdama adamın göğsünden yükselip odada yankılandı. “Sanırım ‘yel değirmenleri’ demek istedin, aş-kım.”

Emma somurttu, karnında alçak ve tereddütlü bir kahkaha başladı. Ama hızla yüzeye çıkıp Emma nefes nefese kalana kadar yükseldi. “Yel değirmenleri. Elbette.” dedi bir hiçkırıkla beraber. Bu onların daha da sertçe gülmelerine neden oldu.

Endişesinin bir kısmını boşaltmak, onu boğan gerilimin birazını atmak iyi gelmişti. Kahkahaları dinerken Derick’in onu kendine çekerek sarılması daha da iyi geldi.

“Bildiğim tek şey,” dedi Derick, “insanların karmaşık ve dağınık olduğu... Hangi konunun doğru olduğu kanıtlanırsa kanıtlanırsın, insanların hepsi senin denklemlerine derli toplu bir şekilde uymayacaktır.” Derick ona bakması için Emma’nın yüzünü nazikçe kaldırdı. “Ama projen? Ona duyduğun tutku asla hiç için olmaz. Bir şeyleri daha iyi hale *getirebileceğine* inanıyorum, Emma. İnsanlara iyi seçimler yapabilmeleri için fırsatlar verebilirsin ve bunu yapman gerektiğine inanıyorum, çünkü içlerinden *bazıları* seçecektir.”

Emma onun sözlerini düşündü. Cevaplar gerçekten de ortada bir yerde olabilir miydi? Öyle olsa da, bu onun başarmaya çalıştığı şeyi önemsiz yapar mıydı? Ya da daha etkisiz?

“Ama bazıları seçmeyecek, Emma. Sen de onlar için seçemezsin.”

Emma'nın kalbinde hâlâ biraz kalan keyifli hal uçup gitti. Hayır, yapamazdı. Ağabeyine bakmak yeterliydi. George her türlü fırsata sahipti, ama bir hain olmayı seçmişti. Emma yenilmiş bir şekilde başını Derick'in göğsüne koydu. Derick amirlerine söylemek zorundaydı, elbette. Bir resmi soruşturma olacaktı... Emma önündeki birkaç haftanın ne kadar korkunç olacağını hayal dahi edemiyordu. Belki her şey bitene kadar Derick görevinin nereye varacağını görmek için İngiltere'de kalırdı. Belki de bu süre boyunca yalnız kalmak zorunda olmazdı.

Ona *ihitiyacı* vardı. En azından arkadaşlığına ihtiyacı vardı.

Şimdi onunla Amerika'ya gitmeyi kabul etse bile Derick'in ondan hâlâ karısı olmasını isteyeceği yönünde bir hayali yoktu. Derick ona karşı bir parça aşk besliyebilirdi, ama sırf kanlarını taşıdığı için annesiyle babasının günahlarından nasıl acı çektiğine bakıyordu da... Emma'nın bir hainle aynı kanı paylaşıyor olmasından ne kadar nefret ederdi? Onunla bir aile kurma fikrinden iğreniyor bile olabilirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı Emma, onun göğsüne doğru.

"Şimdi," dedi Derick, onun hâlâ tutmakta olduğu küçük şeyi nazikçe alıp cebine atarak, "çalışanlara ağabeyinin bir başka ve daha güçlü bir felç geçirdiğini söyleyeceğiz."

Emma, Derick'in yüzünü açık bir şekilde görebilmek için geri çekildi. "Ne?"

"Sabah onu sessizce gömeceğiz."

"Ama amirlerin..."

“Hainin etkisiz hale getirildiğini söylemem onlar için yeterli olacaktır. Gerçekten ne olduğunu sadece sen, ben ve bir de Moreau biliyor, Emma. Sana çektiğinden fazla acı vermenin bir anlamı yok.”

Emma bir an için bunu düşündü, rahatlama tüm vücudunda yayılıyordu. Ama... “Molly Simms’in ailesi, kızlarının başına ne geldiğini öğrenmeyi hak ediyor.”

Derick başıyla onayladı. “Pekâlâ. Ama ağabeyini bir hain olarak nitelemenin bir anlamı yok. Sadece onlara ne olduğunu ve hainin yakalanıp infaz edildiğini söyleriz. Küçük kasabalarda dedikodunun nasıl yayıldığını biliyorum, o burada yabancı olduğu için insanlar Moreau’yu suçlayacaktır. Ama o zamana kadar gitmiş olur.”

Emma’nın gözleri büyüdü. “Peki ya Harding?”

“Onu kovalamaya devam edeceğim. Eğer Derbyshire’da kalmak isterse, Simms ailesine anlatacağımız hikâye onun adını temizler. İstemezse, ona başka mülklerimizden birinde bir iş teklif eder, yeni bir başlangıç sunarız.”

“Biz?” Emma gözlerini kırıştırdı, umut kalbini saran karanlığı itelemeye cüret ediyordu. “Bizim? Bu... Hâlâ seninle Amerika’ya gelmemi istediğin anlamına mı geliyor?”

Derick başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır, Emma.”

Emma bu gece, içinde acı için daha fazla yer kalmadığını sanmıştı, ama yanılmıştı. Bu, ciğerlerindeki havayı bile çekip almıştı.

“Yuvamızı İngiltere’de kurmak istiyorum.”

Emma burnundan derin bir nefes aldı. “Ben ama benim lekeli kanım ne olacak?”

Derick parmağını nazikçe çenesinin altına koydu. “Bu saçmalığa inanmıyorsun,” diye hatırlattı ona.

“Ama *sen* inanıyorsun,” diyerek Emma da ona hatırlattı.

“Artık o kadar da emin değilim,” dedi Derick. “Geçen birkaç haftada bana düşünecek çok şey verdin, Emma.” Sonra ona bugün annesiyle babasından çok şey öğrendiğini anlattı. Omzunu silkerek bitirdi. “Belki de kanım düşündüğüm kadar kara değildir.”

Emma ağzını açtı, ama Derick parmaklarını dudaklarına koyarak onu susturdu.

“Az önce söylediğim şeyde ciddiydim. Hayatlarımızın yaptığımız seçimlere göre şekillendiğine inanmaya başladım.” Elini geri çekerek indirdi. “Yaptığım her şeyi benim seçtiğimi kabul edebilirim. Ayrıca sanıyorum ki, zamanla onlarla huzuru bulabilirim.”

“Sevindim,” dedi Emma, gözünden tek damla yaş düşerken. Huzuru hak eden biri varsa, o da Derick’ti.

Emma derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Her şey bu kadar iyi olabilir miydi? Tecrübe ettikleri her şeyden sonra —geçmişlerinde ve şimdilerinde— Derick ile beraber mutlu olmayı seçebilirler miydi? Ve sadece seçerek öyle olması sağlanır mıydı?

Bir keyif hali Emma’nın içinde balon gibi yükselerek ruh halini düzeltti... Ancak bir düşünce yine içini kararttı. “İngiltere’yi evin olarak hissetmemen ne olacak? Mutsuz olmanı istemem.” Derick’in bildiği her şeyi arkasında bırakması gerekeceğini bilse de, bunu istemezdi.

“Evim, kalbimin olduğu yerde, Emma.” Derick onun elini alıp göğsüne koyduktan sonra kendi elini de Emma’nın göğsüne yerleştirdi. “Ve kalbim seninle beraber burada. Shropshire’a gelmeyi tercih edersen, orada yaşarız.”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadı Emma.

“Gerçekten,” diye karşılık verdi Derick. Fakat onun

verdiği güvenceye rağmen, Emma Derick'in iki yerde de mutlu olamayacağını hissediyordu. Olan bunca şeyden sonra Emma kendisinin de Derbyshire'da mutlu olup olamayacağını biliyordu.

Yukarı Derbyshire her zaman kalbinde özel bir yere sahip olacaktı, burası onun doğduğu ve çocukluğunu geçirdiği yerdı. Derick'le tanıştığı ve ona âşık olduğu yerdı. Derick'in geri dönüp ona âşık olduğu yerdı. Ancak muhtemelen ihtiyaçları olan şey yeni bir başlangıçtı. Yeni anılar oluşturmalarıydı... Emma, Derick'le olunca bunu denemekten korkmadığını fark etti. Belki de Amerika kadar uzağa gitmelerine gerek yoktu.

"Londra'ya taşınabilir miyiz?" diye sordu. "Orada bazı ciddi analizlerin kullanılabileceği korkunç bir suç sorunu olduğunu duydum."

Derick'in hızlı sırtışı belirterek Emma'ya onun bu fikirten hoşlandığını gösterdi. "Londra mı? Bow Sokağı ve Lordlar Kamarası'nın hanım bir yargıçla Fransız bir vikontakazır olup olmadığını biliyorum..."

"Öyleyse ufak bir hileye başvururuz," dedi Emma, Derick'e sıkıca sarılarak. "Basit, yaşlı Lord ve Leydi Scarsdale'mişiz gibi yaparız. Onlar da bizim tam olarak göründüğümüz gibi olmadığımızı anladıklarında..." Omuz silkti.

Derick'in gürleyen kahkahası Emma'yı neşeyle doldurdu. "Seni seviyorum, Pigme."

Emma oyunbaz bir şekilde onun göğsünü dürttü. "Kaç kez söylemem gerekecek? Bana Pigmi—"

Derick onun sözünü bir öpücükle kesti ve Emma'nın aklından geçen son şey, eğer Derick onu böyle öperse, ona istediği her şekilde seslenebileceğiydi.

Sonsöz

Eylül 1819, Lord ve Leydi Scarsdale'in Londra'daki şehir evi

Derick, Emma'nın çalışma odasına sessizce girdi, uzak duvar boyunca gölgelerin içinde saklanıyordu. Emma ona zerrece dikkat etmediği için bu işten bile değildi. Hayır, karatahtalarının önünde durmuş, denklemlerinin içinde kaybolmuştu.

Yanakları yeşil, mavi ve beyaz tozla kaplanmıştı, burunda da fazla miktarda pembemsi-kırmızı bir nokta vardı. Tatmin dolu bir gülümseme Derick'in yüzünde belirdi. Emma'ya başka türlü sahip olamazdı.

Derick sessizce Emma'nın arkasına kaydı ve elini indirip çalışmasını kontrol etmek için bir adım geri çekilene dek bekledi. Nefesini birkaç uzun saniye için tuttuktan sonra kollarını arkadan ona doladı.

"Ah!" diye haykırdı Emma, "Kahrolası sessiz casus adımlarına lanet olsun," diye mırıldandı, ama sesinde bir kakhaha izi vardı.

Derick onu kollarında döndürdükten sonra burnundaki tebeşir tozunu başparmağıyla sevgi dolu bir şekilde sildi. “Gizliliğe hiç gerek yoktu, aşkım,” diyerek güldü. “Tebeşirin tahtaya sürtünme sesi o kadar gürültülü ki bir fil bile sana gizlice sokulabilir.”

Derick onun çalıştığı tahtaya baktı. Yazısı farklı ve sıra dışı görünüyordu... Sert ve otoriter. Neredeyse kızgın. “Canını sıkan bir şey mi var, Emma? Parlamento suç kayıtlarının ulusallaştırılmış bir sistemini kurmayı reddettiği için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, ama Stratford vazgeçmeyecek. Gelecek dönem yine üstlerine gidecek, emin olabilirsin.”

Emma bir nefes vererek ensesindeki düğüm topuzdan kurtulan bir tutam kestane saçı havalandırdı. “Evet, tabii ki. Yapacağını biliyorum ve hayal kırıklığına uğradım, ama...”

Emma’nın omuzları düştü ve gözlerini ovuşturmak için elini kaldırdı.

Derick’in karnında panik düğümlendi. Emma’nın yüzüne daha yakından bakınca gözlerinin altındaki koyu renk halkaları fark etti. “Emma, sorun nedir?”

Emma’nın kaşları düştü ve alt dudağı titremeye başladı. “Bilmiyorum,” dedi ağlamaklı bir şekilde. “Belki de melankoliyle mücadele ediyordumdur.” Amber gözleri yaşlarla dolunca keskin bir acı Derick’in boğazını daralttı ve huzursuzluğu tırmandı. Emma nadiren ağlardı. “Sadece kendim gibi hissetmiyorum. Ve her zaman o kadar *yorgunum* ki...”

Derick onun yüzünü kaldırıp uzun bir an boyunca endişeyle onu inceledi. Sonra bakışlarını kadının vücudunun

geri kalamında gezdirdi. Bu bir ışık oyunu muydu, yoksa gizliden bir yuvarlaklaşma mı fark ediyordu? Elbette! Gözlerini kapattı, korku onu terk edip yerine tüm göğsünü dolduran bir coşku dolarken vücudu rahatladı. Yüzünü ikiye bölen sırtışına engel olamadı.

Emma kaşlarını çatı. "Bu seni mutlu mu etti?" diye homurdandı.

"Evet."

O zaman sevgili karısı ona gerçekten kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

"Biliyorum." Derick başını kaldırıp onun karatahtalarına baktı. "İşte, izin ver senin anlayacağın dilde anlatayım."

Derick bir parça tebeşir alırken Emma'nın gözlerini sırtında hissedebiliyordu. Birkaç çizgi sonra geri çekilip Emma'nın yanına geçti. "İşte."

Emma onun denklemine bakarak gözlerini kıstı.

$$1 + 1 = 3$$

"Bir artı bir eşittir üç mü?" diye alay etti. "Bu hiç mantıklı değil," dedi ellerini kalçalarına koyarak.

"Mantıklı, tabii o birlerden biri *sensen*," dedi Derick yavaşça. "Diğer bir de *bensem*..."

Zeki ve kelimesi kelimesine anlayan karısı bunu kavrayana kadar sabırla bekledi.

"Ah!" diye haykırdı Emma, onun ne demek istediğini anladığı sırada gözleri irileşti. Bir eli içgüdüsel olarak karını tuttu. "Öyle mi dersin?"

"Evet," dedi Derick ona uzanarak. Sıkıca sarılıp kendine çekti ve onu içine çekti.

"Bir bebek," diye mırıldandı Emma onun göğsüne doğru.

“Aynen öyle.” Derick kendine ait bir çocuğu olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Gençliğini yeniden yaşar mıydı, sadece bu sefer kendi oğlunun ya da kızının gözlerinden mi olacaktı? “Belki de yazları Derbyshire’da geçirmeliyiz,” dedi kendini şaşırtarak.

“Ciddi misin?” dedi Emma, ona bakmak için yüzünü kaldırarak.

Evlendiklerinden beri ne o ne de Emma orada bir-iki gündenden fazlasını geçirmişlerdi. Belki de zamanı gelmişti.

“Şey, biz o ormanda birlikte koşturarak eğlenirdik. Sadece düşündüm de... Bunu çocuğumuzla paylaşmamak yazık olabilir. Dereler—”

“Benim mağaram,” diye araya girdi Emma, bir gülümsemeye yüzünü aydınlatmıştı.

“Benim mağaram,” diyerek karşılık verdi Derick. Ardından başka bir düşünce aklına gelirken somurttu. “Biliyorsun, erkek olursa vikontluğa, tam olarak Aveline olmasa da sonunda biraz İngiliz kamı girmiş olacak.”

Emma’nın alnında sıkıntılı bir kırışıklık belirdi. “Hâlâ bunun önemli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu, onu yumuşak bir şekilde kendine çekerken.

Derick karısının alnına bir öpücük kondurdu. Artık sonbahar gelmiş ve Londra havası yıllardır temiz olmamış olsa da, Emma, ona hâlâ sıcak gülmüştü, temiz hava ve umut tadında geliyordu. Geri dönme zamanı gelmişti. Geçmiş geride bırakıp sadece geleceğe bakma zamanıydı. “Elbette hayır, sevgilim,” diyerek ona güvence verdi, boğucu bir şükran kalbine dolarken. “Sen bana sevgiden başka bir şeyin önemli olmadığını öğrettin.”

Yazarın Notu

Umarım *Tatlı İntikam*'ı okumaktan keyif almışsınızdır! Bu hikâye için asıl fikir, başka kayıp kadınları bulmaya yönlendiren kayıp bir hizmetçiyi bulmak üzerine kuruldu. Emma'nın kitapta yaptığı gibi ilkel bir coğrafik profil çıkarma bunun önemli bir ögesi oldu, ama bu onu bir haini değil de seri katili avlamaya götürdü. Ama karakterlerin bazen yapmaya eğilimli olduğu şekilde Derick sayfalarda göründü ve bunun Emma'nın olduğu kadar onun da hikâyesi olduğunda ısrarcı oldu ve o bir hain avcısı olduğu için çok teşekkürler. On dört yılı düşman hatlarının gerisinde sırf aile evine dönüp bir başkasının cinayet soruşturmasına çekilmek için geçirmemişti. Orada kendi sebeplerinden dolayı bulunmak istedi. Suçların çoğunda Emma'nın çalışmasıyla hiçbir sorunu yoktu, ama üstlenmek üzere kendi uzmanlığını da getirmek niyetindeydi. Bu yüzden bir hainin peşine düştüler, hikâyenin sonu.

Belâlı karakterler.

Yine de kullanmak için çoktan yaptığım araştırmanın çoğunu hikâyeye koyabildim. Sadece bulmaları için ceset-

lerle farklı bir düzen oluşturmam gerekti, kayıp kadınlar yerine, kayıp ulaklar ve Savunma Bakanlığı ajanları vs. arıyorlardı artık.

Emma, politikayı etkilemeyi denediği suç istatistikleriyle olan ahlaki istatistik projesini birleştirdiği için zamanının sadece biraz ilerisindeydi. *Statistical Science (İstatistiki Bilim)* dergisindeki Michael Friendly'nin makalesine göre, matematikçiler tarafından yapılan sosyal sayılarla ilgili sistematik çalışmalar (nüfus verileri, ölüm oranı, bir ordu yetiştirme becerisi gibi) 1660'larda başlamış ve 1700'lerin ortasında bu sayılar, devlet politikasını diğer alanlarda etkilemek için kullanılmaya başlanmış. Ama 1815'te Napolyon'un yenilmesinin ardından gelen döneme kadar, patlayan nüfusun kusursuz fırtınası ve savaşı takip eden yaygın enflasyonun arasında; suç, politika yapımcıların yeterince ilgiyle dikkat ettiği bir şey olmamış. Bu yeni sınıfın çaresiz, tehlikeli küçük suçluları yüzünden insanlar bu büyümekte olan problemin nasıl nitelendirilebileceğine ciddiyle bakmaya başlamışlar.

Kriz, Paris'ten başka bir yerde o kadar yaygın olmamış (Victor Hugo'nun muhteşem romanı *Sefiller*'de tarif edilen dönemi düşünün, 1815'ten 1832'de Paris İsyanı'na kadar olan dönem). Sonuç olarak Fransa'daki Adalet Bakanlığı suç kayıtlarında merkezi ulusal sistem kuran ilk yer olmuş (Emma'nın *Tatlı İntikam*'da İngiltere'nin de yapmasını istediği bir şeydi). André-Michel Guerry isimli genç bir matematikçi sayıların varlığını kullanabilmiş, bunu yaparak ve ahlaki istatistikleri haritada işaretleme projesi yoluyla modern sosyal bilim, kriminoloji ve profil çıkarmanın babası olmuş. Coğrafik profilciler ve kriminologlar size onun çalışmasını Adolphe Quetelet isimli bir Belçikalının

benzer bir çalışmasıyla birleştirerek anlatacaktır, bu çalışma bugün suçluları yakalamakta bize yardımcı olan suçluların profilini çıkarmanın çoğunu oluşturan bir sıçrama tahtası haline gelmiş. Ham veriyi analiz ederek Guerry ilk defa suçun sebepleri ve doğası hakkındaki yaygın inançları altüst eden sayısal kanıtı gösterebilmiş. Ayrıca fizik kanunlarının evreni kontrol etmesi gibi, insan eylemlerinin de toplumsal kanunlarla kontrol edildiğini kanıtlamış ve sosyal bilimlerde daha ileri araştırmaların kapısını açmış.

Emma'nın katilin işlediği suçları konumlandırarak onun evini bulmaya çalışmasına gelince, onun kullandığı yöntemler ilkeldi, ama kesinlikle o dönemde geliştirebileceği ve ayrıca işe yarayabilecek yöntemlerdi. Aslında onlar kadar basit olunca polis kuvvetleri *Sweet Deception*'da anlatılan yöntemleri hâlâ kullanıyor, gerçi doğrulukları bir şeyleri gerekli kılıyor. Şu günlerde, elbette çok daha gelişmiş denklemlerimiz var — en ünlü olanı Rossmo formülü, NUMB3RS isimli televizyon dizisinin birkaç bölümünde katilleri yakalamak için kullanıldığını fark etmiş olabilirsiniz. Bu, bilgisayarlar tarafından yürütülen inanılmaz derecede karmaşık denklem, katillerin nasıl çalıştığıyla ilgili neredeyse iki yüzyıllık suç analizlerinden elde edilen, bildiğimiz her şeyi hesaba katıyor.

Emma bugün kanun infazları üzerinde çalışıyor olsaydı: onu suçlu profili çıkaran, insanlar ve işledikleri suçlar arasındaki bağlantıyı analiz eden zeki araştırmacılardan ve sadece suçluları yakalamak için değil, ayrıca gelecekteki suçları kimin işleyebileceğini tahmin etmek ve işlemelelerinden önce onlara engel olacak bir yol araştıran biri olarak hayal ederdim.